

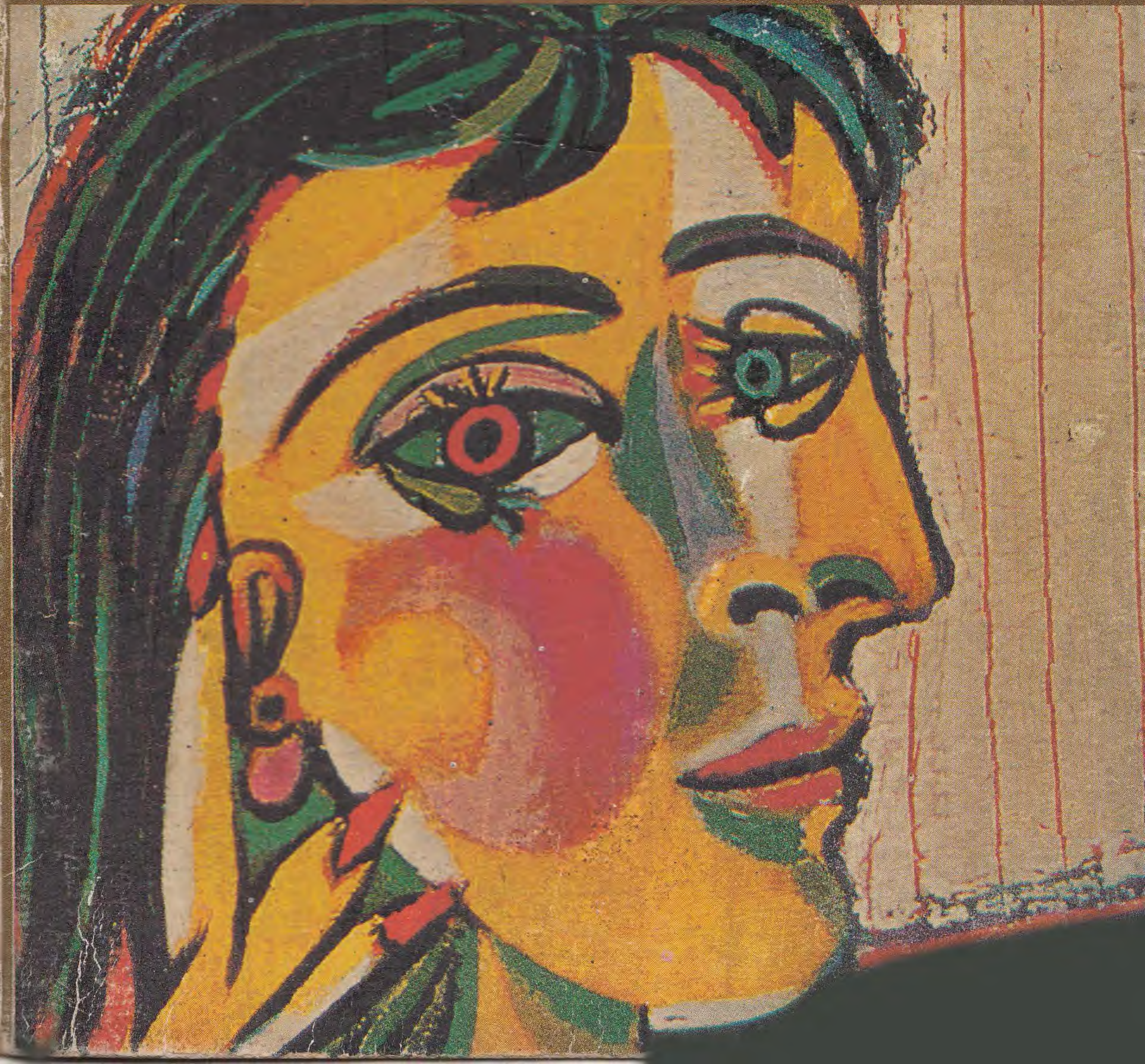
လောကီ

မြန်မာပြန်ဆို

နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

နိပဲဆုရ စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ ကဏ္ဍာကျော် ဝတ္ထုတိုများ

ဆရာဇော်ဂျီ [၁၉၀၇- ၁၉၉၀]

ဧရာဝတီတိုင်း ဖျာပုံမြို့တွင် အဖ ဦးယော၊ အမိ ဒေါ်စိန်ညွန့်တို့မှ ၁၉၀၇ ခု ဧပြီလ ၁၂ ရက် သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်း ဦးသိန်းဟန် ဖြစ်သည်။

ဖျာပုံမြို့ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း၊ ရန်ကုန် မြို့မ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၂၉-၃၀)၊ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၃၆)၊ ဒဗ္ဗလင်တက္ကသိုလ်မှ စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ (၁၉၄၀) တို့ကို ရခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် မြန်မာစာနည်းပြ (၁၉၃၀)၊ မြို့မ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း အထက်တန်းပြ(၁၉၃၁-၃၄)၊ မန္တလေး ဥပစာကောလိပ် မြန်မာစာနည်းပြ (၁၉၃၆-၁၉၃၈)၊ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှူး(၁၉၄၀)၊ ဂျပန်ခေတ် ပညာရေးဌာန ဒုတိယညွှန်ကြားရေးဝန်၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှူး၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ပြုစုရေး ညွှန်ကြားရေးဝန်(၁၉၅၂-၅၈)၊ မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌ(၁၉၅၉)၊ ဂုဏ်ထူးဆောင် မြန်မာစာပါမောက္ခ (၁၉၆၁)၊ အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ(၁၉၆၅-၁၉၇၅) တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ်မှ ၁၉၆၇ တွင် အငြိမ်းစားယူသည်။

၁၉၂၃ မှ စ၍ ကဗျာများ စ ရေးသည်။ ထင်ရှားသော စာအုပ်များမှာ မဟာဆန်ချင်သူ (၁၉၃၄၊ ၁၉၇၀)၊ ဂျရတ်နှင့်မားဂရက် (၁၉၄၁)၊ ပိတောက်ရွှေဝါ ကဗျာများ (၁၉၅၁)၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဒိုကာ(၁၉၅၅)၊ ဇော်ဂျီ၏ စာ(၁၉၆၀)၊ ဗေဒါလမ်းကဗျာများ (၁၉၆၃၊ ၁၉၉၇)၊ ရသစာပေနိဒါန်း(၁၉၆၅)၊ ရသစာပေအဖွင့်(၁၉၆၆)[ရသစာပေ နိဒါန်းနှင့် အဖွင့် (၁၉၇၆)]၊ နိဗ္ဗာန်ရ စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည့် မိုးကြယ်မိုးလား(၁၉၆၆၊ ၁၉၉၇)၊ လမ်းသစ်(၁၉၆၆၊ ၁၉၉၈)[မိုးကြယ်မိုးလားနှင့် လမ်းသစ် ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၇၇)]၊ နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ(၁၉၇၉၊ ၁၉၈၄)။ ကဗျာပေါင်းချုပ် (၁၉၆၇)၊ ပလေးတိုးနိဒါန်း (၁၉၆၇၊ ၁၉၉၆)၊ ကဗျာပေါင်းချုပ်သစ်(၁၉၇၄)၊ သိန်းနှင့် ကျား ဒိုကာ(၁၉၈၄)၊ ရှေးခေတ်ပုဂံ ကဗျာများ (၁၉၈၇)၊ စာပေါင်းချုပ် ပထမတွဲ(၁၉၉၃)၊ ဒုတိယတွဲ(၁၉၉၄)၊ တတိယတွဲ (၁၉၉၄)၊ စတုတ္ထတွဲ(၁၉၉၅)၊ ပဉ္စမတွဲ(၁၉၉၇)၊ ကဗျာပေါင်းချုပ် (၁၉၉၈)တို့ ဖြစ်ကြသည်။ 'စိတ္တသုခ လင်္ကာ'ဖြင့် သစ္စဝါဒီဆု (၁၉၂၄)၊ 'သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဒိုကာ'ဖြင့် စာပေဗိမာန် စာပဒေသာဆု(၁၉၅၅)၊ 'နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ'ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန် ရသစာပေဆု(၁၉၇၉)၊ 'ရှေးခေတ်ပုဂံ ကဗျာများနှင့် အခြားကဗျာများ' ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ကဗျာဆု(၁၉၈၇) ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာ ၂၆ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

25/2/59

ရာပြည့်စာအုပ် ၇၈

ဇော်ဂျီ မြန်မာပြန်

နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

[ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန်ရ စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ ဝတ္ထုများ]

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၁၊ ၂၉၆၆၇၁

[၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၅၈]

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၂၁၂ / ၉၈ (၅)]

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၃၂၁ / ၉၈ (၈)]

စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

ရာပြည့် ဦးစိုးညွန့်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် -(၁၉၇၉) မြဝတီ

ဒုတိယအကြိမ် -(၁၉၈၄) စပယ်ဦး

တတိယအကြိမ် -(၁၉၉၈) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အုပ်စု [၁၀၀၀]

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း [၀၁၄၂၇]၊ သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်မောင်ဝင်း [၀၅၉၄၆]၊ သင်းလဲ့ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၊ မိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်ကွက်

ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃]၊ လောကစာပေ

အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

ဝင်းမြင့်ဦး

တန်ဖိုး

၂၅၀ကျပ်

မာတိကာ

- အမှာစာ	၆
၁။ ဆင်ကလဲယား လူးဝစ် (အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု)	၈
သူ့မြို့၊ သူ့အိမ်၊ သူ့ရုံး	၁၁
၂။ မာတင်ဒူဂတ် (ပြင်သစ်)	၃၄
ဆရာဝန်	၃၅
၃။ ဟာမင် ဟယ်စပယ် (ဂျာမနီ)	၆၄
နင်လားဟဲ ချစ်ဒုက္ခ	၆၇
အတွင်းနှင့် အပ	၁၁၄
ပီယသိဒ္ဓိနှင့် မေတ္တာ	၁၃၂
၄။ ရာမွန်ဂျင်မနဲ (စပိန်)	၁၇၆
ပလေတရီနှင့် ကျွန်တော်	၁၇၈
၅။ စတိုင်းဗက် (အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု)	၁၉၃
ပြေးပေရော့ လူကလေးရေ	၁၉၆
၆။ ရှီလိုကော့ (ဆိုဗီယက်ရုရှားပြည်ထောင်စု)	၂၁၉
စစ်အတွင်းက မြင်းကလေး	၂၂၃
၇။ ကဝဗတ (ဂျပန်)	၂၄၁
အိရ အငြိမ့်သမကလေး	၂၄၂

နောက်ဆက်တွဲ

- တော်စွန် (ဂျပန်)	၂၈၆
အော်ကုဘော်ရွာက ခွေးဝင်စား	၂၈၆

အမှာစာ

ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန်ပေဆရာ စာရေးဆရာအချို့၏ ဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်
ခဲ့ရာတွင် ယနေ့အထိ စုစုပေါင်း ၃၄ ပုဒ် ပြီးစီး၍ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၌ ၁၉၆၀
ပြည့်မှ ၁၉၇၈ ထိ ထုံပိုင်း ထုံပိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း ၃၄ ပုဒ်
အနက် ၁၃ ပုဒ်ကို မိုးကြယ်မိုးလား အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၁၂ ပုဒ်ကို
လမ်းသစ် အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် အထက်ပါ ၂၅ ပုဒ်ကိုပင်
စုပေါင်း၍ မိုးကြယ်မိုးလားနှင့် လမ်းသစ် အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း
စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါပြီ။ ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတို ၉ ပုဒ်သည် စာအုပ်
အဖြစ် ထုတ်ဝေရန် ကျန်နေသေးသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သဖြင့် ယခု
ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

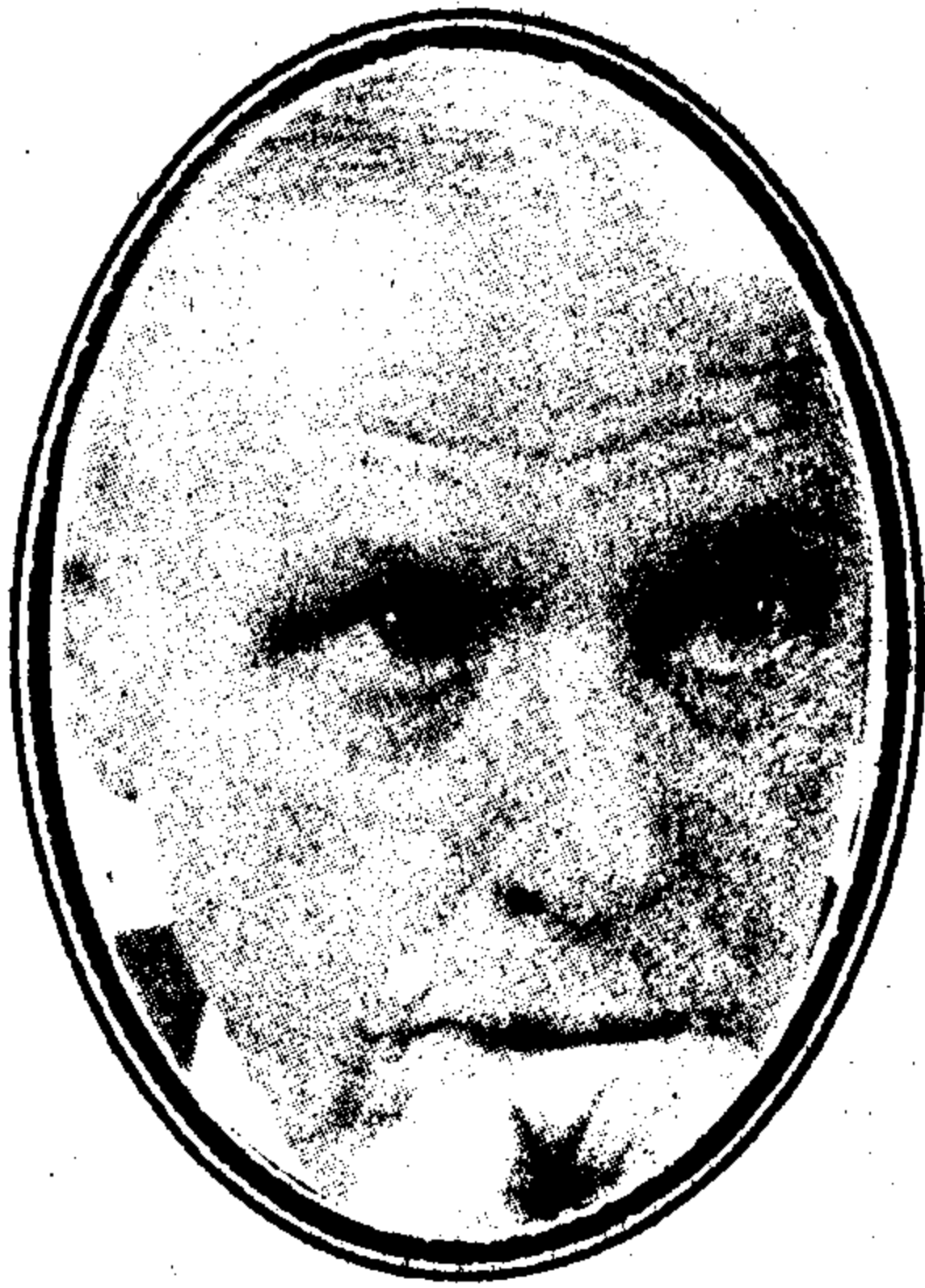
ထိုဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ဗဟိဒ္ဓအပ ယဉ်ကျေးမှု အမှု
အရာချင်း မတူကြသော၊ သဘာဝ တောတောင် ရေမြေချင်း မတူကြသော
အချက်များ၌ မူလ စာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို မထိခိုက်စေဘဲ မြန်မာ
စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် သင့်အောင် မြန်မာပြန်ရသည့်အခါ ရှိပါသည်။ သို့ရာ
တွင် အများအားဖြင့် တိတိကျကျ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင် အားထုတ်ထားပါ
သည်။ ဖတ်၍ မကောင်းသည်တို့ကို တွေ့လျှင် မြန်မာပြန်သူ ညံ့သောကြောင့်
ဖြစ်ရာသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တံစဖန် မူလ စာရေးဆရာ အသီးသီး၏ အကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ကိုလည်း ဖော်ပြ၍ ဝတ္ထုတိုအသီးသီးအတွက် မြန်မာပြန်သူ၏ မှတ်ချက် များကိုလည်း ဖော်ပြပါသည်။ ဆန္ဒမှာ မူလ စာရေးဆရာကို အကြောင်းပြု လျက် သူ့စာ၌ စိတ်ဝင်စားကြစေလိုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မှတ်ချက် ကို အကြောင်းပြုလျက် သူ့စာ၏ ဂုဏ်ကို လွယ်လင့်တကူ ဆင်ခြင်နိုင်ကြ စေလိုသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မှတ်ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဟုတ်ပြီ၊ မှန်ပြီဟု တစ်ထစ်ချ မယူကြစေလိုပါ။ စာရှုသူသည် မိမိ၏ ဉာဏ်ဖြင့်လည်း ချိန်ဆရန် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်သည် ထိုဝတ္ထုတိုများမှ ရနိုင်သော ရသာနု ဘဝန ရသ နှစ်သက်ခြင်း အတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားမှုအသိတို့ကို အကြောင်း ပြု၍ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများ၌ပါသော အဖြစ်အပျက် အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးနှင့် လူ့သဘော လူ့စရိုက် အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ လည်းကောင်း မိမိတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သတိ၊ အသိ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာ ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မစ္စတာ နိဗဲ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ လူ့လောကအပေါ်၌ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ ထားရန် သတိပြုမိကြလိမ့် မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ဖြစ်လာအောင် အစစ အရာရာ၌ ကူညီကြသော တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှူး ဦးသော်ကောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဗဟိုစာကြည့်တိုက် ရုံးလက်ထောက် ဦးချစ်ကို လည်းကောင်း၊ မြဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်ကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ပါကြောင်း။

အမေရိကန် ဝတ္ထုဆရာ
ဆင်ကလဲယား လူးဝစ် [၁၈၈၅-၁၉၅၁]
Sinclair Lewis [1885-1951]

အမေရိကန် ဝတ္ထုဆရာ လူးဝစ်သည် ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ ၁၉၅၁ ခုနှစ် အသက် ၆၆ နှစ် အရွယ်တွင် အနိစ္စရောက်သည်။ အသက် ၄၅ နှစ် အရွယ်တွင် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် နိုဗဲဆု အချီးအမြှင့် ခံရသည်။

အဖသည် ဆရာဝန်ဖြစ်၍ အမိသည် ဆရာဝန်၏သမီး ဖြစ်သည်။ လူးဝစ်သည် ငယ်စဉ်အခါက သူ့ဇာတိဖြစ်သော ဆောက်စင်တာ မြို့ငယ်တွင် သူ့အဖ ဆေးကုရာ၌ လိုက်ပါတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ တန်းမြင့်ကျောင်းမှ အောင်သောအခါ ယေးလ်တက္ကသိုလ်၌ ပညာ ဆက်လက် သင်ကြားသည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရ၍ ကျောင်းမှ ထွက်သည်။ တက္ကသိုလ်၌ စာသင်နေစဉ် ဆောင်းပါးများကို ရေး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လေ့ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၏ အယ်ဒီတာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို သဘောကျ၍ ဝတ္ထုဆရာ အပွတန်ဆင်ကလဲယား (Upton Sinclair) တည်ထောင်သော ဆိုရှယ်လစ်ကိုလိုနီ၌ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ဖူးသည်။

ကျောင်းမှ ထွက်ကတည်းက စာ-နယ်-ဇင်း လောက၌သာ ကျင်လည်ခဲ့သည်။ နယူးယောက်မြို့၌ အလုပ် လုပ်ဖူးသည်။ ဆန်ဖရန်ဆစ္စကိုမြို့၌ အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ ဝါရှင်တန်မြို့တော်၌ အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ ထို့နောက် နွားရောင်းသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ၌ အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗက်ထောက်အယ်ဒီတာ အလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းထောက်အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုတိုတို့ကို ကြီးကြား ကြီးကြား ရေးသည်။ ထိုအခါကသော် ဖျော်ဖြေမှုသက်သက် စာမျိုးကိုသာ ရေးလေ့ရှိသည်။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ သူ့စေတနာ၊ သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့အမြင်အတိုင်း ရေးနိုင်လာသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် သူ ပထမဦးဆုံး ရေးသော ဝတ္ထုရှည် (Main Street) သည် သူမမျှော်လင့်ဘဲ ကျော်စောလာသည်။ စောင်ရေ ငါးသိန်း ပုံနှိပ်ရသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ထို့နောက် ထိုဝတ္ထုမျိုး ဆက်တိုက်လိုလို ထွက်လာသည်။ ထိုဝတ္ထုမျိုးဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ သူ့ဝါဒအမြင်အရ သူ့ခံစားမှုဖြင့် သိလာသော အမေရိကန်အရင်းရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားနှင့် ထိုလူတန်းစားလောက၏ အကောင်းအဆိုးအကျိုးအပြစ်တို့ကို သရုပ်ဖော်နိုင်သော ရသစာပေကို ဆိုလိုသည်။ အယ်ဒီတာအလုပ်၊ သတင်းထောက်အလုပ်တို့ကို သူ လုပ်စဉ်က ထိုလောကအကြောင်းကို သူ အများကြီး သိခဲ့သည်။ နောက်ထပ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူ သိချင်သေးသည်ကို သိအောင်လည်း ခရီးထွက်လေ့ ရှိသည်။
ထို့နောက် စနစ်တကျ မှတ်သား၍ ပြန်လာတတ်သည်။ ထို့နောက်
ထိုအကြောင်းတို့ကို ဝတ္ထုမရေးသေးခင် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတစ်စု
နှင့် စားကာ သောက်ကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သည်။ ဝတ္ထုကို
စ၍ ရေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မည်သူ၏ အတွေ့ကိုမျှ မခံ၊ ဂူအောင်း
ရသေ့ကဲ့သို့ နေတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သူ့ဝတ္ထုများတွင် ပါးစပ်က ဘုရား...ဘုရား၊ လက်က ကိုးရိုး
ကားရား လုပ်နေကြသော အစိတ်အပိုင်းကို သရော်ရာ၌ အလွန်
ပြောင်မြောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူ့ဟာသသည် မဟုတ်သည်ကို
ဆော်၍၊ မဟုတ်သည်ကို သရော်တတ်သော ဟာသ ဖြစ်သည်ဟု
လည်း ဆိုကြသည်။ သူ့ကို စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးသမားဟုလည်း ဆိုချင်
ကြသည်။ အချို့ကလည်း သူ့မှာ စာရိတ္တ ပြုပြင်ရန်ဆန္ဒ တစ်ရွေးသား
မျှ မရှိဟုလည်း ဆိုချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့
အစည်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု၌ တွေ့ရတတ်သော အပြစ် အနာ
အဆာတို့ကိုကား သရုပ်ဖော်၍ သရော်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဆင်ကလဲယား လူးဝစ် ၏
သူ့မြို့၊ သူ့အိမ်၊ သူ့ရုံး

[“သူ့မြို့၊ သူ့အိမ်၊ သူ့ရုံး” သည် ယခုတိုင် ကျော်စောသော “ပွဲစား
ကြီး ဗက်ဗစ်” (Babbitt) ဝတ္ထုမှ နုတ်၍ မြန်မာပြန်သောစာ
ဖြစ်သည်။ ဗက်ဗစ်ဝတ္ထုသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိစ္စ၊
ဘာသာရေးကိစ္စ၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ ပြည်ရေး
ပြည်ရာကိစ္စ၊ ရပ်ရေးရွာရေး ကိစ္စတို့တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေသော
ပွဲစားဗက်ဗစ်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သရုပ်ဖော်ရာ
တွင် ဗက်ဗစ် ကောင်းပုံကိုသာမက ဗက်ဗစ် မိုက်ပုံ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကိုယ် သနားနေတတ်ပုံ၊ ကြွားချင် ဝါချင်စိတ် ရှိပုံ၊ သူတစ်ပါးကို
နှိမ်ချင်စိတ် ရှိပုံ၊ ယုတ်မာစိတ် ရှိပုံတို့ကိုပါ ထည့်၍ဖွဲ့သည်။ ဗက်ဗစ်
ဝတ္ထုသည် ဆုံးမစာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ဗက်ဗစ်၏
သဘာဝကို သိရခြင်းသည် ကိုယ့်သဘာဝ၊ ကိုယ့်သာဓဇယုတို့ကို
ပြန်မြင်တတ်၍ သတိပြု ဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း အဆို
ရှိသည်။

ယခု နုတ်ပြထားသောစာတွင် စီးပွားရေးလောက၌ ရှိတတ်သော
ပါးပါးနပ်နပ် အမြတ်ကြီးစားပုံကို စက်ဆုပ်စရာဖြစ်အောင် သရုပ်
ဖော်ထားသည်။ ထိုနှင့်အတူ ပွဲစားဗက်ဗစ်၏ လူ့သဘာဝကို
လည်းကောင်း၊ သူ့မိသားစု၏ သဘာဝကိုလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာ
ဖြစ်အောင် တစေ့တစောင်း သရုပ်ဖော်ထားသေးသည်ကို တွေ့နိုင်
သည်။]

မိုးလင်းခါစဖြစ်ရာ ဇင်းနစ်မြို့ပေါ်၌ မြူဆိုင်းတုန်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မြူအထက်၌ကား မိုးထိုးတိုက် ထိပ်ပိုင်းများသည် အထင်းသား ပေါ်နေကြပြီ။

မိုးထိုးတိုက်ကြီးများသည် အခြားမဟုတ်။ စက်မှုထွန်းကားလာသော ခေတ်သစ်တွင် သံမဏိနှင့်၊ အင်္ဂတေနှင့်၊ ထုံး ကျောက် အုတ်နှင့် ဆောက်ထား ကြသော ခေတ်မီတိုက်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ကျောက်ထရံကဲ့သို့ ခိုင်၍ ငွေချောင်း ငွေတိုင်ကဲ့သို့ ကြော့ရှင်းသည်။ ထိုမိုးထိုးတိုက်ကြီးများသည် နယ်စား ပယ်စား မှူးတော် မတ်တော်များ စံပျော်ရာ ရဲတိုက်များလည်း မဟုတ်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း များလည်း မဟုတ်။ ဇင်းနစ်မြို့၏ အလုပ်တိုက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ခေတ်သစ် အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်း၊ ခေတ်သစ် အမေရိကန် အရောင်း အဝယ် လုပ်ငန်းတို့အတွက် ရုံးအလုပ်လုပ်ရာ အလုပ်တိုက်များ ဖြစ်ကြသည်။

မိုးထိုးတိုက်ကြီးများ၏ ဝန်းကျင်တွင် ခေတ်အဆက်ဆက်က ဆောက်ခဲ့ကြသော တိုက်ဟောင်း၊ အိမ်ဟောင်းများ ရှိနေကြသေးသည်။ ခေါင်နှစ်ထပ်နှင့်၊ ပျဉ်အုတ်ကြွပ်နှင့် ဆောက်ခဲ့သော အစိုးရစာပို့တိုက်က ပုံတစ်မျိုး။ အချွန်နှင့်၊ အထွတ်နှင့် ဆောက်ခဲ့သော သင်္ဘောလိုလို အုတ်တိုက် နီနီများက ပုံတစ်မျိုး။ ပြတင်းပေါက်နည်းနည်းနှင့် ဆောက်ခဲ့၍ ကျပ်ခိုးစွဲ မည်းနေသော စက်ရုံအသေးစားများက ပုံတစ်မျိုး။ အိမ်ခန်းငှားစားရန် ပျဉ်ခင်းပျဉ်ကာ ဆောက်ခဲ့ကြသော အိမ်အိုအိမ်မင်းတို့က ပုံတစ်မျိုး။ ဤသို့ လျှင် ပုံအမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အမျိုးမျိုး ရှိနေကြသဖြင့် ဇင်းနစ်မြို့ကို ကြည့်ရ သည်မှာ ကိုးရီးကားရား နိုင်လှသည်။ သနားစရာပင် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာ တွင် မြင့်မားပြတ်သား အထပ်များလှသော မိုးထိုးတိုက်ကြီးတို့ကား ဇင်းနစ် မြို့ လူစည်ကားရပ်ကွက်တွင် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေကြသည်။

ဇင်းနစ်မြို့၏ တစ်ဖက် ဆင်ခြေဖုံးတွင် ကုန်းတန်းတစ်ခု ရှိသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုကုန်းတန်းကို ပန်းဟောဝန်ကုန်းတန်းဟု အမည်မှည့်ထားကြသည်။ ထိုကုန်းတန်းတွင် ခေတ်သစ်လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်ပွဲစားတို့၏ တိုက်သစ် တိုက်ဆန်းတို့သည် တန်းစီတောက်ပ လှချင်တိုင်း လှနေကြသည်။ ထိုကုန်းတန်းရပ်သည် ရယ်မောပျော်ရွှင်ရာ အရပ်လည်းဖြစ်၍ နားအေးပါးအေး၊ အားသစ်မွေးရာ အရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဇင်းနစ်မြို့အဝင်တွင် လမ်းကူး ကွန်ကရစ်သံတံတားကြီးတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ထိုတံတားကြီးပေါ်တွင် စက်သံမျှ မကြားရသော မှန်ကားကြီးတစ်စင်းသည် အပြေးအလွှားမောင်း၍ မြို့ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကားထဲတွင် ဇာတ်ကရာမှ ပြန်လာကြသော ဇာတ်သမားများ ပါလာကြသည်။ တံတားအောက်တွင် တစ်ဖက်မှ ကွေ့ဝင်လာသော မီးရထားသံလမ်း ရှိသေးသည်။ ထိုနေရာတွင် မီးနီ၊ မီးစိမ်းတို့ကို ပြထားသည်။ နယူးရောက် အမြန်ပြေးမီးရထားတစ်စင်းသည် သံလမ်းအတိုင်း ကွေ့ဝင်လာရာ သံမဏိမီးရထားတွဲနှစ်ဆယ်သည် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနှင့် ပေါ်လာကြသည်။

ဇင်းနစ်မြို့ပေါ်၌ ဆိုင်းနေသောမြို့သည် တစ်စတစ်စ ကွဲလာသောအခါ တစ်မျိုးမြင်ရပြန်သည်။ အလုပ်သမား ငါးထောင်ခန့် အလုပ်လုပ်ကြရာ ဖြစ်သော စက်ရုံများအရှေ့တွင် အလုပ်သမားတို့သည် နေ့လယ်စာ သံဘူးကိုယ်စီကိုင်လျက် တန်းစီနေကြသည်။ အလုပ်တက်အချက်ပေး ဥဩမှုတ်သံကို နားစွင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇင်းနစ်မြို့၏ မြို့မျက်နှာဖုံး ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအဖို့မှာ စက်ရုံဥဩမှုတ်သံသည် သာယာချိုအေးလှသော ကရဝိတ်သံကြီးကြာသံပင်။

J

ပန်းဟောဝန်ကုန်းတန်းရှိ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေး တစ်ဆောင်တွင် အိမ်ရှင်ယောက်ျားတစ်ဦးသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့မည်။ ထိုယောက်ျားသည် ပန်းဟောဝန် အရပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား

မဟုတ်ချေ။ သူ့အမည်သည် ဂျော့ဗက်ဗစ်ဖြစ်၍ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ဤလ (ဧပြီလ) တွင် သူ့အသက် လေးဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီ။ ဗက်ဗစ်သည် ထောပတ်ထုတ်လုပ်သူလည်း မဟုတ်။ ဖိနပ်ထုတ်လုပ်သူလည်း မဟုတ်။ ကဗျာလင်္ကာ ထုတ်လုပ်သူလည်း မဟုတ်။ စင်စစ်မှာ မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ ထုတ်လုပ်သူ မဟုတ်။ သူ့အလုပ်သည် အိမ်များကို အဆမတန် ဈေးတင်၍ ရောင်းရာတွင် စွဲအောင် ရောင်းထုတ်တတ်သော အိမ်ပွဲစားအလုပ် ဖြစ်သည်။

သူ့ဦးခေါင်းသည် ခပ်ကြီးကြီး။ သူ့အသားရောင်သည် နီဖန်ဖန်။ သူ့ဆံပင်သည် ကောင်းကောင်းမဖြူသေး။ သို့ရာတွင် ခပ်ပါးပါး။ သူ့နဖူး၌ အရေးအကြောင်းထင်၍ ပါးရေတွန့်ချင်သလို ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် သူ့ အိပ်နေစဉ်တွင် ကလေးမျက်နှာနှင့် အလွန်တူသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ဝသည်၊ ဖိုင့်သည် မဆိုသာ။ သို့ရာတွင် ဆူဆူဖိုးဖိုး ဖြစ်၍ ပါးစုန်ကြီးများ ထွက်နေကြသည်။ တစ်ခါမျှ အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ဖူးသော သူ့လက်သည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ကာကီရောင် ခြုံစောင်ပေါ်၌ တွယ်ရာမဲ့ သနားစရာပင်။ သူ့ကို လည်းကောင်း၊ သူ့အိမ်ခန်းကို လည်းကောင်း ကြည့်ရသည်မှာ လိုလေသေးမရှိ၊ လုံးဝဥသံ့ ပြည့်စုံနေပုံ ရသည်။ အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့အဖို့မှာ လွမ်းပိုအောင် ညိုမင်းလွင် မဖြစ်ချင်တော့ပြီ။ စိတ်ရူး မထချင်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် နတ်ကိန္နရာကလေး တစ်ကောင်သည် သူ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲလိုလို ရှိနေသည်။ သူ့အိပ်ရာထဲ၌ သူ ယခု နှပ်နေစဉ် ထို နတ်ကိန္နရာကို သူ မြင်နေရသည်။

သူ့နတ်ကိန္နရာကို သူ မြင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူလို ငါလိုလူ ဗက်ဗစ်ဟု လည်းကောင်း၊ ပွဲစားကလေး ဗက်ဗစ်ဟု လည်းကောင်း လူတကာက သူ့ကို ခေါ်တိုင်း ထိုနတ်ကိန္နရာသည် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာ၍ စကြာသခင် မင်းရွှေစင်သာပါဟု သူ့ကို တိုးတိုးကပ်၍ ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့မိန်းမက လည်းကောင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းများက လည်းကောင်း သူ့

နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ သူ့ကို နားပူနားဆာပြုကြလျှင် သူ့နတ်ကိန္နရာသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ သူ့နတ်ကိန္နရာနှင့် သူ နေလိုက်သည်။ ပန်းဟောဝန်ကုန်းတန်းက ချောင်တစ်ခုသည် သူ့နတ်ကိန္နရာနှင့်သူ စံရွှင်ပျော်ပါး သူ ကျက်စားသောနေရာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူ့အိပ်ရာထဲ၌ သူနပ်နေစဉ် သူ့နတ်ကိန္နရာသည် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာ၍ စကြာသခင် မင်းရွှေစင်သီချင်းကို ဆိုပြနေသည်။

ထိုသီချင်းကို သူ့နားထောင်၍ စည်းစိမ်ခံနေတုန်း နွားနို့ပို့ ထရပ်ကားတစ်စင်းသည် ဆူဆူညံညံ ပုလင်းသံ၊ စက်သံပေး၍ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့နတ်ကိန္နရာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသဖြင့် ဗက်ဗစ်သည် ညည်းလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ့နတ်ကိန္နရာကို သူ့ချော့၍ ခေါ်နေရသည်။ ထိုအခိုက်၌ပင် မီးသွေးသမား ရောက်လာ၍ အိမ်တံခါးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ထုသည်။ ထို့နောက် မီးသွေးခဲတို့ကို ဝေါခနဲ သွန်ချခဲ့သည်။ မီးသွေးခဲ သွန်သံနှင့်အတူ တစ်ဖက်ခြံက ခွေးဟောင်သံကလည်း ထန်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသဖြင့် ဗက်ဗစ်သည် သူ့နတ်ကိန္နရာနှင့် ပြန်၍ တွေ့တော့မည်လိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက်၌ပင် နေ့စဉ် သတင်းစာ လည်ပို့သော ချာတိတ်သည် တအားကုန် လေချွန်လျက် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် သတင်းစာလိပ်ကို တံခါးကြားထဲသို့ ဆောင့်သွင်းခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူ့နတ်ကိန္နရာသည် ထွက်ပြေးရပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် သူ့ဝမ်းထဲ၌ ရစ်တစ်တစ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက် ခြံတစ်ဖက်ဆီမှ ဖိုဒ်မော်တော်ကား စက်နှိုးသံကို သူ ကြားလာရသည်။ မော်တော်ကားစက်သည် နိုးလာလိုက်၊ ရပ်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ချုတ်ချုတ်အုတ်အုတ်အုတ်.....။ ချုတ်ချုတ်.....အုတ်အုတ်အုတ်။ ဗက်ဗစ်သည် မော်တော်ကားကို အလွန်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးလိုက်သည်မှာ ကိုးကွယ်ထားမတတ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်လှည့်

သံကောက်ဖြင့် တအားလှည့်၍ စက်နှိုးနေသော အပြင်ကလူကို သူ့အိပ်ရာ ထဲမှနေ၍ သူ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သည်။ ထိုလူ တအားလှည့်၍ စက်နှိုးတိုင်း သူကလည်း သူ့အိပ်ရာထဲတွင်လိုက်၍ စက်နှိုးနေသည်။ မနက် စောစောစီးစီး ချမ်းချမ်းတီးတီးထဲတွင် ထိုလူ ချွေးပြန်မတတ် ဖြစ်နေသကဲ့သို့ သူလည်း သူ့အိပ်ရာထဲတွင် ချွေးပြန်မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူ စိတ်မော လူမော ဖြစ်နေသကဲ့သို့ သူလည်း သူ့အိပ်ရာထဲတွင် စိတ်မော လူမော ဖြစ်နေသည်။ ဖိုးဒ်မော်တော်ကား သူကောင်းသားကလည်း အလျှော့မပေး၊ တင်းခံနေသည်။ ပေတီပေကတ် လုပ်သည့်အခါ လုပ်၍ ဒေါထသည့်အခါ ထ သည်။ အတန် ကြာသောအခါမှာမှ ထိုဖိုးဒ်မော်တော်ကားသည် စက်နှိုးလာ၍ မောင်းထွက် သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ဗက်ဗစ်လည်း မော်တော်ကား၏ တချုတ်ချုတ် တအုတ်အုတ် ဝင့်မှ ကျွတ်သွားလေတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက် ကို ကျော်၍ သူ့ခြံထဲက သူ့အချစ်တော် သစ်ပင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ ချောသိပ်ပြန်ရာ မေ့ခနဲဖြစ်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ခုနစ်နာရီနှင့် မိနစ် ၂၀ တိတိအချိန်၌ စားပွဲတင်နှိုးစက်နာရီ၏ အသံကို ကြားခါမှ အိပ်ရာမှ သူ ထ တော့သည်။

၃

ဗက်ဗစ်၏ နှိုးစက်နာရီသည် နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်၊ ကုန်ပစ္စည်း ကြော်ငြာတိုင်း မပါမပြီးသော နာရီအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်း လောင်းသံကဲ့သို့လည်း မြည်တတ်သည်။ အထိတ်တလန့် ကသော ကမျော လည်း မြည်တတ်သည်။ ထုံပိုင်း ထုံပိုင်းလည်း မြည်တတ်သည်။ ဗက်ဗစ် သည် ထိုသို့သော နာရီမျိုးကို သူ့လက်ပါးစေသဖွယ် ခိုင်းနိုင်သဖြင့် အလွန် သဘောကျသည်။ ထိုနာရီမျိုးကသာ သူ့ကို နှိုးလိုက်လျှင် သူ မထဘဲ မနေနိုင်။ ထ ချင်လာသည်။ သို့ရာတွင် ထ လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ရပြန်စာအုပ်တိုက်

သူ့ ပွဲစားအလုပ်ကို သူ သတိရလာသဖြင့် သူ စိတ်မောလာသည်။ သူ့ပွဲစား အလုပ်ကိုသာ သူ စိတ်မောသည် မဟုတ်။ သူ့မိန်းမ၊ သူ့သားသမီးတို့ကို လည်း အလိုမကျ၊ သူ စိတ်မောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တစ်ဖက်ခန်းက သူ့မိန်းမ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ‘ဂျော်ဂျီရယ်.....ထ ပါတော့လား ကွယ်’။ ထိုအသံနှင့်အတူ ကုတ်ဆွဲသံလိုလို၊ ခြစ်ဆွဲသံလိုလို မြည်သော ခေါင်းဖြီးသံကိုပါ သူ ကြားရသည်။

ဗက်ဗစ်သည် ကာကီရောင် ခြုံစောင်ကိုလှုပ်၍ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက် သည်။ ပွဲနေသော ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း သူ့ခြေထောက်ကလည်း သူ့စီးနေကျ ဖိနပ်ပျော့အပြာကို စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း ရှာ၍ စွပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပန်းဟောဝန် သူဌေးများ၏ ခြံကဲ့သို့ သူ့ခြံလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ သူ ဝမ်းသာသည်။ သူလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ဟန်ကျပန်ကျ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး မဟုတ်ပါလော။ သူ့ခြံထဲတွင် သွပ်မိုးသွပ်ကာ မော်တော်ကားရုံ တစ်ခုကိုသာ သူ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသေးသည်။ “ဒီကားရုံမျိုးဟာ ခုခေတ် ခုအခါမှာ ဘယ်ခေတ်မီတော့မှာလဲ ဗက်ဗစ်ရယ်” ဟု တစ်နှစ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း ၃၆၅ ကြိမ်မျှ သူ တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တွေး၍ ငေးနေရာမှ မြေကျယ်ကျယ်တစ်ခု ဝယ်ပြီးလျှင် မော်တော်ကားရုံ အမြောက်အမြား ဆောက်၍ ငှားစားပါက ကောင်းလေမည်လားဟု သူ စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ ထိုသို့သော စိတ်ကူးမျိုးကို စီးပွားရေးလားဘ်မြင်သည်၊ စီးပွားရေးအမြင် ရှိသည်ဟု သူ ဆိုချင်သည်။ ယခု သူ့စိတ်ကူး၌ ပေါ်လာ သော စီးပွားရေးအမြင်ကြောင့် သူ့စိတ်သည် တက်ကြွလာသည်။ သူ စိတ် တက်ကြွလာသဖြင့် သူ့ကိုယ်လည်း တက်ကြွလာ၍ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရေချိုးခန်းသို့ သူ ဝင်လေသည်။

သူ့တိုက်အိမ်သည် ပန်းဟောဝန်ကုန်းတန်းက တိုက်အိမ်များကဲ့သို့

ခပ်ငယ်ငယ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရေချိုးခန်းကိုကား အထူးမွမ်းမံထားသည်။ ရေချိုးခန်းအတွက် ကြွေအစစ်ကိုသာ သုံးသည်။ စဉ့်အစစ်ကိုသာ သုံးသည်။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်သော တန်ဆာပလာတို့ကိုသာ သုံးသည်။ မျက်နှာသုတ် ပဝါတင်သော တန်းသည် ဒန်ကွပ်ဖန်ချောင်း ဖြစ်သည်။ ရေချိုး သံလေး ခွက်သည် အလွန် အရိုး အရပ် ရှည်သော ဂျာမန်စစ်သည်ပင် ချောင်ချောင် ချိုချို တစ်ကိုယ်လုံးစိမ်၍ ရေချိုးနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းရှည်လျားသည်။ နံရံကပ်စင်ပေါ်တွင် ရေချိုးခန်းသုံးပစ္စည်း မျိုးစုံလှသည်။ သွားပွတ်တံဘူးနှင့် ရောင်စုံသွားပွတ်တံတို့သည် ခေတ်မီဆန်းပြား သားသားနားနား။ မုတ်ဆိတ် ရိတ် ဆပ်ပြာခွက်နှင့် ဆပ်ပြာတို့သည် ခေတ်မီဆန်းပြား သားသားနားနား။ ကိုယ်ပွတ်ရေမြှုပ်နှင့် ဆေးသေတ္တာငယ်တို့သည် ခေတ်မီဆန်းပြား သားသား နားနား။ အားလုံး ခေတ်မီဆန်းပြား သားသားနားနားချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီသည်၊ သားနားသည်ဆိုလျှင် ဗက်ဗစ်၏ အကြိုက်ပင်။ သို့ရာတွင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်မိသောအခါ ဗက်ဗစ်သည် စိတ်မောစရာနှင့် တိုးနေရ သည်။ ‘တယ်.....ခက်တာပဲ၊ ဘယ်လို ကလေးတွေလဲ မပြောတတ်တော့ပါ ဘူး။ သွားတိုက်ဆေးကိုသုံးလျှင် လီလီဒေါ တစ်မျိုးတည်းသာ သုံးကြပါလို့ ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး။ ဒါ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး၊ မိဖရိုနာပဲ။ ဒီ သွားတိုက် ဆေးဟာ ဘာဆေးမှန်း မသိ၊ ညာဆေးမှန်း မသိ။ သူတို့ သုံးချင်ရာ သုံးနေ ကြတာပဲ’ ဟု ညည်းလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ရေချိုးသံလေးခွက် ခြေရင်းရှိ ခြေသုတ်ဖုံကလည်း တွန့် လိမ်၍ ရေစိုနေသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့သမီး ဗရိုနာသည် အလွန်ဆန်းသည်။ မနက်စောစောစီးစီး ရေချိုးချင်လျှင် ချိုးလိုက်သည်သာ။ ထို့နောက် ဗက်ဗစ် သည် ခြေသုတ်ဖုံကို အနင်းမှားလိုက်သေးသည်။ ထိုအခါ ချော်လဲတော့မည် ကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ ‘တယ်ဒီခွေးမကလေး’ ဟု ငေါက်လိုက်သည်။ ငေါက် ရင်း မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဆပ်ပြာကိုယူ၍ သူ့ပါးနှစ်ဖက်နှင့် မေးစေ့တို့ကို ဆိုးဆိုး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆတ်ဆတ် ဆပ်ပြာသုတ်သည်။ ထို့နောက် မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဘလိတ်ဓားဖြင့် ပါးပြင်ကြီးကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ဘလိတ်ဓားသည် ခပ်တုံးတုံးဖြစ်နေသဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် မပြတ်၊ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန် လုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗက်ဗစ်သည် ‘တယ်.....’ ဟု ညည်းလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဘလိတ်ဓားအသစ်ကို ဆေးသေတ္တာငယ်၌ မွှေနှောက်၍ရှာသည်။ တော်တော် နှင့် မတွေ့နိုင်။ ဆိုဒါဘိုင်ကာဘိုနိတ်ဘူးဝိုင်း၏ နောက်နားကို စမ်းမိမှ တွေ့သည်။ တွေ့သောအခါ သူ့မိန်းမကို သူ အပြစ်တင်ချင်လာသည်။ ‘ဘလိတ်ဓားအထုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘူး နောက်နားမှာ ကပ်ထားရတာလဲ။ အသုံးမကျလိုက်တာကွာ’ ဟု မြည်တွန်ရင်း ဘလိတ်ဓားအသစ်မှာ ပတ်သော ဆီစိမ်စက္ကူပါးကို မကိုင်ချင့် ကိုင်ချင် ကိုင်၍ ခွာသည်။

ခွာရင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ စဉ်းစား၍ အဖြေရှာခဲ့သော်လည်း ဘယ်အခါ ကမျှ ပြေလည်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြန်သည်။ ထိုပြဿနာသည် အခြားမဟုတ်၊ ဘလိတ်ဓားအသစ် သုံးတိုင်း ဘလိတ်ဓား အဟောင်း သိမ်းဖို့ နေရာရှာရသော ပြဿနာဖြစ်သည်။ အသိမ်းမတတ်လျှင် ကလေးတွေ လက်ပြတ်ကုန်မှာ စိုးရသည်။ ဘလိတ်ဓားအဟောင်းကို ဘယ် နေရာမှာ သိမ်းရမည်နည်း။ စဉ်းစား၍ မရသောအခါ၊ အခါတိုင်းကကဲ့သို့ပင် နံရပ်ကပ် ဗီရိုငယ်အပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပစ်တင်ရင်း ဘလိတ်ဓား အဟောင်း လေးငါးဆယ်လောက် ရသောအခါမှာမှ စု၍ သိမ်းလိုက်မည်ဟု ခပ်လွယ်လွယ် စိတ်အမှတ်သာ ပြုထားလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ် အခမ်းအနား ပြီးပေပြီ။ မှန်ထဲတွင် သူ့ မျက်နှာသည် ချောမွတ်ဝိုင်းစက်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်စိထဲသို့ ဆပ်ပြာမြှုပ်သည် ဘယ်က ဝင်မှန်းမသိ၊ ဝင်သွားသဖြင့် မမြင်မကန်း စမ်းနေ ရပြန်ပြီ။ မမြင်မကန်းနှင့်ပင် အနီးရှိ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကို လှမ်း ဆွဲလိုက်သည်။ ဒန်ကွပ်ဖန်ချောင်းတန်း၌ သူ့မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိ

သည်။ သူ့မိန်းမ မိုင်ရာ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ သူ့သမီး အကြီးဆုံး ဗရိနာ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ သူ့သားအလတ် တက်ဒီ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ သူ့သားအငယ်ဆုံး တင်ကာ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ ဧည့်သည်လာလျှင် သုံးဖို့ အဆင်သင့် တန်းတင်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ ခွကျသည်မှာ ဧည့် သည်အတွက်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်သာ ခြောက်ခြောက် သွေ့သွေ့ဖြစ်၍ အိမ်သားများ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါအားလုံးသည် ရေစိုနေကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်အတွက်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါသည် အထူး မျက်နှာသုတ်ပဝါ ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဆန်သော ဂုဏ်၊ သုခပန်းပွင့်ပုံ ဖော်ထား သော ဂုဏ်၊ ပန်းဟေဝန်ကုန်းတန်းက သူဌေးသူကြွယ်တို့ မြတ်နိုးခြင်း ဂုဏ်၊ ထိုဂုဏ်တော်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ ဖြစ်သည်။ ယခုသော် အိမ်သားများ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါအားလုံးသည် စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဗက်ဗစ်သည် တခမ်းတနား သူ ဟန်လုပ်ထားသော ဧည့်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို မရှောင်နိုင်၊ ဆွဲသုတ်လိုက်ရသည်။ ပါးစပ် ကလည်း ‘အမေလုပ်သူကအစ တစ်အိမ်လုံး အသုံးမကျတဲ့အိမ်ပဲ။ သုံးတာ စွဲတာကို ငါ ဘာမျှ မပြောလိုပါဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ ငါ့အတွက် ခြောက် ခြောက်သွေ့သွေ့တစ်ထည် လဲထားပါတော့လား။ အခုတော့ ဒီလို မဟုတ် ဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ အသုံးမကျဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ကိုယ်ချင်းစာ တရား မရှိဘူး။ ကိုယ့်လိုဘပြည့်ရင် ပြီးရော။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရရင် ပြီးရော။ ဒါပဲ၊ ဒါပဲ။ ဘို့တစ်ဘို့ပဲ ထားကြတယ်။ ငါ့မှာတော့ မယားအတွက် ပူရ၊ သားအတွက် ပူရ၊ သမီးအတွက် ပူရ၊ ဒုက္ခများလိုက်တာ။ ငါ့အိမ်ဟာ ခွေးအိမ်ပဲ၊ ခွေးအိမ်ပဲ’ ဟု တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုရေရွတ်ပြီးလျှင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရေစိုအားလုံးကို စုလုံးပြီးနောက် သံလေးခွက်ကို မဲ၍ သံလေးခွက်ထဲသို့ ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ဆောင့်လိုက်ရသဖြင့် ဗက်ဗစ်သည်

စိတ်ကျေသွားပုံရသည်။ သံလေးခွက်ကမူ အညံ့မခံ၊ ဆောင့်သံကြီးကို ပြန်၍ မြည်ပြလိုက်သည်။

ထိုဆောင့်သံကြောင့် သူ့မိန်းမ မိုင်ရာ ရောက်လာ၍ ‘ဪ ရှေ့ရိုရယ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေကို ကိုယ် လျှော်မလို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီက လုပ်လိုက်မှာပေါ့။ အိုး ရှေ့ရိုရယ် ဧည့်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကိုယ် ဆွဲသုတ်လိုက်သလား။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ရှေ့ရိုရယ်’ ဟု အပြစ်တင်သံပါပါ မေးလိုက်သည်။

ဗက်ဗစ် ပြန်ဟောက်လိုက်မည်မှာ သေချာပါသည်။ ဟောက်လည်း ဟောက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မှတ်မထားလိုက်မိသဖြင့် ဖော်မပြတော့ပြီ။

၄

ဗက်ဗစ်၏မိန်းမ မိုင်ရာသည် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ။ သူ့ယောက်ျား ဗက်ဗစ်ရှေ့တွင် ပျိုစဉ်က ရှက်သလိုလို၊ ရှိန်းသလိုလို ဖြစ်ချင်သော အမူအရာမျိုးသည် ယခု လုံးဝ မရှိတော့ပြီ။ အင်္ကျီလက်ပြတ်၊ အင်္ကျီ ခါးခပ်တိုတို ဝတ်ချင်သလို ဝတ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အပျိုတုန်းကကဲ့သို့ မက်လုံးပြချင်သောစိတ် ကုန်နေပုံ ရသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သွေးအားနည်းနေသော မယ်သီလရင် မျက်နှာသေကလေးနှင့် တူတော့သည်။ အိမ်တွင် ဆယ်နှစ်သာရှိသေးသော သူ့သား အထွေးဆုံး တင်ကာ တစ်ဦးသာ သူ့အနားမှာကပ်၍ ပွတ်သီးပွတ်သပ် နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် မိုင်ရာသည် ရိုးသည်။ သဘောကောင်းသည်။ အိမ်အလုပ် ကျုံးလုပ်သည်။

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရေစိုကိစ္စ၌ ဆူသူက ဆူသော်လည်း ဝန်ခံသူက ဝန်ခံ၍ နောင်အခါ ထိုသို့ မဖြစ်အောင် စီစဉ်ရန်ရှိသည်ဟု သိမြင်လာကြသော အခါ ပြေလည်ကျေအေးသွားကြသည်။ ထိုအခါ ဗက်ဗစ်ကပင် ‘မိုင်ရာရေ

.....အချစ်ရေ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရုံးသွားရင်ဝတ်ဖို့ အညိုရောင် အပေါ် အင်္ကျီနဲ့ အညိုရောင် ဘောင်းဘီ မဟုတ်လား။ ဒီကနေ့ မဝတ်သေးဘဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ဝတ်မှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်’ ဟု တိုင်ပင်ကြည့်သည်။

‘အင်းလေကောင်းသားပဲ’

‘ငါ့လခွေး၊ ကောင်းမှန်းတော့ ငါလည်း အသိသားပဲ။ ဘောင်းဘီက ပုံပျက်နေတယ်ကွ။ ခေါက်ရိုး လှလှပပဖြစ်အောင် နည်းနည်းဖိပေးဖို့ လိုဦးမယ် ထင်တယ်ကွာ’

‘အင်းအဟုတ်သားပဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့’

‘နည်းနည်းဖိပေးလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပဲနော်’

‘ဒါပေါ့၊ ကောင်းသွားမှာပေါ့’

‘ဟဟနေဦးဟ၊ အပေါ်အင်္ကျီကတော့ ဝတ်လို့အရသေး သားပဲ။ သူ့ကိုတော့ ဖိပေးဖို့ လိုမယ် မထင်ဘူး’

‘ဟုတ်တာပေါ့’

‘အေးဘောင်းဘီကတော့ ဖိပေးဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ကြည့်ပါလား ဒီအနားမှာ အကုန်တွန့်ပြီး ပျော့ကျနေတယ်’

‘မှန်း ဟုတ်တာပေါ့’

‘မင်းမလည်း ဟုတ်တာပေါ့နဲ့ ကောင်းသားပဲချည်းပဲ’

‘ဒီလိုဆို ဟိုလို ဟဝါ ပြုလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အပေါ်အင်္ကျီ အတွက် အညိုရောင် ဝတ်လိုက်ရော၊ ဘောင်းဘီအတွက်ကတော့ အပြာရင့် ရောင် တစ်ထည် ရှိသေးသားပဲ။ အဲဒါ ဝတ်သွားပေါ့’

‘ဘာကွ၊ ဘာဘာ။ အပေါ်အင်္ကျီက အညိုရောင်၊ ဘောင်းဘီက အပြာရင့်ရောင်။ ငါ့လခွေးမှပဲ။ ငါ့ကို ဘာများ မှတ်နေကြတာလဲကွာ။ ဟိုဝတ်စုံက တစ်ထည်၊ ဒီဝတ်စုံက တစ်ထည် တွဲဝတ်မှ ဝတ်နိုင်တဲ့ အကောင်စားမျိုး မှတ်နေသလား။ တော်စမ်းပါကွာ’

‘အင်း:ဟုတ်တာပေါ့’

‘ဘာ ဟုတ်တာပေါ့လဲ၊ မင့်ဟာက’

‘ဒီလိုဆိုလည်း အပေါ်အကျိရော၊ ဘောင်းဘီရော အပြာရင့်ရောင် ဝတ်လိုက်ပေါ့။ အညိုရောင်ဘောင်းဘီ ခေါက်ရိုး ဖိပေးဖို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်အပ်သွားပေါ့’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ မင့်အကြံ မဆိုးဘူး။ ကိုင်း အပြာရောင်အကျိ နဲ့ အပြာရောင်ဘောင်းဘီကို ဘယ်မှာထားသလဲ။ ရှာကွာ၊ ရှာကွာ။ ဟော တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ နေတော့ ...နေတော့’

၅

ဇင်းနစ်မြို့ လူစည်ကားရပ်ကွက်ရှိ သူ့ရုံးသို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဇင်းနစ်မြို့သား ဗက်ဗစ်သည် မြင်မြင်ကရာကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်၊ ချီးမွမ်းလိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ပန်းဟေဝန်ကုန်းတန်းမှ အဆင်းတွင် တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးများကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ ကွေ့ကာလိမ်ကာ ဆင်းလာရသည်ကိုလည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြို့အဝင်တွင် စမစ်လမ်းမတစ်လျှောက်၌ ဖွင့်ထားကြသော အုတ် ဝါဝါ၊ မျက်နှာစာ မှန်ကာ ချောကလက် ချိုချဉ်ဆိုင်၊ ခဝါ ပင်းမင်းဆိုင်၊ ဘယဆေးဆိုင်များကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ သွပ်တံခါး တပ် ဈေးရုံကြီးများကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၉ ပေလောက် မြင့်သော ရုပ်ရှင်ပုံစတာကြော်ငြာ၊ ဆေးတံသောက် ဆေးဘူး ကြော်ငြာ၊ တယ်လကန်ပေါင်ဒါ ကြော်ငြာတို့ကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘော ကျလိုက်သည်။ ၉ လမ်းထဲမှာ ရှိနေကြသေးသော သံချေးတက် ဝင်းထရုံကို လည်းကောင်း၊ ရွံ့ကပ်စေးစေးနှင့် မြေညီလမ်းများကို လည်းကောင်း မြင်လျှင် လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ ထို့နောက် လမ်းဘေး သစ်သီးဆိုင်များကို

မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ မိရထားလမ်း ရပ်ကွက်တွင် ခြေတံရှည် ရေစည်စင်မြင့်များကို သူ သဘောကျလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နို့ဆီချက်စက်ရုံ၊ စက္ကူဆေးတွာစက်ရုံ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းစက်ရုံ၊ မော်တော်ကား စက်ရုံတို့ကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ မြို့လယ် လူစည်ကား ရပ်ကွက်တွင် လူအသွားအလာ၊ ယာဉ်အသွားအလာ ပြည့်သိပ်ကျပ်ခဲ နေသည်ကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ မိုးထိုးတိုက်ကြီးများ၌ ချောမွတ်နေသော ဧရာမ အဝင်တံခါးမကြီးကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။

ထို့ပြင် ဗက်ဗစ်သည် မည်သည့်အရာကိုမဆို ကြီးလျှင်၊ မြင့်လျှင် ကြိုက်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ တောင် ဆိုလျှင်လည်း မိုးထိအောင် မြင့်နေမှ သူ ကြိုက်သည်။ ကျောက်မျက်ရတနာ ဆိုလျှင်လည်း အလုံးကြီးမှ သူ ကြိုက်သည်။ လက်မောင်းကြွက်သား ဆိုလျှင်လည်း မောင်းကြွနေမှ သူ ကြိုက်သည်။ ချမ်းသာသည်၊ ကြွယ်ဝသည် ဆိုလျှင်လည်း ကျိုကျိတက် နေမှ သူ ကြိုက်သည်။ စကားဆိုလျှင်လည်း စကားကြီး စကားကျယ်ကိုမှ သူ ကြိုက်သည်။ ဗက်ဗစ်သည် သူ့ရုံးခန်းရှိရာ လူစည်ကားရပ်ကွက်တွင် မင်တက်မိနေသူကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ငေး၍၊ တွေး၍၊ အံ့၍၊ ဩ၍၊ မြောနေသူ ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဇင်းနစ်မြို့ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ ဇင်းနစ်သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင်။

၆

သူ့ရုံးခန်းတွင် သူ့အလုပ်သည် ပုံဆွဲကားကျ မဟုတ်၊ ဖြစ်သလို လုပ်ရသည်၊ ကျပန်းလုပ်ရသည်။ အိမ်ဝယ်ချင်သူ၊ မြေဝယ်ချင်သူ၊ အိမ်ခန်း ငှားချင်သူတို့ ဆီသို့ စာပြန်ရသည်။ ပိုင်ရှင်တို့နှင့် စကားပြောရသည်။ ရောင်းထုတ်စရာ ရှိသော အိမ်မြေတို့အတွက် ဆွဲအား များများပါသော ကြော်ငြာကို ရေးရ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သည်။ ရေချိုးခန်း တွဲလျက်ပါသော အခန်းငါးခန်းကို တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၆၀ လောက်နှင့် မရဘူးလားဟု ဈေးဆစ်နေသဖြင့် ပြေလည် ကျေနပ်အောင် ရှင်းရသည်။ ထို့နောက် ပေးစရာငွေမရှိသော အိမ်ငှားများထံမှ အခန်းငှားခ ရအောင် မည်သို့ ချဉ်းကပ်ရလျှင် ကောင်းပါမည်နည်းဟု မေးလာပြန်ရာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးလိုက်ရပြန်သည်။ ဗက်ဗစ်သည် သူတစ်ပါး အကျိုးကို ထိုမျှ ဤမျှ ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုသို့လျှင် သူ့ကိုယ်သူ အထင် ရှိနေသည်။ ဗက်ဗစ်၌ ခံယူချက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုခံယူချက်ကြီးသည် အခြားမဟုတ်။ သူ့ လုပ်ကိုင်နေသော အိမ်ပွဲစား၊ မြေပွဲစားအလုပ်၏ တစ်ခု တည်းသော ပန်းတိုင်သည် ဗက်ဗစ်အတွက် ပွဲခကောင်းကောင်း ရအောင် လုပ်ရမည်ဟူသော ခံယူချက်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ အသင်းဝင်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓတာ ကလပ်၏ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပွဲများ၌ လည်းကောင်း၊ နှစ်ပတ်လည် မိတ်ဆုံ ညစာထမင်းစားပွဲများ၌ လည်းကောင်း ထမင်းစားပွဲမိန့်ခွန်း ပြောကြ သည့်အခါ သူ ဝင်ပြောလေ့ ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပရဟိတ တရား အကြောင်းကို သူ တွင်တွင်ကြီး ထည့်၍ပြောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပွဲစား ကောင်းတို့၏ မဟာတာဝန်အကြောင်းကို သူ တွင်တွင်ကြီး ထည့်၍ ပြော သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ကျင့်တရားအကြောင်းကို သူ တွင်တွင်ကြီး ထည့်၍ ပြောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုတရား၊ ထိုမဟာတာဝန်တို့ကို ကောင်း စွာ စောင့်ရှောက် ဆောင်ရွက်ခြင်းရှိသော ပွဲစားသည် လောကတ္ထစရိယ လောကအကျိုးကို ဆောင်သော ထိပ်တန်းပွဲစား ဖြစ်သည်ဟု သူ တွင်တွင်ကြီး ထည့်၍ ပြောသည်။ တရားမစောင့်သော ပွဲစားသည် အသပြာပွဲစား၊ ကျား ငစဉ်းလဲ ပွဲစား၊ စားဖားမိုက်ရွဲ ပွဲစားဖြစ်သည်ဟု သူ တွင်တွင်ကြီးထည့်၍ ပြောသည်။ ထိုအခါ ဗက်ဗစ်သည် သူ့အလုပ်အတွက် ကြော်ငြာများများ ရလိုက်သည်။ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူဦးရေ တိုးလာသည်။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုတရားတို့သည် သူ့ပါးစပ်ဖျား တရားတို့သာ ဖြစ်

သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့လက်အဖို့မှာ ထိုဟရားတို့ကြောင့် ပွဲခ မရ မဖြစ်စေရ။ ရသာ၍ ယူလျှင် အပြစ်မဖြစ်နိုင်ဟု သူ ယူဆသေးသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝယ်သူ ရိုး၍ အိုးတိုးအတ၊ နတတဖြစ်လျှင် ဈေးနှစ်ဆ တင် မတောင်းဘဲ မနေရ။ တောင်းသာ၍ တောင်းပါက အပြစ်မဖြစ်နိုင်ဟု သူ ယူဆသေးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဤနေ့နံနက် ၁၁ နာရီအချိန် သူ့ရုံးခန်းတွင် သူတစ်ပါးအကျိုးကို ဆောင်ပါသည်ဟု ဆိုသော ကိစ္စတစ်ခု၌ အိမ်ပွဲစား မြေပွဲစား ဗက်ဗစ်သည် မည်မျှ ပြောင်မြောက်လိုက်သည်ကို မြင်ရပါတော့မည်။ မြေရောင်းချင်သူ လိုင်တီဆိုသူနှင့် မြေဝယ်ချင်သူ ပါဒီ ဆိုသူတို့သည် ဗက်ဗစ်၏ အလုပ် စားပွဲသို့ မကြာမီ ရောက်လာကြပါတော့မည်။

၇

လိုင်တီ ဆိုသူသည် ဇင်းနစ်မြို့တွင် ငွေထုပ်ပိုက်၍ မြေကစားနေသူ ဖြစ်သည်။ မြေအတွက်ဖြစ်စေ၊ အိမ်အတွက်ဖြစ်စေ ဈေးကစားတော့မည် ကြံလျှင် ရှေးဦးစွာ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကပ်၍ပေါင်းသည်။ ဘဏ်သမားကို လည်းကောင်း၊ ရှေ့နေကို လည်းကောင်း၊ ဗိသုကာကို လည်းကောင်း၊ ကန်ထရိုက်သမားကို လည်းကောင်း ကပ်ပေါင်း၍ စုံစမ်းတတ်သည်။ ယုတ်စွာ အဆုံး သက်ဆိုင်ရာ စာရေးစာချီ၊ လက်ရေးတို့ စာရေးမ၊ ရုံးစေတို့ထံမှ သူ သိချင်သော အချက်အလက်တို့ကို ရအောင် သူ လုပ်တတ်သည်။

လိုင်တီသည် အင်မတန် အကြံပိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အကြံပိုင်ပိုင် ဈေး ကစားစရာရှိ၍ ကစားသောအခါ တောက်တိုမည်ရ အသေးအဖွဲ့တို့ကို ကိုယ် တိုင်လုပ်သူ မဟုတ်။ သူတစ်ပါးကို အလုပ်ခိုင်း၍ ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘေးမှာ ထိုင်လျက် ချက်ကောင်းကို ရှာတတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရစရာရှိသော အခါ၌လည်း အနည်းဆုံး အမြတ်ငွေ ရာခိုင်နှုန်း သုံးလေးဆယ်လောက်ရမှ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျေနပ်ချင်သူ ဖြစ်သည်။ အရပ် ပုပုပျပ်ပျပ် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ခွေလိပ်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အင်္ကျီသည် မည်မျှပင် အချိုးအစားကျ၍ ပုံကောင်းပုံလှ ဖြစ်သော်လည်း သူဝတ်လိုက်လျှင် ဖိုးရိုးဖားရားချည်း ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ခမ်း အောက်တွင် ပ စောက်ပုံ အခွက်ကလေးနှစ်ခု ရှိသည်။ ဒေါ်လာပြားရာ ထင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

လိုင်တီသည် ပွဲစားဗက်ဗစ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူ ဖြစ်သည်။ ဗက်ဗစ် ၏ သတိတမန်၊ ဉာဏ်မြေကတုတ်၊ ပညာစွမ်း ချွန်းကဲ့သို့ အုပ်တတ်သော ခြေလှမ်းကို သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဈေးကစားချင်သောအခါတိုင်း ဗက်ဗစ်ကိုသာ ပွဲခပေး၍ ခိုင်းသည်။ ဤနေ့နံနက် ဗက်ဗစ်၏ ပွဲရုံရုံးခန်း၌ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စကားဆိုကြ၍ ပွဲပြတ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်ပြောရလျှင် အစက စ၍ ပြောမှ ဖြစ်မည်။

တိုးချဲ့နေသော ဇင်းနစ်မြို့ နယ်နိမိတ်အတွင်းတွင် ရှေ့အဖို့၌ တိုး၍ စည်ကား လာမည်လား၊ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်သွားမည်လားဟု မမှန်းတတ်အောင် မရေမရာ ဖြစ်နေသေးသော လင်တန်ခေါ် မြို့ဆင်ခြေဖုံး ကွက်သစ်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုကွက်သစ် တစ်နေရာရှိ ပါဒီ ဆိုသူသည် ချိုချဉ်ကုန်သေးဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ပါဒီသည် သူ့ချိုချဉ်ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက် အမဲသားဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ထပ်၍ ဖွင့်ချင်သေးသည်။ ထိုသတင်းကို လွန်ခဲ့သော ၆ လ လောက်က ဗက်ဗစ် ရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဗက်ဗစ်သည် ထိုအခါကပင် ပါဒီ၏ ချိုချဉ်ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော မြေကွက်အကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထိုမြေကွက်နှင့်တကွ မြေကွက်ပေါ်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်သည် ပါဒီပိုင် မဟုတ်ဟု သိခဲ့သည်။ ထိုအသိရှိသော ဗက်ဗစ်သည် ချက်ချင်း လိုင်တီဆီသို့ သွား၍ ထိုမြေကွက်နှင့်အိမ်ကို ပိုင်ရှင်ထံမှ အဝယ်ခိုင်းသည်။ ရာဖြတ်တို့က

ထိုရပ်ကွက်အတွင်း အိမ်ခန်းငှားခံ စသည်တို့ကို တွက်ချက်၍ ဒေါ်လာ ကိုးထောင်လောက် တန်သည်ဟု အဖိုးဖြတ်သော်လည်း ပိုင်ရှင်အား ဒေါ်လာ သောင်းတစ်ထောင်ပေး၍ မြန်မြန်ထက်ထက် ဝယ်လိုက်ရန် လိုင်တီကို တိုက်တွန်းသည်။ ဗက်ဗစ်က ရှင်းပြသည်မှာ ယခုအခါတွင် လင်တန် ရပ်ကွက်သည် သေးသေးသိမ်သိမ် ဖြစ်နေသေး၍ အိမ်ခန်းခ နည်းနေသေး သော်လည်း မကြာခင် တစ်နေ့၌ ဈေးကောင်းလာနိုင်စရာရှိကြောင်း၊ ဘေးချင်းကပ် မြေကွက်ကို လိုချင်နေသော ချိုချည်ဆိုင်ရှင် ပါဒီသည် မိမိတို့၏ ကြိုက်ဈေးကို ပေးလာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထို့ပြင် အရောင်း အဝယ် လုပ်ငန်းတွင် ထိုသို့သော စိတ်ကူးမျိုး ရှိသင့်သည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစိတ်ကူးမျိုးကို စီးပွားရေးအမြင်ဟု ခေါ်ကြကြောင်း ထပ်လောင်း၍လည်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် လိုင်တီကို အတင်းဝယ်ခိုင်းသည်။ ငွေထုပ် ပိုက်၍ ဈေးကစားချင်သော လိုင်တီကလည်း မဆိုင်းမတွ ဝယ်လိုက်သည်။ ဝယ်ပြီး၍ လိုင်တီ၏ လက်တွင်းသို့ မြေကွက် ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗက်ဗစ်သည် မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်အတွက် လိုင်တီ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ဗက်ဗစ်သည် လိုင်တီ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်အတွက် အိမ်ငှားခကို ချက်ချင်း မြှင့်တင်လိုက်သည်။ မူလအိမ်ငှားသည် ဒေါ်အပွကြီး ပွ၍ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတိုင်း အယုတ္တ၊ အနတ္တ စုံနေအောင် ဗက်ဗစ်ကို ဆဲဆိုရေရွတ်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ဗက်ဗစ် မြှင့်တင် လိုက်သော အိမ်ငှားခကို ပေးလိုက်ရရှာသည်။

၉

၆ လ ကုန်ခါနီးလောက်တွင် ချိုချည်ဆိုင်ရှင် ပါဒီသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ မိမိ၏ ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သော မြေကွက်ကို လိုချင်လာ

သည်။ ပါဒီသည် လွန်ခဲ့သော ၆ လက မဝယ်ခဲ့မိသဖြင့် လိုင်တီ ယခင်ပေးခဲ့သော ဈေးအပြင် ဒေါ်လာတစ်သောင်း ထပ်လောင်း၍ ပေးရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ထိုတစ်သောင်းသည် မည်သူ့အိတ်ထဲသို့ ရောက်မည်နည်း။ ဈေးကစားသမား လိုင်တီ၏အိတ်ထဲသို့ ရောက်ရမည်ပင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စီးပွားရေးအမြင်ရှိသည်ဟု ကျော်စောသော ပွဲစားဗက်ဗစ်ကို လိုင်တီက ပွဲခပေး၍ ခိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာကိစ္စတွင် သက်ဆိုင်ရာ ပြောကွက်ဆိုကွက်တို့ကို သိတော် မူတတ်ထသော၊ သက်ဆိုင်ရာ စကားအထိုးအနှက် အရှောင်အတိမ်း နည်းပရိယာယ်စုံ၌ ကျွမ်းကျင်တော် မူတတ်ထသော၊ သက်ဆိုင်ရာ အခြေအနေကို ဖန်တီးတော် မူတတ်ထသော၊ ဈေးချိုးခြင်း၊ ဈေးမြှင့်ခြင်း အရာ၌ လည်းကောင်း၊ အရောင်းအဝယ် စိတ္တဗေဒ၌ လည်းကောင်း နောကျေတော် မူတတ်ထသော ပွဲစားကြီး ဗက်ဗစ်ကို ပွဲခပေး၍ ခိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည် ဟူသတတ်။

၁၁ နာရီအချိန်တွင် ဗက်ဗစ်၏ ပွဲရုံ ရုံးခန်း၌ လိုင်တီ၊ ပါဒီ၊ ဗက်ဗစ်တို့ သုံးဦးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြတော့မည်။

၁၀

ဈေးကစားသမား လိုင်တီသည် ဗက်ဗစ်၏ရုံးခန်းသို့ ခပ်စောစောကပင် ဝမ်းသာအားရ ရောက်လာ၏။ ဤနံနက်တွင် ဗက်ဗစ်ကို သူ သိပ်ချစ်နေသည်။ နှာခေါင်းရှည်ရှည်၊ သိက္ခာရှိရှိ ချိုချည်ဆိုင်ရှင် ပါဒီကမူကား ဗက်ဗစ်ကို သိပ်ဂရုမထား။ စိုက်လိုက်မတ်တတ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဗက်ဗစ်သည် ပါဒီကို ရုံးခန်းအဝမှနေ၍ ဆီးကြိုသည်။ ‘အစ်ကိုကြီး ပါဒီခင်ဗျာ ဒီဘက်ကို ကြွပါ၊ ကြွပါ’ ဟု ပီယဝါစာ ချို့သော စကားကို ဆိုသည်။ ဆေးပြင်းလိပ် ဝဝတုတ်တုတ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍တည်သည်။ အားနာလောက်အောင်ပြော၍ တည်သည်။ ထို့နောက် ပါဒီ ထိုင်မည့် ကုလားထိုင်ကို

နှစ်လက်မလောက် ရှေ့တိုးလိုက်၊ သုံးလက်မလောက် နောက်ဆုတ်လိုက် ပြုကာ တရိုတသေ ပြင်ပေး၊ ရွှေ့ ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိသားစုသဘော၊ ရင်းနှီးသော သဘောကို ဗက်ဗစ် ဆောင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့နောက် ဗက်ဗစ်သည် သူ့စားပွဲနောက်သို့ ပြန်လာ၍ ပွဲစားရာပေလွင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသကာလ ဆွေးနွေးပွဲကို စ ပါလေတော့သည်။ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ပြောတိုင်း ဆိုတိုင်း၌ ဗက်ဗစ်သည် အမြဲပြုံး၍ ပြောခြင်း ဆိုခြင်း အမှုကို ပြုသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အမဲဖြစ်သော သနားစရာ ပါဒီနှင့် ပြောဆိုသော အခါ၌မူကား သူ့အပြုံးအောက်တွင် သူ့အသံကို မာထားတတ်သည်။

‘ကဲ....အစ်ကိုကြီး ပါဒီ၊ ကျွန်တော် တစ်ဆိတ်ကလေး ရှင်းပြပါရစေ။ အဖြစ်မှန်က ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ ခက်နေတာက အမဲသားဆိုင်ရှင် တချို့ဟာ ဒီမြေကွက်ကို လိုချင်ကြလွန်းလို့ ခဏခဏလာပြီး ဈေးပေးနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေနီးချင်းဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး ပါဒီကိုတော့ ဦးစားပေးဖို့ ကောင်းပါသေးတယ်လို့ အစ်ကိုကြီးလိုင်တီကို ကျွန်တော်က နားချနေရပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး လိုင်တီရယ်၊ စဉ်းစားပါခင်ဗျာ။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ဒီမြေကွက်မှာ ချိုချင်ဆိုင်ရော၊ အမဲသားဆိုင်ရော တွဲဖွင့်လိုက်ရင် ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ။ ကိုယ့်မြို့သားရဲ့ ဆိုင်ကလေး ပြုတ်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ရှက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ အဲဒီလို အစ်ကိုကြီးလိုင်တီကို ကျွန်တော်က နားချနေရပါတယ်။ ကဲလေ၊ အစ်ကိုကြီး ပါဒီ စဉ်းစားဖို့ပါပဲ။ တော်တော်ကြာရင် နေရာတကာမှာ ဆိုင်ခွဲသောင်းခြောက်ထောင်ဖြန့်ပြီး ဖွင့်နိုင်အားရှိတဲ့ လက်ဝါးကြီးအုပ်ကုမ္ပဏီတွေ ဝင်လာမှာတောင် စိုးရသေးတယ်။ အစ်ကိုကြီး ပါဒီလည်း အသိသားပဲ။ ဒီလက်ဝါးကြီးအုပ် ကုမ္ပဏီတွေဟာ ခဏပန်းမှာတော့ အရှုံးခံပြီး ဈေးချရောင်းမှာပဲ။ ဒီနည်းမျိုးနဲ့ တစ်ဦးချင်း ဆိုင်ငယ်တွေ ပြုတ်ကုန်အောင် လုပ်မှာပဲ။ သူတို့က လက်ဝါးကြီးအုပ် ကုမ္ပဏီတွေကိုး။ တစ်ဦးချင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆိုင်တွေကတော့ သူတို့လို ကြာရှည် ဈေးချပြီး ဘယ်ပြိုင်နိုင်ကြမှာလဲ။ ပြိုင်ရောင်းရင်လည်း ပြုတ်ဖို့သာရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ပါဒီရဲ့ဆိုင်လည်း ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ’

ချိုချဉ်ဆိုင်ရှင် ပါဒီသည် သူ့အိတ်နှစ်ဖက်၌ ထည့်ထားသော သူ့လက် ခပ်သွယ်သွယ်နှစ်ဖက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဒူးဆီက ဘောင်းဘီကို ပင့်တင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ့အိတ်နှစ်ဖက်ထဲသို့ပင် ပြန်ထည့်၍ ခပ်မတ်မတ် ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မပြုံးချင့်ပြုံးချင် ပြုံး၍-

‘ဒီလို အင်ကြီးအားကြီးနဲ့ ဝင်ပြိုင်တာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မေတ္တာ သူ့မေတ္တာ ဆိုသလို ကျွန်တော့်မေတ္တာ၊ ရပ်ကွက်ရဲ့မေတ္တာ ဆိုတာလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကိုလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့’

‘အို ...ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီလေ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သဘောပါပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ အစ်ကိုကြီးကို ဦးစားပေးချင်လို့ ပြောနေရခြင်းပါ။ အစ်ကိုကြီးက လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်လဲ....’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ စဉ်းစားစရာကလေး တစ်ခု ရှိနေသေးလို့ပါ။ ကျုပ်တို့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ မြေကွက်တစ်ကွက်ဟာ ဒီမြေကွက်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က အဲဒီမြေကွက်ကို ရှစ်ထောင် ငါးရာလောက်နဲ့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားတာကို ကျုပ်အသိပါပဲ။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့က အဲဒီမြေကွက် သာသာလောက်သာ ရှိတဲ့ မြေကွက်အတွက် အဆမတန် နှစ်သောင်းလေးထောင် တောင်းနေတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ ဒီလောက်သာ ပေးရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ လူကိုတောင် ပေါင်ပေးရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ။ တစ်သောင်း နှစ်ထောင် လောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့က နှစ်ဆမကလည်း တောင်းတယ်၊ ကျုပ်ဆိုင်ကလေးကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်နေတော့တာကိုးဗျ’

‘ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး ပါဒီ၊ ဒီလိုတော့ မပြောစေချင်ဘူးဗျာ။ ဒီလိုတော့

ပြောဖို့ မကောင်းဘူး ထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး ပြောပုံက ကျွန်တော်တို့မှာ စိတ်ယုတ် စိတ်ပုပ်တွေ ရှိနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ စိတ်ယုတ် စိတ်ပုပ်တွေ ရှိနေတယ်ပဲ ထားပါဦးတော့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးတောင် ကိုယ်မသိရာ ရောက်တော့မပေါ့။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးကိုတော့ သိကြတဲ့ လူချည်းပါပဲ။ ကိုယ့် မြို့သူမြို့သားတွေ ကြီးပွားကြမှ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြီးပွားမှာပဲ ဆိုတဲ့အသိ တော့ ရှိပါသေးတယ်။ ကဲပါလေဒါတွေကတော့ သိပ်မဆိုင်လှပါဘူး။ အခုလိုဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်က ကြားဝင်ပြီး ဈေးဆစ်ပေးပါ့မယ်။ ကဲ- နှစ်သောင်း သုံးထောင်ဗျာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ငါးထောင် လက်ငင်းပေး။ ကျန်ငွေ အတွက် အပေါင်ထားပေါ့၊ ဟုတ်လား။ မြေကွက်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အိမ်ဟောင်းကို ဖျက်ပြီး အသစ်ဆောက်ချင်တယ်ဆိုရင် အပေါင်ထားရာမှာ လျှော့လျှော့ပေါ့ ပေါ့ထားဖို့ အစ်ကိုကြီး လိုင်တီကို ကျွန်တော်က ပြောပေးရမှာပေါ့။ ကိုင်းကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ လိုက်လျောတန်သလောက် လိုက်လျောခဲ့ပါပြီ။ အစ်ကိုကြီး ပါဒီက ဘယ့်နှယ်လဲ။ ဒီလိုပါလေ အစ်ကိုကြီးအတွက်ပါပဲ။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက စီးပွားရေးသမားတွေ ဝင်မလာစေချင်လို့ပါပဲ။ ကဲပါ လေအလုပ်ဖြစ်အောင်ဆိုသလို ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး ဈေးဆစ်ပေးပါ ဦးမယ်။ ဘယ့်နှယ် အစ်ကိုကြီး လိုင်တီ၊ ဈေးအဆစ် ခံနိုင်ပါ့မလား’

သဘောကောင်းလှသော ဗက်ဗစ်သည် အင်မတန် သဘောကောင်း လှသော လိုင်တီနှင့် ဈေးဆစ်စကား ဆိုနိုင်အောင် ပါဒီ၏ နေရာကို မသိမသာ ဝင်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ပါဒီ၏ ကိုယ်စား ဗက်ဗစ်က ဈေးဆစ်ပါလေတော့သည်။ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဈေးဆစ်လာရာ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်လာ နှစ်သောင်း တစ်ထောင်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ရေချိန်ကိုက်လာသဖြင့် ဈေးတည့် သွားကြသည်။ ဈေးတည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗက်ဗစ်သည် အသင့်ပြင် ထားသော အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲမှထုတ်၍ ပါဒီ၏ လက်သို့

ရပြန်တစ်စုံတစ်ရာ

ထိုးပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဖောင်တိန်ကိုယူ၍ မင်ခါပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဖောင်တိန်ကိုလည်း ပေးလိုက်ပြန်သည်။ စာချုပ်၌ ပါဒီ လက်မှတ်ရေးထိုး နေသောအခါ ဗက်ဗစ်၏ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီးသည် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး နှင့် ဝင်းဝင်းပပ ဖြစ်နေ၏။

ရွာသူတို့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုကား ပြီးပေပြီ။ ဤအလုပ်၌ ဈေးကစား သမား လိုင်တီသည် တစ်ထိုင်တည်းတွင် ဒေါ်လာ ကိုးထောင် ငါးရာကျော် အသားတင် အမြတ်ရလိုက်သည်။ ပွဲစားဗက်ဗစ်သည် တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် ဒေါ်လာ လေးရာငါးဆယ် ပွဲခ ရလိုက်သည်။ လင်တန်ခေါ် မြို့ဆင်ခြေဖုံး ကွက်သစ်၌ ပါဒီသည် သူ့ချိုချဉ်ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက် သူပိုင် အမဲသားဆိုင် တစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်ပေတော့မည်။ လင်တန် အရပ်သူ အရပ်သားများသည် မြို့မဈေးကြီးမှာ ဝယ်ရသည်ထက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ဈေးပိုပေး၍ ဝယ်ရ သော အမဲသားကို စားကြရတော့မည် ဖြစ်လာသည်။ ဤကား အခါသစ် ခေတ်သစ် ဘဏ္ဍာရေး ငွေကြေးဝိဇ္ဇာတို့၏ စီးပွားရေးပဉ္စလက် မျက်လှည့် တစ်မျိုးပင်တည်း။

ပွဲပြတ်စဉ် အခါကသော် ပွဲစားဗက်ဗစ်သည် ဝမ်းသာလုံးကြီး ဆိုသွား သည်။ သူ့ပွဲရုံ ရုံးခန်း၌ သူတစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ၌မူကား ချက်ချင်း သူ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်လိုက်သည်။

‘လုပ်စရာရှိတော့လည်း ငါကချည်း ကျုံးလုပ်ရတယ်၊ နွားကြီးလိုပဲ။ ပြောစရာရှိတော့လည်း ငါကချည်း ကျုံးပြောရတယ်၊ လျှာထွက် မတတ်ဘဲ။ ရစရာရှိတော့ သူက ကိုးထောင်ငါးရာကျော်..... အဆီနဲ့ ဝင်းဝင်း။ ငါက လေးရာငါးဆယ်အရိုး အရင်းရယ်.....’

ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်ဝတ္ထုဆရာ
မာတင်ဒူဂတ် [၁၈၈၁-၁၉၅၈]
Roger Martin Du Gard [1881-1958]

ပြင်သစ်စာရေးဆရာ မာတင်ဒူဂတ်သည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်အတွက် ကမ္ဘာကျော် နိုဗဲစာပေဆု အချီးအမြှင့်ကို ခံရသူ ဖြစ်သည်။

မာတင်ဒူဂတ်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရစ်မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံး အရပ်၌ ဖွားမြင်သူ ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာရပ်များကို သင်ယူသည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်မှ စ၍ ဝတ္ထုရေးသည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်သောအခါ စစ်မှုထမ်းဖူးသည်။ စစ်ပြီးသောအခါ ဝတ္ထုများကို ဆက်၍ရေးသည်။ ပြဇာတ်များကိုလည်း ရေးသဖြင့် ကျော်စောလာသည်။ သူ့ဝတ္ထုများသည် အများအားဖြင့် ပထမကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက ပြင်သစ်တို့၏ ဘဝမျိုးစုံကို သရုပ်ဖော်သောစာများ ဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုများတွင် ပြင်သစ်တို့၏ သုခ ဒုက္ခစုံ ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

မာတင်ဒူဂတ် ၏ ဆရာဝန်

[“ဆရာဝန်” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော Operation မှ မြန်မာပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုသည် မာတင်ဒူဂတ် ၏ အကျော်စောဆုံးဖြစ်သော သီဗို (Les Thibaults) ခေါ် ဝတ္ထုရှည်ထဲမှ ထုတ်ထားသောစာ ဖြစ်သည်။ ထိုစာတွင် မာတင်ဒူဂတ်၏ အစွမ်းကို အကဲခတ်နိုင်သည်။ မာတင်ဒူဂတ်၌ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်အသိ သတိ ကြီးမားပုံ၊ မြင်တတ်သော မျက်စိနှင့် ကြားတတ်သောနား စူးရှပုံတို့သည် ထင်ရှားပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် စေတနာကောင်း ရှိသော၊ ကျွမ်းကျင်သော၊ ရဲရင့်သော၊ ပျော်တတ်သော၊ နှိမ့်ချတတ်သော ဆရာဝန်မျိုး၏ အမှုအရာတို့ကို နှစ်သက်ဖွယ်၊ ချီးကျူးဖွယ် ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ မာတင်ဒူဂတ်၏ ဖျတ်လတ် ပေါ့ပါးသော စကားပြေရေးဟန်ကို ရိပ်မိနိုင်အောင် အားထုတ်ထားပါသည်။ ခွဲစိတ်ကုသခန်းကို ဖွဲ့ရာတွင် ယထာဘူတ သဘောလည်း ပါ၍၊ ဘဝ အလွမ်းသဘောလည်း ပါ၍ ဟာသလည်း ပါသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။]

ဒါလဂါလမ်း တိုက်တန်းလျားအပေါ်ထပ် အိမ်ခန်းရှေ့သို့ ဆရာဝန် အမ်တွမ် ရောက်လာသောအခါ လှေကားခြေရင်းတွင် အရပ်သားအချို့ ရုံးစုရုံးစု လုပ်နေကြတုန်း ဖြစ်သည်။ အမ်တွမ်က မေးကြည့်သောအခါ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို အရပ်သားတစ်ယောက်က ပြောပြသည်။ ပြောပြရာတွင် အစီအစဉ် မရှိ၊ တောရောက် တောင်ရောက်၊ ကပေါက်ချို ကပေါက်ချာ ဖြစ်နေသော်လည်း ဆက်စပ်ကြည့်သောအခါ အမ်တွမ် သိရသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက် လမ်းကို ဖြတ်အကူးတွင် ကုန်တင်သုံးဘီးကား တစ်စီးသည် ကလေးကို ဝင်တိုက်ပုံ၊ တက်၍လည်း ကြိတ်ပုံ၊ ကလေးသည် စကားမေး မရ၊ မျောသွားပုံ၊ ထိုအခိုက် ကလေးကိုသိသော သတင်းစာ အရောင်းသမားတစ်ဦး ရောက်လာ၍ ကလေးကို အပေါ်ထပ်အိမ်ခန်းသို့ ပို့လိုက်ပုံတို့ကို သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

အမ်တွမ် စီးလာသော တက္ကစီအငှားကားတွင် အိမ်ခန်းရှင် ဂျူလေ ပါလာသည်။ အမှန်မှာ အမ်တွမ်သည် ဂျူလေနှင့် ပါလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သုံးဘီးကား အတိုက်ခံရပုံကို နားထောင်နေကြစဉ် ဂျူလေသည် မအောင့်နိုင်။ တရှုပ်ရှုပ် ငိုပါလေတော့သည်။ ထို့နောက် ဂျူလေသည် အငှားကား ပေါ်မှဆင်း၍ လှေကားဆီသို့ သွားသောအခါ ရုံးစု ရုံးစု လုပ်နေကြသော လူအုပ်သည် ရှဲပေးသည်။ လူနှစ်ယောက်သည် ဂျူလေကိုတွဲ၍ အပေါ်ထပ် အိမ်ခန်းအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ တစ်ဖန် အမ်တွမ်က နောက်မှ လိုက်မည် ပြုရာ အရပ်သားတစ်ဦးသည် လမ်းဖယ်ပေး၍ အမ်တွမ်အား 'ဒီမှာဗျ ကျုပ် မိန်းမက တော်တော် သတိကောင်းတယ်ဗျ၊ ဟိုဘက်က ထမင်းဆိုင် ထဲမှာ ထမင်းစားနေတဲ့ ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက်ကို ကပျာကယာ ပြေးခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ပို့ထားတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိလေရဲ့။ ဒီဆရာဝန်

ကလေးကို ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ သူပဲ မြင်တတ်ပလေတယ်ဗျာ’ ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ အမ်တွမ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဂျူလေသည် ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်၍ အခန်းငယ်တစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘အမယ်လေးဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒေဒေတေးရဲ့’ ဟု အော်၍ ငိုပါလေတော့ သည်။ ထိုအခါ ‘ဂျူလေ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ၊ တိတ်ပါ’ ဟု အမယ်အိုတစ်ဦးက ခပ်ဆတ်ဆတ် ငေါက်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် အမ်တွမ် ရှေးဦးစွာ မြင်ရသော အရာသည် ကားအတိုက်ခံရသော ကလေး တင်ထားရာ ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်က မီးအိမ်ဖြစ်သည်။ ထိုမီးအိမ်ကို ဆံပင်နီနီနှင့် သူငယ်မတစ်ဦးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မ ျှ ကိုင်ထားသည်။ မီးရောင်သည် ကလေးအပေါ်သို့ကျ၍ ကလေးအပေါ်၌ ရှင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ပတ်လည်၌ ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်နေကြသော လူတစ်စုသည် အရိပ်မည်းမည်းသာ ထင်နေကြသည်။ အချိန်သည် နေဝင်စ ဖြစ်သဖြင့် နေရောင် အကြွင်းအကျန်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဝင်၍ မီးအိမ်က မီးရောင် တွင် ရောဝင် ချုပ်ငြိမ်းသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းအလယ်၌ သာ အလင်းရှိ၍ အခန်း၏ အနားပတ်လည်၌ မှောင်မည်းနေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

အမ်တွမ်သည် ဂျူလေကို ကုလားထိုင်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၍ အထိုင်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ခုတင်သို့ ပြန်လာသည်။ ကလေးသည် မွေ့ရာ ပေါ်တွင် အစန့်သား ဖြစ်နေသည်။ သွေးပေနေသော ကလေးဂါဝန်ပိုင်းကို လူငယ်တစ်ဦးက ကတ်ကြေးဖြင့် ဝိုက်၍ ညှပ်နေသည်။ ထိုလူငယ်သည် ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ သူ့နှာတံပေါ်၌ နှာတံညှပ်မျက်မှန် တပ်ထားသည်။ ဦးထုပ်ကိုပင် မချွတ်နိုင်သေး။ ဂါဝန်ပိုင်းကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဝိုက်၍ညှပ်နေ သည်ဖြစ်ရာ အမယ်အိုတစ်ဦးက ဂါဝန်စကို ကိုင်ပေးနေသည်။

အမ်တွမ်က လူငယ်ဆရာဝန်အား ‘အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားဗျာ’ ဟု မေးလိုက်ရာ လူငယ်ဆရာဝန်သည် လှည့်ကြည့်၍ အဖြေပေးရမှာ ရွံ့တွန့် တွန့် ဖြစ်နေသေးသည်။ နောက်မှ ‘ရှိသေးတယ် ထင်တာပဲ’ ဟု မပွင့်တပွင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အို...ဟုတ်လား၊ ဂျူလေကို လာခေါ်ကြတော့ ကျုပ်ကလည်း ဂျူလေရဲ့ အနားမှာ ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုလိုမည်မည် ဆိုသလို ဆေးအိတ်ကိုပါ ယူလာတယ်။ ကျုပ်က ဆရာဝန် အမ်တွမ်ပါ။ ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန် ရိုးရိုးပါ။ ကလေးဆေးရုံက ဆရာဝန်ပါ’

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လူငယ်ဆရာဝန်သည် နေရာပေးသော သဘောဖြင့် နောက်ဆုတ်ပေးမည် ပြုလေသည်။

‘အိုလုပ်ပါလုပ်ပါ။ ပြီးအောင် လုပ်ပါ’ ဟု အမ်တွမ်က ပြန်ပြော၍ သူလည်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ နောက်ဆုတ်သွားရင်း ‘သွေး စမ်းကြည့်ပြီးပလား၊ ဘယ်နှယ်နေသလဲ’ ဟု မေးလိုက်သေးသည်။

‘ငွေ့ငွေ့ပဲ.....’ ဟု လူငယ်ဆရာဝန်က ပြန်ပြော၍ ကတ်ကြေးဖြင့် ဆက်၍ ညှပ်နေပြန်သည်။

အမ်တွမ်သည် ဆံပင်နီနီနှင့် သူငယ်မကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူငယ်မသည် စိုးရိမ်နေပုံ ရသည်။ ထို့ကြောင့် အမ်တွမ်သည် သူငယ်မအား လှမ်း၍ ‘လူနာတင်ကားကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ခေါ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ကလေးဆေးရုံကို ခေါ်သွားချင်တာပဲ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ...

‘တော်မခေါ်ရပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရမှာလဲ’

အသံသည် အမယ်အို၏ ခပ်ထန်ထန်အသံ ဖြစ်သည်။ အမယ်အို သည် ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်၌ မတ်တတ်ရပ်နေပြီ။ အမ်တွမ်သည် အမယ်အို ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မြေးများ ဖြစ်နေမည်လား မသိ။ အမယ်အိုသည်

အမ်တွမ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည်။ မျက်လုံးသည် ကျေးတောသူ မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ဟာ လူဆင်းရဲ လူမွဲရုပ် ပေါက်နေလို့လား။ ကျုပ်တို့လို လူစားမျိုးက ဆေးရုံမှာ မသေချင်ဘူးတော့။ သေစရာရှိလည်း ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ သေလိုက်မယ်။ ဆေးရုံကိုတော့ မလိုက်ဘူး။ ဒေဒေတေးကိုလည်း မခေါ်ရဘူး’

‘အို ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေကြီးရယ်။ ဆေးရုံဟာ ကောင်းပါတယ်’

‘အို ဘူးဆို ဖရုံမသီးဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆေးရုံကို ခေါ်မသွားရဘူး’

အမ်တွမ်သည် ဆံပင်နီ သူငယ်မကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ဘက်က ကူ၍ ပြောလိုပြောငြား လှမ်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆံပင်နီ သူငယ်မသည် ပြန်မကြည့်။ ကလေး၏ ပါးပေါ်၌ ဝဲနေသော ယင်ကောင်ကို သာ မောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် အမ်တွမ်သည် ဂျူလေကို ချောပြောမည် ပြုပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျူလေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည် မဟုတ်။ ကုလားထိုင်ခြေရင်း၌ ဒူးထောက်၍ သူ့နဖူးကို ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တင်ထားသဖြင့် အခက်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖန် အမယ်အိုကလည်း ရိပ်မိဟန် တူသည်။ အမယ်အိုသည် ဂျူလေကို ဟန့်လိုသော သဘောဖြင့် ‘ဂျူလေ... ဘယ်နှယ်လဲ ဆေးရုံကို မပို့ဘူး မဟုတ်လား’ ဟု စကားဦး သန်းလိုက်သည်။

ဂျူလေသည် တစ်ချက် မော့ကြည့်၍ ‘ဟုတ်ကဲ့အမေ’ ဟု ဆိုရာ ထိုအခါကျမှသာ အမယ်အိုသည် သဘောကျ ခေါင်းညိတ်၍ ကရုဏာသံ ပါပါနှင့် ‘ဂျူလေဒီလို မနေနဲ့လေ။ ငါ့သား ညောင်းနေမှာပေါ့။ ကိုယ့်အခန်းကို ပြန် ပြန်’ ဟု သားငယ်ကို ချောပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်။ ဂျူလေသည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်မပြော။ ခြေဖျားထောက်ကာ အခန်းငယ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အမ်တွမ်သည် နှုတ်ခမ်းကိုက်၍ တွေ့နေ၏။ ထို့နောက် သူ့အပေါ်

အင်္ကျီကို ကပျာကယာချွတ်၍ ရှပ်အင်္ကျီလက်ကို လက်မောင်းဆီသို့ လိပ်တင်သည်။ ထို့နောက် ကလေး၏ ခုတင်ဘေး၌ ဒူးထောက်လိုက်သည်။ သူ့ဝါသနာတစ်ခုမှာ အရေးကိစ္စတစ်ခုခု ပေါ်လာလျှင် အကြာကြီး စဉ်းစား၍ မနေချင်။ လုပ်စရာရှိသည်ကို ချက်ချင်းလုပ်ချင်သော ဝါသနာဖြစ်သည်။ မှားသွားမည်လား၊ လွဲသွားမည်လားဟု ချီတုံချတုံ ပြုနေသည်ထက် ဆုံးဖြတ်စရာ ရှိသည်ကို မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်၍ လုပ်စရာရှိသည်ကို မြန်မြန်လုပ်လိုက်ချင်သည်။ သူ့အဖို့ အတွေးနှင့် အဆသည် အလုပ်ဖြစ်မြောက်လာစေရေးအတွက် ကုတ်သဘော ဖြစ်သည်။ မပီမသ ဖြစ်နေသေးစေကာမူ ကော်ချလိုက်စရာ ကုတ်သဘောသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမ်တွမ်သည် အကြာကြီး ရပ်ကြည့်၍ မနေနိုင်။ ကလေး၏ ကိုယ်မှ အဝတ်အင်္ကျီကို အချွတ်ခိုင်းသည်။ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ ချွတ်သည်။ ကလေးသည် ပိန်လှသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးရောင်နေသည်။ သုံးဘီးကား၏ အတိုက်ဒဏ် ပြင်းလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညိုမည်းနေသော အစင်းကြီးတစ်ခုသည် ပေါင်တွင် တင်ပါးမှ ဒူးဆစ်အထိ ခပ်ရွေရွေ ထင်နေသည်။

‘ညာဘက်ခြေထောက်ကို ကြည့်ပါဦး’ ဟု လူငယ်ဆရာဝန်က ထောက်ပြသည်။ ဟုတ်သည်။ ညာဘက်ပေါင်သည် ခပ်ခွင်ခွင် ဖြစ်နေသည်။ အရိုးကျိုးသည် အတွင်း၌ စိုက်နေဟန်တူသည်။ ခြေတစ်ခုလုံးသည် သွေးရဲရဲသံရဲရဲဖြစ်၍ ပုံပန်းမကျ ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ဘက်ခြေထက် တိုနေသည်။

‘ပေါင်ရိုးကျိုးတယ် ထင်တာပဲ’ ဟု လူငယ်ဆရာဝန်က ဆိုသောအခါ အမ်တွမ်သည် တွေ့၍ကြည့်နေရာမှ ‘အတိုက်ဒဏ်က ပြင်းလွန်းတော့ ဒဏ်ရှိန်ရဲ့သဘောလည်း ပါနေတယ်’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် အမ်တွမ်သည် ကလေး၏ ဒူးဆစ်ဂုံညင်းကို ခေါက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဒူးဆစ်မှ ပေါင်ရင်းအထိ လက်ဖြင့် အသာအသာ စမ်းကြည့်သည်။ စမ်းကြည့်လိုက်ခါမှ ပေါင်တွင်းတစ်နေရာမှ သွေးပန်းထွက်လာသည်။ ဒူးဆစ် အထက်

နားဆီမှ ဖြစ်သည်။ ‘အဲဒါပဲအဲဒါပဲ’ ဟု အမ်တွမ်က ဆိုလိုက်သောအခါ ‘ဒါဖြစ်ရင် ပေါင်တွင်းကြောထဲက ဖြစ်မှာပဲ’ ဟု လူငယ်ဆရာဝန်က ထိုအခါကျမှ ဆိုရဲလာသည်။

၂

အမ်တွမ်သည် ဒူးထောက်နေရာမှ ရုတ်ခြည်း မတ်ရပ်ထလိုက်သည်။ အနာသိပြီ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ လိုလာပြီ။ လုပ်စရာ ရှိလာပြီ။ လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ အမ်တွမ်သည် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။ အနားမှ ဝိုင်းကြည့်နေကြသူများ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ့်အစွမ်းကို ပြလိုက်ချင်သော သဘောလည်း ပါသည်။ နေပါဦး။ ဤအနာမျိုးအတွက် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကို ခေါ်ရမည် မဟုတ်ပါလော။ ကိုယ်က ခွဲစိတ်ကုပညာထက် ဆေးပညာဘက်မှာ ပိုနိုင်သော ဆရာဝန် မဟုတ်ပါလော။ ဖြစ်ပါမည်လော။ မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ကလေးကို ဆေးရုံသို့ အတင်းခေါ်သွားလျှင်လည်း လမ်းခုလတ်၌ ကလေးအသက်ပျောက်မည်မှာ သေချာသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း။ မည်သူ ကုမည်နည်း။ ကိုယ်ကပင် ကုလိုက်ရမည်ပါ။ ဘာကြောင့် မကုဘဲ နေရမည်နည်း။ ကုမည်။ ငါ ကုမည်။ ခွဲစိတ်ကုခန်းမှာ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ဖြင့် ကုခွင့် မပေးကြ၍ ကလေး သေရမည့်အတူတူ ကိုယ်ကပင် ကုရမည်ပါ။ ကောင်းပြီ။ ကုမည်။ လောလောဆယ် ရောပစ္စည်းကို သုံး၍ ရအောင် ကုမည်။ ထိုအခိုက် လူငယ်ဆရာဝန်က ‘သွေးတိတ်အောင် လုပ်ရဦးမယ် ထင်တယ်’ ဟု ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

အမ်တွမ်သည် ထိုစကားကို လျစ်လျူပြုလိုက်သည်။ ထိုစကားကို ဆိုနေဖို့ လိုသေးသလော။ မြန်မြန်ပြုရမည့် အလုပ် မဟုတ်ပါလော။ ယခုအခါ၌ အချိန်ကို အတော်ပင် ဖြုန်းခဲ့ကြပြီ။ အမ်တွမ်သည် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်၍ကြည့်သည်။ သွေးတိတ်အောင် ရာဘာကြိုးဖြင့် ပတ်ချည်စရာ

ရှိသည်။ ရာဘာကြိုး အဘယ်မှာနည်း။ ရအောင်ရှာရမည် မဟုတ်ပါလော။ အမ်တွမ်သည် ဆံပင်နီမ၏ ခါးသေးသေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်နီမမှာ ခါးပတ်မရှိသဖြင့် အခက်။ ပြတင်းပေါက်က ပိတ်ကန့်လန့်ကာကို မော်ကြည့် ပြန်သည်။ ကန့်လန့်ကာမှာလည်း ရာဘာကြိုး တပ်မထားသဖြင့် အခက်။ ကြိုးကလည်း ရုန်းကန်တတ်သော ရာဘာကြိုးဖြစ်မှ ကောင်းမည်။ အို..... အရှိသားပါပေ။ ရုတ်ခြည်းပင် အမ်တွမ်သည် သူ့အတွင်းခံ ခါးတိုအင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘောင်းဘီက သိုင်းကြိုးကိုဖြုတ်သည်။ ထို့နောက် သိုင်းကြိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကြည့်သည်။ ဆန့်ကြည့်သည်။ နေရာကျပြီ။ ရပြီ။ ထို့နောက် ခုတင်ဘေး၌ ဒူးထောက်၍ ကလေး၏ခြေထောက်ကို ချည်နိုင်၊ စည်းနိုင်အောင် သိုင်းကြိုးကို ပြုပြင်သည်။ ထို့နောက် ကလေး၏ ပေါင်ခြံနေရာကို သိုင်းကြိုးဖြင့်ပတ်၍ ခပ်တင်းတင်း ဆွဲချည်လိုက်သည်။

‘အင်း.....နှစ်မိနစ်လောက်တော့ ကိုယ်တို့အတွက် အသက်ရှူပေါက် ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့’ ဟု အမ်တွမ်က ဆို၍ ခါးကိုဆန့်လိုက်သည်။ ချွေးသီး တို့သည် အမ်တွမ်၏နဖူး၌ စို့လာ၍ ချွေးပေါက်တို့သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြမှန်း သူ သိသည်။ ‘ကဲ ကဲ..... ခွဲမယ်။ မြန်မြန်ခွဲမှ ဒီကလေး အသက်ချမ်းသာမှာပဲ’ ဟု ခပ်မာမာ ပြောလိုက် ရာ ဝိုင်းကြည့်နေသူတစ်စုသည် ရှဲသွားသည်။ မီးအိမ်ကိုင်သော ဆံပင်နီမပင် နောက်ဆုတ်သွားသည်။ လူငယ်ဆရာဝန်လည်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ လူငယ်ဆရာဝန်၏ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လာသည်။

အမ်တွမ်သည် အံကြိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်စိကို ခပ်မှေးမှေးပြု လျက် စူးစိုက်နေသည်။ သူ့စိတ်ကို ထိုးဖောက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အမ်တွမ်အမ်တွမ်။ ဖြစ်ပါမည်လော။ ဖြစ်ပါမည်လော။ ဖြစ်ရမည်။ ဖြစ်ရမည်။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ယုံပါ၏လော။ ယုံသည်။ ကြောက်စိတ် ရှိနေသလော။ ရဲပါသည်။ စားပွဲခုံတစ်ခုကို မရနိုင်ဘူးလော။ သူ ဝင်လာစဉ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အခါက ထမင်းစားခန်းတွင် ထမင်းစားပွဲခုံ အဝိုင်းကို သူ မြင်ခဲ့၏။ ထို စားပွဲခုံပေါ်မှာ ကလေးကိုတင်၍ ခွဲစိတ်ကုမည်။

‘ဟဲ့မိန်းကလေး။ မီးအိမ်ယူပြီး ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့’ ဟု ဆံပင်နီ မကို ပြောသည်။ ထို့နောက် လူငယ်ဆရာဝန်အား ‘ကိုင်းဆရာလေး လည်း ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့’ ဟု ပြောပြီးနောက် အမ်တွမ်သည် ထမင်းစားခန်း ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည်။ နေရာကျပြီ။ ဤထမင်းစားခန်းသည် ခွဲစိတ်ကုခန်း ဖြစ်ရမည်။ ဤစားပွဲခုံသည် ခွဲစိတ်ကု စားပွဲခုံ ဖြစ်ရမည်။ နေရာကျပြီ။ အမ်တွမ်သည် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ တောက်တိုမည်ရ ပစ္စည်းများကို သိမ်း၍ စားပွဲကို ရှင်းလိုက်သည်။ စားပွဲခုံခြေရင်းတွင် ပန်းကန်ပြားများကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ထပ်၍ပုံလိုက်သည်။ ‘ဒီပန်းကန်အပုံပေါ်မှာ နင် မီးအိမ် ကို တင်ကြည့်စမ်း။ အဲဟုတ်ပြီ။ နေရာကျပြီ’ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို စီမံ ကွပ်ကဲနေသော ဗိုလ်ချုပ်ကဲ့သို့ အမ်တွမ်သည် အစစ အရာရာ၌ နေသား တကျဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်သည်။ ‘ကိုင်း ကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်’ ဟု ပြော၍ အမ်တွမ်သည် ကလေးရှိရာ အခန်းသို့ သွားပြန်သည်။ ဆံပင်နီမ လည်း မီးအိမ်ကိုင်လျက် လိုက်ရသည်။ လူငယ်ဆရာဝန်လည်း ထက်ကြပ် မကွာ လိုက်ရသည်။ ရောက်ကြပြီ။ အမ်တွမ်သည် လူငယ်ဆရာဝန်ကို ကြည့်၍ ကလေးဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် ‘ကျုပ်က ကလေးကို ချီခဲ့မယ်၊ အိုပေါ့ပေါ့ကလေးပဲ။ ဆရာလေးက ခြေထောက်ကို ကိုင်ထားလေ။ ကိုင်းလာ၊ သွားစို့.’ ဟု ဆိုသည်။

ကလေးကို အမ်တွမ် မ၍ ချီလိုက်သောအခါ ကလေးသည် တစ်ချက် ညည်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးကို သယ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် စားပွဲခုံပေါ်၌ အသာချသည်။ ထို့နောက် ဆံပင်နီမ၏လက်မှ မီးအိမ်ကို လှမ်းယူ၍ ပန်းကန်ပုံပေါ်၌ ပြန်တင်သည်။ ကလေးကိုတစ်လှည့်၊ မီးအိမ်ကို တစ်လှည့်ကြည့်၍ ‘ဟာတယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလား’ ဟု ထင်လိုက်ချင်

သည်။ မီးအိမ်မှ မီးရောင်သည် ဆံပင်နီမ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျနေသည် ဖြစ်ရာ ပါးပြင်သည် နီဖန့်ဖန့်အသွေး ဆောင်နေသည်။ လူငယ်ဆရာဝန်၏ မျက်မှန်ပေါ်သို့လည်း ကျနေသည်ဖြစ်ရာ မျက်မှန်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် တွင် လက်ခနဲ၊ ဝင်းခနဲ ဖြစ်လိုက်သည်။ မီးရောင်သည် ကလေးအပေါ်၌ကား ရက်စက်တော့မည်ကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကလေး သည် မီးရောင်အောက်၌ တစ်ချက်တစ်ချက် တွန့်လိမ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မုန်တိုင်းဆင်နေသဖြင့် ယင်ကောင်တို့သည် အခန်းထဲသို့ အတင်းဝင်လာ၍ ထိုမှ ဤမှ ဝဲယုံနေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် အိုက်လှသည်။ အမ်တွမ်၏ စိတ်ထဲတွင် သောကကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် အမ်တွမ်၏ နဖူးတွင် ချွေးသီးကြီးများ စို့နေကြသည်။ ဤကလေး အသက် ရှင်မှ ရှင်ပါမည်လော။ ခွဲနေတုန်း ရုတ်တရက် အသက်ပျောက်သွားမည် လော။ အမ်တွမ် တုန်လှုပ်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် အဘယ့်ကြောင့် အသက်ပျောက်ရမည်နည်း။ ရှင်ရမည်ပဲ။ ရှင်ရမည် မုချ။ အမ်တွမ်သည် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ ခိုင်လာပြန်သည်။

အမ်တွမ်သည် သူ့ဆေးအိတ်ကိုယူ၍ ဖွင့်သည်။ မေ့ဆေးပုလင်းကို ထုတ်သည်။ ဂေါ့ပိတ်ပါး တို့ဖတ်ကိုလည်း ထုတ်သည်။ ထို့နောက် လူငယ် ဆရာဝန်၏လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် ‘ဆရာလေးတစ်နေရာရာ သွားပြီး မေ့ဆေးပုလင်းကို ဖွင့်စမ်း၊ ဟိုနံရံက ပန်းကန်စင်နားမှာ သွားဖွင့် ပေါ့။ နေဦး...ဟိုအပ်ချုပ်စက်ကို အပြင်ထုတ်လိုက်။ ဒီအခန်းထဲမှာတော့ ဘာမှ မရှိစေနဲ့။ အကုန် ရှင်းနေရမယ်’ ဟု ဆိုသည်။ ဆိုရင်း လူငယ်ဆရာဝန် ၏လက်မှ မေ့ဆေးပုလင်းကို ပြန်ယူ၍ အခန်းဝဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လူရိပ်နှစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးပင်။ တစ်ဦးသည် ဂျူလေ၏ အမေဖြစ်သည်။ ဇီးကွက်မျက်ပြူးကဲ့သို့ မျက်လုံးကြီး ပြူး၍ကြည့်နေသည်။ တစ်ဦးသည် လက်ယှက်၍ ဆုတောင်းနေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အပေါက်ဝမှာ ဘာလာလုပ်ကြတာတုံး။ သွားကြ၊ သွားကြ’ ဟု အမ်တွမ်က နှင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးသည် နောက်ဆုတ်၍ အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်သွားသည်။

‘ဟဲ့ မိန်းကလေး၊ ဘယ်လဲ။ ညည်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်း ဒီမှာ ရှိရမယ်။ အကူပေးရမယ်။ မသွားရဘူး’ ဟု လန့်ဖျပ်၍ ထွက် သွားမည်ပြုသော ဆံပင်နီမကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆိုလိုက်သည်။ ဆံပင်နီမသည် ပြန်လှည့်လာရသည်။ အမ်တွမ်သည် ဆံပင်နီမကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်နီမသည် မိန်းမချောဖြစ်သည်။ မျက်နှာ ပြည့်ဖြိုးလွန်းအားကြီးသဖြင့် အစ်တစ်တစ် ဖြစ်နေခြင်းသာ ဆိုစရာရှိသည်။ ဣန္ဒြေကြီးလှသည်။ ကလေး အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ဣန္ဒြေကြီးပုံ ပေါက်နေဟန် တူသည်။ ရင့်ကျက်သော အမူအရာလည်း ရှိသည်။ ထိုအမူအရာကို အမ်တွမ် သဘောကျသည်။ အရိုးကျိုး ပုံပျက်ကို သူလည်း ကြည့်ချင်မည် မဟုတ်။ တုန်လှုပ်ရှာပေလိမ့်မည်။ သူ့ကို သွားခွင့်ပြုချင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မတတ် နိုင်ပါ။ သူ့အကူကို လိုသည်။ သူ ဝင်ကူရမည်။

‘မိန်းကလေးက ကလေးရဲ့ အမေလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို သာကောင်းတာပေါ့’

ထိုသို့ ဆို၍ အမ်တွမ်သည် ဂေါ့ပိတ်ပါး တို့ဖတ်တွင် မေ့ဆေးရည် လောင်းသည်။ ထို့နောက် ကလေး၏နှာဝ၌ မိုးထားသည်။ ‘ကဲ ရော၊ ညည်းက ဒီလို ကိုင်ထား’ ဟု ပြော၍ မေ့ဆေးပုလင်းကိုပါ ဆံပင်နီမ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ ‘ဆရာက အချက်ပြလိုက်ရင် ဆေးရည်ထပ်ပြီး လောင်းလိုက်၊ သိရဲ့လား’ ဟုလည်း မှာသေးသည်။

မေ့ဆေးအနံ့ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး အူတူတူ ဖြစ်လာသည်။ ကလေး သည် တစ်ချက်ညည်းပြန်သည်။ ထိုနောက် တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ မေ့ဆေးကြောင့် မေ့သွားပြီ။

အင်း:တစ်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။ ဘာကျန်သေးသနည်း။ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဘာမျှ မကျန်တော့ချေ။ ခွဲ၍ စိတ်၍ ကုဖို့သာ ကျန်တော့သည်။ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်၏ လက်စွမ်းသာ ကျန်တော့သည်။ အမ်တွမ်၏ စိတ်ဓာတ် သည် ယခုအခါတွင် ယခင်ကထက် ပို၍ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။ နံရံကပ်စင်ပေါ်တွင် အမ်တွမ်၏ ဆေးအိတ်ရှိသည်။ လူငယ်ဆရာဝန်သည် ခွဲစိတ်တန်ဆာပလာ သေတ္တာငယ်ကို ဆေးအိတ်ထဲမှ ထုတ်သည်။ ထို့နောက် သေတ္တာငယ်ထဲမှ ခွဲစိတ်တန်ဆာပလာတို့ကို ထုတ်၍ ပိတ်အခင်းပေါ်၌ အစီအရီ ပြထားသည်။

‘မှန်း:စကာပယ်ခားရယ်၊ ဖော့ဆက်ညှပ်ကလေးတွေရယ်၊ ဂေါ့ ပိတ်ပါးရယ်၊ ဂွမ်းလိပ်ရယ်။ အဲ စုံပြီ။ အရက်ပျံ့ရယ်၊ ကာဖိန်းရယ်၊ တင်ချာဆေးရည်ရယ်၊ ဟုတ်ပြီ။ ဟိုဟာတွေပါနဲ့ဆိုရင် စုံပါပြီ။ အသင့် ဖြစ်ပြီ။ ကိုင်း:ခွဲကြစို့’ ဟု အချက်ပေးလိုက်သည်။ စိတ်လည်း တက်တက် ကြွကြွ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဤကလေး အသက်ချမ်းသာရမည်။ မသေစေရ ဘူး။ ရှင်ရမည် မှချ။ လောင်းမည်လား။ စိန်ခေါ်လိုက်ချင်သည်။ အမ်တွမ်၏ စိတ်ဓာတ်သည် ထိုခဏတွင် သာမန်စိတ်ဓာတ် မဟုတ်။ ပျံ့တက်နေသော စိတ်ဓာတ်ဟု ထင်ရသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲဆရာလေး။ ရဲပါ့မလား’ ဟု ထုတ်၍ မမေးသော် လည်း မေးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမ်တွမ် သည် သူ့မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ထား၍ လူငယ်ဆရာဝန်ကို စိုက်ကြည့် လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘အင်း:ဒဏ်ရာကတော့ မသေးလှဘူးနော်။ အတော် တိုက်ယူ ရလိမ့်မယ်။ ကိုင်း: ...စ ကြစို့’

လူငယ်ဆရာဝန်သည် ယခုအခါ မရှုံ့တော့ပြီ။ မတွန့်တော့ပြီ။ အမ်တွမ်ကို ကြည့်၍၊ အမ်တွမ်ကို အားကျ၍ အမ်တွမ် ခိုင်းသမျှကို လုပ်တော့မည် ပုံကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီ။ ကလေးကို မြန်မြန်ထက်ထက် ခွဲစိတ်၍ ကုလိုက်မှ အသက်ရှင်စရာ ရှိသည်ဟု သူသိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ သူတစ်ဦးတည်း သာဆိုလျှင် မခွဲ ဝံ့။ မခွဲ ရဲ။ ယခုသော် အမ်တွမ် ရှိနေသဖြင့် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်ရမည်ဟု သူ ထင်လာသည်။ အမ်တွမ်ကလည်း လူငယ်ဆရာဝန်၏ အကဲကို သိလာပြီ။ လူငယ်သည် သိပ်မညံ့လှ။ သူ့အဖို့ ဤလူငယ်ဆရာဝန်မျိုးကို ယခုရသည်မှာ အရတော်သည်ဟု ဆိုချင်လာသည်။ ဇလုံအလွတ် တစ်လုံးလောက် မရနိုင်ဘူးလော။ အို မလိုပါဘူးလော။ ဇလုံ မရှိဘဲနှင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အမ်တွမ်သည် တင်ချာဆေးရည်ကို လက်ခုပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်၍ သူ့ညှာလက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။ သူ့ဘယ်လက်ကိုလည် သုတ်လိမ်းပြန်သည်။ ‘ကိုင်းကျုပ်တော့ ပြီးပြီ။ ဆရာလေးရဲ့ လက်ကိုလည် သုတ်လိုက်ပါဦး’ ဟု ဆို၍ သူ့မျက်မှန်ကို သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပွတ်တိုက်နေသော လူငယ်ဆရာဝန်လက်သို့ တင်ချာဆေးပုလင်းကို ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ဘက်၌ လျှပ်စီးလက်လိုက်သဖြင့် မှန်ပြတင်း၌ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လျှပ်နှင့်အတူ မိုးချုန်းသံလည်း လိုက်ပါလာသည်။

‘ဘယ့်နှယ် ကိုဒေဝေါရဲ့။ ဩဘာပေးတာ စောလွန်းလှပါကလား။ ကျုပ်မှာ ခွဲဖို့ စိတ်ဖို့ ဓားတောင် မကိုင်ရသေးဘူးဗျ’ ဟု အမ်တွမ်က ရွန်းလိုက်သည်။ ဆံပင်နီမသည် တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်။ သက်လုံကောင်းလှသည်။ မိုးရွာလိုက်လျှင်လည်း အကောင်းသား။ အခန်းထဲ၌ အပူဒီဂရီ တစ်ရာလောက် ရှိနေသဖြင့် အိုက်သည်။ မိုးရွာလိုက်၍ မိုးအေးလာလျှင် ခေါင်းအေးအေးနှင့် အလုပ်လုပ်နိုင်သည်။

အမ်တွမ်သည် ပေါင်ရိုးကျိုးသော နေရာတစ်ဝိုက်ကို အဝတ်ဖြင့် စည်းပြီးပြီ။ ခွဲစိတ်ရမည့် နေရာကွက်ကွက်ကိုသာ ချန်ထားသည်။ ထို့နောက် ဆံပင်နီမဘက်သို့ လှည့်၍ ‘မိန်းကလေးရေ့ဂေါ့တို့ဖတ်မှာ မေ့ဆေးရည် နည်းနည်းလောင်းလိုက်ဦး။ အဲ...ဟုတ်ပြီ။ တော်တော့၊ တော်တော့’ ဟု ဆိုသည်။

ဤအမျိုးသမီး တော်ပါပေသည်။ စင်မြေပြင်၌ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်၍ တိုက်နေသော စစ်သည်ယောက်ျားကောင်းကဲ့သို့ အမိန့်ကို နာခံသည်။ ယောက်ျားသာ ကျားလော။ မိန်းမလည်း ကျားနိုင်ပါသော်ကော။ အမ်တွမ် သည် ရောင်ကိုင်းနေသော ကလေး၏ပေါင်ကို စိုက်ကြည့်၍ သူ့အာစေး တံတွေးကို မျှီချလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် စကာပယ်ဓားငယ်ကို ကိုင်လိုက် သည်။

‘လာလေရော့ကွာ’
ဓားချက် တစ်ချက်တည်းဖြင့်ပင် အရေပြားသည် တိခနဲ ကွဲသွား သည်။

‘သွေးတွေဟ၊ သွေးတွေ။ သုတ်စမ်းလဟဲ့’ ဟု လူငယ်ဆရာဝန်ကို ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ခွဲရင်း ‘ကလေးက တယ်ပိန်သကိုးကွ။ ဒါပေါ့ကွာအရိုးကျိုး အကြောပေါက်တဲ့ နေရာကို ငါတို့ ရောက်ကြရ မှာပေါ့ကွ။ ဟုတ်စ၊ ဟာ နေရာကျလိုက်တာ။ ဒေဒေတေးကလေးကလည်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ ငြိမ်နေတာပဲ။ ဟော...ရောက်ခါနီးပြီ။ ရောက်ခါနီးပြီ။ ဟေ့ ဆရာလေးရဲ့ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်၊ ရပြီလား၊ ကဲ ချိတ်လိုက်စမ်း’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လူငယ်ဆရာဝန်သည် သွေးသုတ်သော ဂေါ့ပိတ်ပါး ကိုချ၍ ဓားခွဲရာ အနာနှုတ်ခမ်းနှစ်ခု ပြန်စေ့မသွားအောင် ချိတ်များဖြင့် ဖမ်း၍ ဓားခွဲရာကို ဟ ထားလိုက်သည်။

အမ်တွမ်သည် ဓားခွဲရာ ဟ ပြုကို ကြည့်၍ ‘အင်း မဆိုးဘူးကွ။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သွေးကြောပေါက်တဲ့ နေရာကို ငါစမ်းကြည့်ရဦးမယ်။ မှန်း.....’ ဟု ဆို၍ စမ်းတံ သွင်းကာ စမ်းကြည့်သည်။ ‘ဟော တွေ့ပြီဟေ့။ လက်စသတ်တော့ ဟန်းတားကယ်နယ်ထဲက သွေးကြောကိုးကွ။ သိပြီ၊ သိပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် မခက်တော့ပါဘူးကွာ။ သွေးပေါက်တဲ့နေရာရဲ့ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက်ကို ချည် လိုက်ရုံပေါ့။ သမားစဉ် ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ချည်ပြီးရင် သွေးတိတ်သွားမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟ.....ဟ.....အပြင်ဘက်က မိုးကြိုးပစ်သံပါလား။ ဟယ်လျှပ်စီးလက်ပြန်ပဟဲ့။ ဒီမိုးကြိုးဟာ တို့နဲ့ သိပ်မဝေးဘူးကွ။ တော်တော် အကြမ်းသား။ ဒီ အနီးအနားမှာသာပစ်ရင် ဟိုပြတိုက်ကြီးကို အုပ်ထည့်လိုက် သလားမှ မသိဘဲ’ အမ်တွမ်သည် ယခုမှပင် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားသည်။ ကလေး၏ အသက်အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပြီ။ ကလေးသည် သေတွင်း မှ လွတ်ပြီ။ တောင်ကြီးကို ကျော်မိပြီ။ ‘မခက်တော့ပါဘူးကွာ။ ဟန်းတား ကယ်နယ်ထဲက သွေးကြောကို ချည်ပေးလိုက်ရုံပေါ့။ ဟုတ်စ’ ဟု သူ့ကိုယ် သူ အားပေးသကဲ့သို့ တိုးတိုးသက်သာ မြည်တမ်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ သည် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်လာသည်။

နောက်တစ်ချက် မိုးကြိုးပစ်လိုက်ပြန်ပြီ။ မိုးကား မရွာသေး။ ထို့ ကြောင့် အခန်းထဲ၌ အိုက်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ကလေး၌ သွေးလွန်ခဲ့ခြင်းသည် အရိုးကျိုးသည့်နေရာ၌ ပေါင်တွင်းသွေးကြော ပေါက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျိုးသွားသော အရိုးတစ်စသည် အကြောကို ထို မိသဖြင့် သွေးအများကြီး ယွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာပါ။ အဖြစ်မဆိုးလှပါ။ သို့ရာတွင် ခက်သည် မှာ သွေးလွန်ခဲ့ခြင်းသည် အတန်ငယ်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် သွေး ထွက်စရာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ အမ်တွမ်သည် ကလေး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဟမြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ လုပ်စရာ ကျန် သေးသည်။ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ ကြာရင် သွေးလွန်ခြင်းကြောင့် ရေတိမ် နစ်မှာ စိုးရသည်။ ပေါင်ကျိုး၍ မသေ။ သွေးလွန်၍ သေမှာ စိုးရသည်။

လူငယ်ဆရာဝန်သည် ဖော့ဆက်ညှပ်များကို ယူလာသည်။ မှန်း...ဖော့ဆက်
 ညှပ် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခု ပေးဦး။ တော်ပြီ။ နှစ်ခုဆိုရင် လုံလောက်
 ပြီ။ အကြောပေါက်၏ ညာဘက်၌ တစ်ချက်ညှပ်လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်၌
 တစ်ချက်ညှပ်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဟ...ဟ...မိုးကြိုးကလည်း နောက်ထပ်
 တစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ဟယ်လျှပ်စီးကလည်း လက်လှချေ၏
 တကား။ ဝင့်လှချေ၏တကား။ တော်ရုံ လက်မှပေါ့။ တော်ရုံ ဝင့်မှပေါ့။
 ခဏ ခဏ လက်နေရင် လူမရိုသေ ရှင်မရိုသေ ဖြစ်လာမည်ပေါ့။ ခဏခဏ
 ဝင့်နေလျှင် အပေါ်စား ဖြစ်သွားမည်ပေါ့။ အမ်တွမ်၏ ဆေးအိတ်၌ အကြော
 ချည်စရာ ပိုးကြိုးသာပါသည်။ ပိုးကြိုးဖြင့်သာ ချည်ရတော့မည်။ အမ်တွမ်
 သည် ပိုးကြိုးကျည်တောက်ငယ်ကို ချိုး၍ ပိုးကြိုးကိုထုတ်သည်။ ဤဘက်က
 ညှပ်အနီးရှိ သွေးကြောကို တစ်ချက်ချည်သည်။ ထို့နောက် ထိုဘက်က
 ညှပ်အနီးရှိ သွေးကြောကို တစ်ချက်ချည်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ အို ကိစ္စ
 ပြီးကာနီးနေပြီပေါ့။ ကလေးသည် အသက်ငယ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်
 ယခုကဲ့သို့ ချည်ထားသော်လည်း နီးစပ်ရာ သွေးကြောများဆီမှ သွေး အလှည့်
 အပတ်ရှိလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ အင်းအမ်တွမ် မညံ့ပါဘူးကွာ။ ကိုင်း
 ဘာလုပ်စရာ ကျန်သေးသနည်း။ အရိုးကျိုး၍ အကြောပေါက်ရုံသာလော။
 ကျန်သေးသလော။ မကျန်တော့ပါ။ အမ်တွမ် မညံ့ပါဘူးကွာ။ သိကြပါ၏
 လော။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အမ်တွမ်၌ ခွဲစိတ်ကု အရည်အချင်းလည်း ရှိ၏ဟု
 ဆိုရမည်ပေါ့။ အမ်တွမ်သည် ပိုးကြိုးဖြင့် ချည်လျက်ပင်။ တစ်ချိန်လုံးတွင်
 မိုးကြိုးပစ်သံ နှစ်သံမှ တစ်ပါး မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရ။ တစ်ခန်းလုံး
 တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ နောက်ဆုံးပစ်လိုက်သော မိုးကြိုးသံ စဲသွား
 သောအခါ နောက်ဆုံး ပိုးကြိုးကို ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်လိုက်သဖြင့် ကတ်
 ကြေးသံကိုသာ ကြားလိုက်ရသည်။ တော်ပါပေသည်။ မျက်စိရှင်ပါပေသည်။
 တက်တက်ကြွကြွ ရှိပါပေသည်။ ကျင်လည်ပါပေသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် အမ်တွမ်သည် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားရရှာသည်။

‘ဟ.....ဟ လုပ်ကြပါဦး...ဟ။ လုပ်ကြပါဦး’

ကလေး အသက်ရှူရပ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမ်တွမ်သည် မေ့ဆေးပေးနေသော ဆံပင်နီမကို ကမန်းကတန်း တွန်း၍ မေ့ဆေး တို့ဖတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေး၏ ရင်ဘတ် တွင် နားကိုကပ်၍ နားစွင့်ကြည့်သည်။ လူငယ်ဆရာဝန်နှင့် ဆံပင်နီမတို့သည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အမ်တွမ်ကို ကြည့်၍ ကြက်သေသေနေ ကြသည်။

‘ဟင်း..... တော်ပါသေးရဲ့။ အသက်ရှူနေတုန်းပဲ.....ဟ’

အမ်တွမ်သည် ကလေး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်၍ သွေးစမ်း ကြည့်သည်။ သွေးအခုန် မြန်လိုက်သည်မှာ မှတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အမ်တွမ်သည် သက်မကြီး ချလိုက်သည်။ နဖူးရေတွန့်၍ ယူကျုံးမရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ လူငယ်ဆရာဝန်နှင့် ဆံပင်နီမတို့သည် သူ့ကြောင့်လား၊ ငါ့ကြောင့်လား ယောင်ဝါးဝါး ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေ ကြသည်။ အမ်တွမ်ကမူကား သူတို့ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေကြသည်ကို မမြင်လိုက်ချေ။

အမ်တွမ်သည် ချက်ချင်းပင် သူတို့နှစ်ဦးကို အာဏာပြု၍ ခိုင်းပါလေ တော့သည်။

‘ဟေ့ဆရာလေး။ ဖော့ဆက်ညှပ်တွေကို ဖြုတ်၊ ဖြုတ်။ ပြီးရင် အနာကို ပတ်တီးစည်း။ ပေါင်ခြံက ကြိုကိုဖြေ။ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်။ ကဲ မိန်းကလေး၊ စာရွက်တစ်ရွက် ပေးစမ်း၊ ဟဲ့ ...နေတော့ နေတော့၊ ငါ့မှာ ပါတယ်’ ထိုသို့ ဆိုပြီးလျှင် အမ်တွမ်သည် သူ့လက်မှာ ပေနေသော သွေး တို့ကို ဝှမ်းဖြင့် သုတ်သည်။ ‘ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပလဲ။ ကိုးနာရီတော့

မထိုးသေးပါဘူး။ ဆေးဆိုင်ဖွင့်တုန်း ဖြစ်မှာပဲ။ ညည်း မြန်မြန်ပြေးရလိမ့်မယ်။ သိရဲ့လား’

ဆံပင်နီမသည် အမ်တွမ်အရှေ့တွင် အသင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်သည်။ အမ်တွမ်သည် စာရွက်ပေါ်တွင် ဆေးအမည်ကိုရေး၍ လက်မှတ်ထိုးသည်။ ‘ငါးဆယ်ဝင် တစ်ပုလင်းယူခဲ့။ အင်ပျူးပုလင်း သိရဲ့လား၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်’

‘တကယ်လို့’ ဟု ဆံပင်နီမက စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင် ဖြစ်နေသောအခါ ‘တကယ်လို့ဆေးဆိုင်ပိတ်ထားရင် အတင်းနှိုးပေါ့ဟ။ တံခါး မဖွင့်မချင်း အတင်းနှိုး။ သိရဲ့လား။ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်’ ဟု အမ်တွမ်က စကားကျိုးကို ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ဆံပင်နီမ အမြန်ပြေးထွက်သွားသော အခါ အမ်တွမ်သည် ဆံပင်နီမ အမြန် ပြေး မပြေး လိုက်၍ကြည့်သေးသည်။ ထို့နောက် လူငယ်ဆရာဝန်ဆီသို့ လှမ်း၍ ပြောပြန်သည်မှာ-

‘ဆားရုံညံ့သွင်းမယ်ဗျာ။ ဒီအခြေရောက်မှတော့ အရေပြားလောက်ကို ဖောက်သွင်းလို့ အလကားပဲ။ သွေးပြန်ကြောထဲကို သွင်းရမှာပဲ။ ဒါပဲ။ ဒါမှ မရရင် ကံတရားပဲပေါ့’ အမ်တွမ်သည် ထိုသို့ဆို၍ နံရံကပ်စင်ပေါ်ရှိ သူ့ဆေးအိတ်ဆီသို့ သွားသည်။ ဆေးအိတ်ထဲမှ ဖန်ဘူးငယ်နှစ်ခုကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ‘ဆရာလေး ပေါင်ခြံက ကြိုးကို ဖြေပြီးပလား။ အဲ ဟုတ်ပြီ။ ရော့ ...ပရတ်ရည်ကို အရင်ထိုးသွင်းလိုက်။ နောက်ပြီးမှ ကာဖိန်းရည်ကိုသွင်း။ ကလေးဆိုတော့ တစ်ဝက်လောက်ပေါ့။ ငြော်ကလေးရယ်။ ဆရာလေးရဲ့ လုပ်ပါဗျ၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်’

ထိုသို့ ပြောပြီးလျှင် အမ်တွမ်သည် ကလေးရှိရာ စားပွဲခုံသို့ ပြန်သွား၍ သွေးစမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ငွေ့ငွေ့လောက်သာ စမ်းမိသဖြင့် ‘ခက်တာပဲဟေ့’ ဟု ဆို၍ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားသည်။ အားမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီးလျှင် ‘သွေးတိတ်အောင် လုပ်စရာ

ရှိတာတွေကို အကုန်လုပ်ပြီးလို့ ဟန်ကျတော့မယ် ဖြစ်ခါမှ တော့ဖြုတ်လိုက် တာကိုးကွ။ အင်းဒီကလေးတော့ ရေတိမ်နစ်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘုရား ...ဘုရား' ဟု ညည်းလိုက်သည်။

ကလေး၏ မျက်နှာသည် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သွေးဆုတ်လာသည်။ အသက်ကုန်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ဆံပင်ချည်နှစ်ပင်သည် ကလေး ၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းဘေး၌ ကျနေသည်ဖြစ်ရာ ထိုဆံပင်ချည် နှစ်ပင်သည် မြင့်တုံနိမ့်တုံ မသိမသာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ကလေး အသက်ရှူ နေလျက်ပင်ဟု သိရတော့သည်။

အမ်တွမ်သည် ဆေးသွင်းနေသော လူငယ်ဆရာဝန်၏ လက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အင်းဤသူငယ် မညံ့လှ။ မျက်မှန်အထူကြီး တပ်နေရသော်လည်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံ သေသပ်သည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေ သည် အသက်ကို လုနေကြရသော အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ ပြန်၍ရမည် မထင်။ ပြန်ရစရာ အကြောင်း မမြင်။ အမ်တွမ်သည် ကလေးအတွက် သောကဖြစ်နေသည် မဟုတ်။ အခံရ ခက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန် တိုင်းကဲ့သို့ပင် အမ်တွမ်သည် အသနား အကြင်နာ၏ အဝင်ကိုမခံ။ ကြံ့ခိုင် သောစိတ် ရှိသူဖြစ်သည်။ လူနာ၏ ဝေဒနာကို အကြောင်းပြု၍ အတွေ့သစ်၊ အကြံ့သစ်ကို မှတ်နေရသူသာ ဖြစ်သည်။ အသိသစ်ကို ယူနေရသူသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် တံခါးဘက်ဆီမှ တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဆံပင် နီမ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အမ်တွမ်သည် ဆံပင်နီမဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားသည်။ ဆံပင်နီမကလည်း ခပ်နွဲ့နွဲ့နှင့်ပင် အပြေးအလွှား ဝင်လာသည်။ အသက်ရှူ မှားမတတ် မောနေသော်လည်း မမောသကဲ့သို့ စက္ကူဖြင့် ထုပ် ထားသော အထုပ်ကို အလျင်ကမ်းပေးသည်။ အမ်တွမ်ကလည်း ဆံပင်နီမ ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ အထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ကိုင်း.....ရေနှေး ယူခဲ့စမ်း’

‘ထပ်ကျိုလိုက်ရဦးမလား’

‘ကျိုဖို့ မလိုဘူး။ နည်းနည်းလောက် ပူရင် တော်ပြီ။ ဆားရည် နွေးဖို့ပဲ’

အမ်တွမ်သည် အထုပ်ကိုဖွင့်သည်။ ပွင့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆံပင် နီမ ရောက်လာသည်။ ရေနှေး တစ်ဇလုံလည်း ပါလာသည်။

‘ဟယ် နေရာကျလိုက်တာ’ ဟု အမ်တွမ် ဆိုလိုက်သည်။ အမ်တွမ်သည် ဆံပင်နီမကို မမြင်။ ရေနှေးကိုသာ မြင်သည်။

အချိန်ကိုလု၍ တိုက်ရတော့မည်။ အမ်တွမ်သည် ဆားရည်အန်ပျူး ပုလင်း၏ ထိပ်သီးဖျားကို ဆတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရာဘာပြွန်လုံးကို ထိပ်သီးဖျား၌ တပ်သည်။ အခန်းနံရံ တစ်နေရာတွင် သစ်သားခံ ဗရော်မီတာ ချိတ်ထားသည်ကိုမြင်ရာ ဗရော်မီတာကို ဖြုတ်၍ ဆားရည်အန်ပျူးပုလင်း ကို ချိတ်သည်။ ထို့နောက် ရေနှေးဇလုံကို အန်ပျူးအောက်တည်တည်၌ ထားသည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ် တွေ့နေပြီးမှ ရာဘာပြွန်လုံးကို ရေနှေး ဇလုံ၌ တစ်ပတ်စာ ခွေ၍ထည့်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆားရည်ကိုနှေးရန် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်ရမည်။ သူ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ စီရင်ပုံကို လူငယ် ဆရာဝန် မြင်ထိုက်သည်။ မြင်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမ်တွမ်သည် လူငယ်ဆရာဝန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကလေးရီရာ စားပွဲခုံသို့ ပြန်လာသည်။ ကလေး၏ လက်မောင်းကို မ ၍ တင်ချာဆေးရည် လိမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် ကလေး၏လက်မောင်းတွင် သွေးပြန်ကြော ပေါ်လာအောင် စကာပယ်ဓားချက် တစ်ချက်တည်းဖြင့် ခွဲလိုက်သည်။ ထို့ နောက် သွေးပြန်ကြောအောက်၌ စမ်းတံကို လျှိုပြီးနောက် ရာဘာပြွန်လုံး အဖျားက ဆေးထိုးအပ်ကို သွေးပြန်ကြောထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။

‘ကြည့်စမ်းဟေ့ဆားရည် ဆင်းလာပြီ။ ကိုင်း ...ဆရာလေးက သွေးစမ်း၊ ကျုပ်က ဆေးထိုးအပ် ကိုင်ထားမယ်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆယ်မိနစ် ကြာသွားပြီ။ ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသော်လည်း အမ်
 တွမ်အဖို့မှာ ကြာလွန်းပေစွ။ တစ်သက်တာမျှ။ မည်သူမျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်။
 စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ ကလေး၌သာ စိတ်စောနေကြသည်။ အမ်တွမ်၏
 မျက်နှာ၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်။ လည်ပင်း၌လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်။ လက်
 မောင်း၌လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့သာ စို့လျက်။
 ယိုစီးလျက်။ အသက်ရှူသံပြင်းလျက်။ မျက်မှောင်ကုတ်လျက်။ အတန်
 ကြာသော် အမ်တွမ်သည် အန်ပျူးပုလင်းကို လှမ်းကြည့်၍ ‘ဆားရည် ဘယ်
 လောက် ကုန်သွားပလဲ’ ဟု ဆံပင်နီမကို မေးလိုက်သည်။

‘အစိတ်သား နီးပါးလောက်’

‘သွေးကောဟေ့’

သွေးစမ်းနေသော လူငယ်ဆရာဝန်သည် ခေါင်းခါပြသည်။

နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် ငြိမ်နေကြပြန်သည်။ အမ်တွမ်သည်
 ကြာကြာစောင့်ရလေလေ၊ မချင့်မရဲ ဖြစ်လေလေ၊ အားမရလေလေ ဖြစ်နေ
 သည်။ အမ်တွမ်သည် အန်ပျူးပုလင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

‘ဆားရည် ဘယ်လောက်ကုန်သွားပလဲ’

‘တစ်ဝက်တိတိ ကုန်သွားပြီ’

‘သွေးကော ဟေ့’

လူငယ်ဆရာဝန်သည် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသေးသည်။

‘နည်းနည်းတော့ ခုန်လာပြီ ထင်တာပဲ။ မသိသာသေးဘူး’

‘ရေကြည့်စမ်း’

ငြိမ်နေကြပြန်သည်။

‘ရေလို့ မရသေးဘူးဗျ’

သွေးခုန်လာလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။ အမ်တွမ်သည် သက်မ
 ကြီး ချလိုက်ပြန်သည်။

ဤကလေးသာ အသက်ပြန်ရှင်လာမည်ဆိုလျှင် သူ့အသက်ထဲက ဆယ်နှစ်လောက်ကို ကလေးအား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးလိုက်ချင်သည်။ ဤကလေး၏ အသက်သည် အဘယ်မျှလောက် ရှိသနည်း။ ခုနှစ်နှစ်လော။ အကယ်၍ အသက်ရှင်အောင် သူ ယခု ကုနိုင်သည် ဆိုပါဦးတော့။ အလင်းကောင်းကောင်း မရသော၊ လေကောင်းကောင်း မရသော၊ တင်းကုပ်သာသာ မျှဖြစ်သော၊ ဤကဲ့သို့သော အိပ်ခန်းမျိုး၌သာ ဤကလေး နေရသည်ဖြစ်လျှင် ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ တီဘီအဆုတ်ရောဂါ စွဲမည်မှချ။ ရှိပါစေကော့လေ။ ယခုအခါတွင် ကလေးအသက်ရှင်ဖို့က အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်ပါလော။ ယခုအခါတွင် ကလေး၏အသက်သည် ကြွေလုတ်တဲတာ ကျန်တော့သည် မဟုတ်ပါလော။ အိမ်တွင်သည် သူ့ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ၊ အားထုတ်ခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်လုံးတွင် ဆားရည်သည် ကလေး၏ အဆွေးအသားထဲသို့ တစ်စိတ်စိတ် ဝင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကြာလွန်းလှသည်။ မည်သည့်အရာကို ပြုရဦးမည်နည်း။ ပြုစရာ မရှိတော့ပြီ။ နည်းလမ်းကုန်ပြီ။ ဆေးစုံပြီ။ ထိုအခါ အချိန်ကိုသာ အားကိုးရတော့မည်။ စောင့်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဆံပင်နီမကလည်း တာဝန်ကျေပါပေသည်။ ဆံပင်နီမသည် ကလေး၏မိခင် မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ မဟုတ်လျှင် မည်သူနည်း။ ထိုလူစုအကြောင်းကို ဂျူလေကလည်း ဘာမျှမပြောခဲ့။ သူ့သမီးလည်း မဟုတ်နိုင်။ အဘွားကြီးကလည်း အာဂ အဘွားကြီး။ ဤကလေး အသက်ရှင်မှ ရှင်ပါဦးမည်လော။ ဖြစ်စကပင် သွေးလွန်နေသောလူနာ ဖြစ်သဖြင့် ကု၍မှ ရပါတော့မည်လော။ ဤအချိန်အထိ မျှော်လင့်စရာ မရှိသေး။ အခြေအနေကောင်းဖို့ မမြင်သေး။

အိမ်တွင်သည် ဖျော့တော့နေသော ကလေး၏ နှုတ်ခမ်းကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ ဆံပင်ချည်နှစ်ပင်သည် မြင့်တုံနိမ့်တုံပင်။ အသက်ရှူနေသလိုပင်။ ငါ၏ မျက်စိကများ အကြည့်လွဲ နေလေရော့သလား။ စက္ကန့်သုံးဆယ်ခန့် ကြာသောအခါ ကလေး၏ ရင်ဘတ်သည် ကြွသလိုလို ဖြစ်လာ

သည်။ အသက်ရှူသံပျော့ပျော့သည် သိသိသာသာ မြည်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် အသံပျောက်သွားပြန်သည်။ ဟယ်အသက်ပါ ပါသွားလေရောသလော။ အမ်တွမ်သည် မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ ကလေး အသက်ရှူနေပါသေးသည်။ သည်းခံ၍ စောင့်ကြည့်ပါဦး။ စောင့်ကြည့်ဖို့သာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလော။ မအောင့်နိုင်ဘူးလော။

နောက်ထပ် တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကလေးသည် ပင့်သက်ရှူလိုက်သည်။ သိသိသာသာကြီး အသက်ရှူလိုက်သည်ဟု ထင်ရသည်။

‘ဆားရည် ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ’

‘ကုန်လုနီးနေပြီ’

‘သွေးကော ခုန်လာပလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အမ်တွမ်သည် ယခုမှပင် သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်သည်။

‘သွေးအခုန်ကို ရှေ့ကြည့်စမ်း’

လူငယ်ဆရာဝန်သည် သူ့နာရီကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်သည်။ သူ့မျက်မှန်ကို နှာတံပေါ်တွင် နေသားတကျ ဖြစ်အောင် နေရာချသည်။ တစ်မိနစ်ခန့် အချိန်ယူလိုက်ပြီးနောက်

‘တစ်ရာလေးဆယ်။ အို မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ တစ်ရာငါးဆယ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘အေးဗျာ..... သွေး အရှင်းမခုန်တာနဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့’

အမ်တွမ်သည် ထိုစကားကို မဆိုချင်ဘဲ ဆိုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့စိတ်ထဲ၌ အလုံးကြီး ကျသွားသည်ကို ထုတ်မပြောချင်သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်မှာ ကလေး၏ အသက်သည် ဆေးဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လိုက်နေပြီ။ အသက်ရှူ တဖြည်းဖြည်း မှန်လာ

ပြီ။ ထိုအခါ အမ်တွမ်၌ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ကလေးပြန်ပေါ်လာသည်။ သီချင်းဆိုချင်သော စိတ်။ သီချင်း မဆိုချင်လျှင်လည်း လေချွန်ချင်သော စိတ် ဖြစ်သည်။ ‘တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ။ တူးနယ် တဲနယ်၊ တဲနဲ့.....တယ်နယ်’ အမ်တွမ်သည် ထိုတေးသွားအတွက် စာသားရှာနေပြန်သည်။ ‘ဘယ့်နယ်.....ဘယ့်နယ် မောင့်အသည်းထဲ စွဲလှပါတယ်။ မောင့်အသည်းထဲ စွဲလှပါတယ်’ ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ဦးမှပါ။ ‘ဘာတဲ့ကွ၊ မောင်မခွဲဘဲ ချစ်ရတာရယ်။ မောင်မခွဲဘဲ ချစ်ရတာရယ်’

အမ်တွမ်သည် သီချင်းဆိုရင်း၊ ကလေးကိုကြည့်ရင်း မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် ‘ငါတို့ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ။ အသက်ကို ပြန်ရပြီ’ ဟု ဆိုလိုက်မိသည်။ ‘ဒါပေါ့ကွ၊ ဒီကလေး အသက်ရှင်ရမှာပေါ့ကွ’ ဟုလည်း ဆိုပြန်သည်။ ‘မောင့်အသည်းထဲ စွဲလှပါတယ်၊ မောင် မခွဲဘဲ ချစ်ရတာရယ်’

‘ဆားရည် ကုန်သွားပြီရှင့်’

‘ဟေဟုတ်လား။ ပလောင်သွားပလား။ ကောင်းလိုက်သမှကွာ။ ပျံနေတာပဲ’

တစ်ချိန်လုံး အမ်တွမ် အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်ခဲ့သော ကလေးသည် လူးလွန့်လာသည်။ နံရံက ပန်းကန်စင်ကိုမှီလျက် အမ်တွမ် လုပ်ပုံကို ပုံကို သဘောကျနေသော ဆံပင်နီမဆီသို့ အမ်တွမ်သည် ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်၍ ‘အံမယ်လေးဟဲ့မယ်မင်းကြီးမက အိပ်ပျော်နေသပေါ့လေ။ ဟင်းမုန်းစရာ’ ဟု ကျီစယ်လိုက်ရာ ဆံပင်နီမသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘ကဲကဲ နီနီ၊ ရေနွေးအိတ် မရနိုင်ဘူးလား။ ခပ်ပူပူကလေးရရင် ကောင်းတာပေါ့။ ကလေးရဲ့ ခြေဖျားတွေက အေးနေတော့ အပူတိုက်ကလေး လိုတာပေါ့။ အပူတိုက်ကလေးလေ။ နီနီက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်။ ဟင်းမုန်းစရာ’ ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆံပင်နီမသည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာ၍ မီးဖိုခန်းသို့ အပြေးအလွှား သွားလေသည်။

အမ်တွမ်သည် ကလေး၏လက်မောင်းမှ ဆေးထိုးအပ်ကို အသာ ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အပ်ပေါက်ရာကို လက်ဖျားဖြင့် နှိပ်ပေးသည်။

‘ဆရာလေးရေ ပရုပ်ရည် သွင်းလိုက်ပါဦး။ သေချာတာပေါ့။ ဟုတ်စ။ ဒီတစ်ကြိမ် ပရုပ်ရည်သွင်းပြီးရင် ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် ကြံပြီးပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဟင်း ...သင်း ဘာခံနိုင်မှာတုံး’

အမ်တွမ်သည် သူ့စေတနာနှင့် သူ့အစွမ်းကို ခွဲခွဲ စိတ်ခွဲတုန်းက တစ်ကြိမ် ပြခဲ့ပြီ။ ယခုလည်း ဒုတိယမိ ပြလိုက်ရသဖြင့် အတော် ပျော်သွား သည်။

အတန်ကြာသော် ဆံပင်နီမ ရောက်လာသည်။ ရေခွေးကို ရေကရား တစ်ခု၌ထည့်၍ ယူလာသည်။ အမ်တွမ်က ဘာမျှ မပြောသဖြင့် ဆံပင်နီမ သည် ရေခွေးကရားကို ကလေး၏ခြေမှာ ကပ်တော့မည်ပြုရာ ‘ဟဲ့...ဟဲ့၊ နေဦးဟဲ့။ မိနီမလေငါ့နယ် သေချင်ပါရော။ ဒီလိုသာ ကပ်လိုက်ရင် ကလေးခြေထောက် အပူလောင်ကုန်တော့မှာပေါ့ဟဲ့။ နင့်ကရားကို ဒီမှာ ချစမ်း။ အဲ...ဟုတ်ပြီ။ ကရားကို အဝတ်နဲ့ ပတ်ပုံကအစ ညည်းကို ပြပေး ရဦးတော့မလို ဖြစ်နေပါပြီ။ သူဇာအလှ မိနီမရယ်။ ဟင်းမုန်းစရာ’

အမ်တွမ်သည် ပြီးဖြဲဖြဲလုပ်၍ အနားက လက်သုတ်ပဝါ တစ်ထည် ကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ကရားကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ပတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေး၏ခြေဖျားကို ကပ်လိုက်၊ ခွာလိုက်၊ မထိတထိ ထိထားလိုက် ပြုနေ သည်။

‘ဆရာ ဒီလိုဆို သူ မသေတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟေဘယ် ပြောလို့ရဦးမှာလဲဟ။ အေး တစ်နာရီလောက်ကြာ တော့ ငါပြောမယ်။ ကြားရဲ့လား’

အမ်တွမ်သည် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဆံပင်နီမသည် အမ်တွမ်၏အဖြေကို သဘောကျ၍ အမ်တွမ်၏ မျက်နှာကို

ငေး၍ကြည့်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမ်တွမ်သည် နိမ့်ချတတ်သူ၊ လျှော့ပြောတတ်သူ၊ စိတ်ချရသူ၊ သဘောကောင်းသူ၊ ပျော်တတ်သူ လူသေချာဖြစ်သည်ကို ကနဦးကပင် အကဲခတ်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမ်တွမ်ကလည်း ဆံပင်နီမအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် အဘယ့်ကြောင့် အပင်ပန်းခံ၍ ဝင်ကူနေရသနည်း။ ဤမိန်းကလေးသည် မခေလှ။ ဖျတ်လတ်သည်။ အစွမ်းအစ ရှိသည်။ ရုပ်လှသလောက် စိတ်လည်း လှပုံရသည်။ ဂျူလေတို့နှင့် မည်သို့ ဆက်သွယ်နေသနည်း။ ထို့နောက် အမ်တွမ်သည် တံခါးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး၍.....

‘ဟဲ့ဟိုလူစုက ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’

‘သူတို့လည်း သိချင်လို့ စောင့်နေကြပါတယ်’

‘ကဲပါဟာ... သွားပြောလိုက်ပါ။ မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူးလို့၊ ပြန်ကြတော့လို့၊ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြတော့လို့။ ညည်းလည်း အိမ်ပြန်တော့။ သွားအိပ်ချေတော့။ ပြန် ပြန်’

၄

‘ကိုင်း ဆရာလေး၊ ကလေးကို အိပ်ခန်းထဲကို ပြန်သယ်ကြရအောင်။ သယ်လာတုန်းကလိုပေါ့။ ဟုတ်စ။ ခြေထောက်ကို မ။ အဲ အဲဟုတ်ပြီ’

ထို့နောက် ကလေးကို နှစ်ယောက်သား သယ်သွားကြသည်။ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ အမ်တွမ်က ‘ခုတင်ပေါ်က မွေ့ရာကို ခြေရင်းဘက် ဆွဲချလိုက်။ အဲဟုတ်ပြီ။ ဒါမှ သူ့ခေါင်းပိုင်းဟာ နိမ့်လျှော့ဖြစ်သွားမယ်။ အင်း...နောက်ပြီး ဘာလုပ်ရဦးမလဲ။ သူ့ခြေထောက်ကို စန့်နေအောင် တစ်ခုခုနဲ့ ကြိဖန်ပြီး ဆိုင်းထားရမှာပဲ။ အဲ ...ဟုတ်ပြီ။ ဟိုဥစ္စာ ဘာလဲ။ လက်သုတ်ပဝါ မဟုတ်လား။ ယူလိုက်စမ်း။ သူ့ခြေကျင်းဝတ်ကို အဲဒီလက်သုတ်ပဝါနဲ့ စည်းလိုက်စမ်း။ အဲ ...ဟုတ်ပြီ။ ဟဲ့ ...ဟိုဥစ္စာကော

ဘာလဲ။ ပါဆယ်ထုပ်ချည်တဲ့ကြီး မဟုတ်လား။ ယူလိုက်စမ်း။ လက်သုတ်
 ပဝါ စည်းထားတဲ့နေရာမှာ ချည်လိုက်စမ်း။ အဲ...ဟုတ်ပြီ။ ဟောဒါက
 ဘာလဲ။ ဒယ်အိုးဝိုင်းကလေး မဟုတ်လား။ ဟဲ့ ...နေတော့၊ နေတော့။
 ဟောဒီအနားက သံချောင်းက သာကောင်းသေးတယ်။ ယူလိုက်စမ်း။ ချည်
 ထားတဲ့ကြီးကို ခြေရင်းဘက် သံတိုင်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်စမ်း။ ဒီသံခုတင်
 ကလေးတွေဟာ တယ် နေရာကျပါကလား။ ကဲအဲဒီကြီးနဲ့ သံချောင်းကို
 ချည်ပြီး ဆွဲချလိုက်စမ်း။ အဲ...ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုဆို ကလေးရဲ့ ခြေထောက်ကို
 ကြီးနဲ့ ဆိုင်းထားသလို ဖြစ်နေပြီပေါ့။ နေရာကျလိုက်တာ။ ဒီအခန်းထဲမှာ
 တို့ လိုတာတွေ အကုန်ရတာပဲ။ ကလေးရဲ့ခြေထောက် စန့်နေရင် ပြီးတာပဲ။
 လိုရင်းကို ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ။ နက်ဖြန်ကျမှ ဒီထက် ပိုကောင်းအောင်
 လုပ်ကြသေးတာပေါ့။ ဟုတ်စ'

လူငယ်ဆရာဝန်သည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်မပြော။ ချီးကျူး
 ကြည်ညိုစိတ် အပြည့်ဖြင့် အမ်တွမ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ
 'ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် သိမ်းလိုက်ချင်တယ်' ဟု ပြော၍ ပိုးလိုးပက်လက်
 ပြန်ကြ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စကာပယ်ဓား၊ ဖော့ဆက်ညှပ် စသည်တို့ကို လိုက်
 ကောက်သည်။ အမ်တွမ်သည် စေတနာကောင်းရှိသော အလုပ်လေးစား
 သော လူငယ်ဆရာဝန်ကို ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေသည်။

ယခုအခါတွင် အခန်းထဲ၌ အမ်တွမ်နှင့် လူငယ်ဆရာဝန် နှစ်ဦးသာ
 ရှိသည်။ အမ်တွမ်သည် လူငယ်ဆရာဝန်ကို စိန်းစိန်းကြည့်နေရာမှ 'ဆရာ
 လေးတော်ပါပေတယ်ဗျာ။ သာဓု...သာဓု' ဟု ဆိုလိုက်သည်။ လူငယ်
 ဆရာဝန်သည် အံ့အားသင့်၍ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

'ကိုင်းဆရာလေးလည်း အိမ်ခဏပြန်ဦး။ ညဉ့်အတော်နက်သွား
 ပြီ။ ဒီအခြေရောက်မှတော့ လူနာအနားမှာ ဆရာနှစ်ယောက်စလုံး ရှိနေဖို့
 မလိုပါဘူး။ ကလေးဟာ မသေနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ယူရမှာပေါ့။ ဟုတ်စ။

ကျုပ်အထင်ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ ဆိုသလို ကျုပ် နေရစ်မယ်။ အဲဒါ ဆရာလေးက ကျုပ်ကို နေခွင့်ပေးပါ’

ထိုအခါ လူငယ်ဆရာဝန်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ၊ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီလိုပါဆရာလေးက နေခွင့်ပေးမှသာ နေမှာပါ။ လူနာကတော့ ဆရာလေးရဲ့ လူနာပေါ့။ ကျုပ်က လမ်းသွားရင်း ဟန်လွဲဆိုတာလို ဝင်ကူတဲ့ သဘောပါပဲ။ နက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူနာကို ဆရာလေးလက် အပ်ခဲ့မှာပဲ။ ဆရာလေးလည်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာပဲ။ ဆရာလေးလက်ထဲမှာ ဒီလူနာအတွက် ကျုပ် စိတ်ချပါတယ်။ ခဲလာ၊ လာ’

ထိုသို့ ဆို၍ အမ်တွမ်သည် လူငယ်ဆရာဝန်ကို တံခါးဝဆီသို့ လိုက်ပို့သည်။

‘နက်ဖြန် ၁၁ နာရီကျော်ကျော်လောက်ကျတော့ ဆရာလေး ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ ကျုပ်လည်း ညနေလောက်ကျတော့ တစ်ခေါက်လာပါ့မယ်။ ဒီအခါမှာ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လို ကုရမယ်ဆိုတာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့၊ ဟုတ်စ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဆရာကြီး ခင်ဗျား။ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် အလွန်လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းပါ။ ကျွန်တော် လိုက်နာပါ့မယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ရလို့ ကျွန်တော့်မှာ ပညာတိုးပါတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျား’

အမ်တွမ်သည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးထံမှ ထိုသို့သောစကားမျိုးကို မည်သည့်အခါကမျှ မကြားဖူးခဲ့ချေ။ ထိုမျှလောက်လည်း အလေးအစား မခံခဲ့ရဖူးချေ။ ထိုအခါ ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝ ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုလို၊ ဘာလိုလို၊ ညာလိုလို ဖြစ်လိုက်မိသည်။ ဝိုင်အရက်ကောင်းကို တစ်ကျိုက်လောက် ကျိုက်လိုက်သောအခါ ခေါင်းထဲ၌ ရှိန်းခနဲ၊ ဖိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ပင်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်ဆရာဝန်၏ စကားကို သိမ်းပိုက်လက်ခံသည့်အလား

လူငယ်ဆရာဝန်ဆီသို့ အောင်နိုင်သော အမှုအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လှမ်းတော့၊ ကမ်းတော့မလို ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်မီပင် သူ့စိတ်ကို သူပြန်မြင်၍၊ သူ့ကိုယ်ကို သူပြန်၍ ထိန်းနိုင်သဖြင့်-

‘ဆရာလေး လွဲပြီထင်တယ်။ ကျုပ်လည်း သင်တုန်းကြားတုန်း ပါဗျာ။ ခင်ဗျာလိုပါပဲ။ ဒီပြင် ဆရာဝန်တွေလိုပါ။ လူတိုင်းလိုပါပဲ။ စမ်းတီး စမ်းတားနဲ့ သွားနေကြရတာပါပဲ။ မသိရင် သိအောင် လုပ်နေကြရတာပါပဲ။ မဖြစ်ရင် ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြရတာပါပဲ။ လူ့လောကဆိုတာဟာ အား ထုတ်နေမှုပဲ။ ဝီရိယပဲ။ အလုပ်ပဲ။ ဟုတ်စ’ ဟု အမ်တွမ်က ဆိုလိုက်လေ သတည်း။

[ငွေတာရီ၊ အမှတ် (၈၄)။ ဇွန်၊ ၁၉၆၇]

ဂျာမန် စာရေးဆရာ
ဟာမင် ဟယ်စယ် [၁၈၇၇-၁၉၆၂]
Hermann Hesse [1877-1962]

ဟယ်စယ်သည် ၁၉၄၆ ခုတွင် နိုဗဲစာပေဆု အချီးအမြင့် ခံရသည်။
၁၈၇၇ ခုတွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ ဖွားမြင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အဘိုးရော၊
သူ့အဖေပါ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဆရာများ အဖြစ်ဖြင့်
သာသနာပြုလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင်
ဟယ်စယ်သည် အဘိုးနှင့် အဖတို့၏ ခြေရာကို မနင်းဘဲ သူ ဝါသနာ
ပါရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ အထက်တန်းကျောင်း၌ ပညာသင်
စဉ်ကပင် ဂီတနှင့် ပန်းချီတို့၌ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျောင်း၌ မပျော်
သဖြင့် ကျောင်း စောစောစီးစီးထွက်၍ အလုပ်လုပ်သည်။ ကုန်သည်
အလုပ်ကိုလည်း လုပ်၍ စက်ရုံများ၌လည်း အလုပ် လုပ်သည်။
သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်များ၌လည်း မပျော်ပိုက်ခဲ့ချေ။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နောက်ဆုံးတွင် စာအုပ်ဆိုင် ဖွင့်သည်။ ဤတွင် သူ့ဝါသနာကို သူ သိလာ၍ အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်မှ စ၍ စာရေးစ ပြုသည်။ ထိုအခါကသော် ကဗျာရေးသည်။ အသက် ၂၆ နှစ် အရွယ်တွင် သူ့ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကြောင့် ကျော်စောလာသည်။ ၁၉၁၁ ခု၌ တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၁၆ ခု၌ တစ်ကြိမ် သူ့အသက် ၃၀ ကျော်၊ ၄၀ နီးပါးလောက်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ် သွား၍ အရှေ့တိုင်း စာပေများကို လေ့လာသည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ၊ ဟိန္ဒူဘာသာစာပေတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ကျင့်စဉ်တို့နှင့် လည်းကောင်း အကျွမ်းဝင်ဖူးသည်ဟု သိရသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ် (၁၉၁၄-၁၈) တွင် အရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့သော ဂျာမနီ နိုင်ငံ၌ နယ်ချဲ့စစ်ကို လိုလားနေကြသော အုပ်စုကို သဘောမကျ သဖြင့် ဟယ်စယ်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူ၍ ထိုနိုင်ငံ သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဝတ္ထုရှည်များကို ရေးသည်။ သူ့စာများတွင် ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ကိုသာ အမြတ်ထား လျက် ကာမဂုဏ်အာရုံတို့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေ၍ လောကီပညာစွမ်း ဉာဏ်စွမ်းတို့ကြောင့် အလိုရှိတိုင်း ရနေကြသော် လည်း မေတ္တာ ကရုဏာ ပါးရှားနေကြသော ဥရောပ၏ ဒုက္ခနှင့် အမှားတို့ကို သရုပ်ဖော်တတ်သည်ဟု သိရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူ့စာများသည် ကမ္ဘာအနှံ့ ကျော်စောလာကြသည်။ ဟယ်စယ်၏ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် အချို့တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ အတွေးအခေါ်နှင့် ဟိန္ဒူ ဘာသာ အတွေးအခေါ်တို့၏ ဂယက် ပါတတ်သည်ဟု ဆိုကြပါ သည်။ ယခု ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုတို သုံးပုဒ်၌ ထိုဂယက်ကို တွေ့နိုင်သည် ထင်ပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်ခင် နာဇီတို့ တက်လာသောအခါ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဟယ်စယ်၏ စာများသည် နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံ၌ အပိတ်အပင်
 အတားအမြစ် ခံရသည်။ သို့သော်လည်း အနောက်တစ်လွှားတွင်
 အဖတ်အရှု များခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးသည့်နောက် ဤ
 ဘက်ပိုင်းတွင် ဟယ်စယ်၏ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကို ဥရောပတွင်
 ခုံခုံမင်မင် ပြန်လည် ဖတ်ရှုကြသည်ဟု သိရသည်။ ၁၉၆၂ ခု အသက်
 ၈၅ နှစ် အရွယ်တွင် ဟယ်စယ် ကွယ်လွန်သည်။

ဟာမင် ဟယ်စယ် ၏
နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ

[“နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ” ဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော Youth, Beautiful Youth မှ မြန်မာပြန်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် မိမိ၏လိုဘ မပြည့်ဝသော်လည်း စိတ်ကောင်းမွေး၍ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်လျှင် သက်သာရာ ရနိုင်သော သဘောကို သရုပ်ဖော် ထားသည် ထင်ပါသည်။ သရုပ်ဖော်ရာတွင် စာသိ စိတ်ကူးယဉ် လူငယ်သဘောမှ ကိုယ်တွေ့ ရင့်ကျက် လူကြီးသဘောသို့ ရောက်အောင် ရုန်းကန်ခဲ့ရသော ကိုယ်နှုတ်နှလုံး အမူအရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ကျေးတောနေ ဂျာမန်မိသားစု၏ နေ့စဉ်မှု ဘဝကို လည်းကောင်း အလွမ်း အဆွေး အသော အခြံအရံတို့ဖြင့် ဖွဲ့ဆို ထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ မြန်မာပြန်ရာတွင် မြန်မာပရိသတ် နားလည်လွယ်အောင် ဝတ္ထုတို၏ အာဘော်ကို အဓိကထား၍ အားထုတ်ထားပါသည်။]

၁

ဇာတိရပ်ရွာသို့ ကျွန်တော် ခေတ္တပြန်လာသည်ဟု ကြားသိကြသောအခါ အမိအဖ မဆိုထားဘိ၊ ဦးလေးဖြစ်သူ မာထိုင်းပင်လျှင် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူငယ်တစ်ဦးသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် လေးငါးခြောက်နှစ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြာမျှ အလုပ်လုပ်ကိုင် နေထိုင်ပြီးနောက် ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်၍ ဇာတိ ရပ်ရွာသို့ ပြန်လာလျှင် အင်မတန် စိမ်းကားချင်သော ဆွေမျိုးကပင် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ချင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်တွင် ပါလာသော ပစ္စည်းဟူသမျှသည် အားလုံး အသစ် ကျပ်ချွတ်ချည်း ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီအသစ်၊ ဘောင်းဘီအသစ်၊ ဦးထုပ်အသစ်၊ လက်ဆွဲသေတ္တာအသစ်၊ အားလုံး အသစ်ကျပ်ချွတ်ချည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ငွေနှစ်ရာလည်း ပါလာသေးသည်။ ထို့ပြင် ခွင့်ရက်ကုန်၍ အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်လျှင် လခတိုးမည့်အလုပ်သို့ လှမ်းတက်ရန်လည်း အဆင်သင့် ဖြစ် နေသည်။

ကျွန်တော်စီးလာသော မီးရထားသည် ကျွန်တော့်ရွာအနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာသောအခါ တောင်ကို ပတ်ကာကျွေ့ကာ ဆင်းရသည်။ ပတ်လိုက် တိုင်း၊ ကျွေ့လိုက်တိုင်း တောင်ခြေရှိ ကျွန်တော့်ရွာနှင့် ရွာနောက်က ချောင်း တို့ကို မြင်ရသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ရွာတွင်းရှိ အိမ်ခေါင်မိုးတို့ကို မြင်လာရပြန်သည်။ ကိုယ့်ရွာအနီးသို့ ကပ်လာလေလေ လှမ်းစိတ်ကလည်း ဝေလာလေလေ ဖြစ်သည်။ ရွာရောက်လျှင် ကြွားပြလိုက်မကွဟု ယခင်က အားခဲလာသမျှသည် ယခု ကွယ်ခဲ့သည်။ ဟိတ်ထုတ်လိုက်မကွဟု မာန် တက်ခဲ့သမျှသည်လည်း ကွယ်ခဲ့သည်။ ငါ ကြွားချင်သမျှသည် မှားခဲ့ပြီ။ ငါ ဟိတ်ထုတ်ချင်သမျှသည် မှားခဲ့ပြီ။ ငါ့ရွာသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

မီးရထားသည် တောင်ခြေကို ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာထဲသို့ ဝင်၍ ကျွန်တော့်အိမ် အနားမှကပ်ကာ ခုတ်မောင်းသွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန် တော်သည် အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်နေသူသည် ကျွန်တော်၏အဖေ ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေဟန် တူသည်။ မကြာခင် မီးရထားသည် ဘူတာရုံ၌ ဆိုက်သည်။ ဘူတာရုံတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်၏အစ်မ လောတာနှင့် ညီငယ် ဖရီဇာကို

မပြည့်စာအုပ်တိုက်

မြင်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေကြသည်။ ဖရီဇာသည် လက်တွန်းလှည်း ယူလာ၍ ကျွန်တော့် အထုပ်အပိုးများကို လက်တွန်းလှည်း ပေါ်သို့ တင်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့က တွန်းသွားသည်။ အစ်မ လောတာနှင့် ကျွန်တော်က နောက်က လိုက်ကြသည်။ အစ်မ လောတာသည် ကျွန်တော် ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားသည်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသလိုလို၊ မဲ့သလိုလို ပြုသည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးကိုကား သဘောကျတတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုနောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်ကြသည်။ ညီငယ် ဖရီဇာသည် နောက်ကို လှည့်မကြည့်။ တစိုက်စိုက်နှင့် လက်တွန်း လှည်းကိုသာ တွင်တွင်တွန်းသွားသည်။ ဖရီဇာသည် ကျွန်တော့် အရပ် အမောင်းလောက် ရှိလာပြီ။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရန်ဖြစ်ကြသည့် အခါတိုင်း ကျွန်တော်က သူ့ကို နိုင်ထက်စီးနင်း လက်သီး ဖြင့် ထိုး၍ သူ့ ခဏခဏ ငိုရသည်ကို ပြေးသတိရမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာ၍ ညီကလေးကို သနားလာမိသည်။ ဖရီဇာသည် ယခု ကြီးပြင်းလာပြီ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများကို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွန်းလှည်းမှာ တင်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် တွန်းသွားသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘူတာရုံမှထွက်၍ ချယ်ရီပင်များ တန်းစီ၍ ပေါက်နေသော ရိပ်သာလမ်းအတိုင်း သွားကြသည်။ စမ်းချောင်းသို့ ရောက် သောအခါ တံတားငယ်ကို ကျော်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တံတားမှ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကုန်သွေးဆိုင် တစ်ဆိုင်မှတစ်ပါး အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းသည် ယခင်က အိမ်များသာဖြစ်သည်။ တံတားကို ကျော်ပြီးသော အခါ ညာဘက်ကို ကွေ့လိုက်သည်။ ကွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်မိဘများ၏ အိမ်သည် ယခင်ကအတိုင်း တည်ရှိနေသည်ကို မြင်ရ သည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ကျောက်လမ်းအတိုင်း ဝင်သွား

သည်။ အဖေသည် အိမ်တံခါးမှ ဆီးကြိုသည်။ ကျွန်တော့်နဖူးကို နမ်းရှုပ်သည်။ ကျောက်ကို ပုတ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။ အမေသည် ကျွန်တော့်ကို ဖက်၍ နမ်းရှုပ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဝင်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်း၌ ကော်ဖီနှင့် မုန့်စုံ အဆင်သင့် တည်ခင်းထားသည်။ ထို့နောက် မိသားစုသည် စားပွဲ၌ထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ အမေသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ ကျွန်တော်၏ မုန့်ပန်းကန်ထဲသို့ မုန့်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က စကားပြောမည်ဟု ဟန်ပြင်လျှင် မပြောနှင့်ဦး၊ မုန့်စားပြီးမှပြော ဟူသော အမူအရာကို ပြပါသည်။ ကျွန်တော် မုန့်စားပြီးသောအခါ အမေသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း မေးပါလေတော့သည်။ အဖေကမူကား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော၊ မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့် သပ်ကာသပ်ကာ ကျွန်တော် အဖြေပေးသမျှကို နားထောင်သည်။ လေးငါးခြောက်နှစ်ကြာမျှ တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရပုံကို ကျွန်တော်က ပြောပြရင်း သုခ ဒုက္ခ ကြုံရပုံ အမျိုးမျိုးကို ထည့်၍ ပြောပြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်၏ အောင်မြင်မှု၊ ယခုကဲ့သို့ ကြီးပွား တိုးတက်ခဲ့မှုတို့သည် မည်သူ့ကြောင့်မျှ မဟုတ်၊ ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြော၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဘယ်ကိုမျှ မသွားလို၊ အိမ်ထဲ ဝင်းထဲ၌သာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလိုသည်။ အိမ်တွင်းရှိ အခန်းရှိသမျှကို သွား၍ကြည့်သည်။ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံ ဟူသမျှသည် ဘာတစ်ခုမျှ မပြောင်း။ ယခင်ကအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်ဝင်းထဲရှိ ပန်းခင်းများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ ပန်းခင်းများကို ပုံအမျိုးမျိုးအဖြစ် စီမံထားရာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်ပါပေသည်။ နေအတန်ငယ် စောင်းသွားသော အခါ အိမ်ဝရန်ဟာတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြန်စုကာ ထိုင်ကြ၍ စကား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စမြည် ပြောကြပြန်သည်။ ထို့နောက် အမေသည် သူ့စာဖတ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ လောတာနှင့် ဖရီဇာသည် သူတို့ကိစ္စရှိရာသို့ သွားကြဟန်တူသည်။ အမေနှင့် ကျွန်တော်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

အမေသည် သူ့မျက်လုံး လှလှဝိုင်းဝိုင်းကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ အမေသည် ကျွန်တော့်ကို မေးလားမြန်းလား ပြုချင်ပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမေ မေးသမျှကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖြေမည်ဟု အားခဲထားသည်။ ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် ယခင်က ဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့ တောခဲ့ဖူးသောကြောင့် အဖြေပေးရမည်ကို တွေး၍ သွေးလန့်နေသည်။ သို့ရာတွင် အမေသည် အထွေအထူး မမေး။ ကျွန်တော့် လက်ကိုကိုင်၍ ‘လူကလေး တစ်ခါတလေ ဘုရားရှိခိုးရဲ့လား’ ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က ‘အခု တလောတော့ ဘုရားရှိခိုးဖို့ အချိန်မရလို့ မရှိခိုးမိဘူး အမေ’ ဟု ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ ဖြေလိုက်ပါသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အမေသည် ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် အမေက ပြောသည်မှာ-

‘ဘုရားရှိခိုးဖို့ မမေ့ပါနဲ့ကွယ်’
‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ မမေ့ပါဘူး’

အမေသည် ဆက်၍မမေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ‘ဘုရားရှိခိုးဖို့ မေ့တဲ့အခါလည်း မေ့မှာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့အဖို့မှာ ငါ့သားဟာ လူကောင်းကလေး ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတော့ ရှိမှာပါပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ရှိမှာပါ အမေ’ ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမေသည် ဘာမျှ မမေးတော့ဘဲ ကျွန်တော်၏လက်ကို အသာအရာ ပွတ်သပ်၍ “ငါ့သား ပြောသမျှကို အမေ ယုံပါတယ်ကွယ်” ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ထို့နောက် အမေသည် ကျွန်တော့်မှာ ခဝါပေးစရာ ပါသလား၊ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ အပါအဝင်

အပေါက်အပြဲ ဖာစရာ ပါသလား စသည်ဖြင့် မေးမြန်းရင်း တစ်ညနေ ကုန်သွားပါတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ အစ်မ လောတာသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လာ၍ အိမ်ထဲကို ခေါ်သည်။ ထို့နောက် စန္ဒရားတွင် ထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဆိုနေကျ သီချင်းများကို ဆိုကြသည်။ တီးနေကျ တီးကွက်များကို တီးကြသည်။ ရှေးသီချင်းကြီးများကိုလည်း တီးကြသည်။ ဓလေ့ဘာသာ ရိုးရာ သီချင်းများကိုလည်း တီးကြသည်။ ထိုနောက် ညနေစာ စားကြသည်။ စားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ခြံထဲသို့ဆင်း၍ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို ရေလောင်းသည်။ ရေလောင်းပြီး၍ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ကြားဖူး သလိုလိုရှိသော ရယ်သံကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်ရာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ချောချောလှလှ၊ ခရမ်းရောင်ဂါဝန် ဝတ်၍ ဦးထုပ်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို ဆောင်း ထားသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မြင်လိုက်သည်။ အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာသောအခါ သူကပင် ထိုင်ရာမှထ၍ လက်ကမ်းပါသည်။ ကျွန်တော် လည်း သူ့လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ နှုတ်ဆက်ရင်း အစ်မ၏ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၍ ကျွန်တော် တစ်ခါတုန်းက မျက်စိကျခဲ့ဖူးသည်လည်း ဖြစ်သော ဟယ်လင် ဖြစ်နေမှန်း သိလာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကပင် ‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသေးတယ်နော်’ ဟု ပြောရာ သူက ‘ရှင် လာ လိမ့်မယ်လို့ လောတာက ပြောပါတယ်’ ဟု ရွှင်ရွှင်ပျပျ စကားပြန်ပါသည်။

အကယ်၍ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို “မှတ်မိသားပဲ” ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်တော်သည် ပို၍ဝမ်းသာမည် ဖြစ်သည်။ ရှိပါစေ တော့။ ယခု ဟယ်လင်သည် အရပ်လည်း မြင့်လာသည်။ ပို၍လည်း ချောလာ သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်မှာ ဘာစကားမျှ ပြောစရာမရှိသဖြင့် ပြတင်း ပေါက်ဘက်သို့ သွား၍ ပန်းခင်းများကို ကြည့်နေရသည်။ ဟယ်လင်သည် တစ်ချိန်လုံး အစ်မ၊ အမေတို့နှင့် စကားပြောနေသည်။ ကျွန်တော်သည်

ပြတင်းပေါက် အနီး၌ရပ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ရောက်ချင်ရာ ရောက်နေသည်။ ဪ...ဟယ်လင်သည် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ အတန်ကြာသောအခါ ဟယ်လင်သည် ကျွန်တော့်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။

‘ဪ...သူ အခု အိမ်ပြန်သွားတာလား’ ဟု အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ ဆိုမိရာ အစ်မ လောတာက အံ့အားသင့်လျက် ‘ဟဲ့၊ သူ့အိမ်ကို မပြန်ရင် ဘယ်သူ့အိမ် ပြန်ရမှာလဲ’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ည ဆယ်နာရီ ထိုးသောအခါ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ရာဝင်ရန် ပြင်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက ‘ငါ့သား အခုလို အိမ်ပြန်လာတာ အဖေ ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ မင်းကော ဝမ်းမသာဘူးလား’ ဟု မေးပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သည်။ မအိပ်ချင်သေးသဖြင့် ပါလာသော ဆေးတံကိုထုတ်၍ ဆေးထည့်၊ မီးညှိပြီးလျှင် ဖွာနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ခြံတွင်းရှိ ထင်ရှားပင်များကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ရှိ မီးအိမ်တွင် ပိုးဖလံနှစ်ကောင်သည် လှည့်ကာပတ်ကာ ပျံနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲတွင် ဆေးတံဖွာရင်း တစ်နာရီနီးပါးမျှ ထိုင်သည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ် ငယ်ငယ်က အဖြစ်သနစ်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ တသိတတန်းကြီး ပေါ်လာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ပေါ်လာကြသည်။ ပေါ်လာကြပြီးသည့်နောက် လှိုင်းလုံးများကဲ့သို့ လိမ့်ကာ လိမ့်ကာ ကွယ်သွားကြသည်။

၂

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ အဝတ်အစား လဲပြီးလျှင် ရွာထဲသို့ သွားသည်။ လမ်းတွင် ဂေါ်လီ ကစားနေကြသော

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

ကလေးများကို မြင်သည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ခဏခဏ ဖြတ်သန်းသွား
 လေ့ရှိသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ငေးနေမိသည်။ ထို့
 နောက် ချောင်းကူးတံတားသို့ရောက်ရာ တံတားလက်ရန်းပေါ်တွင် လက်
 ထောက်၍ တသွင်သွင်စီးနေသော ချောင်းရေကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ချောင်း
 ကမ်းပါးတွင် ယခင်ကသော် ချောင်းရေစီးအားဖြင့် လည်သောစက်ရုံ ရှိသည်။
 ယခုသော် ထိုနေရာတွင် တိုက်သစ်တစ်လုံးကို ဆောက်ထားကြသည်။ ထို
 နောက် ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားသည်။ ရောက်သောအခါ
 ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းတွေ့သည်။ သူငယ်ချင်း
 သည် ယခုအခါတွင် သားရေနယ်အလုပ်ကို လုပ်နေသည်ဟု သိရသည်။
 ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သောအခါ သူ့မှာ ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေလိုက်
 သေးသည်။ ထို့နောက် ပန်းထိမ်ဖိုကို ရောက်သည်။ ဖိုရှင်၏ မုတ်ဆိတ်မွေး
 သည် ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ။ ထို့နောက် စာအုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်သည်။ ဆိုင်ရှင်
 သည် ယခင်လူဟောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်၍ ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့်
 ပို့စကတ်တစ်ချပ် ဝယ်လိုက်သည်။ ဆိုင်မှထွက်လာ၍ မျှော်ကြည့်လိုက်သော
 အခါ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က စာသင်ခဲ့သော ကျောင်းကို မြင်ရသည်။
 ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းနံ့ကို ပြန်ရသလိုလို ဖြစ်၍
 စိတ်မောလိုက်မိပါသေးသည်။

ဆယ်နာရီထိုးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဦးလေး မာထိုင်း၏အိမ်သို့ သွားရန်
 အချိန်နီးလာရာ ဦးလေး၏အိမ်သို့ တန်း၍ သွားလိုက်သည်။ အိမ်တွင်
 ဒေါ်လေးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဦးလေး မာထိုင်းသည်
 ရုံးတက်သွားလေပြီ။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယခင်က
 အတိုင်း မြင်ရသည်။ မြင်ရသမျှသည် ရှေးဆန်ဆန်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။
 စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် စသော ပစ္စည်းတို့သည် ရှေးခေတ်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။
 အလွင် အကြော့ ဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ ဣန္ဒြေနှင့် သိက္ခာနှင့်ချည်း ဖြစ်သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သပ်ရပ်သန်ရှင်းသည့် အရာတွင် ပြောဖွယ်မရှိ။ တစ်ချိန်လုံး တံမြက်စည်းလှည်း၊ တစ်ချိန်လုံး ဖုန်ခါ၊ တစ်ချိန်လုံး တိုက်ချွတ်ဆေးကြောထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အိမ်အလှ အဆင်အပြင်များကို ကြည့်ပြန်သောအခါ၌လည်း တစ်ချိန်လုံး ချုပ်လုပ်၊ တစ်ချိန်လုံး ဇာထိုး၊ တစ်ချိန်လုံး ပန်းထိုး၍ နေကြဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ နှမဝမ်းကွဲနှစ်ဦးသည် ဂီတဘက်၌လည်း တော်ကြပါပေသည်။ ကာလပေါ်သီချင်းများကို သူတို့ မတီးကြသော်လည်း ဟင်ဒယ်၊ ဘတ်၊ မိုဇတ် စသည်တို့ ရေးသော ရှေးသီချင်းကြီးများကိုကား မွတ်နေအောင် တီးတတ်ကြသည်။

ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ခေါင်နှုတ်ဆက်၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ နှမဝမ်းကွဲ နှစ်ယောက်ကမူ ကား သူတို့ ချုပ်လုပ် ဖာထေ နေသောအလုပ် ပြီးသောအခါမှာမှ သူတို့ အခန်းမှ ထွက်၍ နှုတ်ဆက်စကား ပြောလာကြသည်။ ကျွန်တော်အံ့ဩမိသော အချက်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအချက်မှာ ဒေါ်လေးသည် ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ကြီးစောင်ကြီးသဖွယ် လက်ခံပြုစုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင် ဝိုင်တစ်ဖန်ခွက် ငှဲ့၍ တည်လာသည်။ ဆိတ်သားမုန့်ကို ပန်းကန်မှာထည့်ကာ ကျကျနန တည်၍ ဧည့်ခံသည်။ စကားအတန်အသင့် ပြောပြီးကြသောအခါ နှမဝမ်းကွဲ နှစ်ယောက်သည် သူတို့အခန်းဆီသို့ ထ သွားကြသည်။ ဒေါ်လေးနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးသာ ကျန်သောအခါ ဒေါ်လေးသည် အမေ မမေးဘဲ ချန်ထားသော မေးခွန်းများကို မေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝေလည်လည် မလုပ်၊ တဲ့တိုးပင် အဖြေပေးသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်လေးသည် ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သော မြို့များရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများအကြောင်းကို မေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် ရှေ့အလားအလာတို့ကို မေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်အလုပ်အကြောင်း၊ ရှေ့အလားအလာကောင်း ရှိကြောင်းတို့ကို ပြန်ပြောသည်။

‘ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ကြားရတာ ဒေါ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်နှစ်လောက်တုန်းကဆိုရင် ငါ့တူကြီး ယခုလို ပြောင်းလဲပြီး အခုလို ကြီးပွားလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးကွယ်’

‘ဒေါ်လေးရယ် ကျွန်တော်ဟာ ဟိုတုန်းက တော်တော်ပဲ ဆိုးခဲ့၊ တေခဲ့ လို့လား’

‘အိုအိုဒေါ်လေးကတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း မိဘများကတော့ မင်းအတွက် တော်တော်ပဲ စိုးရိမ်လိုက်ကြတယ်။ ကဲကွယ် ငါ့တူကြီးဟာ အခု လက်ရှိအလုပ်ကို မလုပ်ခင် ဘာအလုပ်တွေများ လုပ်ခဲ့သေးသလဲ’

‘အလုပ်တွေကတော့ စုံလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်တွေကို လက် လွှတ်လိုက်ရတဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းမနည်းလှပါဘူး။ လက်ရှိ အလုပ်ကိုလည်း စွဲပြီးလုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်မကူးပါဘူး’

‘ဟယ်မတော်တာကွယ်။ အခုအလုပ်ဟာ အင်မတန် ကောင်း တာပဲ။ တစ်လမှာ မတ်ဒင်္ဂါးနှစ်ရာ ဆိုတော့ နည်းသလားကွယ်’

‘နည်းတော့ မနည်းလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကိုက မြဲဦးမှကိုးဒေါ်လေးရဲ့။ ပြုတ်ချင်ရင်လည်း ပြုတ်သွားမှာပဲ။ ပြန်ပေါ်လာချင်ရင် လည်း ပြန်ပေါ်လာမှာပဲ။ ပြန်ပေါ်လာပြီး ပြန်ပြုတ်သွားချင်ရင်လည်း ပြန် ပြုတ်သွားဦးမှာပဲ။ ဘယ်ဟာမှ မြဲနေတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး’

ဒေါ်လေးသည် ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အတော်အံ့အားသင့် သွားသည်။

‘ဒါပေမဲ့ကွယ်၊ ငါ့တူကြီးကသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြီးကြီးစားစား လုပ် သွားရင် မြဲမှာပေါ့ကွယ်’

‘ဒေါ်လေး ပြောသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကဲကြီးကြီးကော အပေါ်ထပ်မှာ ရှိသလား။ ကျွန်တော် သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်။ ဦးလေး မာထိုင်းရဲ့ ရုံးကိုလည်း ဝင်ဦးမယ်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုသို့ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်၍ ကျွန်တော့်ကြီးကြီးရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ကြီးကြီးသည် အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော်နေပြီ။ မျက်စိမှုန် ခြင်း၊ ခေါင်းတုန်ခြင်းမှတစ်ပါး သန်သန်စွမ်းစွမ်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သောအခါ ကျွန်တော့်ကို ရှေးထုံးစံအတိုင်း ငာခမ်းတနား ဆီးကြိုလက်ခံသည်။ ကြီးကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းလုံးသည်လည်း ရှေးဆန် သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ရှိ ဒေါ်လေး၏အခန်းက အနှစ်တစ်ရာ လောက် ရှေးကျသည်ဟုဆိုလျှင် ကြီးကြီး၏အခန်းသည် အနှစ်သုံးရာ လောက် ရှေးကျသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကြီးကြီး၏အခန်း၌ မြင်ရသမျှသည် ရှေးဟောင်း အလှအပ ပစ္စည်းချည်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကြီးသည် လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်လောက် အတွင်းတွင် အတော်အတန် ခရီးသွားဖူးသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကြီးကြီး၌ ခေတ်သစ်အမူအရာများကို ထောက်ခံလိုသော ဆန္ဒ မရှိလင့်ကစား အပြစ်တင်လိုသောဆန္ဒ မရှိပါ။ “မင်းတို့ခေတ်ကလည်း တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်” ဟူသော အမြင်မျိုးဖြင့် ပြောပါသည်။ အတန်ကြာ ထွေရာ လေးပါး စကားပြောပြီးကြသောအခါ ကြီးကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ဦးလေး မာထိုင်း၏ ရုံးသို့ သွားသည်။

ဦးလေးမာထိုင်း၏ရုံးတွင် ကျွန်တော် ကြာကြာထိုင်မည်ဟု စိတ်မကူး ပါ။ တွေ့ရလျှင် ပြီးရော ဟူသော သဘောလောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဦးလေး၏ သဘောကလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့မှာ အဆင်ပြေလှ သည်။

‘ဟေမင်း ပြန်လာသလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး၊ မရောက်တာလည်း တော်တော်ကြာသွား လို့ပါ’
 ‘အခု မင်း ဟန်ကျနေတယ်ဆို’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး’

‘မင့်အဒေါ်ဆီကိုလည်း သွားပါဦးလား’

‘ကျွန်တော် အခုပဲ ရောက်ခဲ့ပါပြီဦးလေး’

‘အေး...ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်’

ဦးလေး မာထိုင်းသည် ထိုသို့ဆို၍ သူ့စာရင်းစာအုပ်ကို သူ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ကောင်းရပြီ ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ထပြန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာကိုလည်း လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ပြီးပြီ။ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေး၊ ကြီးကြီးတို့ထံသို့လည်း ရောက်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ဝတ္တရား ကုန်ပြီ။ အိမ်ရောက်သောအခါ နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျပြီ ဖြစ်သဖြင့် အားလုံး ဝိုင်းထိုင်၍ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ဟု ဆို၍ အမေက သိုးကလေး ပေါင်သားကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ထားသည်ဖြစ်ရာ စား၍ မြိန်လှပါပေသည်။

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ညီငယ် ဖရီဇာသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ကုတ်၍ သူ့အခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ အစ်မ လောတာသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောချင်သဖြင့် လိုက်လာမည်ပြုရာ ဖရီဇာက ‘မမ... မလိုက်နဲ့ဦးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ စကားပြောစရာ ရှိသေးတယ်’ ဟု ဆို၍ အစ်မ လောတာကို နှင်လွှတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဖရီဇာသည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်၍ သူ့အိပ်ရာ ခုတင်အောက်မှ သေတ္တာငယ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သေတ္တာငယ်သည် အလုံပိတ်ထားသော သေတ္တာဖြစ်သည်။ ဖရီဇာသည် သေတ္တာငယ်ကို ကျွန်တော့်အားပြ၍ ‘အစ်ကို ဒီထဲမှာ ဘာရှိသလဲ။ မှန်းကြည့်စမ်း’ ဟု လေသံဖြင့် မေးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက အပျင်းပြေကစားရင်း ဝါသနာအလျောက် ရှာဖွေစုဆောင်းလေ့ ရှိသည်တို့ကို သတိရလာသဖြင့် သေတ္တာငယ်ကို မှန်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြည့်လျက် ‘အမ်မာ မင်းစုထားတာတွေဟာ အိမ်မြှောင်တွေပေါ့ကွ’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူးဗျို့’

‘အိမ်မြှောင်မဟုတ်ရင် မြေစိမ်းမြီးခြောက်ကွာ’

‘မဟုတ်ဘူးဗျို့’

‘ဘောက်ဖတ်တွေကွာ’

‘မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်။ ဘာအကောင်မှ မဟုတ်’

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်းသေတ္တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အလုံပိတ်ထား ရသလဲ။ ကဲ ပြောစမ်း’

‘ဘောက်ဖတ်ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းလို့ပေါ့ဗျ’

‘ဘာကွ ဘာ။ မင်း ယမ်းမှုန့်တွေ ထည့်ထားတယ် ထင်တယ်’

ထိုသို့ ကျွန်တော်က အစ်ထုတ်လိုက်သောအခါ ဖရီဇာသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သေတ္တာကို ဖွင့်ပြသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း သူ့ သေတ္တာ သည် ပေါက်ကွဲချင်လျှင် အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲနိုင်သည့် ယမ်းအိုးကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သေတ္တာထဲတွင် ယမ်းမှုန့်လည်း ရှိသည်။ မီးသွေးလည်း ရှိသည်။ ထင်းပေါက် ထင်းစများလည်း ရှိသည်။ စနက်တံလည်း ရှိသည်။ ကန့်ခဲများ လည်း ရှိသည်။ တံစဉ်းစာ သံမှုန့်များလည်း ရှိသည်။ အိမ်ထဲတွင် ထိုသေတ္တာ ရှိနေသည်ဟု အဖေသိသွားလျှင် အဖေ တစ်မှေးမျှ အိပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ် ပါ။ သို့ရာတွင် ဖရီဇာသည် ထိုသေတ္တာငယ်ကြောင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသည်။ ကျွန်တော်က အဖေသိလျှင် ဒုက္ခဖြစ်တော့မည်ဟု သူ့ကို ပြောရာ သူက ဘာမျှ မဖြစ်ရပါဘူး။ သူ နားလည်ပါသည်ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဖရီဇာသည် မီးပန်းရူး၊ မီးအိုးရူး ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်တော် အခုမှ သိလာသည်။ စင်စစ်မှာ ထိုသေတ္တာအတွက် ကျွန်တော့်မှာလည်း တာဝန်မကင်းပါ။ သူလုပ်သော မီးအိုး၊ သူ တီထွင်သော မီးပန်းကို ကျွန်တော်လည်း အလွန်ကြည့်ချင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ကဲကျွန်တော် မီးပန်းလွတ်ပြမရင် အစ်ကို လိုက်ကြည့်မလား’
‘ကြည့်ချင်တာပေါ့ကွ။ ဒီအနီးအနားက ပန်းခြံတစ်ခုခုထဲမှာ လွတ်
ပေါ့’

‘စိန်လိုက် လွတ်ပြမယ်။ တလောတုန်းက ကျွန်တော် မီးအိုး
ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခု လုပ်တယ်ဗျ။ ယမ်းမှုန့် ပေါင်ဝက်လောက် သုံးလိုက်တယ်။
နောက်ပြီးတော့ ရွာနောက်က ကွင်းပြင်ကိုသွားပြီး ဖောက်တာပေါ့။ တောက်၊
မြည်လိုက်တာဗျာ။ တစ်ကွင်းလုံး ဟိန်းသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယမ်းတွေ
တော့ တော်တော်ကုန်သွားတယ်ဗျ။ ထပ်ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့.....’

‘ကဲပါကွာငါက ငွေသုံးကျပ် ပေးပါ့မယ်’

‘ဒါမှ တို့အစ်ကိုကွ။ ဒါမှ တို့အစ်ကို။ ဒီလိုဆိုရင် မီးပန်းတွေလည်း
လုပ်နိုင်တယ်။ မီးအိုးကြီးတွေလည်း လုပ်နိုင်တာပေါ့ဗျ’

‘လုပ်တာက အရေးမကြီးဘူး။ နေရာမကျလို့ ထ ပေါက်ရင်
တော် တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်နော်။ အကုန်ဒုက္ခ ဖြစ်သွား
နိုင်တယ်’

‘အစ်ကိုရာဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ ကျွန်တော် ဒါတွေလုပ်လာ
တာ ကြာလှပြီ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး’

ထို့နောက် ဖရီဇာသည် မီးပန်း မီးအိုးလုပ်နည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
လုပ်နည်းမျိုးစုံနှင့်တကွ သူ စမ်းသပ်ခဲ့သမျှ၊ သူ တီထွင်ခဲ့သမျှတို့ကို အားရ
ပါးရ ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် အတော် စိတ်ပါလာမိသည်။ ကျွန်
တော်တို့ ညီအစ်ကို စကားပြောနေကြသည်မှာ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွား
ရာ ညနေပင် စောင်းလာသည်။ ဖရီဇာသည် ကိစ္စတစ်ခုခုကို သတိရလာ
သဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ တအောင့်လောက် ကြာသောအခါ အစ်မ
လောတာ ဝင်လာ၍ အဖေနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် ကျွန်တော့်ကို
လာခေါ်သည်။

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ‘ဟာမင် ရဲ့၊ မင်းညီကို မင်း အကဲခတ် ကြည့်မိသလား။ ဒီကောင့်အသက်ဟာ မငယ် တော့ဘူးကွ’ ဟု ဆိုပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’

‘သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကလေးစိတ်တော့ ကုန်သွားပြီလို့ အဖေထင်တာ ပဲ။ မင်း ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ။ ငါ့သားတွေရော၊ သမီးရော ကြီးလာ ကြပြီဟေ့’

ထို့နောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ သားအဖသုံးယောက် သည် စကားထွေရာလေးပါး ပြောကြသည်။ ပန်းခြံအနီးကို ရောက်လျှင် ပန်းအကြောင်း ပြောကြသည်။ အသီးပင်များအနီးကို ရောက်လျှင် အသီး အကြောင်း ပြောကြသည်။ တောအုပ် ခင်တန်းအနီးသို့ ရောက်လျှင် တော အုပ် ခင်တန်းအကြောင်း ပြောကြသည်။ ငှက်ကိုမြင်လျှင် ငှက်အကြောင်း ပြောကြသည်။ ပြောသမျှအကြောင်းသည် သဘာဝလေ့လာစရာ စိတ်ချမ်းမြေ့ စရာချည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုလာကြရင်း အစ်မ လောတာကကျွန်တော့်ဘက် သို့လှမ်း၍ ‘ဟာမင်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ငါ ဖိတ်မယ်လို့ စိတ်ကူး ထားတယ်။ သူ လာမယ်ဆိုရင် အိမ်မှာ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်လောက် တော့ တို့နဲ့အတူတူ လာနေဖို့ပဲ’ ဟု ပြောပါသည်။

‘မမရဲ့ သူငယ်ချင်းက ဘယ်ကလဲ’

‘အွန်မာမြို့ကကွယ့်။ မင်း ဒီမှာ ရောက်နေတော့ မင်းသဘောတူမှ ဖိတ်မှာပါ။ အဲဒါ မင်းသဘော ပြောစမ်းပါ’

‘မမရဲ့သူငယ်ချင်းက ဘယ်လိုဟာလဲ’

‘အိုကွယ်၊ သူက ဒီနှစ် ဆရာဖြစ်စာမေးပွဲ ဝင်ထားတယ်’

‘အိုဇာတတ်၊ ပညာတတ်၊ စကားတတ်ထဲက ဖြစ်မှာပေါ့။ သူက

စာအုပ်တွေထဲက စကားကြီး စကားကျယ်တွေထုတ်ပြီး လေရှည်ကြီး လျှောက်ပြောနေရင် ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ပျင်းစရာကြီး’

‘အို...ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ စာတတ်၊ ပညာတတ် ဖြစ်ပေမယ့် ပညာမာန မရှိရှာပါဘူး။ မင်းထင်သလို လေရှည်ကြီးလည်း လျှောက်မပြောတတ်ပါဘူး။ မမရဲ့ သူငယ်ချင်းက ခပ်အေးအေးပါ။ ဆရာဖြစ်စာမေးပွဲ ဝင်ထားတယ် ဆိုပေမယ့် ဆရာမ လုပ်ဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဗျာဆရာဖြစ် စာမေးပွဲ ဝင်ထားတယ်လည်း ဆိုရဲ့။ ဆရာမလည်း မလုပ်ဘူးဆိုတော့ ဘာသဘောလဲဗျ’

‘လာတော့ သူ့မေးကြည့်ပေါ့’

‘ဟားဟား.....ဟား။ ဒါဖြင့်ရင် သူလာမယ် ဆိုပါတော့’

‘ဪခက်ကောင်း ခက်ရချည်ရဲ့။ မင်း သဘောတူမှ မမက ဖိတ်မှာပါ။ မင်းရှိတုန်း ဘယ်သူမှ လာမနေစေချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း မမက မဖိတ်ပါဘူး။ မင်း ပြန်သွားတော့ အဖိတ်နိုင်သားပဲ။ မင်း သဘောတူမတူကိုသာ မမက မေးတာပါ’

‘ခေါင်း ပန်း မြှောက်ကြည့်မယ်ဗျာ’

‘အိုကွယ်ဒီလိုဆိုရင်လည်း သဘောတူလိုက်ပါတော့’

‘ကိုင်း သဘောတူပါတယ်ဗျာ’

‘ဒါဖြင့်ရင် မနက်ဖြန်မှာ မမ သူ့ဆီကို စာရေးပြီး ခေါ်လိုက်မယ်’

‘ကျွန်တော့်အကြောင်းလေးလည်း ထည့်ရေးလိုက်ပေါ့ဗျာ.....ဟား.....ဟား’

‘အောင်မယ်လေးဟဲ့ မင့်အကြောင်းသိလည်း သူက ဝမ်းသာမယ့် လူစား မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကောင်းပါ့ဗျာ။ သာဓု၊ သာဓု။ ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ’

‘အင်နာတဲ့ရှင်အင်နာတဲ့’

‘အင်း နာမည်ကတော့ သီလရှင် ခပ်ဆန်ဆန်ပဲဗျို့။ ဟား... ဟား’

ထိုသို့ ပြောဆိုလာကြရင်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြသော အခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရွာသည် သာယာပါဘိတောင်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ‘ဟား သာယာလိုက်တာ’ ဟု လွတ်ခနဲ ဆိုလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ အဖေကပြုံး၍ ‘ကိုယ့်ဇာတိ ရပ်ရွာလောက် ဘယ်ရပ်ရွာမှ မကောင်းဘူးကွ။ မင့်ဇာတိဆိုတော့ မင့်အဖို့ သာယာရမြဲပေါ့ သားရာ’ ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ‘အဖေတို့ရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာကော ဒီလောက် သာယာရဲ့လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘အဖေတို့ရွာဟာ ဒီလောက်တော့ မသာယာလှဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ အရပ်ဆိုတာဟာ ဘယ်အရပ်ဖြစ်ဖြစ် သာယာတာ ချည်းပဲကွ။ မင်းကော တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်း မင့်ရွာကို မအောက်မေ့ဘူးလား’

‘တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း တော်တော်အောက်မေ့သားပဲ’
ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ သားအဖသုံးယောက်သည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

၃

ကိုယ့်ရပ်ရွာ၊ ကိုယ့်အိမ်ရာသို့ ပြန်ရောက်သည်မှစ၍ ကျွန်တော် အလွန် စိတ်ချမ်းသာသည်။ ဤအတိုင်း အတန်ကြာ နေရဦးမည်ဟု သိထားသောကြောင့် သာ၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လုပ်ခွင်နှင့် ဝေး၍ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရရှိကာမှ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းက ပေါ်လာသည်။ ဟယ်လင်ကို ပြန်တွေ့ပြီးကတည်းက ဟယ်လင်အကြောင်းကို သိချင်နေသည်မှာ တစ်ပိုင်းသေနေသည်။ သို့ရာတွင် အစမဖော်ရဲသလို ဖြစ်နေသည်။ ဟယ်လင်

စာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အကြောင်းကို သိချင်လေလေ၊ လိပ်ပြာမလုံ၍ မမေးရဲသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ရှိလေလေ ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှိ စာအုပ်ဟူသမျှ အကုန်ပြန်ဖတ်၍ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေရသည်။ တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ သိချင်းများကို ကျွန်တော်က ဆို၍ အစ်မ လောတာက စန္ဒရားတီးသည်။ ဖရီဇာက တယောထိုးသည်။ ဤနည်းဖြင့်လည်း ကျွန်တော့် အလွမ်းကို ကျွန်တော် ကြံဖန်၍ ဖြေရသည်။

တစ်ညနေတွင် ဟယ်လင် ပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် ဟယ်လင်သည် ချောလျက်၊ လှလျက်ပင် ဖြစ်သည်။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ စန္ဒရား တီးကြသောအခါ ဟယ်လင်လည်း ဝင်၍ သိချင်းဆိုသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟယ်လင်၏အသံကို ကြားချင်လှသဖြင့် ကျွန်တော့်အသံကို နှိမ်၍ဆိုပြီးလျှင် သူ့အသံကို ကြိုးစား၍ နားထောင်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ သိချင်းဆိုရင်း၊ နားထောင်ရင်း ဟယ်လင်၏ ပခုံးကို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ပခုံးသည် သူ ဆိုသော သိချင်းသံကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်၊ တက်လိုက်၊ ကျလိုက် လှုပ်ရှားနေသည်။ ထိုအခါ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော် ပိုးပန်းခဲ့သည်ကို သတိရလာသည်။ ဟယ်လင်က အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ကြိတ်မှိတ်၍ အံ့ပုန်းပူ ပူခဲ့ရသည်ကိုလည်း သတိရလာသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော့်ဘက်ကသာ မေတ္တာရှိရ၍ သူ့ဘက်က အရိုးခံအတိုင်း ဘာမျှ မသိရှာ ဖြစ်နေသည်ကို ဟိုအခါက ကျွန်တော် သတိမထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိချင်းဆိုပြီးကြသောအခါ ဟယ်လင်သည် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဟယ်လင်ကို တံခါးအထိ လိုက်ပို့သည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးလျှင် ‘အိမ်အထိ လိုက်ပို့မယ်လေ’ ဟု လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ဟယ်လင်က ရယ်၍ ‘လိုက်ပို့ဖို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီရွာမှာ ဒီလိုပဲ သွားနေ၊ လာနေကြတာပါပဲ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထိုအခိုက် အစ်မ လောတာ လိုက်လာ၍ ‘ငါလည်း လိုက်မဟေ့’ ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုနောက် သုံးယောက်သား လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားဖောင်လောက်အောင်ပြောရင်း လျှောက်သွားကြ သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ပြောကြသည်ကို နားတံဆိပ်ခတ်၍သာ လိုက်ရ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးကောင်းကင်ရှိ တိမ်ရိပ်တိမ်ကဲကို ကြည့်ကျွန်ပြုကာ နောက်ချန်၍ လိုက်သည်။ ခပ်ခွာခွာ ရှိလာသောအခါ ဟယ်လင်၏ ဦးခေါင်း အမူအရာ၊ ကိုယ်အမူအရာ၊ လှမ်းဟန် ကြွဟန် အမူအရာတို့ကို ကျွန်တော် ကြည့်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟယ်လင်သည် သူ့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ မောင် နှမကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မှာသာ ငေးကျန်ခဲ့ သည်။ အစ်မ လောတာက ‘ဟယ်လင်ဟာ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ကောင် မလေးကွ။ မင်း ဘယ်လို ထင်သလဲ’ ဟု မေးရာ ‘အင်းကောင်းသားပဲ’ ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍-

‘ဟိုအစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာဟာ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဖိတ်ပြီးပြီ လား၊ သူက လာမှာလား’

‘အေးမနေ့ကမှ မမ စာရေးလိုက်တယ်။ ပြန်စာ မရသေးဘူး’
‘ကဲအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လမ်းက ပြန်ကြမလဲ’
‘ခြံတွေဘက်က လှည့်ပြီး ပြန်ကြရအောင်’

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းမကြီးက မဟုတ်ဘဲ ခြံများဘက်က လှည့်၍ ပြန်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခြံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ‘ရှူး...ရှူး’ ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်သည်။ အစ်မ လောတာသည် လန့်သွားသည်။ သို့ရာတွင် လန့်စရာ မဟုတ်ပါ။ အသံရှင်သည် ဖရီဇာဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို

စောင့်ကြိုနေဟန် တူသည်။ ဖရီဇာက ‘အစ်ကို..... ငြိမ်ငြိမ်..... ငြိမ်ငြိမ်၊ ခဏကလေး’ ဟု ဆို၍ စနက်တံကို မီးရှို့သည်။ ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ပြေးလာသည်။ အစ်မ လောတာက ‘လာပြန်ပြီ ဒီမီးပန်း။ နင့်မှာ ဒါနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပဲ’ ဟု ဆူပါသည်။ ထိုအခါ ဖရီဇာက ‘မမကလည်း ဗျာ.....ဒါက အသံမမြည်ပါဘူးဗျ။ ကြည့်ပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ထွင်ထားတဲ့ မီးပန်းလေ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စနက်တံတစ်လျှောက် မီးလောင်သည်ကို ကြည့်နေကြသည်။ စနက်တံ ဆုံးသောအခါ တဖျစ်ဖျစ်မြည်လာ၍ မီးပွားများ ဖြာထွက်လာကြသည်။ ဖရီဇာသည် သူ့မီးပန်းကို သူကြည့်၍ ပျော်နေဟန်တူသည်။ သူက ‘ကြည့်နေ ကြည့်နေ၊ တအောင့်လောက်ကြာရင် မီးစိမ်းကလေးတွေ ပန်းထွက်လာ လိမ့်မယ်။ နောက် ဖောက်ခနဲ မြည်လိမ့်မယ်။ သိပ်တော့ မမြည်ပါဘူး၊ နည်းနည်းသာပါ။ မြည်ပြီးရင် မီးနီတန်းကလေး ပေါ်လာမယ်။ မီးနီတန်း ကလေးကမှ မီးပြာတန်းကလေး ထွက်လာဦးမယ်။ ကြည့်နေ..... ကြည့်နေ’ ဟု အားရပါးရ ပြောသည်။

သူ့မီးပန်းသည် သူပြောသလို ဖြစ်မလာပါ။ မီးပွားများကား ဖြာ ထွက်လာကြပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ ထွင်ထားသည်ဆိုသော မီးပန်းသည် မြောက်တက်သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ‘ရွတ်’ ဟူသောအသံသာ ထွက် လာသည်။ မီးစိမ်းလည်း မပန်း။ မီးနီလည်း မပေါ်။ မီးပြာလည်း မထွက်။ မီးခိုးချောင်းကလေးသာ ကောင်းကင်၌ တန်းလန်းကျန်ခဲ့သည်။

အစ်မ လောတာသည် အားရပါးရ ရယ်ပါလေ၏။ ညီငယ် ဖရီဇာ ကား ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ဖရီဇာကို ချောပါသည်။ ကျွန်တော် ချောနေတုန်းမှာ မီးခိုးချောင်းကလေးသည် လေပင့်ရာသို့ လွင့်စဉ်သွားပါ သည်။ ဖရီဇာကမူ မလျှော့ချင်သေးပါ။ ‘ဟော..... ကြည့်စမ်း၊ အပြာ တန်းကလေး’ ဟု မီးခိုးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ဆိုလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုမီးပန်းကို သူ ဘယ်လိုထွင်ခဲ့ရကြောင်း၊ ဘယ်ကလောက် ကြိုးစားခဲ့ရကြောင်း၊ အောင်မြင်လျှင် မီးပန်းတကာတွင် ထိုမီးပန်း အလှဆုံးဖြစ်နိုင်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြနေသေးသည်။ ဝမ်းနည်းပက်လက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

‘ထပ်ပြီး လုပ်ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ’ ဟု ကျွန်တော်က သူ စိတ်ပြေအောင် အားပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူက ‘စိန်လိုက်နက်ဖြန်နော် အစ်ကို’ ဟု အားတက်သရောပြောရာ ‘မင့်ဟာကလည်း မြန်လွန်းလှချည်း။ နက်ဖြန် မလုပ်နဲ့ကွာ။ နောက်တစ်ပတ်ကြာမှ လုပ်ပါ’ ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

‘စိန်လိုက်နက်ဖြန်နော်’ ဟု ဖရီဇာက အားတက်သရော ပြောလိုက်စဉ်က အခါတိုင်းကဲ့သို့ဖြစ်လျှင် ဖရီဇာ၏သဘောကို ကျွန်တော် အလွယ်တကူ လိုက်လျောမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဟယ်လင်ကြောင့် ကျွန်တော်၏စိတ်သည် မသိမသာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ဟယ်လင်သည် နောက်ထပ် ပေါ်လာနိုးနိုး၊ ဟယ်လင်သည် ကျွန်တော်၏ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်နိုးနိုး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေး၍သာ နေလိုက်ချင်ပါတော့သည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌လည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကို မြင်သော်လည်း မြင်မှန်းမသိ၊ တံခါးသို့ ရောက်သော်လည်း ရောက်မှန်းမသိ၊ အခန်းကို ဝင်သော်လည်း ဝင်မှန်းမသိ၊ နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်ရသည်။

၁၁ နာရီ ထိုးသောအခါ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်၍ ဖတ်ရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ ဖတ်၍ ရသလိုလို ရှိသဖြင့် ဆက်၍ဖတ်နေသည်။ ဖတ်၍ကောင်းနေခါမှ မှန်အိမ်ကမီးသည် မှိန်သွားသည်။ ဆီခန်းသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မီးမှုတ်၍ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ရသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ပုရစ်တို့သည် တကျည်ကျည် မြည်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အိပ်ရာထဲ၌ လှဲနေသော်လည်း အိပ်မပျော်၊ ဟယ်လင်ဆီသို့ စိတ်ရောက်သွား ပြန်သည်။ ဟယ်လင်သည် ကျွန်တော်၏ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ပါ့မလား။ သူ့ အမှုအရာ ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တုံ့ပြန်ပုံမပေါ်။ ထိုသို့ တွေးလိုက်မိတိုင်း ရင်နာမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူ၍ ချွေးများပင် ပြန်လာသည်။

သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထ၍၊ ပြ တင်းပေါက်ဆီသို့ သွား၍ ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်တွင် လခြမ်းသည် အနောက်သို့ ဆင်းစပြုလေပြီ။ ပုရစ်ကောင်တို့သည် တကျည် ကျည် မြည်နေကြလျက်ပင်။ အဘယ်သို့ပြုရလျှင် ကောင်းမည်နည်း။ ထိုသို့ တွေးနေစဉ် ငယ်ငယ်တုန်းက အကျင့်တစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိရလာ သည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက အမိအဖက ဆူလွန်း ပူလွန်းလျှင် ည အချိန်မတော် အိမ်က ထွက်၍ တစ်ယောက်တည်း ရွာရိုးရွာစဉ် တစ်လျှောက် လည်တတ်သည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော် မနေတတ်တော့ပြီ။ ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်မနေတတ်တော့ပြီ။ ချက်ချင်း အဝတ်အစားလဲ၍ ဖြည်း ညင်းစွာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဖြည်းညင်းစွာ လှေကားမှဆင်းသည်။ ဖြည်းညင်းစွာ အိမ်နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်၍ထွက်သည်။ ဖြည်းညင်းစွာ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်သည်။ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ပြီ။

အပြင်ဘက်တွင် တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်၊ အိပ်နေကြသည်။ ကျွန် တော်သည် ရွာနံဘေးရှိ ချောင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ချောင်းရေသည် တသွင်သွင်စီးနေသည်။ လခြမ်းသည် ချောင်းပြင်တွင် ရေရိပ် ပြန်ထင်နေ သည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါ ထိုနေရာမျိုးတွင် အထီးကျန် ထိုင်နေသော သူ၏ စိတ်အတွင်းသို့ တောကြိုတောင်ကြား၌ ကိုးကျုံးကိုးကျင်း လှည့်လည်သွား လာခဲ့ကြဖူးသော ကမ္ဘာဦး လူရိုင်းသဘောတို့သည် အလျှိုအလျှို ဝင်လာတတ် ကြပါသည်။ သစ်ပင်ကို၊ ရေမြေတောတောင်ကို၊ ဝံပုလွေကို၊ စွန်ရဲကို မိတ် ဆွေဟု သော်လည်းကောင်း၊ ရန်သူဟု သော်လည်းကောင်း သဘောထား၍

ချစ်စိတ်၊ မုန်းစိတ် ဝင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါ ထိုနေရာမျိုး တွင် လူသတ္တဝါသည် သူမြင်သမျှ၊ သူကြားသမျှတို့နှင့် ပို၍နီးစပ်လာသည်။ ရင်းနှီးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ဖန် ထိုအချိန် ထိုအခါ ထိုနေရာမျိုး ၌ပင် အထီးကျန် ထိုင်နေသောသူသည် လူ့လောကနှင့် အဆက်ပြတ်နေ သဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ကြောက်သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ သေနေသလိုလို လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုည ထိုချောင်းကမ်းပါးတွင် ကျွန်တော်၏စိတ် သည် ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုနောက် ထွေထွေရာရာတို့ကို တွေးရင်း ကျွန်တော်၏ ပူဆွေးစိတ် သည် အားပျော့သွား၍ တွေးတွေးဆဆ ဖြစ်လာသည်။ ဟယ်လင်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဒုက္ခ ခံခဲ့ရပါ၏။ သို့ရာတွင် ဟယ်လင် သည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ဤအချက်ကို တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ယူကျူးမရ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ၏ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ဒုက္ခကြောင့်ကား မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေဖို့အကြောင်း မရှိဟုလည်း တွေးဆလာသည်။ လူ့လောကတွင် ချစ်ဒုက္ခထက် ပိုဆိုးသော ဒုက္ခတို့သည် များစွ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတို့ကို ချွတ်ပြီးလျှင် ချောင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် ရေကိုဆန်၍ လက်ပစ်ကူးလိုက်သည်။ ရေဆန် ကူးလိုက်ရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ချောင်းရေကလည်း အေးမြသောကြောင့် လည်းကောင်း စိတ်ညှိုးငယ်ခြင်း၊ လွမ်းနာကျခြင်းတို့သည် လွင့်စဉ်သွားကြပါတော့သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာမျှ ရေဆန်ကူးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှိရာသို့ ရေစုန်ပြန်မျှောခဲ့သည်။ ထိုနောက် ကမ်းသို့တက်၍ အဝတ်ပြန်ဝတ်ပြီးလျှင် ညတွင်းချင်းပင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်မိဘများ၏ အိမ်၌ အခါတိုင်းကဲ့သို့ နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် နေစဉ် အခါများ ကသော် ကျွန်တော်သည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား ဖြစ်သည်။ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ ကူးချည်သန်းချည် ပြုနေသူ ဖြစ်သည်။ လူကောင်း လူဆိုး လူ အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရသူဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်သည့်အခါ လုပ်၍ အလုပ်မလုပ် သည့်အခါ ဘာမျှ မလုပ်ဘဲနေသူ ဖြစ်သည်။ သုံးဖြုန်းချင်သည့်အခါ ထင် တိုင်း သုံးဖြုန်း၍ ခြီးခြံချင်သည့်အခါ ပေါင်မုန့်နှင့် ကျေနပ်သူ ဖြစ်သည်။ ပျော်ပါး သောက်စားချင်သည့်အခါ မိုးမမြင် လေမမြင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ လူ မထင်ဘဲ ပျော်ပါးသောက်စား၍ ပညာရှာချင်သည့်အခါ ကျိုးကျိုးနွံနွံ ပညာ ရှာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ထိုအခါများကသော် တစ်နေ့ ရွှေ၊ တစ်နေ့ငွေ၊ မှန်ကင်းတစ်လှည့်၊ ထင်းတစ်လှည့်ဘဝမျိုး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော့်မိဘများ၏အိမ်၌ ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ မရှိ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ် တုန်းကကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခြံထဲတွင် ပန်းပင်များကို ရေ လောင်းသည်။ အစ်မ လောတာနှင့် စန္ဒရားတီးသည်။ သီချင်းဆိုသည်။ ညီငယ် ဖရီဇာနှင့် မီးပန်းလွတ်သည်။ ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံခြား ဗဟုသုတ များကို အမေအား ဖောက်သယ်ချသည်။ ကမ္ဘာ့ရေးရာများ အကြောင်းကို အဖေနှင့် ဆွေးနွေးသည်။ ပျို့လင်္ကာများကို ဖတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက် ရက်အတော် ညောင်းခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟယ်လင်ကို သတိရပါ၏။ သို့ရာတွင် မေ့ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ တစ်ခါက ရွာထဲတွင် ဟယ်လင်နှင့်တွေ့၍ ဦးလည်ညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ သည်။ ထိုအခါ ဟယ်လင်အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထု တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရင်း စိတ်ကျေသွားသည်။ “ဪ ငါ့နယ်၊ အတွေးသမား၊ အငေးသမား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါပေါ့ကလား” ဟု တွေး၍ပြုံးမိသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

•နောက်တစ်နေ့ည ၈ နာရီ အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ညီငယ် ဖရီဇာ သည် ရွာပြင်သို့ထွက်၍ ရွာနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသော တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ သွားကြသည်။ မီးအိုးနှင့် မီးပန်းတို့ကို သေတ္တာ၌ထည့်၍ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ထမ်းကာ တောင်ကုန်းကို တက်ကြသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်၍ တောင်ခြေနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်သောအခါ စိတ်ကြည် နူးမိသည်။ ထိုနှင့်အတူ ဟယ်လင်ကို သတိရလာသဖြင့် ငေးချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ငေးခွင့် မရခဲ့ပါ။ ဖရီဇာသည် ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးဘဲ မီးအိုးနှစ်ခုကို ရုတ်တရက် ဖောက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အတော်လန့်သွားသည်။ ပထမသော် ကျွန်တော်သည် ဖရီဇာကို စိတ်တိုမိ၏။ သို့ရာတွင် သူက အားရပါးရ ရယ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်ပါ ရော၍ ရယ်လိုက် ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် မီးအိုးကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဖောက်ကြရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မီးအိုးပေါက်သံတို့ဖြင့် ဟိန်းနေ တော့သည်။ ထို့နောက် မီးပန်းများကို လွှတ်ကြသည်။

‘အစ်ကိုရ မီးပန်းလွှတ်ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ မီးပန်းတွေ ကောင်းကင် ပျံတက်သွားပုံကို ကြည့်ရတာဟာ ဘုရားကို မီးပူဇော်ရသလို ပဲဗျ။ သိပ်ကြည်ညိုဖို့ ကောင်းတယ်’ ဟု ဖရီဇာက တောက် တခေါက်ခေါက် နှင့် ပြောပြသည်။

ပါလာသော မီးအိုး မီးပန်းများ ကုန်သောအခါ အိမ်သို့ ပြန်လာကြ သည်။ ဖရီဇာမှာ မီးအိုးတစ်ခု ပါလာသေးသည်။ ဖရီဇာသည် အပြန်လမ်း တွင် ခြံတစ်ခြံထဲမှ ထွက်လာသော ခွေးတစ်ကောင်ဆီသို့ မီးအိုးကို ရှို့၍ ပေါက်လိုက်ရာ ခွေးသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟောင်လိုက် အူလိုက် သည်မှာ အတော်ကြီးကြာသည်။ ဖရီဇာအဖို့မှာကား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် သွားသည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ အဖေက မေးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြောင်းလောက်ကိုသာ ပြောပြ ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းပြန်ပြီ။ စားသောက်ပြီးသည်နောက် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ဆေးတံအိုးမှ ဆေးချေးများကို ခြစ်ထုတ်နေစဉ် အစ်မ လောတာ သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာ၍ ‘ဟေ့ ဟာမင် ငါ့သူငယ်ချင်း ဒီနေ့ ၁၁ နာရီမှာ ရောက်မယ်ကွ’ ဟု ပြောပါသည်။

‘အစ်မ ပြောတဲ့ အန်နာ ဆိုတာလား?’

‘အေးလေ အခု မမ ဆင်းကြိုမလို့။ မင်း လိုက်ခဲ့ပါလား?’

‘လိုက်ဆိုလည်း လိုက်ရတာပေါ့’

အမှန်မှာ ယခုလိုအခါမျိုး၌ ကျွန်တော် မသိသော ဧည့်သည်မိန်းမပျို တစ်ယောက် အိမ်သို့ အလည်လာ၍ ခေတ္တနေထိုင်မည်ကို ကျွန်တော် ကြိုက် လှသည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါ။ မမ၏ သဘောကို လိုက်လျောရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၁ နာရီ ထိုးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် မီးရထား ဘူတာရုံသို့ ဆင်းသွား ကြသည်။ မီးရထား မဆိုက်သေးသဖြင့် ဘူတာရုံ စင်္ကြံပေါ်၌ လမ်းလျှောက် နေကြသည်။ မမက ‘ငါ့သူငယ်ချင်းက ပထမတန်းက လိုက်လာမလား မသိ။ သူ့မိဘများက လူချမ်းသာတွေထဲကပဲကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းက ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်တတ်ရှာပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ၏ စိတ်ထဲတွင် မမ၏သူငယ်ချင်းသည် သေတ္တာကြီးတွေ၊ အထုပ်အပိုး ပုစုခရုတွေနှင့် ခမ်းကြီးနားကြီး လုပ်လာမည့် အစားထဲက ဖြစ်နေမည်လား။ အိမ်ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်မိဘများ၏ အိမ်ငယ်ကိုကြည့်၍ မဟာကရဏာ တော်ကြီး သက်နေမည့် အစားထဲက ဖြစ်နေမည်လား စသဖြင့်တွေး၍ နာသာ ခံခက် အောင့်သက်သက် ဖြစ်လိုက်မိသည်။

ထိုအတွင်း မီးရထား ဝင်လာသည်။ မမသည် တွဲများကို လိုက်ကြည့် သည်။ ကျွန်တော့်မှာကား မမနောက်ကသာ ဣန္ဒြေမပျက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း

လိုက်သည်။ အတန်ကြာသော် မမ၏သူငယ်ချင်းသည် ပထမတန်းတွဲမှ မဟုတ်၊ ရိုးရိုးတွဲမှ ဆင်းလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရိုးရိုးသားရေအိတ် တစ်လုံးနှင့် ဖဲထီးတစ်လက်သာ ပါသည်။ မမက သူ့သူငယ်ချင်းအား ‘အန်နာသူက ကျွန်မရဲ့မောင်၊ ဟာမင်တဲ့’ ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ပြန်၍ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပထမသော် သူ၏ သားရေအိတ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆွဲ၍ လိုက်ခဲ့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက် ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင်ဆွဲ၍ လိုက်ရမည်ကို သိမ်ငယ်အံ့နိုး အထင်ရှိလာ သဖြင့် မီးရထား အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းဆီလောက်မှနေ၍ လိုက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တွေ့ကတည်းက စကားအဆက်မပြတ် ပြောသွားကြသည်။ အန်နာသည် အချောအလှထဲက မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပျက်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာသည် အကြည့်ခံသည်။ သူ့အသံသည် နာချင့်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရ၊ ကြားရသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ရ မလိုလို၊ အားတက်ရမလိုလို ထင်မိလာသည်။

ကျွန်တော်၏အမေသည် အင်မတန် လူကဲခတ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အမေသည် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း အန်နာကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခေါ်ငင်နှုတ်ဆက် ပါ့မလား။ အမေက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခေါ်ငင်နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုဘဲ သာမန် လောက်သာ ပြုမူလျှင် ဤဧည့်သည် မိန်းမပျိုသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ကြာကြာနေနိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော် သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် စောင့်ကြည့်ချင်သည်။ အိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ အမေသည် အန်နာကို စိန်းစိန်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဆီးကြိုလက်ခံသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားသည်။ အန်နာကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ အမေက လက်ကမ်းသောအခါ အန်နာက လည်း ပျူပျူငှာငှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး အမေ့လက်ကို လှမ်းယူ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အစကောင်းလျှင် အနှောင်းသေချာဖို့သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ အန်နာသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာနေခိုက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အန်နာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ပထမနေ့မှာပင် အန်နာသည် ဟန်ကြီးပန်ကြီး အစားထဲက မဟုတ်၊ စိတ်အေးလူအေး ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသည်။ အန်နာသည် ဘဝ၏ သဘောကို နက်နက်နဲနဲသိသူ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် ပေါင်း၍သင်း၍ ကောင်းမည်မိတ်ဆွေ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုကား ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချ ယူဆလိုက် သည်။ လေးဆေးငြိမ်သက်သော အမူအရာမျိုးသည် ဘဝ၏ သုခ၊ ဒုက္ခ အတွေ့အကြုံ များခဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် အချို့အဖို့မှာ ဘဝ၏ သုခ၊ ဒုက္ခ အတွေ့အကြုံ များခဲ့တိုင်းလည်း လေးဆေးငြိမ်သက်သော အမူအရာ ရှိချင်မှ ရှိလိမ့်မည်။ ဤသဘောကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ပါ။ အန်နာသည် လေးဆေးငြိမ်သက်သော၊ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်သောသူ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တွေ့ခါစကသော် သူ့မှာ ထိုအမူအရာမျိုး ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် သတိမထားမိပါ။ နောင်အခါကျမှသာ သတိထား မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မိန်းကလေးများအနက် ဘဝအကြောင်း ကို ကိုယ်တွေ့မှတစ်ဆင့် အသိလည်းရှိ၍၊ ပျို့လင်္ကာစာပေ ရသကိုလည်း ခံစား တတ်၍ ချေချေငံ ခွေးနွေးပြောဆိုတတ်ခြင်းလည်းရှိသော မိန်းကလေးမျိုး သည် အလွန်ရှားပါသည်။ ယနေ့အထိ မမ၏ သူငယ်ချင်းများတွင် ချစ်ဖို့ ကောင်းသော မိန်းကလေးများလောက်ကိုသာ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ချစ်ဖို့ မကောင်းလျှင်လည်း ကျွန်တော် လျစ်လျူပြု၍ရသော သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ဖို့ ကြိုက်ဖို့ကို မတွေးမိဘဲ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဆက်ဆံနိုင်သည်လည်း ဖြစ်၍ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆွေးနွေးနိုင်သည်လည်း ဖြစ်သော မိန်းမပျိုမျိုးသည် ကျွန်တော့်အဖို့မှာ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေရသည်။ အန်နာသည် ထိုသို့သော မိန်းမပျိုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော်သည် အန်နာ၏ အသံနေ အသံထားနှင့်တကွ ပြောပုံဆိုပုံ၊ တွေးပုံ ယူဆပုံတို့တွင် မိန်းမတို့၏ သိမ်မွေ့သော အမူအရာကို တွေ့လျက်သာ ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည်လည်း နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

အန်နာသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်ကတည်းက ကျွန်တော် တို့ကဲ့သို့ နေတတ်သူဖြစ်သည်။ အစစအရာရာတွင် အလိုက်သိ၍ ပြေပြစ် ချောမောစွာ ဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်သို့ အလည်အပတ် ခေါ်ခဲဖူး သော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများသည် သူ့ညဉ့်နှင့်သူ၊ သူ့အမူအရာနှင့်သူ၊ သူ့ညဉ့် သူ့အမူအရာတို့ကို ဖျောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ယခုတစ်ခေါက် အိမ်ပြန်လာခါစကသော် စကား ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောတတ်၍ ကြွားကြွားဝါဝါ လုပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့မိသေးသည်။ အန်နာ သည်ကား ထိုသို့ မဟုတ်ပါပေ။ သူ့အတွက် အထူးစီစဉ်ပေးရသည်၊ အထူး ပြုစုပေးရသည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ သူ နေတတ်သလို ကြည့်နေသွားပါသည်။ စကားပြောကြသော အခါ၌လည်း ကျွန်တော်တို့က ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်း ရမ်း ပြောမိကြစေကာမူ အန်နာသည် နာရကောင်းစေဟု ယူဆပုံ မရချေ။ ဤအချက်တွင် ဟယ်လင်နှင့် ကွာချင်တိုင်း ကွာပါသည်။

ဖြစ်ရပုံက အန်နာလာ၍ နေထိုင်စဉ် အတွင်းမှာပင် ဟယ်လင်က လည်း မကြာခဏဆိုသလို လာလည်တတ်သည်။ ယခုမှပင် တွေ့ကြသော် လည်း ဟယ်လင်နှင့် အန်နာတို့သည် ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြဟန်တူသည်။ တစ်နေ့တွင် ဦးလေးမာထိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှင့် ဟယ်လင်၊ အန်နာတို့ကို သူ့အိမ်သို့ဖိတ်၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါသည်။ ရှေးဦးစွာ ကော်ဖီနှင့် ကိတ်မုန့် ကျွေးပါသည်။ ထို့နောက် ဝိုင်အရက်ပေးသည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီး ကြသောအခါ ခြံထဲတွင် ကစားမျိုးစုံကို ကစားကြသည်။ ခြံဝင်းအတွင်း

လမ်းလျှောက်သည့်အခါ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ခြံထဲရှိ ပန်းမန်တို့ကလည်း လှကြပါပေသည်။

ကျွန်တော်အဖို့မှာ ဟယ်လင်နှင့် အန်နာ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ချိန်တည်းတွင် တွေ့မြင်နေရ၍ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် စကားပြောခွင့်ရသဖြင့် ထူးဆန်းသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဟယ်လင်သည် အန်နာထက် ပို၍ လှသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဟယ်လင်နှင့် စကားပြောခွင့်ရသောအခါ အကြောင်းမထူးလှသည့် ထွေရာလေးပါး အကြောင်းလောက်ကိုသာ ပြောနိုင်သည်။ ပြောရင်းလည်း လိပ်ပြာမလုံလှပါ။ အန်နာနှင့် စကားပြောခွင့် ရသောအခါ၌ကား စိတ်ထဲ၌ စနောင့်စနင်း မဖြစ်။ တကယ့် အကြောင်းအရာ၊ တကယ့် ကိစ္စတို့ကို ဆွေးနွေးနိုင်သည်။ ဆွေးနွေးရင်း ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဟယ်လင်ဘက်သို့ တိတ်တခိုး ကြည့်မိသည်။ ကြည့်မိတိုင်း ဟယ်လင်၏ ရူပါရံ၌ နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အာသာမပြယ်၊ တတွယ်တာတာသာ ဖြစ်ရသည်။ ကျေနပ်မှု အစစ်ကိုကား မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်တော် မရခဲ့ပါ။

ညီငယ် ဖရီဇာအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ပြောရဦးမည်။ ဖရီဇာ သည် ဦးလေးမာထိုင်းက ဖိတ်သောကြောင့်သာ လိုက်ခဲ့ရသည်။ စိုးစဉ်းမျှ မလိုက်ချင်ပါ။ မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်လာရသောကြောင့်လား မသိ၊ ဖရီဇာ သည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ စိတ်ညစ်စရာ၊ အားနာစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရောက်ခါ စတွင် ချပေးသမျှသော ကော်ဖီနှင့် မုန့်တို့ကို သူ အကုန်စားပစ်သည်။ ထို့နောက် အတူတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားကြရမည့်အခါသို့ ရောက်သော အခါ မိန်းကလေးများနှင့် လျော်သော ကစားမျိုးကို သူ စိုးစဉ်းမျှ မကစားချင်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသာ ကစားချင်သည်။ သူများကိုလည်း အတင်း အကစားခိုင်း သဖြင့် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်ကစားကြရသည့် အခါလည်း ရှိသည်။ သို့နှင့် ပင် ပျင်းစရာကောင်းလိုက်သဗျာဟု သူက ညည်းလိုက်သေးသည်။ တစ်ခါ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တွင် သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်နေရာသို့ လက်ဆွဲခေါ်သွားပြီးလျှင် သူ့အိတ်ထဲတွင် မီးအိုးတစ်ခု ထည့်ယူလာကြောင်း၊ ကစားပြီးကြ၍ မိန်းကလေးများ ပြန်ခါနီးတွင် သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် မီးအိုးဖောက်ချင်ကြောင်း သူက ပြောသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်။ ဤနေရာမျိုးတွင် မလုပ်ကောင်းသဖြင့် မလုပ်ဖို့ ချော့ပြောသောအခါ သူ စိတ်ကောက်၍ သူတစ်ယောက်တည်း ချုံတစ်ခုမှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

ဦးလေးမာထိုင်း၏ သမီးများ ဖြစ်ကြသော နှမဝမ်းကွဲ နှစ်ဦးနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လွယ်ပါသည်။ သူ့ခများများမှာ အိမ်ထဲ၌ အဖတ်အရွတ်၊ အချုပ်အလုပ်၊ အတီးအမှုတ်နှင့်သာ ကြီးပြင်းလာကြရသူများ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရပ်ရွာမှ တစ်ပါး မည်သည့်ရပ်ရွာကိုမျှ မရောက်ဖူးကြ။ လူသူလေးပါးနှင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆက်ဆံဖူးခြင်းလည်း မရှိခဲ့ကြ။ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်။ ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေး မီးမလောင်၊ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ကုပ်ကုပ် သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့သော ဧည့်ခံပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခုနစ်ဆွေး၊ ရှစ်ဆွေး ဖြစ်နေ၍ ရယ်စရာဘဝမှ တန်းလျှောနေပြီဖြစ်သော ပြက်လုံးအချို့ကို ကျွန်တော်က ပြန်ပြော၍ ပြက်ပြသောအခါ သူ့ခများများမှာ ရယ်လိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း။ ပျော်၍မဆုံး၊ ရွှင်၍မဆုံး၊ တပြုံးပြုံး။ ဦးလေးမာထိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ကြာကြာမနေပါ။ ကော်ဖီ သောက်ပြီးသော အခါ ထသွားပါသည်။ ဒေါ်လေးသည် ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောသည်။ ဘယ်ရီပင် စိုက်ပုံစိုက်နည်းအကြောင်းကို မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က ကျကျနန ပြောပြလိုက်ရာ ဒေါ်လေးသည် အတော် သဘောကျသွားသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်လေးနှင့် အစ်မ လောတာကိုသည် စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်လုံးလိုလို ဟယ်လင်၊ အန်နာတို့နှင့် စကားပြောခွင့်ရသည်။ စကားပြောနေရင်း ကိုယ်ပိုးပန်းနေသော မိန်းကလေးနှင့် စကားထွေရာလေးပါး ပြောရသည်လောက် ကြီးမားလှသော

ဒုက္ခမျိုးသည် လောကမှာ မရှိဟု ထင်မိလာသည်။ ပိုးပန်းနေသည်ကိုလည်း ဟယ်လင်အား ရိပ်မိစေချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း မသိ။ နောက်ဆုံးတွင် ကြံရာမရသဖြင့် ခြံထဲရှိ နှင်းဆီပင်မှ ပန်းနှစ်ပွင့် ခူးပြီးလျှင် ဟယ်လင်နှင့် အန်နာတို့အား တစ်ယောက်တစ်ပွင့်စီ ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညနေသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အပျော်ဆုံးဖြစ်သည်။ နောက် တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဟယ်လင်၏သတင်းကို ကြားရသည်။ ဟယ်လင်ကို သူ့မိဘများက သူတို့မိတ်ဆွေ၏ သား တစ်ယောက်နှင့် ကြောင်းလမ်းစေ့စပ် ထားလိုက်ပြီ ဟူသော သတင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းသည် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အမှတ်မဲ့ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်နှင့် မည်သို့မျှ မဆိုင်လေဟန် ဣန္ဒြေဆောင်ထားရသည်။ ထိုသတင်းသည် ကောလာဟလ အရပ်သတင်း မျှသာ ဖြစ်နေမလား။ သတင်းအမှန် ဖြစ်စေကာမူ မဆွကပင် ဟယ်လင် အတွက် ကျွန်တော်မှာ မျှော်လင့်စရာ မရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် အရပ်သတင်းလိုလို ထွက်လာသောအခါ ဟယ်လင်နှင့် ဝေးပေါ့ဟု စိတ်တုံးတုံးချပြီး အဆွေးကြီး ဆွေးလိုက်မိပါသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် အထီးကျန် အခန်း အောင်းပါတော့သည်။ ပျိုရွယ်သူတို့ ဓမ္မတာ မခံချင်စိတ်ကလည်း ရှိသေး သဖြင့် အကြာအရှည် အခန်းအောင်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် စကား ပိုင်းဖွဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်မှုတို့ကိုကား လုံးဝ ရှောင်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော် သည် ရွာအနီးရှိ တောအုပ်ခင်တန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး လမ်းလျှောက်၍ နေတတ်သည်။ လမ်း မလျှောက်သည့်အခါ အိမ်ပတ်ဝန်း ကျင်၌ စိတ်ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ယောင်လည်လည်နေမိသည်။ ထိုမှ မဟုတ်လျှင် လည်း အခန်းလုံအောင် ပိတ်ပြီးလျှင် ရောက်တတ်ရာရာ တယောထိုး၍ နေမိသည်။

တစ်နေ့တွင် အဖေသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လာပြီးလျှင် ကျွန်တော့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပခုံးကို အသာအယာကိုင်၍ ‘ငါ့သား ဘာဖြစ်သလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား’
 ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ‘ည ညမှာ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘူး အဖေ’
 ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ၏အမေးကို
 ဤမျှလောက်သာ ပြန်ဖြေသည်။ ထိုအခါ အဖေက ‘အေး...အေး အိပ်မပျော်
 ဘူးဆိုရင် စိတ်ညစ်စရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ထား
 တတ်ရင် သက်သာရာ ရနိုင်ပါတယ်ကွာ။ အိပ်ရာထဲ ရောက်လျက်သားနဲ့
 အိပ်မပျော်ဘူးဆိုရင် တောင်တွေ မြောက်တွေနဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ
 တွေးမိတတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ကွာ၊ တို့မှာ ဇွဲ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ အရှိသား
 ပဲ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဝင်မလာနိုင်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကို ဇွဲသန်သန်နဲ့
 ထိန်းရင် ထိန်းလို့ ရပါတယ်’ ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ၏
 စကားကို ယနေ့တိုင် မှတ်မိပါသည်။ ခဏခဏလည်း သတိရသည်။

၆

ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ အဆွေးကြီး ဆွေးခဲ့ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့် စိတ်ကို
 ကျွန်တော် ပြန်၍ ထိန်းနိုင်လာသည်။ ထိန်း၍ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယခင်
 ကကဲ့သို့ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ အိမ်သူ အိမ်သားများနှင့် ရောနှိုင်း၊ နှောနိုင်
 လာသည်။ စကားပြောစရာရှိလျှင် စကားပြော၍၊ သီချင်းဆိုစရာရှိလျှင်
 သီချင်းဆို၍၊ စန္ဒရားတီးစရာရှိလျှင် စန္ဒရားတီး၍ ရွင်ရွင်ပျပျ နေတတ်လာ
 သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းဖွဲ့၍ ကော်ဖီသောက်နေကြ
 သည်။ ဖရီဇာတစ်ယောက်သာလျှင် တခြားမှာ ရောက်နေသည်။ သူတို့
 အားလုံး ပြောလိုက်၊ ဆိုလိုက်၊ ငြင်းလိုက် ခုံလိုက်၊ ရယ်လိုက် မောလိုက်နှင့်
 ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ စကားဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ပါလိုက်
 ချင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ အဆွေး
 မင်းသား ဖြစ်ခဲ့စဉ်ကသော် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အဆွေးကို တံတိုင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ခတ်၍ အထီးကျန်နေခဲ့သည်။ အိမ်သူ အိမ်သားများကလည်း အလိုက်သိစွာ ကျွန်တော်သဘောအတိုင်း နေစေခဲ့သည်။ အဆွေး ပြေသွားပြီဖြစ်သော ယခုအခါတွင် အထီးကျန်တံတိုင်းကို ဖြိုချရန် ကျွန်တော်မှာ သတ္တိမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရသည်။ ဟိုတလောတုန်းကသော် ကျွန်တော်သည် အကယ်ပင် ဆွေးခဲ့ ပါသည်။ ဆွေးသည့်အတိုင်းလည်း အထီးကျန်နေခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ အဆွေး ပြေသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် မပူရုပ်ကို ပူရုပ်ဆင်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် အဆွေးအပြေ မြန်လွန်းလှသဖြင့် ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ခရာတုတ်သံ ကြားလိုက်ကြရသည်။ အစ်မ လောတာက ‘ဟော မီး.....မီးမီးလောင်ပြီ ထင်တယ်’ ဟု အထိတ်တလန့်ဆိုရာ ‘ဟယ်မီးလောင်ရင် ခေါင်းလောင်းတီးမှာပေါ့ဟဲ့’ ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။ အစ်မက ‘မီးမဟုတ်ရင် ဘာလဲ။ မီးမဟုတ်ရင် စစ်သားတွေပဲ’ ဟု ဆိုပြန် သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေး၍ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ကြရာ လား.....လား..... ကလေးအုပ်ကြီး တရုန်းရုန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်ဆီသို့ လာနေသော ခရာသမားကို မြင်ကြရသည်။ ခရာသမားသည် မြင်းဖြူစီးလျက်။ သူ့အင်္ကျီသည် အနီရောင်ကြက်သွေး။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ခပ်ထောင်ထောင်။ သူ့ခရာသည် နေရောင်တွင် တလက်လက်။ ခရာသမားသည် အိမ်ပြတင်း၊ အိမ်တံခါးများဆီသို့ တစ် လှည့်စီ မျက်နှာမူ၍ တစ်လှည့်စီ ခရာတုတ်သည်။ ထို့နောက် ခရာကိုချသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကို တသသ လုပ်ပြသည်။ ဘယ်လက်ကို ဟန်ပါပါ ခါးမှာ ထောက်၍ ညာလက်ဖြင့် မြင်းဇက်ကို ထိန်းထားပြီးလျှင် မျက်နှာကိုပင့်လျက် တရားဟောသကဲ့သို့ စကားပြောသည်။ သူပြောသော စကားအချုပ်မှာ သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော် နယ်လှည့်ဆပ်ကပ်ပွဲကြီးသည် ဤဈာန် တစ်နေ့သာ လျှင် ခင်းကျင်းပြသခွင့်ရကြောင်း၊ အများပရိသတ်၍ ဆန္ဒတော်ကို ဖြည့်လို သဖြင့် မြင်းယိမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျွမ်းထိုးတိုင်တက် အမျိုးမျိုးဖြင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လည်းကောင်း၊ ပြဇာတ် ကဇာတ် အမျိုးမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာရှိလှ
သော ရွာနောက်ဖေး ကွင်းပြင်တွင် ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့အား အသုံး
တော်ခံမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရုံဝင်ခမှာ လူကြီး ပြား ၂၀၊ ကလေး တစ်ဝက်ခ
ဖြစ်ကြောင်း ပွဲကြော်ငြာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ကြော်ငြာပြီးသောအခါ ခရာ
သမားသည် ကလေးအုပ်ကြီးနှင့်အတူ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ရွာကလေးသည် ဆပ်ကပ်ပွဲကြောင့် တလှုပ်လှုပ်
တရွရွ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်အဖို့မှာ ပူပုံပန်း လုပ်နေရသောရုပ်ကို
ဖြုတ်ချ၍ အများနည်းတူ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်လာနိုင်ရန် ချက်ကောင်း
ရလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေ့ညတွင် ဆပ်ကပ်ပွဲကြည့်ရန်
အစ်မ လောတာနှင့် အန်နာတို့ကို ကျွန်တော်က စ၍ ဖိတ်လိုက်သည်။
ပထမသော် အဖေက သဘောမကျလှသဖြင့် ခွကျတတ ဖြစ်နေသေးသည်။
သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ အခွင့်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည်
စုံစမ်းရန် ဆပ်ကပ်ပွဲ ပြမည့်နေရာသို့ သွားကြသည်။ ရောက်သောအခါ
ပွဲပြမည့်နေရာတွင် လူနှစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဇာတ်သမားတို့
ထုံးစံအတိုင်း ကမ္ဘာကျော် နယ်လှည့်ဆပ်ကပ်ပွဲကြီးဟု ကြော်ငြာကမ်းသော်
လည်း အမှန်မှာ လူနှစ်ယောက်နှင့် တစ်ပိုင်းလောက်သာ ပါသည်။ ရွာရိုး
ရွာစဉ် လျှောက်ကာ ကပြ အသက်မွေးကြရသော လူဆင်းရဲများသာ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသော လူနှစ်ယောက်သည် ပွဲခင်းအလယ်တွင်
ကြီးဝိုင်းတစ်ခု တည်နေကြသည်။ ထို့နောက် လေးတိုင်စင်တစ်ခုကို ဆောက်
ကြသည်။ အနီးအနားတွင် လှည်းကြမ်းကြီး တစ်စီးရှိ၍ လှည်းကြမ်းကြီး
အနီးတွင် မိန်းမ ၀၀ဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးတစ်ယောက် ထိုင်လျက် အစုတ်အပြဲတို့ကို
ဖာထေးနေသည်။ တအောင့်လောက် ကြာသောအခါ ခရာသမားသည် ရွာထဲ
မှ ပြန်လာ၍ လှည်းကြမ်းနောက်၌ မြင်းကို ချိတ်ခဲပြီးလျှင် လေးတိုင်စင်
သမား နှစ်ယောက်ကို ဝင်ကူသည်။

‘ဪသူ တို့ရဲ့ ဘဝလည်း သနားစရာပဲနော်’ ဟု အန်နာက ညည်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ဆပ်ကပ်သမားများဘက်မှ လိုက်၍ သူတို့၏ဘဝသည် လွတ်လပ်ကြောင်း၊ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ပျော်စရာ ကောင်းကြောင်း၊ ကျွန်တော်ပင်လျှင် သူတို့သွားရာကို လိုက်၍ သူတို့နှင့်အတူ နေချင်ကြောင်း မိုးထိအောင် မြောက်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ‘ကြီးတန်းလေး ဘာလေး လျှောက်ပြလိုက်၊ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ပိုက်ဆံ လည်ခံ လိုက်။ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ’ ဟု ထပ်ကွန့်လိုက်သေးသည်။

‘ဟယ်ကောင်းလိုက်တာဟယ်။ ဟာမင်လည်း ကြီးတန်းလေး ဘာလေး လျှောက်ပြပြီး ပန်းကန်ပြားလေးနဲ့ ပိုက်ဆံလည်ခံတာ ကြည့်ချင် စမ်းပါဘိ’ ဟု အန်နာက ရယ်မောပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ဘာမပြော ညာမပြော ဆပ်ကပ်သမားကဲ့သို့ ကြီးတန်းလျှောက်ဟန် လုပ်ပြပြီးနောက် ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ကို ပန်းကန်ပြားသဖွယ် ပြု၍ တစ်ပြားတစ်ချပ် သနားကြပါ အမူအရာမျိုးဖြင့် အန်နာထံတွင် ပိုက်ဆံ ခံပါတော့သည်။ အန်နာသည် သူ့အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ တအောင့်လောက် ကောင်စမ်း မြောက်စမ်း ပြုပြီးနောက် ပိုက်ဆံတစ်ပြားထုတ်၍ ကျွန်တော်၏ ဦးထုပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်းက အဖိအနှိပ် ခံခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေလိုစိတ်သည် ယခု ရုန်းကန်၍ ထွက်လာနိုင်ပါပြီ။ ထိုနေ့အဖို့ မှာ ကျွန်တော်သည် ပျော်မဆုံး၊ ရွှင်မဆုံး ဖြစ်ရသည်။ ကလေးကဲ့သို့ အူမြူး၍ နေမိသည်။ မှောင်စ ပြုသောအခါ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် ဖရီဇာကို ခေါ်၍ ဆပ်ကပ်ပွဲသို့ သွား၍ ကြည့်ကြသည်။

ဆပ်ကပ်ပွဲတွင် လူစည်ကားလှပါ၏။ ကလေး၊ လူကြီး တိုးမပေါက် အောင် စည်ကားလှပါ၏။ ကြီးဝိုင်း ပတ်လည်တွင် ထိုင်ခုံများရှိ၍ ကြီးဝိုင်း အလယ်တွင် လေးတိုင်စင်ရှိသည်။ လေးတိုင်စင်တွင် ဆီမီးခွက်ကြီးကို ဆွဲ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထားသည်။ ထို့ပြင် ကြီးဝိုင်းတိုင်များမှာလည်း မီးတုတ်များ ချည်ထားရာ ပြိုင်ခင်းသည် အတန်အသင့် လင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်ခုံများတွင် နေရာယူကြသည်။ အတန်ကြာသော် လက်ဆွဲ ဘာဂျာသံကို ကြားလာရသည်။ ဘာဂျာသံနှင့်အတူ ဇာတ်ဆရာနှင့် လူပြက်တို့ ထွက်လာကြသည်။ ဘာဂျာသံ စဲသောအခါ ပြက်လုံး ထုတ်ကြသည်။ ပြက်လုံးထုတ်ရင်း ဇာတ်ဆရာက လူပြက်ကို ဖော့တံဖြင့် ရိုက်လေ့ရှိရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျလှသည်။ တစ်နေရာတွင် လူပြက်က ဘာပြောလိုက်သည်မသိ၊ ဇာတ်ဆရာက ‘ဘာကွ။ မင်းက ငါ့ကို သဲကန္တာရထဲက ကုလားအုတ်နဲ့ တူသလေး၊ ဘာလေးနဲ့၊ ဟင်း.....’ ဟု ငေါက်၍ လူပြက်ခေါင်းကို ဖော့တံဖြင့်ပုတ်ရာ ပရိသတ်သည် ပွဲကျသွားပြန်သည်။

ထိုအခါ လူပြက်က ‘အလိုဗျာ.....။ အလိုဗျာ.....။ ဒီလို မဆိုရပါဘူးဗျာ။ ဘုရားစူးရစေ့ဇာတ်ဆရာကို ဒီလို မဆိုရပါဘူးဗျာ။ သဲကန္တာရထဲက ကုလားအုတ်က တစ်မျိုးပဲ။ ဇာတ်ဆရာက တစ်မျိုးပဲ။ တစ်မျိုးစီဆိုတာ ကျုပ် အသိသားကပဲဗျ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘အံ့မာ.....နွားပါးစပ်က နတ်စကားထွက်လို့၊ အသိသားလေး ဘာလေးနဲ့၊ ကဲကုလားအုတ်အကြောင်း နင်သိရင် ပြောစမ်း’

‘ဟေ....ဟေ.....ဟေ့။ ကုလားအုတ်ဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးဟာ ရေမသောက်ဘဲ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်။ ဇာတ်ဆရာဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးကတော့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ရေသောက်နိုင်တယ်။ ကိုင်း.....သိပလား’

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးသည် ပတ်တုတ်၍ မရအောင် ရယ်ကြပါလေသည်။ လက်ခုပ်ဩဘာကြီးကိုလည်း အတော်ကြာကြာ ပေးလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဇာတ်ဆရာနှင့် လူပြက်တို့သည် ပြက်လုံးများကို ဆက်၍ ထုတ်နေကြပြန်သည်။ ပြက်လုံးများသည် ဆန်းလှသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင်

ကျွန်တော်တို့၏ ရွာပရိသတ်သည် ရိုးလှသဖြင့် ပြက်လုံးတိုင်း ပွဲကျသည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ကိုယ့်ရွာပရိသတ်နှင့် ရော၍ အူနှိပ် နေရပါတော့သည်။ ထို့နောက် မြင်းကလေးတစ်ကောင် ထွက်လာ၍ တန်းခုန် ပြသည်။ ဇာတ်ဆရာက သေလိုက်စမ်းဟု အမိန့်ပေးသောအခါ သေပြလိုက် သည်။ ထို့နောက် ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင် ထွက်လာ၍ ခွေးခြေ ခပ်သေး သေးပေါ်တွင် စုံရပ်ပြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်နက်မှန်းမသိ ညဉ့်နက်လာ သဖြင့် ပွဲသိမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ပြန်ကြသည်။

ပွဲကြည့်နေကြစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ မြူးနေကြ သည်။ အချင်းချင်း စကားပြောကြသည့်အခါ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်ပြော ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အန်နာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်သည်။ အန်နာ နှင့် တစ်ခါတစ်ရံလောက်သာ ပွဲအကြောင်း၊ လူပြက်အကြောင်း ပြောသော် လည်း ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ကပ်ထိုင်နေရသည်ကိုကား တစ်ချိန်လုံး သတိပြု ကြည့်နူးနေမိသည်။ ပွဲပြီး၍ အိမ်ပြန်ကြသောအခါ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ အိမ်သို့ရောက်၍ အိပ်ရာဝင်သော အခါ အိပ်မပျော် ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ငါ့အချစ်သည် ပြောင်းလွယ် လှချေတကား။ ဖောက်ပြန်လှချေတကား။ ဟယ်လင်ကို မေ့လွယ်လှချေ တကားဟု တွေးမိ၍ ကိုယ့်လိပ်ပြာကို ကိုယ်ပြန်ရှက်နေသည်။ ထိုအတွေး ဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ လေးငါးဆယ်ရက်လောက် အတွင်းမှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ထိန်းရသည်။ ထိန်းတိုင်း ကျွန်တော်၏စိတ် ငြိမ်သွားပါသည်။

ထိုညကသော် ကျွန်တော်သည် အိပ်မပျော်ခင် မီးအိမ်ကို ပြန်ထွန်း ပြီးနောက် နေ့လယ်က အန်နာ အပြောင်အပြက်ပြု၍ ပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံ ကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် စက္ကူဖြူဖြူ တစ် ရွက်မှာ ထည့်ထုပ်၍ အန်နာအမည်ကို ရေးမှတ်သည်။ ပိုက်ဆံရသော နေ့စွဲ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကိုလည်း ရေးမှတ်၍ ကျွန်တော်၏ ပိုက်ဆံအိတ်ရှိ အတွင်းအကျဆုံးဖြစ်သော အကန့်ထဲ၌ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဤပိုက်ဆံကို မင်္ဂလာရှိသော အဆောင် တစ်မျိုး အဖြစ်ဖြင့် သိမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၇

ရွာသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသည့် နေ့မှစ၍ ရေသော် ကျွန်တော်၏ ခွင့်ရက်သည် တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကျိုးလာပါပြီ။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်ရက် လောက်ကသော် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသည်။ ထို့နောက် နွေရက်သည် ရင့်သည်ထက် ရင့်လာသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း လွမ်းနာကျခဲ့ရာမှ နာလန် ထ လာသည်။ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာသည်။ အလံတလူလူ လွင့်လာသည်။ မျှော်လင့်စရာ ပေါ်သလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လာသည်မှာ လူငယ်တို့ဘာဝ အစစအရာရာ၌ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် အမေမှာလည်း တာဝန်မကင်းခဲ့ဟု ထင်ပါသည်။ အန်နာ နှင့် ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် ပြောဆိုပြုမှု နေတတ်သည်ကို အမေသည် သဘောကျတတ် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်မှာ စိတ်ကောင်း နှလုံး ကောင်းလည်း ရှိ၍ မြင်လွယ်သိလွယ်၊ နားလည်လွယ်သော ဤမိန်းကလေး နှင့် ဆက်ဆံရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တော်တော်အကျိုးထူးခဲ့သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် ရိုးရိုးတန်းတန်း ဆက်ဆံနေရာမှ တစ်လှမ်းတိုး၍ ဆက်ဆံနိုင်လျှင် အမေသည် ပို၍ သဘောကျဦးမည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုအခါ ကသော် ကျွန်တော်သည် နှမအရင်းကဲ့သို့ ဆက်ဆံမြဲ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ဆက်ဆံရသည်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆက်ဆံနေရသည့်အတွက် မည်သူ့မှာမှ ဒုက္ခမတွေ့။ ကျွန်တော့်မှာသာ ဒုက္ခတွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော်သည် ရိုးရိုးတန်းတန်း ခင်မင်သော ကုသိုလ်

မေတ္တာ ခြံစည်းရိုး လှလှပပအတွင်းမှ အန်နာကို သွေးဆောင်၍ ခြံစည်းရိုး လည်း မရှိ၊ မည်သည့် အဆီးအတားမျှလည်း မရှိ၊ အစအဆုံးလည်း မရှိသော မေတ္တာလဟာပြင် ပြန်ကျယ်ထဲသို့ ခေါ်သွားချင်သောဆန္ဒ ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့ရာ တွင် အန်နာဘက်မှ မည်သည့် အရိပ်အငွေ့ ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဆန္ဒသာရှိ၍ ထိုဆန္ဒကို အကောင်အထည် ဖြစ်လာအောင် မဖော်ဝံ့ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျန်ရှိနေသေးသော ခွင့်ရက်များတွင် ကျွန်တော့်မှာ သောင်တင် ရေမကျ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ခွင့်ရက်များသည် တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက် ခပ်သွက်သွက် ရွှေ့နေကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အမေနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကျွန်တော် ရောက်ခါစနှင့် မတူ။ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ပါသည်။ ရောက်ခါ စတွင် မရဲတရဲ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ရက်လျားလာသောအခါ ရဲလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးပြန်ဖြစ်သည်။ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုး၊ နွဲ့ချင်တိုင်း နွဲ့၊ ပြောချင်ရာပြော၊ ဆိုချင်ရာဆို၊ ကျွန်တော် ထင်သလို နေလိုက်သည်။ တစ်မနက်တွင် အိမ်ဝင်းအတွင်း ပန်းရုံရိပ်၌ အမေ မိုင်းငင်နေစဉ် အမေနှင့် ကျွန်တော် စကားဆိုခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် မှတ်မိသည်။ ကျွန် တော်က တောင်စဉ်ရေမရ ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို ပြောသည်။ ကျွန် တော်၏ ဘဝအယူအဆ၊ ကျွန်တော်၏ ဘဝအမြင်တို့ကို ပြောသင့် မပြော သင့် မတွေးဘဲ ဒလဟော သွန်၍ ပြောသည်။ အမေတို့ ကြိုက်ချင်ကြိုက်၊ မကြိုက်ချင်နေ။ ကျွန်တော့်အယူအဆသည်ကား ထိုသို့ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြစ်၏ ဟု တဲ့တိုးပြောသည်။ အမေတို့ မကြိုက်၍ ကျွန်တော့်ကို ပြင်စေချင်လျှင် ပြင်ပေးမည့်သူကို ရှာပေးဟု ကျွန်တော်က တောင်းဆိုလိုက်ရာ အမေက ပြီးပြီးကြီးလုပ်ကာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ‘ဪ.....ငါ့သားနယ်၊ ကိုယ့်စိတ် ကို ကိုယ်ပြင်တာမျိုးဟာ သူများက ပြင်ပေးလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး သားရဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပြင်မှ ပြင်လို့ရတာ ဟဲ့’ ဟု ဆိုပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အဖေမှာကား အားလပ်လျှင် ခြံထဲသို့ဆင်း၍ သစ်ပင်စိုက်လေ့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မကြာခဏဆိုသလို ရွာစွန်ရှိ တောစပ်သို့ သွား၍ သစ်ဆွေး၊ မြေဆွေးများကို ကျုံးပေးသည်။ ဖရီဇာနှင့် နေရသည်မှာ လည်း ကျွန်တော်ပျော်သည်။ မီးပန်းများကို လှသည်ထက်လှအောင်၊ ဆန်းသည်ထက်ဆန်းအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြီးစား၍ ထွင်ကြသည်။ အစ်မ လောတာ၊ အန်နာတို့နှင့်လည်း နံနက်ခင်းမှာ မဟုတ်လျှင် နေ့လယ်ချိန်မှာ၊ နေ့လယ်ချိန်မှာ မဟုတ်လျှင် နံနက်ခင်းမှာ ရွာစပ်ခင်တန်းဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွား၍ ဘယ်ရီသီးများကို ခူးကြသည်။ ပန်းပွင့်ရာရာများတွင် ပန်းလှလှများကို ရှာကြသည်။ နားနေကြသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်အကြိုက်ဖြစ်သော ပျို့လင်္ကာများကို ကျွန်တော်က ဖတ်ပြ၊ ဆိုပြ၍ သူတို့က စာနာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် နွေရက်တို့သည် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ကျွန်တော့်အဖို့ နေသားတကျ ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ခွင့်ရက်ကုန်၍ ခွဲရမည့်အရေးကို တွေးမိသောအခါ မိုးမှောင်ကြီးကျသကဲ့သို့ ဖြစ်မိသည်။ ခွင့်ရက် ကုန်ခါနီးလာသောအခါ ကျွန်တော် အလုပ်ပြန်ဝင်ရမည့်အကြောင်းကို အိမ်တွင် ပြောစ ပြုလာကြသည်။ အမေသည် ကျွန်တော်၏ အဝတ်အစားများကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် ဖာတန်သည်ကို ဖာပေးသည်။ သိုးမွေးခြေအိတ် တစ်စုံကိုလည်း ထိုးပေးသည်။

နောက်ဆုံးနေ့သို့ ရောက်လေပြီ။ ညနေမိုးချုပ်လျှင် ရွာမှ မီးရထားနှင့် ခွာရတော့မည့်နေ့သို့ ရောက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့တွင် တစ်မနက်လုံး အဖေ၊ အမေတို့နှင့် စကားပြောပါသည်။ အဖေမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဆောင်ပေးစရာ ရှိသည်။ ပေးရင်း ရယ်စရာ မောစရာများကို ပြောသည်။ အဖေပြောသော ရယ်စရာ မောစရာတို့သည် သူ့အတွက် အကာအကွယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအကာအကွယ်အောက်တွင် သားနှင့် ခွဲရ

တော့မည့် အရေးအတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် အကွင်းသား မြင်နေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေက 'ငွေကို ချွေချွေတာတာ လိမ်လိမ်မာမာ သုံးကွ။ ဒါပေမဲ့ ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာတော့ မဖြစ်စေနဲ့။ နောက်ပြီးတော့ အဖေ အခုပေးလိုက်တဲ့ ကလောင်တံနဲ့ အဖေတို့ဆီကို မကြာခဏ ဆိုသလို စာရေးကွာ' ဟု မှာရှာသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ၊ အမေတို့နှင့် နှစ်နာရီ ကြာမျှ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောပါသည်။

ထို့နောက် နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ပြီးသောအခါ စောစောက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အစ်မ လောတာ၊ အန်နာတို့နှင့် လမ်းလျှောက်ထွက် ကြသည်။ သွားမည့်နေရာသည် တောင်ကုန်းနှစ်ခု အကြားရှိ မဟာမြိုင် တောအုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုတောအုပ်သို့ ရောက်အောင် တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ကျော်၍ သွားရမည်ဖြစ်သည်။ တောင်ကုန်းအတက်တွင် ကျွန်တော်၏ အမူ အရာသည် ငေးတေးတေး၊ ဝိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့လည်း ဘာ စကားမျှမပြော၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာကြသည်။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တငေးငေး တဝိုင်ဝိုင် ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် အသံ ကုန်ဟစ်ကာ မိမိ၏စိတ်ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ဖြေလွတ်လိုက်ပါတော့သည်။ အစ်မ လောတာနှင့် အန်နာတို့သည် ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်၍ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အားလုံးပင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်လာ ကြ၍ တောင်ကုန်းအဆင်းတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း သီချင်းကို သံပြိုင် ဟစ် အော်သီဆိုလျက် သုံးယောက်သား လက်တွဲကာ မဟာမြိုင်တောအုပ်သို့ အရောက်သွားကြသည်။

မဟာမြိုင်တောအုပ်သည် သာယာလှပါသည်။ တောအုပ်တွင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသည် တသွင်သွင်စီးလျက် ရှိသည်။ စမ်းချောင်းကလေး မှ ရှေ့နှစ်ခေါ်လောက် စခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အလည်လာတိုင်း စားသောက်နေကျဖြစ်သော ကော်ဖီဆိုင် ရှိသည်။ မဟာမြိုင်တောအုပ်သို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြသည်မှာ ထိုကော်ဖီဆိုင်၌ ကော်ဖီသောက်ရန်၊ ကိတ်မုန့်စားရန်၊ ရေခဲမုန့်စားရန် ကျွန်တော်က အစ်မ လောတာနှင့် အန်နာကို ဖိတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တောင်ကုန်းအဆင်းတွင် လက်တွဲ၍ ဆင်းခဲ့ကြသော်လည်း တောင်ခြေသို့ ရောက်ခါနီးသောအခါ လမ်းကျဉ်း လှသဖြင့် လက်တွဲဖြုတ်၍ တန်းစီလျက် ဆင်းကြသည်။ အစ်မ လောတာ သည် ရှေ့ဆုံးက၊ အန်နာက အလယ်က၊ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးက ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တန်းစီ၍ ဆင်းလာကြစဉ် ကျွန်တော်သည် အန်နာနှင့် ခွဲရခါနီးတွင် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ရအောင် မည်သို့ စီမံရပါ မည်နည်းဟု တွေးလုံးထုတ်လာသည်။

တောအုပ်ထဲတွင် စမ်းချောင်းအနီးရှိ မြက်ခင်းပြင်သို့ ရောက်ကြပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အကြံရလာသည်။ ကျွန်တော်က အစ်မ လောတာကို မမ တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီဆိုင်သို့ သွားနှင့်၍ စားစရာတို့ကို ကြိုတင်မှာထား ရန် စကား စ ကြည့်ပါသည်။ အန်နာနှင့် ကျွန်တော်တို့က ပန်းခူးပြီးလျှင် လိုက်လာကြမည်ဟုလည်း ပြောသည်။ အစ်မ လောတာက သဘောကျ ခေါင်းညိတ်၍ တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီဆိုင်ရှိရာသို့ ဆက်သွားသည်။ အန်နာသည် ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်၍ ပန်းခူးနေသည်။ နှစ်ယောက် တည်း ကျန်သောအခါ ကျွန်တော်က ‘အန်နာရေ...ဟာမင်အဖို့ ဒီနေ့ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ပဲဗျ’ ဟု စကား စ လိုက်သည်။

‘အေးပါကွယ်၊ အန်နာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောင် နှစ်ခါကျတော့ ဟာမင် ပြန်လာဦးမှာပဲ’

‘အသေအချာတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ နောင်နှစ်ခါ လာဖြစ်ချင်မှ လာဖြစ်မှာ။ လာဖြစ်ဦးတော့ အခုလို ပျော်ချင်မှ ပျော်မှာ’

‘အိုဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟာမင်ကလည်း ပြန်လာနိုင်မယ်၊ အန်နာကလည်း အခုလို လာ လည်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ပျော်မှာပါပဲ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အန်နာ အခုလို လာလည်လို့ ဟာမင် ပျော်တယ် ဆိုတာတော့ ဆိုနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဟာမင် ပြန်လာတုန်းက ဟာမင် အလိုအလျောက် မိဘဆွေမျိုး ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကို တွေ့ချင်လို့ ပြန်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ ရောက်တော့လည်း ဟာမင် တွေ့ချင်တဲ့ မိဘဆွေမျိုး ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကို တွေ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ပျော်စရာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟိုတုန်းကတော့ အန်နာကို မသိသေးလို့ပါ’

‘အေးပါကွယ်ရှိပါစေတော့၊ ဟင်.....အန်နာကို ဟာမင် ကူမယ် ဆိုပြီး ဘာမှ မကူပါလား။ ဟာမင် ဘယ်ပန်းကိုမှလည်း မခူးပါလား၊ ခူးကွယ်၊ ခူးကွယ်’

‘ခူးတော့ ခူးမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက် အရေးကြီးနေတာက ရှိနေ တော့.....။ ဒီမှာ အန်နာ၊ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူးဗျ၊ ဒီတော့ အန်နာကို ဟာမင် စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်တယ်ဗျာ’

ကျွန်တော်က ထိုသို့ စကား စ လိုက်ရာ မြင်လွယ်၊ သိလွယ်၊ နား လည် လွယ်သော အန်နာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ခပ်တည်တည်ကြီး ဖြစ်လာ ၍ စိတ်ရှုပ်သွားပုံ ရပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော် ဆက်ပြောမည့်စကားကို ဖမ်းတားလိုသော သဘောဖြင့် အန်နာက ‘နေဦး...ဟာမင်၊ နေဦး။ ဟာမင် ပြောမယ့်စကားကို အန်နာ သိသလိုလိုပဲ။ ဒီတော့ ဟာမင် ပြောမယ့်စကားကို ဆက်မပြောပါနဲ့တော့လို့ အန်နာက မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

‘ဒါဖြင့်ရင်ဆက်မပြောရတော့ဘူးပေါ့’

‘မပြောနဲ့...ဟာမင်၊ ဆက်မပြောဘဲ နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အန်နာအကြောင်းကို ဟာမင် မသိဘဲကိုး။ ဟာမင် သိရင်လည်း အကောင်း သားပဲ။ လောတာကို မေးကြည့်ကွယ်။ လောတာ အကုန်သိတယ်။ ကဲ... ကဲ...အချိန် သိပ်ရှိလှတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာကြီးပါကွယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီနေ့လို နေ့မျိုးမှာ ဟာမင်ရော၊ အန်နာရော စိတ်မညစ်ပါရ

စေနဲ့။ ကဲ...ကဲ၊ ပန်းတွေ ခူးကွယ်။ တော်တော်ကြာရင် လောတာ ပြန်လာ လိမ့်မယ်။ အန်နာနဲ့ ဟာမင်ဟာ ခါတိုင်းလို ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပဲပေါ့။ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့၊ မိတ်မပျက်ပေါ့ကွယ်’

‘အန်နာ ပြောသလို ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟာမင်အဖို့မှာတော့’

‘ကိုင်း...ဟာမင်။ အန်နာ ပြောမယ်၊ နားထောင်။ အန်နာလည်း ဟာမင်လိုပဲကွယ်။ အန်နာမှာ အန်နာက မေတ္တာရှိနေတဲ့လူ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မေတ္တာကို အန်နာ မရခဲ့ဘူး။ ကဲဘယ့်နှယ်လဲ၊ အခြေအနေက ဒီလို ပေးနေတော့ စိတ်ရှုပ်စရာပါကွယ်။ ဒီတော့ အန်နာနဲ့ ဟာမင်ဟာ သူငယ် ချင်းလို၊ မောင်လို နှမလို၊ ဆွေလို မျိုးလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဆိုစရာရှိရင် ဆို၊ ပြောစရာရှိရင် ပြော၊ ပျော်စရာရှိရင် ပျော်၊ ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ နေကြတာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အန်နာနဲ့ ဟာမင်ဟာ ခါတိုင်းလိုပဲ မိတ်မပျက်နေကြဖို့ အန်နာက ပြောခဲ့ တာပေါ့။ ကိုင်း:နေမယ် မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်မှာ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ အာမဘန္တေသာ ခံလိုက် မိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က နေပါမည်ဟု အာမခံလိုက်ရပြီးသည့်နောက် ကျေအေးသွားသည့် သဘောဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ပန်းမျိုးစုံခူးကြရာ အများကြီးရသည်။ တပွေ့တပိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ အတန် ကြာသော် အစ်မ လောတာ ပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းအများ ကြီး ခူးရသဖြင့် မောပန်းလေဟန်၊ ရေငတ်လေဟန် ဟန်ဆောင်၍ စမ်း ချောင်း ကမ်းပါး၌ ဒူးထောက်ကာ မျက်စိမျက်နှာကို တသွင်သွင်စီးနေသော စမ်းရေအေးအေး၌ နှစ်သည်။ ထို့နောက် ပန်းစည်းကြီးကို ထမ်းကာ သူတို့ နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ကော်ဖီဆိုင်တွင် အစ်မ လောတာ စီစဉ်ပေးသည့် အတိုင်း ရေခဲမုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ ကော်ဖီတို့ကို အကျ ခင်းကျင်းထားသည်။

ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် စကား ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သွက်သွက်လက်လက် ပြန်ပြောနိုင် သည်။ ရေခဲမုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ ကော်ဖီတို့ကိုလည်း မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားသောက် နိုင်ကြသည်။ စားရင်း သောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ သုံးဦး စကားတပြော ပြောနှင့် ရယ်မော ပျော်ရွှင်နိုင်ကြသည်။ ပြီးသောအခါ ထမင်းစားပွဲ မိန့်ခွန်း ပြောသလို အပြောခိုင်းကြသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုသလို ပုံတိုပတ်စကလေးများနှင့်တကွ ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း စကားများကိုပါ ညှပ်၍ ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက လက်ခုတ်တီး၍ ရယ်ကြသည်။ သူတို့ ရယ်ကြ သောအခါ ကျွန်တော်လည်း အူလှိုက်သည်လှိုက် ရယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အန်နာကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးပြီ။ ထိုနေ့ညနေက ဖြစ်ကြရပုံတွင် ကျွန်တော် အရှက်မရအောင်၊ ကျွန်တော် စိတ်ညှိုးငယ်ခြင်း မဖြစ်ရအောင် အန်နာသည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ထား၍ စွမ်းဆောင်သွားနိုင်ပါပေသည်။ အန်နာနှင့် ကျွန်တော် ဘာမျှ ထူးထူး ထွေထွေ မဖြစ်သကဲ့သို့ ထင်ရအောင်၊ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ဖြစ်နေသည် ထင်ရအောင် မိတ်ဆွေကောင်းပီပီ စွမ်းဆောင်သွားနိုင်ပါပေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်မှာ အန်နာကို လေးစားခဲ့သော အချက်တစ်ချက် ရှိနေပါသေး သည်။ စင်စစ်မှာ အန်နာ၏ ချစ်ဒုက္ခသက်သည် ကျွန်တော်၏ ချစ်ဒုက္ခသက် ထက် ရှည်ပါသေးသည်။ သို့နှင့်ပင် အန်နာသည် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်း ဖြင့် သည်းခံ၍ နေရှာသည်။ ကျွန်တော် လေးစားခဲ့သောအချက် ဆိုသည်မှာ ထိုသို့ သည်းခံနိုင်သော အန်နာ၏ သတ္တိဖြစ်သည်။

ကော်ဖီဆိုင်၌ စားသောက် ပြောဆို ရယ်မောပြီးကြသောအခါ နေ လည်း နည်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လာလမ်းအတိုင်း အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ပြီ။ မီးရထားဘူတာရုံသို့ ဆင်းရန် ပြင်ဆင် ပြီးနောက် အိမ်သူအိမ်သားများကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ အစ်မ လောတာနှင့်

ရာပြည့်စာအုပ်ကိုက်

အန်နာသည် ကျွန်တော့်ကို ဘူတာရုံအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ မီးရထား ထွက်သောအခါကျမှ လက်ပြု၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မီးရထားသည် အမှောင်ထု ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်သွားပါသည်။

မီးရထား တရွေ့ရွေ့ ခုတ်သွားစဉ် ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ ရွာကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ရွာထဲတွင် လမ်းမီးတိုင်များသည် မီးတလက်လက်နှင့် ရှိနေကြလေပြီ။ အိမ်ပြတင်းပေါက်များတွင် မီးရောင် လင်း၍ ဝါဝင်းနေကြသည်။ မီးရထားသည် ကျွန်တော်၏ အိမ်အနီးသို့ ချဉ်းလာသည်။ ထိုနောက် ကပ်၍ ခုတ်မောင်းနေသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဖရီဇာကို ခြံထဲတွင် မြင်သည်။ မီးရထား ခုတ်သွားစဉ် ကျွန်တော်သည် ဖရီဇာအား လက်ယမ်း၍ ပြလိုက်သည်။ ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖရီဇာသည် မီးပန်းရှို့၍ ကောင်းကင်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်နေသည်။ ကောင်းကင်တွင် ရှေးဦးစွာ ဘီးကုပ်သဏ္ဍာန် မီးနီနီ ကွေးကွေး ပေါ်လာသည်။ ထိုနောက် မီးနီကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် ဘီးကုပ် မီးနီနီ ကွေးကွေးဖြာ၍ တဖွဲဖွဲ ကျလာကြပါတော့သတည်း။

(German stories and tales, edited by Robert Pick. The Pocket Library, New York. 1955.)

[ငွေတာရီ၊ အမှတ် (၁)၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၆၀]

ဟာမင် ဟယ်စယ် ၏
အတွင်း နှင့် အပ

[“အတွင်းနှင့်အပ” ဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ဖြစ်သော
Within and Without မှ မြန်မာပြန်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုတွင်
ယုတ္တိဗေဒနည်းကသာ အမှန်ကိုသိအောင် ပြုနိုင်သောနည်း ဖြစ်သည်
ဟု တစ်ကြောင်းစွဲ တစ်ယူသန် လက်ခံထားသော သူငယ်ချင်းနှင့်
အခြားနည်းလည်း ရှိသေးသည်ဟု ယူဆသော သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးတို့
သည် အယူအဆအရာတွင် စိတ်ချင်း မညီ၍ လမ်းခွဲခွဲကြရာမှ
ပြန်ပေါင်း ထုပ်လာနိုင်ကြပုံကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ သရုပ်ဖော်
ရာတွင် တစ်ကြောင်းစွဲ တစ်ယူသန် လူ့သဘာဝကို ဆင်ခြင်စရာ
ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ကိုယ့်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း
သည် ကိုယ့်စိတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်၏ဟု သိလာ၍ စိတ်ကောင်းကို
မွေးလိုက်သဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်း ရလာပုံကို ဝမ်းမြောက် အားတက်
စရာ ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ထားသည်ကိုလည်း တွေ့နိုင်သည်။ မြန်မာပြန်
ရာတွင် ဝတ္ထုတို၏ အနှစ်သာရကို မထိခိုက်စေဘဲ မြန်မာပရိသတ်
အတွက် အချို့နေရာများတွင် အလိုက်သင့် ချဲ့လျက် မြန်မာပြန်သည့်
အခါ ပြန်ပါသည်။]

၁

သူ့အမည်သည် ဖရက်ဒရစ် ဖြစ်သည်။
ဖရက်ဒရစ်သည် ပညာလိုလားသူ ပညာကာမီပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။
ကျောင်းသားဘဝမှ စ၍ အမှန်တရားကိုသိအောင် အားထုတ်ခြင်းဖြင့်သာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူ့အချိန်ကို အသုံးပြုသည်က များသဖြင့် ပညာစုံသူ ဖြစ်သည်။ ထောက်၌ ပညာအမျိုးမျိုး ရှိသည့်အနက် တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မတူကြသည်ကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။

ပညာကောင်းများ ရှိကြသကဲ့သို့ ပညာအညံ့စားများ ရှိကြသည်ကို လည်း သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။ ပညာတစ်ခုကို ခေါင်းခေါက်ရွေးယူ ၍ သူ အသည်းစွဲ ကြိုက်ထားသည်။ ကျန်ပညာများကိုကား သူ ခါးခါးသီးသီး ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလေ့ရှိသည်။ ဖရက်ဒရစ် အသည်းစွဲကြိုက်သော ပညာသည် လောဂျစ်ခေါ် ယုတ္တိဗေဒ ဖြစ်သည်။ အမှန်ကိုသိအောင် အားထုတ်ရာတွင် ယုတ္တိဗေဒအရ အကြောင်းအကျိုး ဆင်ခြင်၍ အမှန်ရှာသော နည်းကောင်း စနစ်ကောင်းတို့ကို သူ အမြဲ ချီးကျူးသည်။ သူ့အလိုအားဖြင့် ထိုပညာကို “သိပ္ပံပညာ” ဟု သူ ပြောချင်သည်။

‘ဒီမှာဗျ ၂ နဲ့ ၂ ပေါင်းရင် ၄ ဖြစ်တယ်လို့သာ သိရတယ် မဟုတ်လား။ မှန်လည်းမှန်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီအမှန်မျိုးဟာ အခိုင်ဆုံး ပဲ။ ဒါမျိုးကိုသာ ကျုပ်က လက်ခံတယ်။ အမှန်တရား ရှာရာမှာ လူမှန်ရင် ကြောင်းကျိုး ဆင်ခြင်နည်းကိုသာ သုံးရမယ်’

ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုသို့ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြောလေ့ရှိသည်။

ဖရက်ဒရစ်သည် အမှန်တရား ရှာသည့်အလုပ်တွင် အခြား အခြား သော နည်းတို့လည်း ရှိကြသည်ကို မသိမဟုတ်၊ သိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အလို အရ ထိုနည်းတို့ကို “သိပ္ပံနည်းမကျ” ဟု သူ ဇွတ်ပြော၍ သူ့ အလွန်အထင် သေးသည်။ ယုတ္တိဗေဒဂိုဏ်းဝင် ပညာကာမီတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်း၌ ယုတ္တိ ဗေဒ နည်းမကျသော တွေးခေါ်မှုကို ပြုချင်သလိုလို ဖြစ်လာကြသည်ဟု လည်းကောင်း၊ လွဲမှားသော အစွဲအလမ်းတို့ကို လက်ခံချင်သလိုလို ဖြစ် လာကြသည်ဟု လည်းကောင်း သူ သိရလျှင် သူ့ အလွန်စိတ်ဆိုးသည်။ ထိုအသိုင်းအဝိုင်း၌ပင် ယုတ္တိဗေဒနည်းသည် အမှန်ကန်ဆုံး ဖြစ်သောနည်း

မဟုတ်သေးပါဟု လည်းကောင်း၊ မဖောက်မပြန်နိုင်သောနည်း မဟုတ်သေး
 ပါဟု လည်းကောင်း၊ အမှန်တရား ရှာမှုအတွက် နည်းအမျိုးမျိုး ရှိသည့်
 အနက် နည်းတစ်ခုသာပါဟု လည်းကောင်း တစ်ဦးဦးက စောဒကတက်လာ
 လျှင် သူ အလွန်နာကြည်း၍ သူ ဒေါအပွဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရန်စကြသည်
 ဟုပင် သူ အထင်ရှိသည်။ စစ်ကြောင့် သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးကြရသော
 အခါမျိုး၌ လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓ ရကပ်ကြီး ဆိုက်
 သောအခါမျိုး၌ လည်းကောင်း ယုတ္တိဗေဒ နည်းမကျသော အတွေးအခေါ်
 အစွဲအလမ်းတို့သည် ထိုမှ ဤမှ ပေါ်လာတတ်ကြသည်ကို သူ သိပါ၏။
 ထို့ကြောင့် သိပ္ပံထွန်းကားနေသော ဤခေတ်ကြီးထဲ၌ပင် ထို အတွေးအခေါ်
 အစွဲအလမ်းတို့ ပေါ်လာတတ်ကြပါသေး၏ တကားဟု သူ ညည်း၍ သူ
 ယူကျုံးမရ ဖြစ်တတ်သည်။

J

တစ်နေ့သောအခါ ဖရက်ဒရစ်သည် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သူငယ်
 ချင်းတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ သွားသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းနှင့် မတွေ့သည်မှာ အတော်
 ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ရောက်သောအခါ လှေကားကို တစ်လှမ်းချင်းတက်ရင်း ထို
 သူငယ်ချင်းနှင့် လမ်းခွဲခွဲသော နေ့ရက် နေရာတို့ကို သူပြန်၍ စဉ်းစား
 ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ မမှတ်မိတော့ချေ။ ဖရက်ဒရစ်သည် သူ့ မှတ်
 ဉာဏ်ကို သူ အလွန်အထင်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ယခုကိစ္စ၌ မြင်းကောင်းခွာလိပ်
 ဖြစ်နေသည်ကို သူ သိသောအခါ သူ့စိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက် ဖြစ်လိုက်
 သည်။

သူ့သူငယ်ချင်း အာဝင်းသည် သူ့ကို မြင်သောအခါ ပြုံးလိုက်သည်။
 ထိုအပြုံးသည် ဖော်ရွေသောအပြုံး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖရက်ဒရစ်သည်
 ထိုအပြုံးတွင် သူ့ကို လှောင်ချင်သလိုလို သဘောပါသည်ဟု သူ ကောက်
 လိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကို မြင်လိုက်သောအခါကျမှ သူနှင့် အာဝင်း လမ်း ခွဲ

ခဲကြပုံကို သူ သတိရလာသည်။ သူနှင့် အာဝင်း လမ်းခွဲကြစဉ်အခါက ရန်သူ အဖြစ်ဖြင့် လမ်းခွဲခဲကြသည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အာဝင်းအပေါ်၌ သူ စိတ်နာခဲသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ထိုအချက်သည် ပညာကာမိ စကားဝိုင်းတစ်ခုတွင် ယုတ္တိဗေဒ နည်းမကျသော အတွေးအခေါ်အချို့ကို သူ တိုက်ခိုက်ချိုးဖဲ့ ရှုတ်ချစဉ်က အာဝင်းသည် သူ့ကို ထောက်ခံသင့် သလောက် ထောက်ခံခြင်း မပြုခဲ့သောအချက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦး အချိန်အတော်ကြာမျှ လမ်းပြတ်ခဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ပြန်တွေ့ကြပြီ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြင်နေရပါ၏။ စိတ်ချင်းကား တံတိုင်းခြားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မာပါစ၊ သာပါစ မေး၍ နှုတ်ဆက်ကြပါ၏။ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း၊ ရာသီဥတု အကြောင်း ပြောကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေ သည်။ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။ အာဝင်းသည် ပြုံးလျက်ပင်။ သို့ရာ တွင် ထိုအပြုံးကိုမြင်သော ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုအပြုံးကို အကောင်းမထင်၊ သူ့ကို လှောင်နေဆဲ၊ မထီလေးစား ပြုနေဆဲ ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ နောက် ဆက်စရာ စကားစ ရှာမတွေ့ကြသဖြင့် ကြောင်တက်တက် အမ်း တမ်းတမ်း ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖရက်ဒရစ်သည် တစ်ချိန်တစ်ခါ တုန်းက သူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဝင်ထွက်ကျက်စားခဲ့ဖူးသော အာဝင်း၏ စာကြည့်ခန်း၌ ထိုထိုဤဤတို့ကို လိုက်ကြည့်သည်။ နံရံ၌ ချိတ်ထားသော စာတစ်ရွက်ဆီသို့ သူ့မျက်စိ ရောက်သွားသည်။ ကျောင်း၌ စာသင်ကြစဉ်က သူ ခဏခဏ တွေ့ခဲ့သော အာဝင်း၏ စာကျက်ပုံ အလေ့အထ တစ်ခုကို သူ အမှတ်ရလာသည်။ အာဝင်းသည် အတွေးအခေါ် တစ်ခုခုကို သော်လည်း ကောင်း၊ ကဗျာကောက်နုတ်ချက် တစ်ခုခုကို သော်လည်းကောင်း ကြိုက်၍ ကျကျနန လေ့လာချင်ပြီ ဆိုလျှင် စာတစ်ရွက်၌ ကူးရေး၍ ထိုစာရွက်ကို သူ့မျက်စိရှေ့ နံရံတွင် ချိတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုအလေ့

အထကို အမှတ်ရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ နံရံဆီသို့ သွားသည်။ ထိုနောက် စာရွက်ပေါ်၌ လက်ရေးလှလှဖြင့် ရေးထားသောစာကို ဖတ်ကြည့်သည်။

“မည်သည်အရာမျှ အပ မဟုတ်။
မည်သည့်အရာမျှ အတွင်း မဟုတ်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
အပသည် အတွင်းဖြစ်သောကြောင့်”

ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုစာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ အင်မတန် စက်ဆုပ်သော၊ သူ အင်မတန် အော့နွလုံးနာသော၊ သူ အင်မတန် ဒေါသ ထွက်သော စာမျိုးနှင့် သူ နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ တွေ့နေပြီ။ သာမန်အခါမျိုးတွင် ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုစာမျိုးကို လျစ်လျူပြုလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အလကား စာပါ၊ ပေါကြောင်ကြောင်ပါဟု ဆို၍ မျက်နှာလွဲလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုသော် တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အာဝင်းသည် ယခုအခါ၌ ကျောင်းသား မဟုတ် တော့ပြီ။ ပေါကြောင်ကြောင် လုပ်သည်လည်း မဟုတ်နိုင်ပြီ။ ထိုစာသည် အာဝင်း၏ ခံယူချက် ဖြစ်ရာသည်။ အာဝင်း၏ ခံယူချက်ဖြစ်လျှင် အာဝင်း သည် ယုတ္တိဗေဒလမ်းကို စွန့်ပြီ။ အာဝင်း ယုတ္တိဗေဒလမ်းကို စွန့်လျှင် အာဝင်း သစ္စာဖောက် ဖြစ်ပြီ။ ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုသို့ဆင်ခြင်၍ ဒေါသ ဖြစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အာဝင်းနှင့် အရေးဆိုရန် အာဝင်း၏ စားပွဲသို့ ပြန်လာသည်။ အာဝင်းသည် အပြုံးအပျက်၊ အပြုံးရောင်သန်းလျက်.....။

‘ ဒီမှာ.....ကိုယ့်လူ၊ မင်းစာရဲ့သဘောကို မင်း ဖွင့်ရလိမ့်မယ်’
ပြုံးစိစိလုပ်နေသော အာဝင်းသည် သူငယ်ချင်းစိတ် အပြည့်အဝဖြင့်-
‘သူငယ်ချင်းရ၊ မင်းလည်း ဒီစာကို တွေ့ဖူးမှာပေါ့’

‘အေးလေ....တွေ့ဖူးသားပဲ၊ အလကားစာပဲ။ အကြောင်းမဲ့ အကျိုးမဲ့ စာပဲ။ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးထားတဲ့စာပဲ။ အပ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ဆိုရဲ့။ အတွင်း

မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ဆိုရဲ့။ နောက်ပြီးတော့ အပက အတွင်းဖြစ်ပြန်ရော တဲ့လား။ မင့်စာမှာ ပညာပါတယ်လို့ မင်းက ဆိုချင်သလား။ ဘယ်မှာလဲ ဒီပညာ။ ငါ့ကို ရှင်းပြစမ်းပါ။ ဟေ့အာဝင်း၊ ဒါမျိုးကို မင့်နဲ့ရုံမှာ မချိတ်ချင် စမ်းပါနဲ့ကွာ။ အေးလေကဗျာဆန်လွန်းလို့ ချိတ်ထားတယ် ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒီစာကို မင်း ဘာကြောင့် ချိတ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ မင်း ပြောရလိမ့်မယ်’

‘ဒီစကားကို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။ ငါပြော ပါ့မယ်။ ငါလည်း မင်းလိုပဲ အမှန်တရား ရှာလျက်ပဲကွ။ အခု ဒီစာဟာ ငါရှာနေတဲ့ အမှန်တရားအတွက် ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းပါ။ ဒီခြေလှမ်းကို လှမ်း မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ့မှာ တော်တော်ကလေး စိတ်ချမ်းသာမှု ရခဲ့တယ်။ ငါ့အဖို့ အသိသစ် ဆိုပါတော့။ ပညာတစ်မျိုးပေါ့ကွသူငယ်ချင်းရ’

ဖရက်ဒရစ်သည် ပေါက်ကွဲတော့မည့် သူ့စိတ်ကို သူ မနည်းကြီး ချုပ်ထားပြီးမှ

‘ဩ အသိသစ်တဲ့လား။ ဘယ်လို ပညာမျိုးမို့လဲကွ။ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ငါ့အဖို့သာ အသိသစ်ပါ။ ပညာကတော့ အသစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးရှေးကတည်းက ရှိလာခဲ့တဲ့ ပညာအဟောင်းကြီးပါ။ မှော်ပညာပေါ့’

သည်စကားကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖရက်ဒရစ်သည် ပူထူသွားသည်။ အမှန်တရား ရှာရေးအတွက် ယုတ္တိဗေဒလမ်းကို အစဉ် တစိုက် လိုက်ကြမည်ဟု သူနှင့်အတူ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သော သူငယ်ချင်း အာဝင်း သည် ယခု ဖောက်ပြန်လေပြီ။ ဖရက်ဒရစ်သည် အာဝင်းကို မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း၌ သူ့ငြိုးသူရန်ဘက်ဟု မြင်လာသည်။ ဒေါသ ထွက် မလား၊ ချိုးပွဲချ၍ ငိုက်လိုက်ရမလား။ သူ မသိလောက်အောင် ဖြစ်ရရှာ သည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းကို သူ ထိုမျှ စိတ်ခုသွားသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သည်။ အတော်ကြာမှ -

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်း မှော်ဆရာ လုပ်တော့မှာပေါ့’

အာဝင်းသည် ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်မှာ-

‘အေး.....လုပ်ရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရ’

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်းဟာ စုန်းထီး စုန်းမတွေရဲ့ နောက်လိုက်ပေါ့။ ဖိနပ် ကိုင်ပေါ့’

‘အေးပေါ့’

ထိုနောက် တစ်ခန်းလုံး တိတ်နေ၏။ နာရီစက်၏ ချက်ချက်မြည်သံ ကို ကြားနိုင်လောက်အောင်ပင် တိတ်နေသည်။ ထိုနောက် ဖရက်ဒရစ်က-

‘ဒီလိုဆိုရင် နေလို လလို ထင်ရှားတဲ့ အထက်တန်းကျတဲ့ အထိကရ ပညာကြီးတွေကို မင်း စွန့်လိုက်ပြီပေါ့။ ဒီတော့ ငါ့ကိုလည်း မင်း စွန့်လိုက် ပြီပေါ့’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဒီလိုသဘော ထားရင်တော့ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

‘အောင်မာ.....မင်းက ဘာများတတ်နိုင်လို့လဲ။ မင်း တတ်နိုင်တယ် ဆိုရင် ဘာမျှ အသုံးမကျတဲ့ အင်မတန် ယုတ်မာလှတဲ့ အောက်လမ်းပညာ၊ မှော်ပညာကို မင်း စွန့်လိုက်။ ဒါဟာ မင်းတတ်နိုင်တာပဲ။ ငါဟာ မင့်ညာဏ် မင့်အစွမ်းကို အစက အလွန်အထင်ကြီးခဲ့တယ်။ ရိုသေလေးစားခြင်းလည်း ရှိခဲ့တယ်။ ငါ့အထင်ကြီးမှု၊ ငါ့ရိုသေလေးစားမှုကို မင်း လိုချင်သေးရင် ဒီ မှော်ပညာကို မင်း စွန့်လိုက်။ ဒါပဲ’

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အာဝင်းသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ သည်။ သို့ရာတွင် ခပ်ပြုံးပြုံး၊ ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်မှာ-

‘သူငယ်ချင်းရ၊ ဒီမှော်ပညာကို ငါက စွန့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား။ ထင်နေရင် မင်း လွဲပြီပေါ့။ ဒီမှော်ပညာကို ငါက ကြိုက်လွန် လွန်းလို့ ငါက ရွေးယူထားတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါ၊

ငါ့အဖြစ်နဲ့ ငါ၊ ငါ့မှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာလို့ သူ့ရွေးယူမှုကို ငါက ခံလိုက်တာ။ ဒီတော့ ငါက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူ့ကို စွန့်လိုရမှာလည်း သူငယ်ချင်းရာ’

အာဝင်းက အထက်ပါအတိုင်း အကြောင်းပြ ပြောဆိုသောအခါ ဖရက်ဒရစ်သည် သက်မကြီး ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် မသက်မသာ နွမ်းလျလျ မျက်နှာဖြင့်-

‘ကဲ...ကဲ၊ မင့်အခန်းမှာ ငါ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ သွားမယ်’

‘ဟေ့..... သူငယ်ချင်း၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါဦးကွ၊ ကိုင်း ငါအခု အဆိုတစ်ခု ပြုချင်တယ်။ မင်းသော်လည်းကောင်း၊ ငါသော်လည်းကောင်း သေခါနီးအချိန် ရောက်နေပြီ ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ နှုတ်ဆက်ကြပုံ မျိုးပေါ့’

‘သေခါနီး အသက်ငင်နေသူက ဘယ်သူတုံးကွ။ မင်းလား ... ငါလား’

‘အေးပါကွာ၊ အခုခါမှာ ငါပဲ ဆိုပါတော့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြန်ပြီး အမွေးအဖွား ခံချင်တဲ့ လူဟာ ပထမဦးဆုံး သေပေးရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရ။ အခု တို့နှစ်ယောက် သေခန်းပြတ် ရှင်ခန်းပြတ် လမ်းခွဲကြမယ့် အချိန်ဟာ မင့်သူငယ်ချင်း အာဝင်း အသက်ငင်နေတဲ့အချိန် ဆိုပါတော့’

ဖရက်ဒရစ်သည် နောက်တစ်ကြိမ် နံရံဆီသို့သွား၍ စာရွက်ပေါ်က အတွင်းနှင့်အပ စာတန်းကို ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြန်လာ၍-

‘အေး...မင်းပြောတာဟာ ကောင်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်းချင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ခွဲကြတာဟာ မတော်ဘူးလို့ ငါလည်း ထင်ပါတယ်။ မင်းပြောသလို တစ်ဦးဦးဟာ သေခါနီးအချိန် ရောက်နေပြီလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ လှည့်စားထားလိုက်ပါပြီ။ နောက်ဆုံး ငါ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်’

‘ပြောပါ သူငယ်ချင်း...ပြောပါ။ အခုလို လမ်းခွဲကြတော့မယ့် ဆဲဆဲ မှာ မင့်အလိုကို ငါ ဖြည့်ချင်ပါတယ်’

‘တခြား မဟုတ်ဘူး။ ငါ ရောက်ခါစက မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကို မင်းက ဖြေဖို့ပဲ။ မင်းစာရဲ့ သဘောကို ဖွင့်ပြဖို့ပဲ၊ မင်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိသလောက်နဲ့ပေါ့။ ဒါပါပဲ’

အာဝင်းသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် ပြောသည် မှာ-

‘ကောင်းပါပြီ၊ ငါ ဖွင့်ပါ့မယ်။ မည်သည့်အရာမျှ အပ မဟုတ်။ မည်သည့်အရာမျှ အတွင်းမဟုတ်၊ ဒီစာရဲ့သဘောကို ဘာသာရေးဆရာတွေ က သူတို့အလိုအတိုင်း ဖွင့်ခဲ့ကြတာတွေကို မင်း အသိပဲ။ ဒဿနိကပညာရှင် တွေက သူတို့အလိုအတိုင်း ဖွင့်ခဲ့ကြတာကိုလည်း မင်း အသိပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ အဖွင့်တွေကို ငါ မပြောတော့ပါဘူး။ သူငယ်ချင်း...ငါ ရှင်းရှင်း ပြောမယ်။ ငါ ဆင်ခြင်ပုံ၊ ငါ တွေးပုံဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး။ ပြောင်း ခဲ့ပြီကွ။ လောကမှာ လူတွေ ပြောကြတဲ့စကားဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်။ သူ့စကား ငါ့စကားဟာ အတူတူဖြစ်ပေမယ့် သူ့အမြင် သူ့အတွေး၊ ငါ့အမြင် ငါ့အတွေး မတူကြရင် ဒီစကားရဲ့ အနက်ဟာ အမျိုးမျိုး ထွက်လာတတ် တယ်။ အဲဒီမှာ မင်း အင်မတန် ဒေါသထွက်တဲ့၊ မင်း အင်မတန် အော့နှလုံး နာတဲ့၊ ငါ မြင်ခဲ့တဲ့၊ ငါ တွေ့ခဲ့တဲ့ ငါ့ မှော်ပညာ ဝင်လာတာပဲ’

ဖရက်ဒရစ်သည် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ထားသည်။ စကားဖြတ်၍ ပြောလိုက်တော့မည်ဟုပင် ပြုလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် အာဝင်းက သိမ်မွေ့ လေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် ဆက်၍ပြောနေသည်မှာ-

‘ငါ့မှော်ပညာအကြောင်းကို မင်း သိရအောင် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။ ဟောဒီ ငါ့အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို မင်းယူသွား စမ်းပါ။ မင်းကြိုက်ရာကို ယူပါ။ မင်းအိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါ ဒီပစ္စည်းကို

မင်းကြည့်ချင်တဲ့အခါ ကြည့်ပေါ့၊ မကြည့်ချင်တဲ့အခါ မကြည့်ဘဲ နေလိုက်ပေါ့။ ကြည့်ချင်သေးရင်လည်း ထပ်ကြည့်ဦးပေါ့။ မကြာခင် အပ အတွင်း သဘောတရားဟာ မင်းကို အဖြေတစ်ခုခု ပေးလာပါလိမ့်မယ်’

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အာဝင်းသည် သူ့အနီးရှိ စင်ပေါ်က အရုပ်ငယ် တစ်ရုပ်ကို လှမ်းယူ၍ ဖရက်ဒရစ်အား ပေးလိုက်သည်။ ပေးရင်း ပြောပြန်သည်မှာ-

‘ယူသွားပါ..... သူငယ်ချင်း။ လမ်းခွဲလက်ဆောင် အဖြစ်ပေါ့။ ဒီအရုပ်ဟာ မင်းရဲ့အပမှာ မရှိတော့ဘဲ မင်းရဲ့အတွင်းမှာ ရှိလာတဲ့အခါ ငါ့ဆီကို မင်း လာဖြစ်အောင် လာခဲ့။ တကယ်လို့ ဒီအရုပ်ဟာ အခုလို မင်းရဲ့အပမှာသာ ရှိနေတယ် ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ လမ်းပြတ်ပြီပေါ့။ ကိုင်း... ဒါပဲ သူငယ်ချင်း’

နာသာခံခက် ဖြစ်နေသော ဖရက်ဒရစ်သည် အာဝင်းအား ပြန်ပက်လိုက်ချင်သေး၏။ သို့ရာတွင် အာဝင်းကိုယ်တိုင်က ဖရက်ဒရစ်၏လက်ကို ကိုင်၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ဖရက်ဒရစ်သည် မနေသာတော့ဘဲ အာဝင်း၏အခန်းမှ ထွက်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သူ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဆင်းခဲ့ဖူးသော လှေကား၌ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ အာဝင်း၏အရုပ် ပါလာသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ မခံချင်မှု၊ စက်ဆုပ်မှုတို့ ပါလာကြသည်။ ဖရက်ဒရစ်သည် အရုပ်ကို ထုချေပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မထုဖြစ်၊ မချေဖြစ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ့ကိုက်လျက် သူ့အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်လာသည်။ အာဝင်းခေါင်းမာလှသောကြောင့် သူ ဒေါသဖြစ်သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ရသောကြောင့် သူ ဝမ်းနည်းသည်။ သူ့စိတ်တွင် ဘယ်သောအခါကမျှ ထိုသို့ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ယခုမှသာ ဖြစ်သည်။ ကြီးစွာသော တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လိုက်သည်။

ဖရက်ဒရစ်သည် သူ့အိမ်တွင် အာဝင်း၏ လက်ဆောင်အရုပ် ထားရမည့် နေရာကိုရှာရာ သူ့စာကြည့်ခန်းကို မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စာကြည့်ခန်း တွင် သူ့စာအုပ်စင်ပေါ်၌ အရုပ်ကို တင်ထားလိုက်သည်။ အရုပ်သည် သူ တင်ထားသည့် နေ့မှစ၍ သူ တင်ထားသောနေရာ၌ သူ တင်ထားသလို ရှိနေသည်။ ဖရက်ဒရစ်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက် သည်။

ရက်အတော် ညောင်းလာသောအခါ ဖရက်ဒရစ်သည် အရုပ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ကြည့်မိသည်။ အလကားအရုပ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိသည့် အရုပ်။ ဟုတ်ပါသည်။ အရုပ်ကလည်း ရွံ့စေးဖြင့် လုပ်ထားသော အရုပ်။ အပေါ်ယံ၌ စဉ်စိမ်းသုတ်ထားသော အရုပ်။ အာဖရိကတိုက်က အရိုင်းအစိုင်း တွေ လုပ်သောအရုပ်။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အရုပ်။ ထိုမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကြည့်မိတိုင်း ဖရက်ဒရစ်၏စိတ်၌ အတွေး အမေး ဝင်လာသည်။ လူရုပ်လား၊ နတ်ရုပ်လား၊ ဘီလူးရုပ်လား၊ မျက်နှာနှစ်ခွ ပါနေသည်က အဘယ်ကြောင့်နည်း။ သဘာဝမကျသော အရုပ်၊ မသတိစရာကောင်းသော အရုပ်၊ အော့နဲ့လုံးနာစရာကောင်းသော အရုပ်။ သူ စက်ဆုပ်သည်။ သူ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ သူ ဒေါမနဿ ဖြစ်သည်။

ဖရက်ဒရစ်သည် အရုပ်ကို နည်းနည်းမျှမကြိုက်။ သူ့အမြင်၊ သူ့ အတွေး၊ သူ့အသည်းစွဲ ယုတ္တိဗေဒကို စော်ကားနေသည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အရုပ်ကို သူ့စာအုပ်စင်ပေါ်မှ ချ၍ သူ မီးလှုံသော မီးလင်းဖိုပေါ်သို့ ရွှေ့၍ တင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အရုပ်ကိုမြင်တိုင်း သူ မကျေ မနပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဝတ်ဗီရိုပေါ်သို့ ပြောင်း၍ တင်ထားပြန်သည်။ သို့ရာတွင် မကြာခဏ ကြည့်မိ၍ စိတ်ဆင်းရဲလှသဖြင့် သူ့မျက်စိနှင့် လွတ် သော အိမ်အဝင်အထွက် အခန်းသို့ အရုပ်ကို ရွှေ့လိုက်သည်။ အိမ်အဝင်

အထွက်အခန်းတွင် အရုပ်ကို မကြာခဏမြင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သောအခါမှာမှ မြင်နိုင်သည်။ အိမ်မှ ထွက်သောအခါမှာမှ မြင်နိုင်သည်။ ဝင်စဉ် ထွက်စဉ်လည်း မြန်မြန်ထက်ထက်ဝင်၍ မြန်မြန်ထက်ထက် ထွက် သဖြင့် အရုပ်ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ဖို့မလို ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အရုပ် အကြောင်းကို သူ လုံးဝ မတွေးမိဟုကား သူ မဆိုနိုင်ချေ။

တစ်ခါသော် ဖရက်ဒရစ်သည် သုံးလေးလကြာမျှ ခရီးထွက်နေ သည်။ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အိမ်စေမိန်းမကြီးက ဆီးကြိုသည်။ သူ မရှိတုန်း စာပို့တိုက်မှ ရောက်လာကြသော စာများကို သူ့အား ထုတ်ပေး သည်။ ဖရက်ဒရစ်သည် သူ့စာကြည့်ခန်းတွင် ကစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖောက်၍ ဖတ်သည်။ ပြီးသောအခါ သူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခု လိုနေသေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဘယ်စာအုပ်မှ ဖတ်၍မကောင်း။ ဘယ်ကုလားထိုင်မျှ ထိုင်၍မကောင်း။ ထူးစွာ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ မြင်စရာရှိသည်ကို မကြည့်ဘဲနေလိုက်သော ကြောင့်လော။ အစားမှာ၍ အစာမကြေ ဖြစ်နေသောကြောင့်လော။ သူ အငြိမ်မနေနိုင် ဖြစ်လာသည်။ သို့ကြောင့် ဖရက်ဒရစ်သည် အိမ်အဝင်အထွက် အခန်းသို့ သွားသည်။ ရောက်သောအခါ တောင်တောင် မြောက်မြောက်ကို အမှတ်မထင် လိုက်ကြည့်သည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အရုပ် ကို မမြင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းပင် အရုပ်ကို သူ လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့သောအခါ အိမ်စေ မိန်းမကြီးကို ခေါ်၍မေးသည်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်စဉ် အရုပ်ကို ခိုက်မိ၍ အရုပ်ကျကွဲကြောင်း၊ အကွဲဆက်တတ်သူဆိုသို့ အရုပ်ကိုပို့၍ ဆက်စေသော် လည်း ဆက်၍ မရတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လွင့်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါကြောင်း အိမ်စေမိန်းမကြီးက ပြောပြသည်။

ဖရက်ဒရစ်သည် အိမ်စေမိန်းမကြီးကို အလုပ်မှ ချက်ချင်းဖြုတ်လိုက်

သည်။ ထို့နောက် ပြီးမိသည်။ ကျကွဲ သော်လည်း မှုစရာ မဟုတ်။ ယူလာစဉ် ကပင် အရုပ်ကို သူ့လက်ဖြင့် ချေမွလိုက်လျှင် အကောင်းသား။ အလကား အရုပ်။ မသတိစရာကောင်းသော အရုပ်။ သူ့ဇာတ်ကို သူ သိမ်းသွားပြီ။ သူ မပြုစားနိုင်တော့ပြီ။ ကိစ္စချောပြီ။ ထိုအရုပ်သည် အမှန်တရားကို ဟန့်တားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုအရုပ်သည် အမှန်တရားကို မှောင်ချထားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုအရုပ်သည် သူ့သူငယ်ချင်းကို သူ့ထံမှ လုယူသွားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုမျှမကသေး။ သူ့သူငယ်ချင်းကို သူ့ရန်သူဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုသော် ထိုအရုပ် မရှိတော့ပြီ။ သူ့ဇာတ်ကို သူ သိမ်းသွားပြီ။ သူ မပြုစားနိုင်တော့ပြီ။ ကိစ္စချောပြီ။ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ပါ။ ဖရက်ဒရစ်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုသို့ မြည်တမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို သူ ဆက်လုပ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ဖရက်ဒရစ်၏စိတ်သည် ကျိန်စာ အသင့်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်အဝင်အထွက်ခန်း၌ ထိုအရုပ် ရှိနေစဉ် အခါကသော် ဖရက်ဒရစ်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာတိုင်း၊ အိမ်မှ ထွက်သွားတိုင်း ထိုအရုပ်ကို မြင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေလိုက်၍ ရသည်။ ယခုအခါ၌ အရုပ် မရှိမှုသည် သူ့အား ဒုက္ခပေးစ ပြုလာသည်။ အရုပ်သည် တင်ထားသော နေရာ၌ မရှိ။ မရှိသဖြင့် မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် အရုပ်နေရာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကွက်လပ်ကိုကား မကြည့်ချင် မြင်ချင်လျက်သား ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထို့နောက် သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုကွက်လပ်သည် အရုပ်ရှိခဲ့ရာနေရာမှ ကြွထလာ၍ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခန်းလုံးနဲ့ ပျံသန်းလျက်နေသည်။ သူ့မျက်စိ ရောက်ရာ၌ ထိုကွက်လပ် ရောက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုကွက်လပ်တွင် အရုပ်၏ မျက်နှာ နှစ်ခွသည် တန်းလန်းတန်းလန်း တွယ်၍လိုက်နေသည်။ သဘာဝမကျသော မျက်နှာနှစ်ခွ။ အမြင်ကတ်စရာ မျက်နှာနှစ်ခွ။ တစ်ဖန် မျက်နှာနှစ်ခွတွင် မျက်နှာတစ်ခု၏ အပြုံးကို သူ မြင်နေရပြန်သည်။ သရော်နေသော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အပြုံး၊ ငြူစူသောအပြုံး။ တစ်ဖန် ပြဿနာသစ် ပေါ်လာပြန်သည်။ မျက်နှာ နှစ်ခုသည် တူကြပါ၏လော။ မျက်နှာတစ်ခု၌ အက်ကြောင်း ထင်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုမျက်နှာ၏ အမူအရာသည် အသိခက်လှသော အမူအရာ မျိုး မဟုတ်ပါလော။ တစ်ဖန် ဖရက်ဒရစ်၏ စိတ်သည် အရပ်မျက်နှာက စဉ်စိမ်းသို့ ရောက်သွား၍ ပြဿနာတက်လာပြန်သည်။ စဉ်စိမ်းသက်သက် လည်း မဟုတ်။ အပြော ရောနေသလိုလို၊ အညို ရောနေသလိုလို။ အံ့မာအနီလည်း ရောနေသလိုလို။ ပသို့နည်း။ ဖရက်ဒရစ်၏စိတ်သည် မငြိမ်။ ရပ်တည်ရာ မရ။ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ အရပ်၊ အရပ်၊ အရပ်။ အရပ်ပြီးလျှင် မျက်နှာနှစ်ခု။ မျက်နှာနှစ်ခုပြီးလျှင် မျက်နှာတစ်ခု၏ အပြုံး၊ မျက်နှာတစ်ခု၏ အပြုံးပြီးလျှင် စဉ်စိမ်း။ စဉ်စိမ်းပြီးလျှင် စဉ်ပြာ၊ စဉ်ညို၊ စဉ်နီ။ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို အနားမပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

ဖရက်ဒရစ်သည် သူ့စိတ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်အောင် ကြိုးစားကြည့် ၏။ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်၏။ မရ။ သူ ထိုသို့ဖြစ်နေရသည်မှာ အဘယ့် ကြောင့်နည်း။ သူ့ကိုယ်သူ မေးကြည့်၏။ ဧကန္တ အာဝင်းက မကောင်းကြံ လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ရမည်။ အာဝင်းက အကြောင်းအကျိုး အဆင်အခြင် ဉာဏ်ကိုသာ လက်ခံသောသူ့ကို မှော်အတတ်ဖြင့် ပြုစားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ရမည်။ ဖရက်ဒရစ်သည် ထိုသို့ ယူလိုက်သည်။ ယုပြီးခါမှ သူ့မှာ ပြဿနာသစ် ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လာပြန်သည်။ မှော်အတတ်ဖြင့် ပြုစား လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု သူယူလျှင် မှော်အတတ်ကို သူ ယုံရာကျ မည်။ သူ လက်ခံရာရောက်သည်။ ထိုသို့လည်း သူ မယုံနိုင်၊ လက်မခံနိုင်။ ယုံသည်ထက်၊ လက်ခံသည်ထက် သေလိုက်ရသည်က မြတ်ပါသေး၏။ ဖရက်ဒရစ်သည် ဒေါသလည်းဖြစ်၍ သောကလည်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အိပ်မပျော် စားမဝင်ပေါင်း များလာသောအခါ ဖရက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒရစ်သည် အိပ်ရာ၌ ခွေနေလိုက်ရရှာသည်။ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး လျှင် အိမ်ပြင်ထွက်၍ လမ်းလျှောက်ပါ။ ရေကူးပါ။ ပွဲလေး ဘာလေးကြည့်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့ပြင်ထွက်၍ ရွာထမင်းဆိုင်ကလေးမှာ အပြောင်းအလဲ ဆိုသလို ထမင်းမှာစားပါ။ ဆရာဝန်၌ ထိုမျှလောက်သာ ပြောစရာရှိသည်။ ဖရက်ဒရစ်သည် ဆရာဝန်၏ စကားကို နားထောင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သိသိသာသာကြီး မထူးခြား။ ထို့ကြောင့် ဖရက်ဒရစ်သည် အာဝင်းကို ကျိန်ဆဲသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ကျိန်ဆဲသည်။

၄

တစ်ညတွင် ဖရက်ဒရစ်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ အိပ်ရာ စောစောဝင်သည်။ သို့ရာတွင် မအိပ်နိုင်။ မျက်လုံး ကြောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ကို ငြိမ်အောင် သူ ကြိုးစားသည်။ သူ သိသော၊ အလွန်ပီတိဖြစ်သော၊ သူ့စိတ်ချသော၊ ယထာဘူတကျသည်ဟု သူ ယူဆသော၊ ရှင်းလင်းသည်၊ ပြတ်သားသည်ဟု သူ ထင်သော “နှစ်နှင့် နှစ်ပေါင်း လေး” ဟူသော ဝါကျကို သူ ရွတ်ကြည့်ချင်သဖြင့် ထိုဝါကျကို သူ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုဝါကျသည် သူ့စိတ်၌ မလာချေ။ ထိုဝါကျ အသံမြည်လာအောင် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ လှုပ်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် အသံထွက်မလာ။ အတန်ကြာသောအခါ ထိုဝါကျအစား စကားလုံးသစ်တစ်ခုသည် သူ့နှုတ်ဖျားသို့ အမှတ်မထင် ရောက်လာသည်။ သူက မဖိတ်မခေါ်ဘဲ ရောက်လာ၍ သူ့နှုတ်ဖျားတွင် နေရာယူကြသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုကား သူ မသိသေး။ သို့ရာတွင် တိုးတိုးသက်သာ ရွတ်ကြည့်သည်။ မဝံ့မရဲ မြည်ကြည့်သည်။ ချောက်နှုတ်ခမ်းမှာ လမ်းလျှောက်နေသကဲ့သို့ သတိထား၍ အသာအသာ ဆိုကြည့်သည်။ မြည်လာပြီ။ အနက်ကိုလည်း ဟောလာပြီ။ ထို့နောက် သူ ခပ်ကျယ်ကျယ် ရွတ်လိုက်သည်။ သူ့အသံနှင့် သူ့စကားတို့ကား အခြား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်၊ “အသင်သည် ငါ၏အတွင်း၌ ရှိနေပြီ။ အသင်သည် ငါ၏အတွင်း၌ ရှိနေပြီ။ ငါ၏အတွင်း၌ ရှိနေသူသည် အသင်။ ငါ၏အတွင်း၌ ရှိနေသူသည် အသင်” ဟူသတည်း။ ဟုတ်ပြီ။ ဘာဆိုလိုသည်ကို ဖရက်ဒရစ် သဘောပေါက်လာသည်။ သူ့အတွင်း၌ ရှိနေပြီဖြစ်သော၊ သူ မျက်မှန်းကျိုးသော အရာသည် ထိုရွံ့ရုပ် မဟုတ်ပါလော။ ဟိုအခါတုန်းက အာဝင်း ကြိုတင်၍ ပြောလိုက်သော အမှာစကားသည် မှန်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။ ဟိုအခါတုန်းက နာကြည်းသောစိတ်နှင့်၊ ဒေါကြီးမောကြီးစိတ်နှင့် သူ့ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့သော ရွံ့ရုပ်သည် သူ၏အပ၌ မရှိတော့ပြီ။ သူ၏အတွင်းသို့ ကူးပြောင်းဝင်ရောက်နေလေပြီ။ “အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အပသည် အတွင်းဖြစ်သောကြောင့်”

သူ့ကိုယ်ထဲသို့ ရောက်ရော၊ မီးကိုရော အပစ်အသွင်း ခံလိုက်ရတိသကဲ့သို့ ခံစားလာရသဖြင့် ဖရက်ဒရစ်သည် လဲလျောင်းရာမှ ထ ခုန်လိုက်မိသည်။ ကမ္ဘာကြီးသည် ချာလပတ် လည်သွားသကဲ့သို့။ ကောင်းကင်က ကြယ်အပေါင်းတို့သည် ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသကဲ့သို့။ ဖရက်ဒရစ်သည် ကပျာကယာ အဝတ်အစားလဲသည်။ အခန်းကို ဖွင့်သည်။ အိမ်မှ ထွက်သည်။ ထို့နောက် အ ကာလ သန်းခေါင်အချိန်တွင် အာဝင်း၏အိမ်ဆီသို့ ပြေးလေတော့သည်။ ရောက်သောအခါ လမ်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အာဝင်း၏ စာကြည့်ခန်း၌ မီးလင်းလျက်ရှိသည်။ အောက်ထပ်အိမ်တံခါး၌ သော့မခတ်ဘဲ ထားသည်။ သူ့ကို မျှော်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်မည်လော။ ဖရက်ဒရစ်သည် လှေကားကို အပြေးတက်၍ အာဝင်း၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အာဝင်း၏ စားပွဲပေါ်တွင် စားပွဲတင်မီးအိမ်၏ မီးရောင်သည် ထိန်ထိန်လင်းလင်းကြီး မဟုတ်။ ဝါရောင်ပြေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဝှိုမီးရောင်တွင် ပြုံးနေသော အာဝင်းသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ဖရက်ဒရစ် ဝင်မိသောအခါ အာဝင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ -

‘သူငယ်ချင်းလား....လာပါ။ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ’
 ထိုအခါ ဖရက်ဒရစ်သည် ခပ်တိုးတိုး လေသံဖြင့်...
 ‘မင်း ငါ့ကို မျှော်နေတာပေါ့’

‘မျှော်တာကတော့ သူငယ်ချင်း ငါ့ဆီက အရုပ်ယူပြီး ထွက်သွား
 ကတည်းက မျှော်နေတယ် ဆိုပါတော့။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ငါမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း
 မင်း တွေ့လာပလား’

‘တွေ့ပါပြီ သူငယ်ချင်း၊ တွေ့ပါပြီ။ မင်းအရုပ်ဟာ ငါ့ရဲ့အတွင်းမှာ
 ရောက်နေပြီ။ အရုပ်ဒဏ်ကို ငါ ခံနေရပြီ။ ငါ မခံနိုင်တော့ဘူး သူငယ်ချင်း’

‘ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ’

‘မင်း ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါ။ မင့်မှော်ပညာ အကြောင်းကိုလည်း
 ငါ့ကို ပြောပြပါ။ ငါ့ရဲ့ အတွင်းမှာရှိတဲ့အရုပ် ထွက်သွားအောင် လုပ်တဲ့နည်း
 ကိုလည်း ပြောပါ သူငယ်ချင်း’

အာဝင်းသည် ဖရက်ဒရစ်၏ ပခုံးကို ဖြည်းညင်းစွာကိုင်၍ ကုလား
 ထိုင်မှာ အထိုင်ခိုင်းသည်။ ထိုနောက် ချိုသာစွာ ပြောသည်မှာ....

‘အရုပ်လားထွက်ရပါစေမယ်ကွာ။ ငါ့ကိုလည်း မင်းယုံပါ။
 မင့် ကိုယ်ကိုလည်း မင်းယုံပါ။ အရုပ်ဟာ မင်းရဲ့အတွင်းမှာ ရှိနေတယ်
 ဆိုတာကိုတော့ မင့် အတွေ့အရ မင်းသိခဲ့လို့ မင်းယုံပြီပေါ့။ အရုပ်ထွက်
 အောင် လုပ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ လုပ်ဖို့က တခြား မဟုတ်ဘူး။ သူ့အပေါ်
 မှာ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ထားဖို့၊ မေတ္တာထားဖို့ပဲကွ။ အခု မင်းရဲ့
 အတွင်းမှာ ရောက်နေတဲ့အရုပ်ဟာ ငြိမ်နေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို မင်း
 နှိုးကြည့်၊ စကားပြောကြည့်၊ မေးကြည့်၊ စစ်ကြည့်။ မင်း အဖြေရလာ
 ပါလိမ့်မယ်။ မင်းအတွင်းက အရုပ်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မင့် ငါ့စွဲအတ္တပဲ။
 မင့်စိတ်ပဲ၊ မင်းပဲ။ သူ့ကို မင်း ငြုစုခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မုန်းခဲ့တယ်
 မဟုတ်လား၊ ကြောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ညှဉ်းဆဲခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒါတွေကို ရပ်လိုက်တော့။ မင်းအတွင်းက အရုပ်ကို မင်း ညှဉ်းဆဲရင် မင်း ကိုယ်ကို မင်း ညှဉ်းဆဲတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ့်နှယ်လဲ’

‘အေးပါကွာ၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ မင့်မှော်အတတ်က ပေးနိုင်တဲ့ အမှန်တရားကို အလိုရှိရင် မင်းပြတဲလမ်းကို ငါလိုက်ရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်း’ ဟု ဆို၍ ဖရက်ဒရစ်သည် အတွေးနက်နေသည်။

‘ဒါပေါ့ကွာ။ အဒေါသ လမ်းပါ။ မေတ္တာလမ်းပါ။ သူငယ်ချင်းမှာ ဒီလမ်းကို ရောက်ဖို့ တော်တော် အပင်ပန်းခံခဲ့ရတာကိုးကွ။ ဒါပေမဲ့ အပဟာ အတွင်းဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို မင်း အတွေ့အရ မင်း သိခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မင်းဟာ မင်းအတွင်းရဲ့ ကျေးကျွန် မဖြစ်စေနဲ့။ မင်းအတွင်းရဲ့ သခင်ဖြစ်အောင် လုပ်။ မင်းကိုယ်ကို မင်း နိုင်အောင်လုပ်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတဲ့ အတ္တဇယဆိုတာဟာ ဒါပေါ့။ မင်းနဲ့ ငါ ပထမအကြိမ် လမ်းခွဲပြီးကတည်းက ငါ လမ်းပြောင်းပြီး ငါလိုက်စား ခဲ့တဲ့၊ ငါကျင့်တဲ့ ငါ့မှော်ပညာဆိုတာဟာ ဒါပါပဲ သူငယ်ချင်း’

(Great stories by Nobel Prize Winners. The Noonday Press, New York, 1959.)

[ငွေတာရီ၊ အမှတ် (၁၂၉)။ မတ်၊ ၁၉၇၀]

ဟာမင် ဟယ်စယ် ၏
ပီယသိဒ္ဓိနှင့် မေတ္တာ

[“ပီယသိဒ္ဓိနှင့် မေတ္တာ” ဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော Augustus မှ မြန်မာပြန်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ တိုက်တာ လယ်မြေ ရွှေငွေ ရတနာ အစရှိသော ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရသော်လည်း မေတ္တာစိတ် ရှိခြင်း၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကိုယ်မှုနှုတ်မှု ပြုနိုင်ခြင်းတို့ကသာလျှင် ချမ်းသာသုခအစစ် ပေးနိုင်ပုံကို သရုပ်ဖော်ထားသည်ဟု ယူပါသည်။ ဟယ်စယ်သည် သူ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွင် ဇာတ်ဆောင်အဘိုးအိုကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သင်္ကေတအဖြစ် အသုံးပြု၍ ထူးခြားသော တူရိယာတေးသံနှင့် လူပျံငယ်တို့ကို အစောင့်အရှောက် သင်္ကေတအဖြစ် အသုံးပြုထားသည်။ ထိုသို့ အသုံးပြုလျက် လူတကာ၏ အချစ်ခင် အကြင်နာ ခံရသဖြင့် အလိုရှိတိုင်း ရသော်လည်း ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ပြုကျင့်ခဲ့သော လူငယ်တစ်ဦး၏ အမူအရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ဒုက္ခတွေ့၍ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်လာသဖြင့် မေတ္တာစိတ် ရှိမှုဘက်သို့ ပြောင်းလာသော၊ ထိုနောက် မေတ္တာ စေတနာ ထားထိုက်ရာ ထားထိုက်ကြောင်း တို့ကို ရှာဖွေ၍ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပြုကျင့်လာသော၊ လူငယ်အရွယ်မှ လူအိုအရွယ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သော သူ၏ အမူအရာတို့ကို လည်းကောင်း လွမ်းစရာ၊ သနားစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်အောင် အကွက်စေ့စေ့ သရုပ်ဖော်ခဲ့သည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။]

လုံမငယ် အယ်လစ်ဘောက်သည် မကြာသေးခင်က လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တလောတုန်းကပင် သူ့ခင်ပွန်းလင်သည် ရုတ်တရက် မတော် တဆ သေဆုံးသဖြင့် သူ့မှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ မော့စဘက် ကာ လမ်းငယ်ရှိ သူ့အိမ်ငယ် သူ့အခန်း၌ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် လူ့လောကသို့ ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သော ဖတဆိုးကလေး အကြောင်း ကိုသာ နေ့ရှိသမျှ တွေး၍ စိတ်ကူးနှင့် ရူးနေရရှာသည်။ သူ့စိတ်ကူးတွင် ဖတဆိုးကလေးကို လူချမ်းသာ ဖြစ်စေချင်သည်။ လူတော် လူကောင်း ဖြစ်စေချင်သည်။ အကောင်းဟူသမျှ၊ အလှဟူသမျှ၊ အမွန်အမြတ် ဟူသမျှ သူ့ကလေး၌ အပြည့်ရှိစေချင်သည်။ သူ့စိတ်ကူးတွင် ပန်းဥယျာဉ်နှင့်၊ ရေပန်း နှင့်၊ မှန်ပြတင်းနှင့် ကြွားဝါဂုဏ်မောက်နိုင်သော ကျောက်အုတ်ကာ၊ ကျောက် ပြားခင်း နေအိမ်မျိုးပင်လျှင် သူ့ကလေး၏ အဆင့်အတန်းကို မိပါမည်လော ဟု သူ သံသယ ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ သူ့စိတ်ကူးတွင် သူ့ကလေးကို ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်စေချင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ပါရဂူ၊ ပါမောက္ခ ဖြစ်စေချင်သည်။

လုံမငယ်၏အိမ်နှင့် ဘေးချင်းကပ်တွင် အိမ်ငယ်တစ်ဆောင် ရှိ သည်။ အဘိုးအိုတစ်ဦး နေသောအိမ် ဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုသည် အပြင်အပ သို့ အလွန်ထွက်ခဲ့သည်။ ထွက်သည့်အခါ ပန်းပွားတပ်ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်လျက် ခေတ်ဟောင်းက ထီးစိမ်းကို ဆောင်းကာ ထွက်လေ့ရှိသည်။ ထီးခရိုင်များ သည် ဝေလငါး နံရိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ အနီးအနားရှိ ကလေးတို့သည် အဘိုးအိုကို ကြောက်ကြသည်။ လူကြီးများကမူ အဘိုးအို အထီးကျန် အခန်း အောင်း၍ နေခြင်းသည် အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု အချင်းချင်း ပြောတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေဝင်ရီတရောအချိန်၌

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူ့အိမ်ထဲမှ သံစုံတူရိယာတေးသံသည် အပြင်သို့ ထွက်လာ၍ လေဟုန်စီး နေသကဲ့သို့ ချိုချိုအေးအေး သာသာယာယာ မြည်နေတတ်သည်။ တူရိယာ သေးသေး ငယ်ငယ်တို့ကို တိုးတိုးသာသာ တီးမှုတ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဘိုးအို၏အိမ်ငယ်ကို ဖြတ်သွားကြသော ကလေးတို့သည် အိမ်ထဲ၌ နတ်သမီးကလေးများ သီဆိုတီးမှုတ်နေကြသည်ဟု အထင်ရှိကြ သဖြင့် သူတို့၏အမေများကို မေးကြည့်ကြသည်။ ကလေးအမေများသည် မသိကြသဖြင့် ‘ဟယ်တောက်တီးတောက်တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ဂီတ သေတ္တာဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဂီတသေတ္တာထဲက မြည်တာ ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ဖြေလိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုသည် လူဖလံကလေး ဖြစ်သည်။ အိမ်နီးနားချင်းတို့သည် အဘိုးအိုနှင့် စကားပြောဖူးကြသူများ မဟုတ်။ သူ့အမည် ဗင်ဆွင်ဂါ ဖြစ် သည်ဟုသာ သိကြသည်။ လုံမငယ် အယ်လစ်ဇဘက်လည်း အဘိုးအိုနှင့် စကားပြောဖူးသည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ထူးသည်မှာ အဘိုးအိုသည် အယ်လစ်ဇဘက်၏ အခန်းပြတင်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားတိုင်း အယ်လစ်ဇဘက်ကို မြင်လျှင် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်တတ်၍ အယ်လစ်ဇဘက်ကလည်း ကျေးဇူးတင် သော သဘောဖြင့် ဦးလည်ညိတ်ကာ တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံပန်းမှာ တစ်ဦးဦးတွင် အရေးတစ်ခုခု ကြုံလာ၍ အကူအညီတောင်းလျှင် ရနိုင်ကောင်း၏ဟု နှစ်ဦးစလုံးက မျှော်လင့်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ညနေ မှောင်စပျိုးလာသောအခါတိုင်း လုံမငယ်သည် ပြတင်း ပေါက်အနီး၌ တစ်ဦးတည်းထိုင်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ သွားလေသူ သူ့ခင်ပွန်း လင်ကို သတိရ၍ ပူဆွေးငေးနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖွားမြင်လာတော့ မည့် ဖတဆိုကလေး၏ နောင်ရေးကိုတွေး၍ စိတ်ကူးနှင့် ရူးနေတတ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဗင်ဆွင်ဂါသည် သူ့အခန်းပြတင်းကို ဖွင့်တတ်သည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ တူရိယာတေးသံသာသည် သူ့အခန်း ခပ်မှောင်မှောင်ထဲမှ

ထွက်လာ၍ အပြင်၌ မြည်နေတတ်သည်။ တိမ်ကြိုတိမ်ကြားမှ ငွေလရောင် ဖြာထွက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ လုံမငယ်အဖို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ရသည်။ လုံမငယ်ကလည်း အဘိုးအို၏ အိမ်အနောက်ဘက်က ပြတင်း ပေါက်အောက်၌ ပေါက်နေကြသော ပန်းပင်တို့ကို ရေလောင်းပေးလေ့ ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအို အမြဲလိုလို သူတိမေ့သော ပန်းပင်တို့သည် အမြဲစိမ်း၍ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

နွေနှောင်းရာသီသို့ ရောက်လာပြီ။ လေရူးသုန်သုန် တိုက်လာ၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ညနေတွင် လုံမငယ် အယ်လစ်ဘောက်တို့ လမ်းငယ်၌ လူသွားလူလာ မရှိ၊ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုနေ့ညနေ၌ မွေ တော့ ဖွားတော့မည်ဟု လုံမငယ် သိလာသည်။ အိမ်၌ မိန်းမဖော် မရှိသဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်းလည်း ဖြစ်လာသည်။ မိုးချုပ်သောအခါ အမယ်အိုတစ်ယောက် ပေါက်လာသည်။ ဖန်မီးအိမ်ကိုဆွဲလျက် ခြေကျင်လျှောက်လာသည်။ မီးနေ စောင့်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အမယ်အိုသည် ရေနွေးအိုး တည်သည်။ အိပ်ရာ၌ ပိတ်ကောင်းပိတ်သန့် ခင်းသည်။ ကလေး မျက်နှာမြင်ခါနီးတွင် ပြုအပ်သော ကိစ္စဟူသမျှကို ဆောင်ရွက်သည်။ လုံမ ငယ်သည် မည်သို့မျှ မဆို မပြော။ အမယ်အို ပြုသမျှကို ခံယူလိုက်သည်။ ကလေးအနီးဖြင့် ထုပ်ထွေးထားသော မွေးစကလေးငယ် သူ့နံဘေး၌ အိပ် ပျော်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါကျမှ အမယ်အိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ-

‘ဟိုဘက်အိမ်ရှင် ဗင်ဆွင်ဂါက လွတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတာပါ’ ဟု အမယ်အိုက ပြန်ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် လုံမငယ်သည် စိတ်ချလက်ချ ပြန်အိပ်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော အခါ လုံမငယ်သည် အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့အခန်း တွင် အစစအရာရာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။ နွားနို့ကျိုပြီးပြီ။ သောက် ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့နံဘေးတွင် သူ့သားငယ်သည် နို့ဆာသဖြင့် ငိုနေ

သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမယ်အိုသည် အခန်းထဲ၌ မရှိတော့ချေ။ သားသည် အမေ လုံမငယ်သည် ကလေးကို ရင်ခွင်၌ထား၍ နို့တိုက်သည်။ လှလည်း လှ၍ သန်လည်းသန်သော သားငယ်ကိုကြည့်ကာ တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နူးနေသည်။ သားငယ်ကို မမြင်လိုက်ရရှာသော သွားလေသူ သူ့ခင်ပွန်းလင်ကို သတိရလာသော အခါ၌မူ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် စီးကျလာသည်။ သို့ရာတွင် သားငယ်ကို ပွေ့ထားရင်း ပြီးချင်လာသဖြင့် ပြီးရပြန်သည်။ ထိုနောက် သားငယ်ကိုပွေ့လျက် အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ နိုးလာသောအခါ နွားနို့ တစ်ခွက် ရောက်နေပြန်သည်။ အသားပြုတ်ဟင်း တစ်ခွက်လည်း ရောက်နေသည်။ သားငယ်သည် အနီးသစ်ဖြင့် ထုပ်လျက်၊ ထွေးလျက် ဖြစ်နေပြန်သည်။

J

များမကြာခင် လုံမငယ်သည် ကျန်းမာ၍ အားရှိလာသဖြင့် အကူမလိုတော့ပြီ။ သူ့ကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်၍ မွေးစ သားငယ်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုစုသည်။ သူ့သားငယ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဘာသာဝင်အဖြစ် ချီးမြှင့်ဖို့ လိုသေးသည်ကို သူ သတိရလာသည်။ ရေဖျန်းမင်္ဂလာ ပြုသောအခါ သူ့သားငယ်၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ပေးရန် ဦးကိုင်အဖ လိုသေးသည်ကိုလည်း သတိရလာသည်။ တစ်ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါ၏အိမ်မှ တူရိယာ တေးသံသာကို ကြားလာသောအခါ လုံမငယ်သည် အဘိုးအို၏ အိမ်သို့ ကူးသွား၍ တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ခေါက်သည်။ ထိုအခါ အိမ်တွင်းမှ ‘ဝင်ခဲ့ပါ၊ သမီး’ ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခေါ်လိုက်သောအသံ ပေါ်လာသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် တူရိယာ တေးသံသာသည် တိတ်သွားသည်။ အဘိုးအို၏ အခန်းထဲ၌ စားပွဲဟောင်း ခပ်သေးသေး တစ်ခုရှိသည်။ စားပွဲပေါ်၌ စားပွဲတင်ဖန်မီးအိမ် ရှိသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ ရှိရိုးရှိစဉ် အတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လုံမငယ် အယ်လစ်ဘောက်က ‘အမယ်အိုတစ်ယောက်ကို ဘဘကြီး လွတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး ဘဘကြီးရယ်။ ကျွန်မ အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်လို့ ငွေစ ကြေးစ ရလာရင် အမယ်အိုကို ကျွန်မ ကန်တော့ပါမယ်။ အခု ကျွန်မမှာ ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိလာပြန်ပြီ။ သားငယ်ကို ဘာသာဝင်အဖြစ် ချီးမြှင့်ဖို့ကိစ္စပါ။ သူ့အဖေရဲ့ အမည်အတိုင်း အော်ဂတ် စတတ်လို့ အမည်ပေးချင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ ဘဘကြီး က လွဲလို့ အသိအကျွမ်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ရေဖျန်းမင်္ဂလာ ပြုတဲ့အခါ မှာ သားငယ်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ပေးမယ့် ဦးကိုင်အဖ မရှိ ဖြစ်နေပါတယ်’ ဟု သူ့ကိစ္စကို ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါ အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါသည် သူ့မှတ်ဆိတ် ဖြူနီကြောင်ကျား ကို လက်ဖြင့်သပ်လျက် ‘အေး.....ဒီကိစ္စတွေကို ဘဘကြီးလည်း သတိပြုမိပါ တယ်။ ကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့၊ ချမ်းသာတဲ့ ဦးကိုင်အဖကိုရရင် အင်မတန်ကောင်း မှာပဲ။ ဒါမှ နင့်ကလေးမှာ အရေးကြီးတဲ့အခါ သူ့ဆီက အကူအညီ အစောင့် အရှောက်ကို ရနိုင်တာပေါ့။ ငါကတော့ နင်သိတဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့လူလည်း ဖြစ်တယ်။ လူအိုလည်း ဖြစ်တယ်။ မိတ်ဆွေလည်း အနည်း အကျဉ်းသာ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူသင့်တယ်၊ ဘယ်ဝါသင့်တယ်လို့ ငါ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ ပြောနိုင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ကို ငါပြောဖို့သာ ရှိတာပဲ။ နင်သဘောကျလို့ လက်ခံချင်ရင် လက်ခံပေါ့’ ဟု ဆိုသည်။ သားသည်အမေ လုံမငယ်သည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်၍ သူ့သားအတွက် အဘိုးအိုကို ဦးကိုင်အဖအဖြစ် လက်ခံလိုက်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် မွေးစကလေးငယ်ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သို့ ခေါ်သွား၍ ရေဖျန်းမင်္ဂလာပြုသည်။ ယခင် အမယ်အိုလည်း ရေဖျန်း မင်္ဂလာပွဲသို့ ရောက်လာ၍ မွေးစကလေးငယ်အား ဇာလာဒင်္ဂါးတစ်ပြား လက်ဖွဲ့သည်။ လုံမငယ် အားနာပါးနာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ

စာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမယ်အိုက ‘လက်ခံပါ သမီးရယ်။ မယ်မယ့်မှာ ပြည့်စုံနေပါပြီ။ အိုလည်း အိုပါပြီ။ ဒီလက်ဖွဲ့ကြောင့် သားငယ်ကို မ စမယ့်လူ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ မယ်မယ်နဲ့ ဗင်ဆွင်ဂါဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း ဖြစ်လေတော့ အခုလို မယ်မယ်က လက်ဖွဲ့လိုက်တာဟာ ဗင်ဆွင်ဂါ စိတ်ချမ်းသာအောင် မယ်မယ် က ပြုသလိုပါပဲ။ လက်ခံပါ သမီးရယ်’ ပြောရှာပါသည်။

ထိုနောက် သုံးဦးသားသည် လုံမငယ်၏ အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ အိမ်တွင် လုံမငယ်သည် ကော်ဖီဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ဗင်ဆွင်ဂါသည် သူ့အိမ်မှ ကိတ်မုန့်တစ်လုံး ယူလာသဖြင့် ထိုဧည့်ခံပွဲကို ရေဖျန်းမင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲဟု ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စားမှုသောက်မှု ပြီးစီးကြ၍ ကလေး အိပ်ပျော်နေ ခိုက်တွင် အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါက မရဲတရဲ ပြောသည်မှာ ‘သမီး အယ်လစ် ဇောက် ဒီနေ့ကစပြီး ဘဘကြီးဟာ သားငယ် အော်ဂတ်စတတ်ရဲ့ ဦးကိုင်အဖ ဖြစ်လာပြီ။ ဒီတော့ ဘဘကြီးဟာ သားငယ်ကို ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့ စံပျော်ရာ နန်းဗိမာန်လည်း ပေးချင်တယ်။ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို လည်း အိတ်ကြီးထဲမှာ အပြည့်ထည့်ပြီး ပေးချင်တယ်။ အေး ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒသာ ရှိတာပဲ။ ဟောဒီ တာလာဒင်္ဂါး တစ်ပြားလောက်သာ ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားငယ်အတွက် ဘဘကြီး တတ်သလောက်၊ တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်။ သမီး အယ်လစ်ဇောက်... နင့်စိတ်ထဲမှာ နင့်သားကို အကောင်းတွေ၊ အလှတွေချည်း ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ။ အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံးလို့ နင် အထင်ရှိတဲ့ ဆုတစ်ခုကို တောင်းပါ။ နင့်ဆုတောင်းပြည့်အောင် ငါ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ နင် အကြိုက် ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဆုတစ်ခုကိုသာ တောင်းရမယ်နော်။ ကြားရဲ့လား။ ကိုင်း နင် သေသေချာချာ စဉ်းစားထား။ ဒီကနေ့ ညနေဟာ နင့်ကလေးရဲ့ ရေဖျန်း မင်္ဂလာနေ့ မဟုတ်လား။ ဒီညနေမှာ ငါ့အိမ်ဆီက သံစုံတူရိယာ တေးသံသာ ကို နင် ကြားရလိမ့်မယ်။ ကြားတဲ့အခါ နင် တောင်းချင်တဲ့ဆုကို နင့်သား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကလေးရဲ့ နားမှာကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေးသာ ဆိုလိုက်၊ ကြားရဲ့လား။ နင့်ဆုတောင်း ပြည့်ရစေမယ်' ဟု မှာလေသည်။

ထိုသို့ မှာပြီးနောက် အဘိုးအိုသည် သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ အမယ်အိုလည်း ထ လိုက်သွားသဖြင့် လုံမငယ်တစ်ဦးသာ ကျန်ခဲ့သည်။ အကယ်၍ တာလာဒဂီးနှစ်ပြားသည် ကလေးခုတင်ပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ကိတ်မုန့် တစ်ပိုင်းတစ်စသည် စားပွဲပေါ်၌ လည်းကောင်း ရှိနေကြသည် မဟုတ်လျှင် အိပ်မက် မက်နေသလားဟု လုံမငယ် ထင်မိမည် ဖြစ်လေသည်။ လုံမငယ်သည် ကလေးပုခက်အနီး၌ ထိုင်လျက် ပုခက်လွဲရင်း တွေ့နေသည်။ ထို့နောက် သူတောင်းချင်သော ဆုအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားနေသည်။ ပထမသော် သူ့သားငယ်ကို သူဌေးကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ ထို့နောက် အဆင်းလှစေချင် ပြန်သည်။ ထို့နောက် ခွန်အား ကြီးစေချင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်စေချင်ပြန်သည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်းစားရင်း မရွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မရွေးတတ်သည့်အဆုံး၌ အဘိုးအို အပြောင်အပြက် ပြောခြင်း မျှသာ ဖြစ်မည်ဟု ယူ၍ ဆက်လက် စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ နေလိုက်တော့ သည်။

မိုးချုပ်စ ပြုလာပြီ။ နေ့လယ်တုန်းက ဧည့်ခံပွဲ ပင်ပန်းခဲ့ရ၍၊ သူ့ ဘဝကို စဉ်းစားမိ၍၊ ဆုအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားရလွန်း၍ လူမောစိတ်မော ဖြစ်လာသဖြင့် လုံမငယ်သည် ကလေးပုခက်ဘေး၌ အိပ်ငိုက်လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဂီတသေတ္တာ တေးသံထက် ပို၍ သာယာသော၊ ပို၍ သိမ်မွေ့ သော၊ ထူးကဲသော၊ နူးညံ့သော တေးသံသာသည် အဘိုးအို၏အိမ်ဆီမှ ရုတ်တရက် မြည်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ လုံမငယ်သည် လန့်နိုး၍ အဘိုးအို မှာခဲ့သောစကားကို သတိရလာသည်။ အဘိုးအိုကို ယုံချင်လာ၍ သူ့အမှာ စကားအတိုင်း သူ့သားငယ်အတွက် ဆုတောင်းလိုသောဆန္ဒ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဆန္ဒအားကောင်းလာလေလေ သူ့စိတ်၌ ရှုပ်ထွေးလာလေလေ

ဖြစ်ရသည်။ မည်သို့သောဆုကို တောင်းရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးလာသောအခါ သားသည်အမေ လုံမငယ်သည် စိတ်ပူလာသည်။ မျက်ရည်ပင် ကျလာသည်။ ထိုအခိုက် တေးသံသည် ခပ်ကျယ်ကျယ် မြည်နေရာမှ မတိုးမကျယ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာမှ သူ ဆုတောင်းဖြစ်လျှင် အချည်းအနီး ဖြစ်ရလေတော့မည်။ လုံမငယ်သည် သက်မကြီး ချလိုက်ပြီးနောက် သားငယ်၏ နားမှာ ကပ်၍ ‘လူကလေးရေ၊ လူကလေးအတွက် အမေ ဆုတောင်းချင်တာကတော့.....’ ဟု ဆိုနေစဉ် တေးသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိမ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လုံမငယ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်၍ ‘မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား သနားပါစေလို့ လူကလေးအတွက် အမေ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွယ်’ ဟု မမီမကမ်း ကမန်းကတန်း ဆိုလိုက်သည်။ တေးသံ တိမ်နေဆဲ၌ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တေးသံသည် လုံးဝ တိတ်သွားပြီ။ အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။ လုံမငယ်သည် ကလေးပုခက်အနီး၌ ငိုလည်းငိုသည်။ အစိုးရိမ်လည်း ဝင်လာသဖြင့် ‘လူကလေးအတွက် အမေ ဆုတောင်းလိုက်ပြီ။ အမေဆုတောင်းဟာ အမေ စဉ်းစားမိသမျှ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တာပဲ။ သင့်မှ သင့်ပါမလား မသိ။ အမေဆုတောင်းအတိုင်း လူကလေးကို ဝိုင်းချစ်ကြ၊ ဝိုင်းသနားကြတယ် ဆိုကြစေဦး အမေချစ်သလောက် ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်ပါဘူး။ အမေ သနားသလောက် ဘယ်သူမှ မသနားနိုင်ပါဘူးလူကလေးရယ်’ ဟု သူတစ်ဦး တည်း ဆိုညည်းရှာသည်။

၃

သားငယ် အော်ဂတ်စတတ်သည် လမ်းလျှောက်တတ်သော အရွယ်သို့ ရောက်လာပြီ။ အသားအရေ ဖြူဖွေးနူးညံ့သည်။ မျက်လုံး မျက်ဖန် ကောင်း၍ တောက်ပြောင်သည်။ အကြည့်အရှု ဖျတ်လတ်သည်။ သူ့ကို မိခင်က

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လည်း အလိုလိုက်သည်။ လူတိုင်းကလည်း အလိုလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေဖျန်းမင်္ဂလာနေ့က သူ့ဆုတောင်း ပြည့်လိမ့်မည်ဟု မိခင် အယ်လစ်ဇဘက် ထင်ချင်လာသည်။ လမ်းထဲတွင် အော်ဂတ်စတတ်ကို မြင်သူတိုင်း ပျော်သည်။ ဝမ်းသာသည်။ အော်ဂတ်စတတ်၏ လက်ကို မယုယဘဲ မနေနိုင်၊ ယုယသည်။ ချီးမွမ်းစကား ဆိုသည်။ လမ်းထဲက အခြား သားသည်အမေ များသည် သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကြသည်။ မိန်းမ ခပ်ကြီးကြီးတို့သည် သူ့အား သစ်တော်သီး ပေးကြသည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့နွဲ့ဆိုးကို မည်သူကမျှ အပြစ်မယူ။ သဘောကျ ကြသည်။ အပြစ်မြင်သည့်တိုင်အောင် ‘ကလေးပဲဟယ် အပြစ်ယူလို့ ရပါ့မလား’ ဟု ဆိုကြသည်။ မိခင် ဆုတောင်းခဲ့သည့်အတိုင်း အော်ဂတ် စတတ်သည် ဝိယသိဒ္ဓိ ပေါက်နေပြီ။

ထိုမျှ မကသေးပါ။ သား အော်ဂတ်စတတ်ကို တွေ့ခဲ့သူတို့သည် အော်ဂတ်စတတ်၏အိမ်သို့ အလည်အပတ်လာ၍ မိခင် အယ်လစ်ဇဘက်ကို အရေးတယူ မေးထူး ခေါ်ပြော ပြုကြသည်။ ယခင်အခါများကသော် အယ်လစ်ဇဘက်သည် အိမ်တွင် သူ့တစ်ယောက်တည်း နေရသည်။ သူ့ထံ သို့ လာ၍ အချုပ်အလုပ်အပ်သူ ပါးလှသည်။ ယခုမူ အလည်အပတ်လာသူ များလာသည်။ အချုပ်အလုပ်အပ်သူ ပွားလာသည်။ အိမ်တွင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေလာသည်။ သားအမိ လမ်းထွက်တိုင်း သားအမိကို ဦးလည်ညိတ်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြုံးပြကြသည်။ သားငယ်ကို ပို၍ ဦးစားပေးကြ သည်။

တစ်ဖက်အိမ်တွင် အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါနှင့် နေသည့်အခါ အော်ဂတ် စတတ်သည် အပျော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗင်ဆွင်ဂါသည် သားငယ် ကို အိမ်သို့ခေါ်သည်။ ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်၌ ခေါ်လေ့ရှိသည်။ အိမ်ခန်းသည် ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်သည်။ နံရံတွင်း မီးဖိုက မီးတောက် သေး

သေး နီနီရဲရဲ၏ အလင်းရောင်သာ ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအလင်းရောင် ရှေ့တွင် ကြမ်းခင်း သားမွေးကော်ဇောပေါ်၌ သားငယ်နှင့်အတူ ထိုင်ကာ မီးတောက်ကိုကြည့်ရင်း အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါက ပုံပြော၍ သားငယ် အော်ဂတ် စတတ်က ပုံနားထောင်သည်။ ပုံဆုံးသောအခါ သားငယ်သည် အိပ်ချင်မျက်စိ ဖြင့် မီးတောက်ရှိရာသို့ ငေးနေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် တူရိယာတေးသံ သည် အမှောင်ထဲမှ သာသာယာယာ မြည်ထွက်လာတတ်သည်။ ဖြစ်တတ် သေးသည်မှာ သားငယ်နှင့် အဘိုးအိုတို့က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြစဉ် တစ်ခန်းလုံးသည် တမန်လူပျံငယ်များဖြင့် ပြည့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အခန်း မှောင်မှောင်ထဲတွင် လူပျံငယ်များသည် ရွှေရောင်တောင်ပံများကို ခတ်ကာ ပျံသန်းကြသည်။ ပျံသန်းရင်း ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်ကာ အတွဲလိုက်၊ အတွဲ လိုက် ကကြသည်။ က ရင်း သီဆိုကြသည်။ သားငယ် အော်ဂတ်စတတ်အဖို့ မှာ တစ်ခန်းလုံးသည် တမန်လူပျံသီချင်း။ တစ်ခန်းလုံးသည် ရွှေရောင် တောင်ပံ တဝင်းဝင်း။ တစ်ခန်းလုံးသည် ဂီတ။ တစ်ခန်းလုံးသည် အက။ တစ်ခန်းလုံးသည် အလှ။ အားရရွှင်လန်းစရာကြီး ဖြစ်ပါပေသည်။ သားငယ် အော်ဂတ်စတတ်၏စိတ်တွင် အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါ၏ အခန်းမှောင်မှောင် အတွေ့အကြုံသည် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်လာသည်။ နောင်အခါ၌ အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး အကလေးဘဝကို အောက်မေ့လိုက်တိုင်း အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါ၏ အခန်းမှောင်မှောင်ကို သတိရ သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ မီးဖိုက မီးတောက်သေးသေး နီနီရဲရဲကို သတိရ သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ တူရိယာတေးသံသာကို လည်းကောင်း၊ လူပျံငယ် များ၏ ရွှေရောင်တောင်ပံ တဝင်းဝင်းကို လည်းကောင်း၊ လူပျံငယ်များ၏ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် အကကို လည်းကောင်း သတိရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အဝေးရောက် အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ၏ ဇာတိရပ်ရွာကို အောက်မေ့ တမ်းတမိသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် အနည်းငယ် ကြီးပြင်းလာလေပြီ။ ထိုအခါ မိခင် အယ်လစ်ဘောက်၏ စိတ်တွင် ပူပန်ခြင်း၊ ညှိုးငယ်ခြင်း ဖြစ်သည့်အခါများ ရှိလာကြသည်။ သားငယ် ရေဖျန်းမင်္ဂလာနေ့က သူ့ဆုတောင်းကို လည်းကောင်း၊ သင့်မှ သင့်ပျံ့မလားဟု သူ သံသယဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို လည်းကောင်း သတိရလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သားငယ်သည် အိမ်အနီးရှိ လမ်းများ ပေါ်၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားပါသည်။ ကစားဖော်တို့သည် သူ့ကိုညှာ၍ သူ့အလိုလိုက်ကာ ကစားကြသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတို့သည် သူ့အား စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ ကစားစရာ အကုန်ပေးကြသည်။ သစ်ကြားသီး စားချင်သလား၊ ပန်းသီးစားချင်သလား၊ ကိတ်မုန့်စားချင်သလား ပေးကြ သည်။ ကစားစရာအရပ် လိုချင်သလား၊ ပေးကြသည်။ ချီစေချင်လျှင် ချီသည်။ ပန်းခူးချင်လျှင် ခူးခွင့်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သားငယ်သည် နေ့တိုင်း လိုလိုပင် မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်သည်။ မိခင်က ဆီး၍ ညစာကျွေးလျှင် သူ စိတ်ကောက်သည်။ ပန်းကန်ကို သူ တွန်းပစ်သော ကြောင့် မိခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ငိုသောအခါ သူ ဂရုမစိုက်။ စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးနှင့် သူ့အိပ်ရာသို့ သွား၍ အိပ်သည်။ မိခင်က မြည်တွန်တောက်တီးလျှင် သူ နှုတ်လှံထိုးသည်။ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သည်။ သူ့ကို အားလုံးက ချစ်ကြသည်။ အမေကသာ သူ့ကို မချစ်သောကြောင့် သူ့ကို ဆူလားပူလား လုပ်သည်ဟု မိခင်ကို သူ အပြစ်တင်သည်။ အယ်လစ်ဘောက်သည် ထိုအဖြစ် မျိုးနှင့် ခဏခဏ ကြုံရသဖြင့် ခဏခဏ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။ သို့ရာတွင် တအောင့်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တအောင့်ကြာသောအခါ သားငယ်၏ အိပ်ရာသို့ သွားဖြစ်အောင် သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေသော သားငယ်၏ မျက်နှာ ကို ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်တွင် မြင်လိုက်လျှင်ပင် စိတ်ပြေသွားသည်။ အမိုက် ဖော်ကားသော သားငယ်ကို အလိုမလိုက်ဘဲ မိခင် တင်းမာခဲ့ခြင်းတို့သည်

ပျက်ပြယ်ကုန်ကြရသည်။ သားငယ် မနိုးအောင် သားငယ်ကို နမ်းသည်။ သူ့သားငယ်ကို လူတိုင်းက ချစ်သနား၍ အလိုလိုက်ခြင်းသည် စင်စစ်မှာ သူ့ပယောဂကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။ အကယ်၍ သူ ဆိုခဲ့သော ဆုတောင်းမျိုးကိုသာ သူ မဆိုခဲ့ပါက အကောင်းသားဟု သူ တွေးလာမိသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းလည်းဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း ဖြစ်လာသည်။

တစ်ခါသော် လုံမငယ် အယ်လစ်ဘောက်သည် အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါ ၏ အိမ်ပြတင်းအောက် ပန်းခင်း၌ ရွက်နွမ်းရွက်ညှိုးများကို ရွက်ဖြတ် ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်နေသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်အနောက်ဘက်က ခြံဆီမှ သူ့သားငယ်၏အသံကို ကြား၍ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာ သားငယ်ကို မြင်သည်။ သားငယ်သည် နံရံကို မှီနေသည်။ သူ့မျက်နှာအလှတွင် မထီလေးစား အမူအရာ ပေါ်နေသည်။ သူ့အရှေ့တွင် သူ့ထက် အရပ်မြင့်သော ကလေးမတစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့ကို ချောနေသည်။

‘မောင်လေးက ချစ်စရာပါကွယ်။ မမကို မနမ်းချင်ဘူးလား၊ နမ်းစမ်းပါ၊ နမ်းလေ’

‘မနမ်းချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ နမ်းရမှာလဲ’

‘နမ်းပါဟယ်၊ မောင်လေးက အလိမ္မာသားနဲ့။ မောင်လေး ဘာ လိုချင်သလဲ၊ မမ ပေးမယ်လေ’

‘ဘာပေးမှာလဲ’

‘သစ်တော်သီးနှစ်လုံး ပေးမှာပေါ့’

‘ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလိုက်လို့၊ မလိုချင်ပါဘူး’

သားငယ် အော်ဂတ်စတတ်သည် ဂရုမစိုက်သော အမူအရာဖြင့် ငြင်း၍ သွားတော့မည် ပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကလေးမက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ချောပြန်သည်။

‘မောင်လေးကလည်းနေပါဦးဟယ်။ မမမှာ လက်စွပ်လှလှလေး ရှိတယ်လေ’

‘လက်စွပ်လား၊ ပြပြ’

ကလေးမသည် သူ့လက်စွပ်ကိုပြရာ အော်ဂတ်စတတ်သည် သေ သေချာချာ ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ကလေးမ၏ လက်သူကြွယ်မှ လက်စွပ် ကို ချွတ်၍ သူ့လက်မှာ ဝတ်သည်။ ထိုနောက် နေရောင်၌ သူ့လက်ကို ထောင်ကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောကျနေသည်။ ထိုနောက် လက်စွပ်ကိုသာ ကြည့်လျက် ‘နမ်းမယ်’ ဟု ဆိုကာ ကလေးမကို နမ်းသည် ဆိုရုံမျှ နမ်း၍ လက်စွပ်ကို ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ ကလေးမက ‘လာ... မောင်လေး။ အတူတူ ကစားရအောင်’ ဟု ခေါ်၍ အော်ဂတ်စတတ် ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ရာ ‘သွား.....ငါ့လက်ကို မကိုင်နဲ့၊ နင်နဲ့ မကစားချင်ဘူး’ ဟု ပြန်အော်လိုက်သည်။ ကလေးမသည် ငို၍ ခြံထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ အော်ဂတ်စတတ်သည် မဲကာရွဲကာ လိုက်ကြည့်၍ ခြံထဲ၌ နေရစ်သည်။ သူ့လက်ချောင်း၌ ချောင်နေသော လက်စွပ်ကို ပတ်ချာလှည့်ကာ ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုနောက် လေချွန်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍ ခြံထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေသော မိခင် အယ်လစ်ဘောက်သည် ကတ် ကြေးကို ကိုင်ရင်း သူ့သားငယ် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြုလိုက်ပုံကို မြင်သောအခါ ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်၍ ‘ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ လူကလေးရယ်။ လူ ကလေးမှာ အကြင်နာတရား နှလုံးသားမှ ရှိရဲ့လား လူကလေးရဲ့’ ဟု ခေါင်းတခါခါနှင့် ထပ်ကာထပ်ကာ မြည်တမ်းရှာသည်။

အတန်ကြာ၍ အိမ်သို့ သားငယ် ပြန်လာသောအခါ မိခင်သည် သားငယ်၏ ရိုင်းစိုင်းပုံကို ပြောပြ၍ အပြစ်တင်သည်။ ဆုံးမသည်။ သို့ရာတွင် သားငယ်သည် သူ့မှာ ဘာအပြစ်မျှ မရှိသကဲ့သို့ မချိုမချင် မျက်နှာပေးဖြင့်

မိခင်ကို ပြန်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ သီချင်းတအေးအေးနှင့် နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိခင်ကို ပလူးပလဲလုပ်၍ ချော့သည်။ ကနွဲ့ကလျ လုပ်၍ မြူသည်။ မိခင်မှာ ရယ်နေရသည်။ ကလေးသည် အမိုက်အမဲသာ ဖြစ်သည်။ အမိုက်အမဲ အသေးအဖွဲ့ကို ဗွေယူနေလျှင် လူကြီးသာ မိုက်ရာကျ မည်။ မိခင်သည် ထိုသို့ဆင်ခြေပေး၍ သားငယ်ဘက်သို့ ပါသွားတော့သည်။

သို့ရာတွင် သားငယ် အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ၏ ရိုင်းစိုင်းမှုကြောင့် သူ ခံထိုက်သော အပြစ်ဒဏ်မှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ လေးစားသောသူသည် သူ့ဦးကိုင်အဖ ဗင်ဆွင်ဂါ တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ တစ်ညနေ၌ သားငယ်သည် အဘိုးအို၏ အိမ်သို့ ကူး သွားသည်။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက 'ဒီကနေ့တော့ မီးဖိုထဲမှာ မီးမတောက် ဘူး။ တေးသံလည်း မမြည်ဘူး။ လူပျံငယ်တွေလည်း စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ငါ့မြေးက ဆိုးသကိုးကွ' ဟု ဆီး၍ ပြောလိုက်သည်။ သားငယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြော။ အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ အိပ်ရာ၌ ပစ်လွဲ၍ ငိုပါလေသည်။ လူ ကောင်းကလေး ဖြစ်လာအောင်၊ အကြင်နာတရား ရှိလာအောင် သားငယ် သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်မည်လား မသိ။

ထိုနေ့မှစ၍ အဘိုးအို၏ မီးဖိုတွင် ခဏခဏ မီးမတောက်တော့ချေ။ သားငယ်သည် မီးတောက်အောင် ပြုတတ်သော အဘိုးအိုကို မျက်ရည်ခံထိုး၍ ချော့ပါသေး၏။ ကနွဲ့ကလျ ချဲ့၍ လာဘ်ထိုးပါသေး၏။ သို့ရာတွင် မရချေ။

၁၂ နှစ်ပြည့်သော အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အော်ဂတ် စတတ်သည် အဘိုးအို၏အခန်း၌ လူပျံငယ်များကို မြင်ချင်သော်လည်း မြင်၍ မရတော့ပြီ။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ညအချိန် လူပျံငယ်များကို သူ့အိပ်မက်တွင် မြင်ခဲ့ပါက နောက်တစ်နေ့၌ သူ ပိုဆိုးသည်။ ပို ရိုင်းစိုင်း သည်။ သူ့ကစားဖော် ကစားဖက်များကို အနိုင်ကျင့်သည်။

မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား သနားပါစေ ဆုတောင်းပြည့်၍

ပီယသိဒ္ဓိပေါက်နေသော သားငယ်ကို မိခင် စိတ်ကုန်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဆိုဆုံးမ၍ မရသော သားငယ်နှင့် တကျက်ကျက်ဖြစ်၍ ဒုက္ခသာ များခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် သားငယ်၏ကျောင်းမှ သားငယ်၏ဆရာ ဝင်လာ၍ မြို့တော်က ကျောင်းကြီး၌ သားငယ်ကို ပညာသင်ပေးချင်သော သူတစ်ဦး ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောပြသည်။ မိခင်သည် အဘိုးအို၏အိမ်သို့ ကူး၍ အဘိုးအိုနှင့် တိုင်ပင်သည်။ များမကြာခင် နွေဦးရာသီ တစ်မနက်၌ မြင်းရထားကြီးတစ်စီး အိမ်ငယ်ရှေ့တွင် ဆိုက်လာသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသော အော်ဂတ်စတတ်သည် ရထားပေါ်သို့တက်၍ မိခင်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ အဘိုးအိုနှင့် အိမ်နီးချင်းတို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်သည်။ မြို့တော်သို့ သူ ပညာသင် သွားတော့မည်။ မိခင်သည် သားငယ်၏ဦးခေါင်း၌ နောက်ဆုံးအကြိမ် လှလှပပ ဆံပင်ခွဲပေးလိုက်သည်။ သားကလေး ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေဟုလည်း ဆုပေးလိုက်သည်။ မြင်းများကို နှင်လိုက်သဖြင့် ရထားထွက်သွားသည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် လူ့လောကကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီ။

၅

ယခုအခါ၌ သားငယ်သည် ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဦးထုပ်နီ ဆောင်းလျက် နှုတ်ခမ်းမွှေး ယဉ်စေနှင့် ဖြစ်သည်။ အမေအိမ်သို့ မြင်းရထားကြီးဖြင့် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ အမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေပြီဟု ဗင်ဆွင်ဂါက သူ့ထံသို့ စာရေးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညနေတွင် သူ ရောက်လာ၍ မြင်းရထားကြီးမှ ဆင်းသည်။ သူ့နောက်ပါး၌ ရထားထိန်းသည် သားရေသေတ္တာကြီးကို ထမ်းကာ ပါလာသည်ကို မြင်ကြသော အခါ အိမ်နီးချင်းတို့သည် ရင်သပ်အံ့ဩ ဖြစ်လိုက်ကြသည်။ အခန်းသေးသေး၌ မိခင် အယ်လစ်ဘောက်သည် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး ဖြစ်နေရှာသည်။ ခေါင်းအုံး ဖြူဖြူဖွေးဖွေးပေါ်၌ ညှိုးခြောက်နေသော အမေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကို မြင်သောအခါ ဝင်းဝင်းပပ လှနေသော သားသည် အမေ့ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် ငိုပါလေသည်။ အမေသည် စကား မပြောနိုင်။ မလှုပ်မရှားသော မျက်စိဖြင့် သားကို ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နိုင်သည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် အမေ့လက် အေးစက်စက်ကို နမ်းပြီးနောက် အမေ့ အနီး၌ တစ်ညလုံး ဒူးထောက်လျက် စောင့်ကြည့်သည်။ အမေ့မျက်စိနှစ်လုံး မှိတ်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။

အမေ့အလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ် ပြီးကြသောအခါ အဘိုးအို ဗင် ဆွင်ဂါသည် ကောလိပ်ကျောင်းသား အော်ဂတ်စတတ်ကို သူ့အိမ်ငယ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ငယ်သည် ယခင်ကထက် ပို၍ စုတ်ချာသည်။ ပို၍ မှောင်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် နှစ်ဦးသား စကားမပြောဘဲ ထိုင်နေကြသည်။ အတန်ကြီးကြာသောအခါ အဘိုးအိုသည် သူ့လက်ချောင်း ပိန်ခြောက် ခြောက်ဖြင့် သူ့မှတ်ဆိတ်ကို သ ကာ သပ်ကာ ‘ငါ့မြေး အော်ဂတ်စတတ်၊ မီးအိမ်ထွန်းဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ မီးဖိုမှာ အဘိုး မီးမွှေးလိုက်မယ်။ ငါ့မြေးရဲ့မိခင် မရှိလေတော့ မြို့ကြီးကို ငါ့မြေး ပြန်လိမ့်မယ်လို့ အဘိုး ထင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဘိုးတို့ဆီကို တော်တော်နဲ့ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း အဘိုး ထင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် အဘိုးသည် မီးဖို၌ မီးမွှေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ကုလားထိုင်ကို မီးဖိုအနီးသို့ ဆွဲ၍ အော်ဂတ်စတတ် ထိုင်မည့် ကုလား ထိုင်ကို သူ့အနီးသို့ ဆွဲလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား အကြာကြီးထိုင်၍ မီးဖိုထဲ၌ နီရဲလာသော ကျောက်မီးသွေးခဲများကို ကြည့်နေကြသည်။ ခုန် ပေါက်နေကြသော မီးပွားကလေးများ ငြိမ်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။ အဘိုး အိုက တိုးတိုးသာသာ ပြောပြန်သည်မှာ ‘အော်ဂတ်စတတ်၊ မြို့ကြီးကို ငါ့မြေး ပြန်ရတော့မယ်ပေါ့။ ချောချောမောမော ရောက်ပါစေလို့ အဘိုး ဆုတောင်း ပါတယ်။ အဘိုး ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ငါ့မြေးရဲ့အမေဟာ သားကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အင်မတန် ချစ်တဲ့အမေ ဖြစ်တယ်။ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ် အရွယ်မှစပြီး ငါ့မြေးကို ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်။ သူ့ မေတ္တာဟာ ငါ့မြေး ထင်တာထက် ပိုသေးတယ်။ အဘိုးဟာ အရင်တုန်းကလို သံစုံတေး သံ သာသာယာယာ မြည်လာအောင် လုပ်ပေးချင်ပါရဲ့။ လူပျံ့ငယ်တွေ ပေါ်လာကြအောင်လည်း လုပ်ပေးချင်ပါရဲ့။ ငါ့မြေးမှာ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ရောက်လာတော့ လုပ်ပေးလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သံစုံတေးသံကို ငါ့မြေး မမေ့ပါနဲ့။ လူပျံ့ငယ်တွေကိုလည်း ငါ့မြေး မမေ့ပါနဲ့။ သူတို့ဟာ အစဉ်ထာဝရ သီဆိုတီးမှုတ် က ခုန်နေကြမှာပဲလို့ ငါ့မြေးရဲ့စိတ်မှာ အမြဲအစွဲ မှတ်ပိုက်ထားစေချင်တယ်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ငါ့မြေး တစ်ယောက် တည်း တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီး တမ်းတချင်စိတ် ပေါက်လာလို့ တမ်းတလိုက်ရင် သူတို့ကို ငါ့မြေး ကြားလာ မြင်လာပါလိမ့်မယ်။ ကဲဒါပါပဲ။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြပါစို့။ အဘိုးမှာ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေပြီ၊ အိပ်တော့မယ်' ဟု ပြောလေသည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် ကြေကွဲလာသဖြင့် လက်ဆွဲ၍သာ နှုတ်ဆက် နိုင်ရှာသည်။ ထို့နောက် သူ့အမေ စွန့်သွားသောအိမ်ငယ်သို့ ပြန်၍အိပ်လေ သည်။ အိပ်မပျော်ခင် သူ့ကလေးဘဝ တေးဂီတသည် ဝေးလံသောအရပ်မှ သူ့ထံသို့ ရောက်လာ၍ သူ့နား၌ ခပ်တိုးတိုး ခပ်မိန်မိန် မြည်နေသယောင် ယောင် သူ ထင်မိသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူ့ဇာတိမြို့ငယ်မှ သူ ခွာလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူ့ဇာတိမြို့ငယ်တွင် သူ့အကြောင်းကို မကြားရတော့ပြီ။

၆

အော်ဂတ်စတတ်သည်လည်း သူ့ဦးကိုင်းအဖ ဗင်ဆွင်ဂါကို သတိမရတော့ပြီ။ လူပျံ့ငယ်များကို မေ့ခဲ့ပြီ။ ပီယသိဒ္ဓိ တန်ခိုးကြောင့် ယခုအခါတွင် စည်းစိမ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရှင်ကြီး ဖြစ်လာ၍ စည်းစိမ်၌ နစ်မျောနေပြီ။ လမ်းမ လမ်းကျယ်များတွင် မြင်းစီးသွားရင်း သူ့ကို မျက်နှာချိုသွေးကြသော နောက်ပိုးမကလေးများကို အမူပါပါ လက်ယမ်းပြ၍ ကြာကြည့် ကြည့်ခဲ့သော အော်ဂတ်စတတ်၏ ဟန်ပန်မျိုးကို မည်သူမျှ မတုနိုင်။ မြင်းစီး မြင်းထိန်း မပါဘဲ မြင်းလေးကောင်က ရထားကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မြူးမြူးကြွကြွ ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားသော အော်ဂတ်စတတ်၏ ဟန်ပန်မျိုးကိုလည်း မည်သူမျှ မတုနိုင်။ နွေရာသီ ညအချိန် ဥယျာဉ်ပွဲများ၌ အမူးမူး အရူးရူး ဆူပူ ပလွှား အချင်းများတတ်သော အော်ဂတ်စတတ်၏ ဟန်ပန်မျိုးကိုလည်း မည်သူမျှ မတုနိုင်။ အပြိုင်မဲ၊ အဆိုင်မဲ၊ တကယ့်လူ၊ သဲလူ၊ အမယ့်လူ ဖြစ်နေပေသည်။ သူ့ချစ်သူ သန်းကြွယ် မုဆိုးမကလေးသည် သူ့အား ငွေဆိုလျှင်ငွေ၊ ရွှေဆိုလျှင်ရွှေ၊ အဝတ်ဆိုလျှင် အဝတ်၊ မြင်းဆိုလျှင် မြင်း၊ သူတောင်းသမျှ အကုန်ပေးသည်။ မုဆိုးမကလေးနှင့်တွဲလျက် ပါရစ်မြို့တော်သို့ အလည်အပတ်သွားသည်။ ရောမမြို့တော်သို့ အလည်အပတ်သွားသည်။ မုဆိုးမကလေး၏ ပိုးအိပ်ရာ ခင်းပေါ်မှာ အိပ်သည်။ မုဆိုးမကလေးသည် အသားဝါချော၊ သူဌေးကြီး တစ်ဦး၏ သမီး ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်ထဲ၌ ပထမအကြိမ် တွေ့စဉ်က မစဉ်းစား မဆင်ခြင်၊ အရမ်း ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။ အော်ဂတ်စတတ် ခရီးထွက်နေလျှင် မုဆိုးမကလေးသည် ချစ်စာ လွမ်းစာ အရှည်ကြီးရေး၍ သူ့ထံကို ပို့ဖြစ်အောင် ပို့သည်။

ကြာသော် အော်ဂတ်စတတ်သည် မုဆိုးမကလေးကိုလည်း မေ့လိုက်သည်။ ပါရစ်မြို့တော်၌ မိတ်သစ်ဆွေသစ်များကို တွေ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပညာသင်ရသည်ကို ငြီးငွေ့လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ တိုင်းတပါး၌ အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ရေပန်းစားနေပြန်ပြီ။ မြင်းချော မြင်းလှ၊ ခွေးချော ခွေးလှတို့ကို ပျော်မှုတစ်ခု အဖြစ်ဖြင့် ငွေကုန် ကြေးကျခံ၍ မွေးသည်။ မိန်းမ ပျို အိုတို့နှင့် တွဲခုတ်သည်။ လောင်းကစား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဝိုင်းများတွင် အကြီးအကျယ် နိုင်သည့်အခါ နိုင်၍ အကြီးအကျယ် ရှုံးသည့် အခါ ရှုံးသည်။ နေရာတကာတွင် သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ သူ့ကို ချောကြသည်။ သူ့ခိုင်းရာ လုပ်ပေးကြသည်။ ရသမျှကို သူ ယူလိုက် သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကိုချစ်သော ကလေးမထံမှ လက်စွပ်ချွတ်ယူလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်၏ ဆုတောင်းကြောင့် သူ ရခဲ့သော ပီယသိဒ္ဓိတန်ခိုးသည် သူ့မျက်လုံး၌ လက်နေသည်။ သူ့နှုတ်ဖျား ၌ ထက်နေသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများသည် သူ့ကို မိုးထိအောင်မြှောက် ၍ ပြောကြ ဆိုကြသည်။ မိန်းမနောက်ပိုး ပျိုပျိုအိုအိုတို့သည် သူ အသက်ရှူ ကျပ်လောက်အောင် သူ့ကို ချောနည်းမျိုးစုံဖြင့် ဝိုင်းဖို့ကြသည်။

ကြာသော် အော်ဂတ်စကတ်သည် လောဘကြီးလာသည်။ မာနကြီး လာသည်။ လောဘ၊ မာန ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ မေတ္တာ ခန်းခြောက်လာ သည်။ ကရုဏာ ပါးရှားလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်ညစ်နွမ်း၍ သူ့စိတ် က သူ့ကို ဒုက္ခပေးလာသည်။ သူ့စိတ်၌ ထိုသို့ဖြစ်လာသည်ကို မည်သူမျှ မသိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သတိမထားမိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝိုင်းချစ်ကြ၊ ဝိုင်း မြှောက်ကြသည်ကို သူ စက်ဆုပ်လာ၍ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတပါးသို့ ရပ် ဖျောက်ကာ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူရောက် လေရာ အရပ်တိုင်း၌ ဝိုင်းချစ်ကြ၊ ဝိုင်းမြှောက်ကြသူတို့နှင့်သာ တိုးမိနေသည်။ ထားရာနေ၊ စေရာသွားမည့် သူများကိုသာ သူ တွေ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ ရွံ့ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ထိုသူတို့တွင် လူ့သိက္ခာ နည်းမရှိ၊ အရှက်အကြောက်လည်း မရှိကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေးအပ်လာသော တကယ့်မေတ္တာကိုပင် သူ မသင်္ကာ ဖြစ်၍ လက်ကာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ကြာသော် လူတွေ့မခံချင်သဖြင့် အမဲလိုက်ခွေးများကို သူနှင့် တစ်ပါတည်းခေါ်ကာ တောကြီးတောင်ကြီး သို့ သွား၍ အမဲလိုက်နေတတ်သည်။

တစ်ခါသော် အော်ဂတ်စတတ်သည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး တစ်စင်း၌ ခရီးသည်အဖြစ် လိုက်ပါလာသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဥရောပ မြောက်ပိုင်းသား နိုင်ငံခြား သံအမတ်တစ်ဦး၏ ကတော်မယားနှင့် တွေ့သည်။ သံအမတ်ကတော်သည် အသက်က ခပ်ငယ်ငယ်၊ အရွယ်က နုပျိုပျို၊ ကိုယ်နေက နွဲ့နောင်းနောင်း၊ ခေတ်ဆန်သူအပေါင်းတွင် ကောင်းကောင်းကြီး ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မာနရှိသည်။ စကားနည်းသည်။ မည်သူနှင့်မျှ အဖက်မတန် ခပ်ထန်ထန်၊ ခပ်ထည်ထည် နေတတ်သည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် ထိုကတော်ကလေးကို အကဲခတ်သည်။ ကတော်ကလေး၏ အကြည့်အရှုသည် မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်သလိုလို အေးစက်စက်နိုင်လှသည်။ ကတော်ကလေး၏ အမူအရာသည် သူ့ကို လူ မထင်သလိုလို ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သည်။ ထိုအမူအရာကို အော်ဂတ်စတတ် မြင်သောအခါ သူ့အဖို့ ထူးဆန်း၍ သူ့စိတ်၌ အတွေ့သစ်၊ အကြံသစ် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့နှလုံးသားထဲသို့ တကယ့်မေတ္တာ ရုတ်ခြည်းဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကတော်ကလေး၏ မေတ္တာကို ရအောင် သူ ယူချင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကတော်ကလေးကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ၊ နေ့ရှိသမျှ နာရီရှိသမျှ ကတော်ကလေးအပါး၌ ရစ်သီရစ်သီ လှုပ်ရှား၍ နောက်ပိုးနေသည်။ ခက်သည်မှာ သူ့အပါးတွင် သူ့အကြိုက်ကို အလိုက်သင့်ပေးနေကြသော အခြားခရီးသည်တို့ကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကတော်ကလေး နောက်သို့ သူက လိုက်သည်။ သူ့နောက်သို့ အခြားခရီးသည်တို့က လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် သံအမတ်ကတော်ကလေးသည် ခရီးသည်တို့ အလယ်တွင် အတွဲတစ်တွဲအဖြစ် ထင်ပေါ်နေသည်။ ရွေ့လင်ပန်းနှင့် အချင်းဆေးသော မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့ ဝိုင်းအကြည့်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သံအမတ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင် အော်ဂတ်စတတ်ကို ချစ်ခင်လေးစား၍ အလိုလိုက်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သို့ရာတွင် အော်ဂတ်စတတ်သည် ချစ်စရာ ကတော်ကလေးနှင့် နှစ်ဦးတည်း ဆုံမိရန် ဆိတ်ကွယ်ရာကို မတွေ့နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဥရောပ တောင်ပိုင်း ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့တစ်မြို့၌ သင်္ဘောကပ်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောစီး ခရီးသည်တို့သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့တွင် နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီမန့် လည်ပတ်ကြည့်ရှုကြမည်။ မြေပြင်၌ ဖဝါးအရသာ ခံစားချင်လာကြပြန် သဖြင့် မြို့သို့ ဆင်းကြသည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ မေတ္တာရှိနေသော ကတော်ကလေးနံဘေး၌ ကပ်၍လိုက်သည်။ ခြေချင်းလိမ်မတတ် ဈေးသွား ဈေးလာများသော ဖြူနီ ညိုပြာ ကုန်ပဒေသာ ဈေးကြီးနေရာသို့ ရောက်ကြ သောအခါ အော်ဂတ်စတတ်သည် ဈေးဆိုင်တန်းများဆီသို့ ဦးတည်နေကြ သော လမ်းကျဉ်းများအတိုင်း လမ်းလျှောက်ကာ ကတော်ကလေးကို ခေါ် သွားသည်။ ပထမသော် ကတော်ကလေးသည် စိတ်ချလက်ချ လိုက်လာပါ ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတော့သည်ကို သိလာ သောအခါ ကတော်ကလေးသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာ၍ အခြားခရီး သည် အဖော်များကို မျက်စိ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်ပါ တော့သည်။ ထိုအခိုက် အော်ဂတ်စတတ်သည် ကတော်ကလေး၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ကတော်ကလေးက ရုန်းပါသော်လည်း အော်ဂတ်စတတ် သည် ကတော်ကလေး၏ လက်ကို မလွှတ်။ ဆွဲထားရင်း သင်္ဘောသို့ ပြန် မသွားတော့ဘဲ သူနှင့်အတူ ခိုးရာလိုက်ရန် အသနားခံပါတော့သည်။

ကတော်ကလေး၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ မျက်နှာကို အောက်ချကာ ‘ရှင်.....တယ်ရိုင်းပါလား။ ကျွန်မလက်ကို လွှတ် ပါ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ စော်ကားရသလား။ ရှင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ရှင် ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ။ ရှင်ကိုရှင် သူရဲကောင်းကြီး ထင်နေသလား’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ရှက်လွန်းလှသဖြင့် လူသူ မကြားအောင် တိုးတိုးတိတ် တိတ်သာ ဆိုလိုက်နိုင်သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုအခါ အော်ဂတ်စတတ်က ‘သူရဲကောင်း လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာရှိလွန်းလို့သာပါ။ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်မှုရအောင် အသနားခံခြင်းသာပါ။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါတော့ဗျာ’ ဟု ထပ်မံ အသနားခံပြန်သည်။

ကတော်ကလေးသည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးနောက် အော်ဂတ်စတတ်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာညှိုးငယ်သွား၍ ‘ကျွန်မက ရှင့်ကို မေတ္တာပြန်ရှိနေတယ် ဆိုတာကို ရှင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ။ တွေ့ခါစ တုန်းကတော့ ရှင့်ကို မေတ္တာရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မငြင်းလိုပါဘူး။ ငါ့လင်သား ငါ့ယောက်ျားဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့တောင် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်မိသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ဒီနေ့အထိ ကျွန်မ နှစ်နှစ်ကာကာ မေတ္တာရှိခဲ့သူဟာ ရှင်ပါပဲ။ ဪ...မေတ္တာရှိတိုင်းလည်း အပေါက်အလမ်း မတည့်တတ်ပါကလား ရှင်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း မရှိတဲ့လူကိုတော့ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး။ မချစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရှင့်နောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ လင်ယောက်ျားဟာ ကျွန်မ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့လူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားကောင်း ပီသတယ်။ သီလသမာဓိ ရှိတယ်။ ရှင့်မှာ ဒီဂုဏ်တွေ မရှိဘူး။ ကျွန်မကို ရှင် နောက်ထပ် ဘာမျှ မပြောပါနဲ့တော့။ သင်္ဘောဆိပ်ကို မြန်မြန်ပြန်ပို့ပါ။ ပြန်မပို့ရင် ရှင် မစော်ကားနိုင်အောင် ဘေးဘီက လူတွေရဲ့ အကူအညီကို အော်ပြီး တောင်းရလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကတော်ကလေးက ထိုသို့ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြောပြီးဖြစ်သော်လည်း အော်ဂတ်စတတ်သည် မလျှော့။ အတင်းအဓမ္မ ပြောပါသေးသည်။ ဆင်ခြေဆင်လက် ပေး၍ သွေးပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း မရပါ။ အော်ဂတ်စတတ်ကသာ ကတော်ကလေးကို သင်္ဘောရှိရာသို့ ဣန္ဒြေရရ ပြန်ပို့ခြင်း မပြုပါက ကတော်ကလေးသည် သူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၍ ပြန်သွားမည်သာ။ သဘောသို့ ရောက်ကြသောအခါ အော်ဂတ်စတတ် သည် သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာကို ယူ၍ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ သဘောမှ ဆင်းလေသည်။

၇

ထိုအချိန်မှစ၍ ပီယသိဒ္ဓိပေါက် အော်ဂတ်စတတ်၏ ဘဝတွင် အပြောင်း အလဲကြီး ဖြစ်လာသည်။ ယောက်ျားကောင်းဂုဏ်၊ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ် တို့ကို သူ စိတ်နာ၍ မြေမှာ ချနင်းလာသည်။ သူ့ပီယသိဒ္ဓိ တန်ခိုးဖြင့် ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုးကို သူ ကျူးလွန်လာသည်။ ထိုတန်ခိုးဖြင့် အမျိုးကောင်း သမီးတို့ကို သွေးဆောင်ပျော်ပါးပြီးနောက် ရက်ရက်စက်စက် စွန့်လိုက်သည်။ ထိုတန်ခိုးဖြင့် ဥစ္စာရှိသူ ပျိုပျိုအိုအိုတို့ကို ဆင်းရဲမွဲတေအောင်ပြု၍ ကွာပစ် သည်။ ထိုတန်ခိုးဖြင့် မိကောင်းဖခင်တို့၏ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ရွေး၍ သွေးဆောင်ဖျက်ဆီးသည်။ သူ မလိုက်စားဖူးသော၊ အဆုံးအထိ သူ မခံစားဖူး သော အပျော်အပါး ဟူ၍ မကျန်တော့ပြီ။ သူ မကျူးလွန်ဖူးသော၊ ကျူးလွန် ပြီးနောက် မကျူးလွန်ဘိသကဲ့သို့ သူ မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့သော ဒုစရိုက်ဟူ၍ မကျန်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် စိတ်ချမ်းသာမှု သုခကား သူ့မှာ မရှိတော့ပြီ။ သူ့နှလုံးသားတွင် အတုံ့အပြန် မေတ္တာ စေတနာ ဟူ၍ အလျှင်းမရှိတော့ပြီ။

ဤသို့ဖြင့် အော်ဂတ်စတတ်သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ တင့်တယ် ခံ့ညားသော အိမ်ကြီး၌ နေထိုင်နိုင်သော်လည်း အမြဲ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေ သည်။ အလည်အပတ် လာကြသူများကို ပြီးသူရန်ဘက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံ သည်။ လူတစ်ဖက်သားကို နှိမ်လိုက်မှု သူ ဝမ်းသာသည်။ မတီလေးစား လုပ်လိုက်ရမှ သူ ကျေနပ်သည်။ သူ့အနားတွင် သူ့ကို ဝိုင်းမြှောက်နေကြ သော၊ သူ မတွေ့ချင်သော၊ သူ လိုက်မရှာသော သူတို့ထံမှ မေတ္တာစကားကို ကြားရလျှင် သူ စိတ်မောသည်။ အော့နှလုံးနာသည်။ ကြာသော် ပေးမှုကမ်းမှု

မပြု၊ ရယူမှုသာ ပြုနေသော သူ့ဘဝသည် လည်းကောင်း၊ အကျိုးမဲ့ အဟော သိကံ ဖြန့်တီးနေသော သူ့ဘဝသည် လည်းကောင်း၊ လူမှုရေး စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေသော သူ့ဘဝသည် လည်းကောင်း အချည်းအနှီး ဖြစ်နေပြီဟု သူ သဘောပေါက်လာ၍ ဘဝအရသာ ပျက်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြိန်မြိန် ရှက်ရှက် စားချင်သောက်ချင်သဖြင့် သူ့ခမျာမှာ အတော်ကြာကြာ အငတ် ခံ၍ အဆာခံ၍ စောင့်ရရှာသည်။

သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် သတင်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ထိုသတင်း သည် အခြားမဟုတ်။ သူ နေမကောင်းသဖြင့် လူတွေ့မခံ၊ အနားယူနေသည် ဟူသောသတင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူ့ထံသို့ မေးစာ၊ မြန်းစာများ ရောက် လာကြသည်။ သူကမူ ထိုစာတို့ကို လုံးဝမဖတ်ဘဲ နေလိုက်သည်။ သူ့ အတွက် စိတ်ပူကြသော သူတို့သည် သူ့အစေအပါးများထံမှ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးကြရှာသည်။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ သူ့အိမ်ခန်းမ ကြီးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘဝသည် မေတ္တာ ကရုဏာ ခေါင်းပါးသောဘဝ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့စိတ် သည် လှိုင်းတံပိုး ထ နေသော ပင်လယ်ဆားငန်ရေ ညှိပုပ်ပုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ သည်။ သူ ပြုခဲ့သော ဒုစရိုက်တို့သည် သူ့စိတ်တွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၍ သူ့ကို ဝင်ပူးနေကြသည်။ ခံညားလှသော ပြတင်းပေါက်အနီး ခံညားလှ သော ကုလားထိုင်ကြီး၌ ခပ်ခွေခွေထိုင်လျက် ထိုဒုစရိုက်တို့ကို စာရင်း ကောက်ကြည့်သည်။ စာရင်းကောက်နေဆဲ၌ပင် သူ့မျက်နှာသည် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်လာသည်။ အပြင်တွင် လှလှပပ တက်တုံသက်တုံ လေဟုန် စီးနေကြသော စင်ရော်ငှက်တို့ကို သူ လိုက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ အကြည့်၌ ရွှင်လန်းခြင်း မရှိ။ ကြင်နာခြင်းလည်း မရှိ။ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အော်ဂတ်စတတ်သည် ဆွေး၍ ငေး၍ ငိုငိုနေရာမှ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူ့လက်ပါးစေ တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် ပြီးနေသည်။ ထိုအပြုံးသည် ချစ်စရာမကောင်း၊ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ သူ့မိတ်ဆွေအားလုံးကို ထမင်းစားဖိတ်ရန် သူ့လက်ပါးစေကို မှာသည်။ သူ့အကြံမှာ သူ့အိမ်ဟောင်းလောင်းနှင့် သူ့အလောင်းကိုပြု၍ သူ့ဧည့်သည်တို့ကို ချောက်ချားသွားအောင် ပြုရန်ဖြစ်သည်။ အဆိပ်သေဆေးသောက်၍ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတော့မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၈

ဧည့်မိတ်ဆွေများ ထမင်းစားလာကြမည့်နေ့တွင် ထမင်းစားခန်းမ၌ အကုန်ရှင်းထားသည်။ အိမ်ရှိ အစေအပါး အားလုံးကို တခြားသို့ လွှတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ တစ်အိမ်လုံး တိတ်နေသည်။ ထိုအခါ အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ဝင်၍ ဆိုက်ပရပ် ဝိုင်အရက်၌ ထက်လှသော အဆိပ်သေဆေးကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ တော့လိုက်သည်။ သောက်တော့မည် ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးခေါက်သံကို သူ ကြားသည်။ သို့ရာတွင် တံခါးဆီသို့ မသွားဘဲ နေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် တံခါးပွင့်လာ၍ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အဘိုးအိုသည် အော်ဂတ်စတတ်ဆီသို့ တန်းသွား၍ ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို အသာဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် ‘လူကလေးရဲ့။ နေလို့ကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား’ ဟု မေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ စိတ်လည်းဆိုး၍ ရှက်လည်း ရှက်သဖြင့် ‘အဘိုး ဗင်ဆွင်ဂါပါလား။ အဘိုးကြီး အသက်ရှင်နေသေးသကိုး’ ဟု ငေါ့တော့တော့ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ ‘အဘိုးက အသက်ရှည်လှချေကလား။ သိပ်အိုပုံ မပေါက်ပါလား။ ကျွန်တော့်ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို အဘိုး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သက်သက်လာနှောင့်ယှက်တာပဲ။ မောလွန်းလို့၊ အိပ်ချင်လွန်းလို့ ကျွန်တော် အိပ်ဆေးသောက်မယ် လုပ်နေတာပါ’ ဟု လှီးလွဲ၍ ပြောပါသည်။

အဘိုးအိုသည် အော်ဂတ်စတတ်ကို ခပ်အေးအေးကြည့်၍ ‘အေး... ဟုတ်တာပေါ့။ ငါ့မြေးက အိပ်ဆေးသောက်မလို့ လုပ်နေတာပေါ့။ ငါ့မြေး သောက်မယ့် ဝိုင်အရက်ဟာ ငါ့မြေးအဖို့ နောက်ဆုံးဝိုင်အရက် ဆိုပါတော့။ ဒီဝိုင်အရက်ကို သောက်ပြီးရင် ငါ့မြေးရဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ဇာတ်သိမ်းပြီ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝိုင်အရက်ကို ငါ့မြေး မသောက်ခင် အဘိုး စကား တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်လို့ပါကွာ။ အဘိုးဟာ ခရီးရှည်ကြီးကို လျှောက်လာ ခဲ့တဲ့လူဖြစ်လေတော့ မောသကွ။ ရေအေးအေး တစ်ပေါက်လောက် သောက် လိုက်ပါရစေဦး’ ဟု ပြော၍ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ ဆွဲယူထားသော ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်း၌ တော့လိုက်သည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် ဝိုင် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် လှမ်းဆွဲသောလက်သည် အဘိုးအိုဆီသို့ မရောက်ခင် အဘိုးအိုသည် အကုန်မော့ချလိုက်သည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်၍ အဘိုးအိုကို လှမ်း ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် ‘အဘိုး...အဘိုး။ အဘိုး အခု မော့ချလိုက်တာဟာ ဘာလဲ၊ အဘိုး သိရဲ့လား’ ဟု အော်မေးလိုက်ရာ အဘိုးအိုသည် ခေါင်းညိတ်၍ ‘သိပါတယ်ကွ၊ ဆိုက်ပရပ်ဝိုင်လေ။ အရသာက မဆိုးပါဘူး။ ငါ့မြေးက သောက်ချင်သေးလို့လား။ ငါ့မြေး သောက်ချင်ပုံ မရပါဘူး။ ကဲ...အဘိုးမှာ အချိန် သိပ်မရှိဘူး။ ငါ့မြေးရဲ့ အချိန်ကိုလည်း အဘိုး ဆွဲမထားချင်ဘူး။ အဘိုး ပြောချင်တာကလေးကို ပြောပါရစေ’ ဟု ဆိုပါသည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် စိတ်ပူလာ၍ အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါကို အကဲ ခတ်နေသည်။ အချိန်မရွေး ဗုန်းဗုန်းလဲ၍ အဘိုးအို ဇီဝိန်ချုပ်နိုင်သဖြင့် စိုးရိမ်တကြီးနှင့်လည်း စောင့်ကြည့်နေသည်။

သို့ရာတွင် အဘိုးအိုသည် ဣန္ဒြေမပျက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အေးအေး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆေးဆေးထိုင်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ကြင်နာစိတ်ဖြင့် အော်ဂတ်စတတ်ကို ကြည့်လျက် ‘ငါ့မြေးရဲ့ဝိုင်ကို အဘိုးက သောက်လိုက်လို့ အဘိုး ဒုက္ခရောက် မှာကို ငါ့မြေးက စိုးရိမ်နေသပေါ့။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အဲ...အဘိုးအတွက် ငါ့မြေးက စိုးရိမ်ဖော် အရသာပဲ။ အဘိုး ဝမ်းသာတာပေါ့။ ငါ့မြေး ငယ်ငယ်တုန်းက အဘိုးဆီလာပြီး မြေး အဘိုး စကားပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတုန်းက ပြောကြသလို အခုလည်း ပြောကြရအောင်။ အဘိုးတို့ဆီက ငါ့မြေး ထွက်သွား ကတည်းက ငါ့မြေးဟာ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေထဲမှာ နစ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခု ဒီကာမဂုဏ် အာရုံဘဝကို ငါ့မြေး စက်ဆုပ်နေပုံရတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား။ အေး...ဟုတ်ပြီ။ ဒါကို အဘိုး နားလည်ပြီးသားပါ။ ဒီတော့ အဘိုးပြန်သွားတဲ့အခါ ဖန်ခွက်ထဲမှာ အဆိပ်ထပ်ထည့်ပြီး ငါ့မြေး သောက်ချင်သေးရင်လည်း သောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုး ဒီမှာ ရောက်နေတုန်း ငါ့မြေးရဲ့ ကလေးဘဝအကြောင်းကို အဘိုး ပြောပြချင်တယ်’ ဟု စကားပလ္လင်ခံပြီးနောက် အော်ဂတ်စတတ်၏ ကလေးဘဝ အကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် နံရံကိုမှီလျက် သူ ငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ရသော အဘိုးအို၏ အသံကို နားထောင်ရင်း သူ့ကလေးဘဝ အတိတ်ကာလမှ ရိုက်ခတ်လာသော ပဲ့တင်သံကို ကြားလာသည်။ ဖြူစင်လှသော သူ့ကလေးဘဝကိုလည်း မြင်လာသည်။ သူ့လက်ရှိဘဝကို သူ ရှက်လာ၍ ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် အဘိုးအိုက ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ ‘ငါ့မြေး သောက်တော့မယ် လုပ်နေတဲ့ အဆိပ်ရည်ကို အဘိုး သောက်လိုက်တာဟာ ဘာကြောင့် မှတ်သလဲ။ ငါ့မြေး အခု စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်နေရတာဟာ အဘိုးရဲ့ ပယောဂကြောင့်လည်း ဖြစ်လေတော့ အဘိုးမှာလည်း တာဝန်မကင်း ဖြစ်နေမှန်း အဘိုး သိလို့ပေါ့။ ငါ့မြေးရဲ့ ရေဖျန်းမင်္ဂလာနေ့မှာ ငါ့မြေးရဲ့ မိခင်ဟာ ငါ့မြေးအတွက် ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဘယ်လို ဆုတောင်းမျိုးလဲ ဆိုတာကို

ငါ့မြေး မသိချင်ပါနဲ့တော့။ ဒီဆုတောင်းဟာ ဆုရသူက မယူတတ်ရင်၊ ဆုရသူမှာ စိတ်ကောင်းမထားနိုင်ရင် အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆုတောင်းဖြစ်မှန်း အဘိုး အသိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆုတောင်း ပြည့်လေအောင်ဆိုပြီး အဘိုး စီရင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါ့မြေး ပီယသိဒ္ဓိ ပေါက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီဆုတောင်းကြောင့် ငါ့မြေးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ငါ့မြေး အခု သိနေပြီ မဟုတ်လား။ ငါ့မြေးဟာ ပီယသိဒ္ဓိပေါက်လို့ လိုတာ ရနေပေမယ့် လောဘ၊ မာနတွေကို ငါ့မြေး မလျှော့နိုင်တော့ ငါ့မြေးမှာသာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ မိခင်ရဲ့ဆုတောင်းဟာ ငါ့မြေးအဖို့ ကျိန်စာဖြစ်လာတော့ အဘိုး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီတော့ အဘိုး စိတ်ကောင်းအောင် အဘိုးဆီကို တစ်ခေါက်လောက် လာခဲ့ပါ။ မီးဖိုရှေ့မှာ အဘိုးနဲ့ အတူတူ ထိုင်ပြီး လူပျံ့ငယ်တွေရဲ့ သီချင်းကို နားထောင်ကြရအောင်။ ခုအခါ ငါ့မြေးဟာ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ရောက်နေလေတော့ အရင်ငယ်ငယ်တုန်းကလို တောင့်တမှု ကြောင့်ကြမှု နည်းတဲ့စိတ်၊ လောဘ ဒေါသ မာန နည်းတဲ့စိတ်၊ ကလေးတို့ ဘာသာ ဘာဝ ကြည်လင်ရွှင်လန်းတဲ့စိတ်၊ ဒီစိတ်တွေကို ပြန်ရဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလို့ ငါ့မြေး ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထင်သလောက် မခဲယဉ်းပါဘူး။ ငါ့မြေး အားထုတ်ကြည့်ပါ။ ပြန်ရနိုင်ပါတယ်။ ကိုင်း.....အော်ဂတ် စတတ်၊ ငါ့မြေးရဲ့ မိခင် တောင်းခဲ့တဲ့ဆုဟာ ငါ့မြေးအတွက် မသင့်တော့ဘူးကွ။ ဒီတော့ ငါ့မြေးကိုယ်တိုင် ဆုအသစ် တောင်းပါ။ ပြည့်ရပါစေမယ်။ ငွေ လိုချင်သလား။ ပစ္စည်း လိုချင်သလား။ အာဏာ လိုချင်သလား။ မိန်းမတွေကို လိုချင်သလား။ ဒါတွေကို ငါ့မြေး လိုချင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး။ ငါ့မြေးမှာ ရှိနေသားပဲ။ ငါ့မြေးရဲ့ လူ့ဗာလ ဘဝအရပ်ဆိုးကို ပြန်ကောင်း ပြန်လှလာအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ သိဒ္ဓိတစ်မျိုး ရှိသေးတယ်။ အဘိုးကို ယုံသေးရင် ဒီသိဒ္ဓိမျိုးကို ရလိုပါ၏လို့ ငါ့မြေး ဆုသစ်ကို တောင်းနိုင်ပါတယ်’ ဟု ဆိုပါသည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် တွေ့၍ ငြိမ်နေ၏။ စိတ်လည်း မော့၍ စိတ်
ဓာတ်လည်း ကျနေသဖြင့် အတန်ကြီးကြာမှ ‘အဘိုးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ ကြီးလှ
ပါပေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလိမ်ချိုလို ရှုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် အရှုပ်တွေကို
ရှင်းနိုင်ဖို့ဟာ မလွယ်တော့ပါဘူး။ သတ်သေလိုက်တာက ကောင်းလိမ့်မယ်
ထင်တာပဲ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘အေးဟုတ်တာပေါ့။ အဘိုးလည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကွာ ငါ့မြေး ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ ငါ့မြေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ချို့တဲ့နေတာ၊ လိုအပ်
နေတာ တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပဲ။ မိခင် အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်က မိခင်နဲ့
အတူ နေခဲ့၊ ပျော်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးကြည့်ပါ။ ညနေအချိန်မှာ အဘိုးဆီကို
လာလည်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးကြည့်ပါ။ ငါ့မြေးမှာ ချို့တဲ့နေတာ၊ လိုအပ်
နေတာကို သတိရလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါတုန်းကဆိုရင် ငါ့မြေးမှာ စိတ်
ကြည်လင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး။ ဟိုတုန်း ဟိုအခါကတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်’
ဟု အော်ဂတ်စတတ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြန်ပြောပါသည်။ ပြောရင်း
မူန်မိုင်းနေသော ကြေးမုံမှန်၌ မသဲမကွဲ မြင်ရဘိသကဲ့သို့ သူ့စိတ်ထဲတွင်
သူ့ငယ်ရုပ် ငယ်ဘဝကို ဝိုးတဝါးမြင်လာ၍ ဆက်ပြောသည်မှာ ‘အဘိုးရယ်
... အခုအခါမှာ ဟိုတုန်းကလို ပျော်နိုင်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။
နောက်ပြီးတော့ ကလေးလည်း ပြန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကလေးပြန်ဖြစ်ရင် အစက
စပြီး ရှုပ်နေ ပွေနေရဦးတော့မှာပဲ’

‘အေး...ဟုတ်ပါပေတယ်။ ငါ့မြေးပြောတာ မှန်ပါပေတယ်။ ကလေး
ပြန်မဖြစ်ချင်ဘူး ဆိုတာကို အဘိုး ကြိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အဘိုး တစ်မျိုး
ပြောပါဦးမယ်။ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ငါ့မြေး ပညာသင်စဉ်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ငါ့မြေး လူပျိုလှည့်ခဲ့တဲ့ ဟိုသနားစရာ မုဆိုးမကလေးကို ပြန်တွေးကြည့်
ပေါ့။ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဟိုကေသီလှ ကတော်မ

ကလေးကို ပြန်တွေးကြည့်ပေါ့။ ဒီလိုမှ ပြန်မတွေးချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း တခြား တွေးစရာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ငါ့မြေး စိတ်ချမ်းသာမှု ရခဲ့ဖူးတဲ့ အခါတွေ၊ ငါ့မြေးအပေါ်မှာ လောကကြီးက ကောင်းခဲ့လို့ ငါ့မြေး ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းခဲ့တဲ့ အခါတွေပေါ့။ အဲဒီအခါတွေတုန်းက ငါ့မြေးမှာ ဘယ်စေတနာ မျိုး၊ ဘယ်စိတ်ထားမျိုး ပေါ်ခဲ့ဖူးသလဲ။ ပြန်တွေးကြည့်ပါ။ ငါ့မြေး အမှတ်ရ လာ ပါလိမ့်မယ်။ အမှတ်ရလာရင် ဘယ်လိုဆုမျိုးကို အသစ်တောင်းရမလဲ ဆိုတာကို ငါ့မြေး သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ အားထုတ်ကြည့်စမ်းပါ’

အော်ဂတ်စတတ်သည် မျက်စိမှိတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။ လိုဏ်ဂူထဲတွင် အဝင်ပေါက်ဆီက အလင်းရောင်ကို လမ်းဆုံးအမှောင်ပိုင်းမှ ပြန်ကြည့်သကဲ့ သို့ သူ့ဘဝဖြစ်စဉ် အဆင့်ဆင့်ကို ပြန်တွေးကြည့်ပါသည်။ သူ့ဘဝ တစ် လျှောက်တွင် တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက လှပတောက်ပြောင်ခဲ့သည်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှေးမှိန်မှိန် ဖြစ်လာ၍ ယခုအခါတွင် မိုးမှောင်ကြီး ကျနေ သည်ကို သူ့မျက်စိ၌ မြင်လာသည်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး အကလေးဘဝ အဆင့်မှတစ်ပါး သူ့စိတ်ကို ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့အောင် ပြုနိုင်သော အဆင့်တို့ကို သူ မတွေ့ခဲ့ချေ။ အဝင်ပေါက်က အလင်းရောင်သာလျှင် ချစ်စရာကောင်း သည်ဟု သူ တွေးမိလာသည်။ တွေးပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ထိုအလင်းရောင်၏ သဘောကို အော်ဂတ်စတတ် သတိပြုမိ၍ သူ့မှာ ချို့တဲ့နေသော၊ လိုအပ်နေ သော စိတ်တစ်ခုကို သိလာသလိုလို ဖြစ်၍ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် စီးကျ လာပါတော့သည်။

‘အဘိုး ကျွန်တော် အားထုတ်ပါတော့မယ်’ ဟု အဘိုးအိုအား ကတိပေးပြီးနောက် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ အော်ဂတ်စတတ်က

‘ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချမ်းသာမှု မပေးခဲ့တဲ့ ပီယသိဒ္ဓိကို ဖယ်ရှားပေး ပါ။ ပီယသိဒ္ဓိအစား မေတ္တာစိတ်ကို ပေးပါတော့’ ဟု သူ့ဆုတောင်းကို ဆိုလိုက်ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အော်ဂတ်စတတ်သည် ထိုသို့ ဆို၍ ငိုပါလေ၏။ ထို့နောက် ခေတ်ဟောင်း ခေတ်ဆွေးက အဘိုးအိုရှေ့၌ ဒူးထောက်၍ သူ့စိတ်ထဲ၌ ထပ်မံ ဆုတောင်းနေသည်။ ဆုတောင်းနေရင်း အဘိုးအိုအပေါ် သူ့မေတ္တာ စေတနာ အားကောင်းလာသည်ကို သူ ရှေးဦးစွာ တွေ့လာရသည်။ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လိုက်သည်။ သူ့ ဦးကိုင်းအဖ လူဖလံ အဘိုးအိုသည် သူ့ကိုပွေ့ချီ၍ သူ့အိပ်ရာ၌ ဖြည်းညင်းစွာ ချပြီးနောက် သူ့ဆံပင်တို့ကို သပ်ပေးသည်။ ‘သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု၊ ငါ့မြေးရဲ့ဆန္ဒ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံပါစေ’ ဟု သူ့နား၌ ကပ်၍ ဆုပေးလိုက်သည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း အသက်ကြီးလာဘိသကဲ့သို့ လူမောစိတ်ပန်းဖြစ်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုအခိုက် အဘိုးအိုသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးမှ အသံ မပြုဘဲ ခွာခဲ့ပါသည်။

၉

တစ်အိမ်လုံး ကျွက်ကျွက်ဆူနေသဖြင့် အော်ဂတ်စတတ်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာရသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ထွက်လိုက်သောအခါ ထမင်းစားခန်းတွင် သူ ဖိတ်ထားသော ဧည့်မိတ်ဆွေတို့ကို မြင်သည်။ ဧည့်မိတ်ဆွေတို့သည် ထမင်းစားခန်း၌ စားပွဲကုလားထိုင်ပင် မရှိ၊ ပြောင်တလင်းခါနေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဒေါသထွက်သူက ထွက်၍ စိတ်ပျက်သူက ပျက်နေကြသည်။ အော်ဂတ်စတတ်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မျက်နှာချိုသွေး၍ အပြောင်အပြက် ပြော၍ ချောပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ပီယသိဒ္ဓိတန်ခိုးပြယ်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိလာသည်။ ဧည့်မိတ်ဆွေတို့သည် သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အော်ကြ ဟစ်ကြ ရေရွတ်ဆဲရေးကြသည်။ လူတကာ အချစ်တော် အော်ဂတ်စတတ်သည် ယခုအခါတွင် ပြီးပြ၍လည်း မရတော့ပြီ။ တောင်းပန်၍လည်း မရတော့ပြီ။ ဧည့်မိတ်ဆွေတို့သည် သူ့ကို ဝိုင်းကြပါတော့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ဟဲ့ လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူကောက်၊ ငါ့ဆီက ချေးထားတဲ့ငွေ ပြန်ပေး’ ဟု တစ်ဦးက အော်ပြောသည်။ ‘နင် ငှားစီးတဲ့ ငါ့မြင်း ဘယ်မှာလဲ’ ဟု နောက်တစ်ဦးက ဟစ်သည်။ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက်က ‘ဟဲ့ အကောင်ယုတ်၊ ငါ့အကြောင်းတွေကို နင် မဟုတ်တရုတ် လျှောက်ပြော နေတယ် မဟုတ်လား။ နင့်ကို ငါ အစိမ်းဝါးစားလိုက်ချင်တယ်’ ဟု လက်ညှိုး တင်ခေါက်ခေါက်ထိုး၍ ကြိမ်းသည်။ မျက်တွင်းကြီးဟောက်နေသော လူငယ် တစ်ဦးသည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ ‘နင်ဟာ တို့လူငယ်တွေ ကို လျှောက်ဖျက်ဆီးနေတဲ့ အကောင်ပဲ။ ငါ့ကို နင် ဖျက်ဆီးပြီးပြီ မဟုတ် လား’ ဟု စွပ်စွဲသည်။

ဤသို့ဖြင့် အော်ဂတ်စတတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်သူက အော်၍ ဟစ်သူက ဟစ်သည်။ ကျိန်ဆဲသူက ကျိန်ဆဲ၍ မထီမဲ့မြင် လုပ်သူက လုပ်သည်။ ဆွဲလားလွဲလား၊ တွန်းလားထိုးလား လုပ်၍လည်း ရိုက်နှက်ကြ သည်။ ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားကြသည်။ ထွက်သွားကြစဉ် အခန်းထဲက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးများကို ရိုက်ခွဲခွဲကြသည်။ အခန်းထဲ၌ ဧည့်သည်တစ်ယောက်မျှ မကျန်တော့သောအခါ အော်ဂတ်စတတ်သည် ကြမ်းပေါ်၌ လဲနေရာမှထ၍ သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ပါသည်။ အိပ်ခန်းတွင် သူ့မျက်နှာကို ရေဆေးရင်း မှန်ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် သူ့ မျက်နှာသည် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေပြီ။ သူ့မျက်လုံး နီရဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရောင်သည်က ရောင်၍ ရမ်းသည်က ရမ်းသည်။ သွေးတို့ သည် နဖူးမှ စီးကျနေကြသည်။

‘အင်း ငါ့ကိုတော့ ဆုချကုန်ကြပြီပေါ့’ ဟု အော်ဂတ်စတတ် ညည်းတွား၍ သူ့မျက်နှာက သွေးတို့ကို သုတ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို သူ ပြန်၍ တွေးချင်လာသဖြင့် တွေးမည်ပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တွေးခွင့်မရ ချေ။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူသံကြီးတစ်ခု နောက်ထပ် ပေါ်လာပြန်သောကြောင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ လူအုပ်ထဲ၌ မကျေနပ်သူ အများအပြား ပါကြသည်။ အော်ဂတ်စတတ်အား အိမ်အပေါင်ခံဖြင့် ငွေထုတ်ချေးခဲ့သောသူများ ပါကြသည်။ မယား အဖျက်အဆီးခံခဲ့ရသူ ခင်ပွန်းလင် ပါသည်။ ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုး ကျူးလွန်မိကြအောင် အသွေးအဆောင် ခံကြရသော သားတို့၏ မိဘများ ပါကြသည်။ သူ့အိမ်မှ အလုပ်ထုတ်ခံခဲ့ကြရသော ယောက်ျား အစေအပါး၊ မိန်းမ အစေအပါးတို့ ပါကြသည်။ ရဲတို့လည်း ပါကြ၍ ရှေ့နေတို့လည်း ပါကြသည်။ တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ အော်ဂတ်စတတ်သည် လက်ထိပ်အခတ်ခံရ၍ အချုပ်ထောင် ရထားထဲ၌ ရောက်နေသည်။ ရထားနောက်တွင် လူအုပ်ကြီး လိုက်နေသည်။ အော်သူတို့က အော်၍ လှောင်သူတို့က လှောင်ကြသည်။ လမ်းသရဲကလေး တစ်ကောင်သည် အော်ဂတ်စတတ်၏ မျက်နှာကို မှန်အောင် အချုပ်ထောင် ရထားထဲသို့ ခွေးချေးထုပ် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ယခုအခါတွင် တစ်မြို့လုံးသည် အော်ဂတ်စတတ်၏ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အကြောင်းတို့ကိုသာ ပြောနေကြပြီ။ မစွပ်စွဲဘဲ ချန်ထားသောပြစ်မှု ဟူ၍ မရှိ။ အော်ဂတ်စတတ်ကလည်း ငြင်းသည်ဟု မရှိ။ ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိနိုင်သော သူများပင်လျှင် တရားသူကြီး ရှေ့မှောက်သို့ လာ၍ အနှစ်နှစ် အလလက အော်ဂတ်စတတ် ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများကို တင်ပြကြသည်။ သူ ချီးမြှောက်ခဲ့သော၊ သူ ပစ္စည်းကို ခိုးယူ တိုက်ယူ လိမ်ယူ ခဲ့ကြဖူးသော သူ့အစေအပါးများသည် သူ့ညဉ်ဆိုး၊ ဥပါယ်ဆိုးတို့ကို လူသိရှင်ကြား ဖော်ထုတ်ကြသည်။ မည်သူ့ကိုပင် ကြည့်ကြည့် မုန်းနေသော၊ ရွံနေသော မျက်နှာထား တင်းတင်းမာမာတို့ကိုသာ မြင်ရသည်။ ယခုအခါတွင် အော်ဂတ်စတတ်ကို ကာကွယ်မည့်သူ မရှိ။ ချီးမွမ်းစကားလေး တစ်ခွန်းလောက်ပင် ပြောမည့်သူ မရှိ။ သင်္ကာရှင်းပေးမည့်သူ မရှိ။ သူ့ကောင်းကွက်ကလေး တစ်ကွက်လောက်ကိုပင် မှတ်မိ သတိရသူ မရှိ ဖြစ်နေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အော်ဂတ်စတတ်သည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်လည် ချေပခြင်းမပြု၊ ရေငုံနေသည်။ အချုပ်ခန်းထဲမှထုတ်လျှင် လိုက်သွားသည်။ တရားသူကြီး ရှေ့သို့ခေါ်လျှင် လိုက်လာသည်။ ဒေါသ ရဲနေကြသော၊ အာဃာတ မဲနေကြ သော မျက်နှာတို့ကိုကြည့်ကာ အံ့ဩခြင်းလည်းဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အော်ဂတ်စတတ်သည် ထိုမျက်နှာတို့၌ ချစ်ခင် နှစ်သက်စရာတို့ကို ရှာ၍ ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းကသော် ယိုသူတို့သည် သူ့ကို ချစ်ခဲ့ ခင်ခဲ့ကြဖူးပါ၏။ သူကမူ ချစ်တုံ့ခင်တုံ့ မပြန်ခဲ့။ ယခုအခါတွင် သူတို့ကို ဝန်ချတောင်းပန်သည်။ သူတို့၏ ကောင်းကွက် များကို အောက်မေ့၍ သူ့စိတ်ကို သူ ဖြေသည်။

အမှု အားလုံးစုံကို စစ်ဆေးပြီးသောအခါ ပြစ်မှု ထင်ရှားသဖြင့် အော်ဂတ်စတတ်ကို ထောင်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်သည်။ ထောင်ကျနေစဉ် သူ့ကို လာကြည့်သူလည်း မရှိ။ နှစ်သိမ့်သူလည်း မရှိ။ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေသဖြင့် အတွေးလိုလို၊ အိပ်မက်လိုလို ရေယာဉ်ကြော၌ မျောနေတတ်သည်။ သူ့မိခင်ကို သတိရ၍ သူ့မိခင်နှင့် စကားပြောသည်။ သူ့အချစ်ဦးကို သတိရ၍ သူ့အချစ်ဦးနှင့် စကားပြောသည်။ အဘိုး ဗင်ဆွင် ဂါကို သတိရ၍ အဘိုး ဗင်ဆွင်ဂါနှင့် စကားပြောသည်။ ကတော်ကလေးကို သတိရ၍ ကတော်ကလေးနှင့် စကားပြောသည်။ မျောနေရာမှ နိုးလာ၍ အခန်းထဲ၌ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ အပြင်လောက နှင့် အဆက်ပြတ်နေသည်ကို လည်းကောင်း သူ သိလာပြန်သောအခါ သူ့အဆွေးကြီး ဆွေးသည်။ အထူးသဖြင့် အပြင်လောကမှ လူသားတို့ကို သူ့အလွန်မြင်ချင်၍ တောင့်တသည်။ ယခင်အခါများကသော် အော်ဂတ် စတတ်သည် ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ကို တတောင့်တတနှင့် နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု တောင့်တမှုသည် ယခင် တောင့်တမှုထက် ပို၍ ပြင်းပြ သည်။

နှစ်စေ့၍ ထောင်မှ လွတ်လာသောအခါ အော်ဂတ်စတတ်သည် သက်ကြီး
 ရွယ်အို ဖြစ်နေပြီ။ ရောဂါလည်း စွဲကပ်နေပြီ။ သူ့ကို မည်သူမျှ မမှတ်မိ
 ကြတော့ချေ။ ပတ်ဝန်းကျင် လောကသည်ကား လှုပ်ရှားမြဲ လှုပ်ရှားလျက်
 ဖြစ်သည်။ မြင်းရထား လှလှပပတို့ကို စီးသူက စီးလျက်၊ မြင်းကြော့ မြင်းမော
 များကို စီးသူက စီးလျက်၊ လမ်းမ လမ်းကျယ်များ၌ လူလုံးပြ ဟန်ဓာတ်ခုတ်
 နေကြသည်။ လမ်းဘေးများတွင် ပန်းတို့၊ သစ်သီးတို့၊ သတင်းစာတို့ကို
 ရောင်းသူက ရောင်းနေကြသည်။ မည်သူကမျှ သူ့ကိုမကြည့်။ သူ လျှမ်းလျှမ်း
 တောက် မောက်ခဲ့စဉ်က ရှန်ပိန်ဝိုင် တစ်ကျိုက်၊ နှစ်ကျိုက် ကျိုက်ကာ
 တူရိယာတေးသံအလိုက် သူ ပွေ့ဖက် တွဲကဲ့ဖူးသော မိန်းမချော၊ မိန်းမလှတို့
 သည် နောက်လိုက်နောက်ပါ ခြွေရံသင်းပင်းနှင့် လမ်းသလားနေကြသည်။
 ယခုအခါတွင် သူတို့၏ဖဝါးမှ ခြေမှုန်များသည် သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌
 တင်နေကြပြီ။

အော်ဂတ်စတတ်သည် ရွှေပုံပေါ်မှာ စံစားခဲ့ရပါ၏။ သို့သော်လည်း
 ရွှေပုံပေါ်တွင် လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မာနမီးတို့၏ အပူရှိန်ကြောင့် မေတ္တာ
 ရေအေး ခန်းခြောက်ခဲ့ရသည်။ လူပုံအလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ငေါ့၍
 မောခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင် ထိုဘဝဟောင်းမှ အော်ဂတ်စတတ် ကျွတ်ခဲ့
 ပြီ။ အကြင်သူတို့သည် သူ့အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်၍ သူ့ကို ခစားခဲ့ကြ၏။
 ထိုသူတို့သည် သူတို့၏ တံခါးဝ၌ အရိပ်ဝင်ခိုသော အော်ဂတ်စတတ်ကို
 မောင်းထုတ်ကြသည်။ ရေတစ်ပေါက်လောက် တောင်းသော အော်ဂတ်
 စတတ်ကို နှင်လွှတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အော်ဂတ်စတတ်၏ စိတ်၌
 တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်။ မည်သို့မျှ မဖြစ်။ အံ့အားသင့်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။
 ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝကို သူ နီးနီးကပ်ကပ်၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မြင်လာတွေ့
 လာ၍ ယထာဘူတကျကျ သိလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအသိတရား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြောင့် စိတ် ငြိမ်သက်တည်ကြည်မှုကို သူ ရ၍ ဘဝဟောင်းမှ သူ ကျွတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်ကြီးရွယ်အို အော်ဂတ်စတတ်သည် ကစားကြ၊ ကျောင်းသွားကြသော ကျောင်းသားအရွယ် ကလေးသူငယ်တို့ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းမြောက်သည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ၌ နေဆာလှုံနေကြသော အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတို့ကို မြင်သောအခါ ကြင်နာစိတ် ဝင်လာသည်။ ကာလသမီးနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ ဘာသာဘာဝ နောက်ပိုးဇာတ် ခင်းနေသော ကာလသားကို မြင်သောအခါ ပြုံးမိသည်။ နက်ဖြန် အလုပ်ပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ယနေ့ညနေတွင် အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာ၍ သားချစ်၊ သမီးချစ်တို့ကို ပွေ့ချီယုယုလိုက်သော ဖခင်အလုပ်သမားကို သူ မြင်လိုက်သည်။ လူနာရှိရာ သို့သာ စိတ်စော၍ တစိုက်စိုက်သွားနေသော ဆရာဝန်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။ သူကဲ့သို့သော အပယ်ခံတစ်ဦးကိုပင် မျက်စပစ်နေသော နွမ်းပါးသူ မိန်းမပေါ့တစ်ဦးကို သူ မြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါများတွင် သူ့စိတ်၌ ထိုသူတို့လည်း “လူသားများ ပေတကား၊ သွေးချင်းသားချင်းများ ပေတကား” ဟု သူ ယူတတ်လာသည်။

သူ မြင်ခဲ့သမျှတို့တွင် သူ သတိရစရာ၊ သတိပြုစရာတို့ကို သူ တွေ့လာသည်။ သူ့မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင်ကို သူ သတိရသည်။ တောင့်တမှု၊ ကြောင့်ကြမှု နည်း၍ ရိုးရိုးသားသား နေထိုင်ကြသော သူ့ဇာတိ မြို့သူမြို့သား အိမ်နီးချင်းများကို သူ သတိရသည်။ လောက၌ သူတော်ကောင်းဘဝသို့ တက်လှမ်းရန် အားထုတ်လျှင် သူ့စေတနာကံအလျောက် ရောက်နိုင်ခြင်း ရှိသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့မျက်စိတွင် လူတိုင်းကို ခင်မင်စရာ ကောင်းသူ၊ သူ့ဂုဏ်နှင့်သူ တင့်တယ်နေသူဟု သူ မြင်လာရာ သူ့စိတ်တွင် လူ့အကြောင်း စဉ်းစားစရာတို့ကို ရလာသည်။ သူ ဆိုးခဲ့ ပေခဲ့ တေခဲ့ သလောက် မည်သူမျှ မဆိုး မပေ မတေခဲ့ဟု သူ ယူဆလာသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထို့ကြောင့် အော်ဂတ်စတတ်သည် သူတစ်ပါးအကျိုးဆောင် ပရဟိတလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရာ အရပ်တို့ကို လိုက်ရှာ၍ သူ့စေတနာကို အကောင်အထည်ဖော်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ယခုအခါတွင် သူ့ရှုပ်လက္ခဏာသည် ကြည့်၍မကောင်းမှန်း သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ပရဟိတလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်စဉ် ထိုအသိကို အမြဲသတိပြုမိအောင် သူ အားထုတ်ရဦးမည်။ သူ့ပါးသည် ပိန်နေပြီ။ သူ့အင်္ကျီ၊ သူ့ဖိနပ်တို့သည် သူတောင်းစားအင်္ကျီ၊ ဖိနပ်တို့နှင့် တူနေပြီ။ ယခင်အခါများကသော် သူ့အသံ ဌိ ညို့ဓာတ်ရှိ၍ ပရိသတ်က သူ့ကို ကြားချင် နာချင်ကြသည်။ သူ့ဟန်ပန် အမူအရာ၌ ညို့ဓာတ်ရှိ၍ ပရိသတ်က သူ့ကို ကြည့်ချင် ရှုချင်ကြသည်။ ယခုအခါ၌ ညို့ဓာတ် မရှိတော့ပြီ။ ကလေးသူငယ်တို့သည် သူ့မှတ်ဆိတ်ဖြူ နီ ကြောင်ကျား ရှည်လျားလျားကြောင့် သူ့ကို ကြောက်ကြသည်။ ဝတ်ကောင်း စားလှ ဝတ်ထားသူများသည် သူ့အနီးသို့ရောက်လျှင် သူတို့ကိုယ် သနမည် စိုးသဖြင့် ကွင်းသွားကြသည်။ လူဆင်းရဲ လူမွဲတို့သည် သူ ကပ်လာသည်ကို မြင်လျှင် သူတို့၏ တစ်လုပ်စာ၊ တစ်ဆုပ်စာ ထမင်းဟင်းကို လှစား လေမလား ဟု မယုံသင်္ကာမျက်စိဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဆောင်ရွက်ချင်သော ပရဟိတလုပ်ငန်းတွင် အဟန့်အတား ရှိနေသည်ကို သူ တွေ့လာသည်။

သို့ရာတွင် အော်ဂတ်စတတ်သည် အဟန့်အတား ကျော်လွန်နိုင်သော နည်းလမ်းကိုရှာ၍ အသုံးပြုသည်။ ရှေးဦးစွာ သူ အပုတ်အခတ် မခံရအောင် ကြည့်ရှောင်သည်။ ဆိုင်အဝင်တွင် ဆိုင်တံခါး မင်းတုပ်ဆီသို့ မမီတမီ လက်လှမ်းအားပြုနေသော ကလေးအတွက် မင်းတုပ်ကို ချပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အကျိုးဆောင်လိုက်ရာ အောင်မြင်သည်ကိုတွေ့၍ သူ ဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ထက် ပိုဆိုးသော ခြေကျိုး လက်ကျိုး ဒုက္ခသည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မမြင် ဒုက္ခသည်ကို သော်လည်းကောင်း သူ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တွေ့လျှင် ဖေးဖေးမမ ပြုလိုက်သည်။ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲ နည်းများမဆို ပေးကမ်း လိုက်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး နှုတ်၏ စောင်မခြင်း ပြုလိုက်သည်။ ကြင်နာသော အမှုအရာကို ပြုလိုက်သည်။

တစ်ဖန် အော်ဂတ်စတတ်သည် ပရဟိတလုပ်ငန်းကို လိုက်လံရှာဖွေ ရင်း လူကဲခတ်တတ်လာ၍ လူ့အလို အမျိုးမျိုးကို သိလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက ဝမ်းသာအားရ မေးထူးခေါ်ပြော ပြုလိုက်ရုံမျှဖြင့် တစ်ဖက်သား၌ အလိုပြည့်သွားသည်ကို သူ တွေ့လာသည်။ တစ်ဦးတည်း အေးအေး ဆေးဆေး နေလိုသူဟု သိရလျှင် အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ နေလိုက်သည်။ တစ်ဖန် အော်ဂတ်စတတ်သည် လောက၌ ရသည်ကို မလို၊ လိုသည်ကို မရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ လိုသလောက် မရသဖြင့် လည်းကောင်း စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြသူတို့ကိုလည်း တွေ့ရ၍ ရရာနှင့် ရောင့်ရဲတတ်ကြသူ တို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ အံ့ဩစရာကြီး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖန် ပူဆွေးခြင်းရှိလျှင် ရယ်မောခြင်းလည်း ရှိနေပုံ၊ အသုဘ မျောက်မင်း အူသံရှိလျှင် ကလေးချော ချင်မိုင်မိုင်တေးသံလည်း ရှိနေပုံ၊ လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မာနမီးတို့ တောက်နေကြခြင်းရှိလျှင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်း၊ အပြောင်အပြက် ပြော၍ ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေလိုက်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာစရာ စကားကို ဆိုတတ်ခြင်းတို့လည်း ရှိနေကြပုံတို့သည် သူ့အဖို့ အားတက်စရာ ကြီး ဖြစ်နေသည်။

လူ့ဘဝသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ဖွဲ့စည်းတည်ရှိ နေသော သဘောဖြစ်သည်ဟု အော်ဂတ်စတတ် ယူဆဟန် တူပါသည်။ အကွေ့တစ်ခုတွင် ပြေးလွှားခုန်ပေါက်လာကြသော ကျောင်းသားတစ်စု၏ မျက်စိ မျက်နှာတို့တွင် ပြုရဲ ဆိုရဲသော၊ မြူးရွှင်သော၊ နုပျိုသော အမှုအရာတို့ ကို သူ မြင်တတ်သည်။ သူတို့ကပင် သူ့ကို နောက်ပြောင်ကြသောအခါ နောက်ပြောင်ခြင်းသည် လူငယ်တို့သဘာဝ မဟုတ်တုံလောဟု သူ ဆို၍

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လက်ခံတတ်သည်။ ကုန်စုံဆိုင် မှန်ပြတင်း၌ သော်လည်းကောင်း၊ သောက်ရေ ရေပန်းခွက်၌ သော်လည်းကောင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်သောအခါ အရေ တွန့်ပါး ခေါင်းစုတ်ဖွားကို သူ မြင်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျက်ခြင်း မဖြစ်။ လူကြိုက်အောင် တသသလုပ်နေဖို့ သူ့မှာ မလိုတော့ပြီ။ အာဏာရအောင် တသသ လုပ်နေဖို့ သူ့မှာ မလိုတော့ပြီ။ ပျိုရွယ်စဉ်က သူ့လျှောက်ခဲဖူးသော ဘဝလမ်းကြောင်းမျိုး၌ သူကဲ့သို့ မောကြီးပန်းကြီး ရန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြ၍ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ တိုးတက်နေကြပြီ၊ ကြီးပွားနေကြပြီဟု ယုံကြည်နေကြ သော သူတို့ကို အော်ဂတ်စတတ် မြင်သောအခါ သူ့အဖို့ တရားယူစရာ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါနှင့်မောနှင့်၊ အားနှင့်မာန်နှင့်၊ လောဘဇောတိုက်၍ ကိုယ့် လိုဘ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသော သူတို့ကို မြင်သော အခါ သူ့အဖို့ အလွမ်း၊ အဆွေး၊ အသော စုံလင်လှသော အံ့ဖွယ်ဇာတ်ကြီး ခင်းကျင်း ပြသနေသည်ကို ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

၁၁

ဆောင်းကုန်၍ နွေပေါက်လာပြန်ပြီ။ အော်ဂတ်စတတ်သည် ကုသိုလ်ဖြစ် ဆေးရုံတစ်ခုတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးကုခံနေသည်မှာ အတန်ကြာ ပါပြီ။ ဆေးရုံတွင်ရှိနေစဉ် မုဒိတာဖြစ်စရာ၊ ချီးကျူးစရာ၊ အားတက်စရာ၊ ဘာဝနာပွားစရာတို့ကို သူ တွေ့လာသေးသည်။ အသက်တစ်ချောင်းကို ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သဖြင့် အသက်ပြန်လူလာကြသော လူမမာများကို မြင်သောအခါ သူ မုဒိတာဖြစ်ခဲ့သည်။ အပြင်းအထန် နာကြ သော လူမမာများ၏ မျက်စိမျက်နှာတို့၌ အောင့်အည်း သည်းခံနိုင်ကြသော အမူအရာတို့ကို မြင်သောအခါ သူ ချီးကျူးခဲ့သည်။ နာလန်ထ လူမမာများ၏ မျက်စိမျက်နှာတို့၌ လန်းဆန်းလာသော အရိပ်အရောင်တို့ကို မြင်သောအခါ သူ အားတက်ခဲ့သည်။ အနိစ္စသဘောသို့ ရွှေ့လျော့ကြသော သူများကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မြင်သောအခါ အနိစ္စတရားကို သူ ရှုပွား၍ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရခဲ့သည်။ စေတနာ ဖြူလှသော သူနာပြုဆရာမ အချောအလှတို့၏ မေတ္တာစိတ်နှင့် သည်းခံစိတ်တို့သည် ကြည်ညိုစရာဖြစ်သဖြင့် သူ့မှာ ကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။

နွေနှောင်းကာလသို့ ရောက်သောအခါ အော်ဂတ်စတတ်သည် ဆေးရုံမှ ဆင်းပါသည်။ ဆောင်းဝင်လျှင် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းလာတော့မည်ကို သူ သိပါ၏။ သို့သော်လည်း အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ့အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း သူ့ ပရဟိတလုပ်ငန်းအတွက် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ခရီးထွက်ပြန်သည်။ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရင်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လိုက်သည်။ ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ခဲ့ဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရပ်အမျိုးမျိုးသို့ ရောက်ချင် သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူ့အကြောင်းကို သိချင်သေး၍ တရားရှာချင် သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်သည် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဖြူနေရာမှ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးလာပြီ။ သူ့မျက်စိသည် ပြုံးလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေသေးသော်လည်း မှန်လာပြီ။ သူ့သတိသည် ဝါးတားတား ဖြစ်လာ၍ သတိလွတ်သည့်အခါ လွတ်သည်။ ခရီး ထိုမျှပေါက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ကိုပင် သူ အမေ့မေ့ အလျော့ လျော့ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သတိရသမျှနှင့် သူ ရောင့်ရဲလိုက်သည်။ သူ ရောက်ခဲ့ရာ အရပ်တို့တွင် သူ မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့သော လူ့လောကသည် တင့်တယ်ပါပေ၏။ ချစ်နှစ်သက်စရာ ကောင်းပါပေ၏ဟု သူ ယူဆ လာသည်။

၁၂

အရပ်တကာ လှည့်ခဲ့သော အော်ဂတ်စတတ်သည် ဆောင်းဝင်လာသောအခါ မြို့ငယ်တစ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ မိုင်းနေသော လမ်းများပေါ်တွင် ဆီးနှင်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေးတို့သည် တဖြိုက်ဖြိုက် ကျနေကြသည်။ ညနေအချိန် မှောင်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကလေးအချို့သည် အိမ်မပြန်ကြသေးဘဲ လမ်းထဲတွင် ဆီးနှင်းများကို အလုံးအခဲပြု၍ ကစားနေကြတုန်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာစိမ်း သက်ကြီးခရီးသည်ကို မြင်ကြသောအခါ ဆီးနှင်းလုံးဖြင့် ပေါက်ကစား လိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ပေါက်ကစားကြသည်မှတစ်ပါး လမ်းထဲ၌ အလှုပ် အရှား မရှိ၊ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သက်ကြီး အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ သိဖူး ကျွမ်းဖူးသော လမ်းသေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ဖန် နောက် လမ်းသေးသေး တစ်ခုသို့ ကူးသည်။ ရောက်သောအခါ အမောကြီး မောနေ ပြီ။ ထိုလမ်းသေး၌ သူ့အမေ၏အိမ်ငယ် ရှိသည်။ ဘေးချင်းကပ်တွင် သူ့ ဦးကိုင်းအဖ ဗင်ဆွင်ဂါ၏အိမ်ငယ် ရှိသည်။ ထိုအိမ်ငယ်အရှေ့၌ သူ မတ်တတ် ရပ်လျက်သား ဖြစ်သည်။ အိမ်ငယ်နှစ်ဆောင်စလုံးသည် စုတ်စုတ်ချာချာ ဖြစ်နေပြီ။ သို့ရာတွင် အကျအားသန်နေသော ဆီးနှင်းထဲ၌ တောင့်ခံနေကြ သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ချမ်းလှ အေးလှသော ဆောင်းညကြီးတွင် ဗင်ဆွင်ဂါ၏ အိမ်ပြတင်း၌ မီးရောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်သည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် ခြံထဲသို့ဝင်၍ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်လိုက် ရာ လူဖလံအဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါ ထွက်လာ၍ အော်ဂတ်စတတ်ကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲ၌ နွေးသည်။ အခန်းတွင်း မီးဖိုကမီးသည် နီရဲနေ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ငါ့မြေး ဆာလာသလား’

အော်ဂတ်စတတ်သည် မဆာပါ။ ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြသည်။

‘မဆာပေမယ့် ငါ့မြေး မောလာမှာပဲ’ ဟု အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါက ဆို၍ ကြမ်းပေါ်၌ သားမွေးကော်ဇောကို ခင်းသည်။ ထို့နောက် ကော်ဇောပေါ် ၌ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ထိုင်၍ မီးခဲနီရဲရဲကို ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဗင်ဆွင်ဂါက ပြောသည်မှာ-

‘ငါ့မြေး အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတော့ မောမှာပဲ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘လာတုန်းကတော့ ပျော်ပါတယ်။ အခုမှသာ မောသလိုလို ဖြစ်လာတာပါ။ အဘိုးကျွန်တော် ဒီည ဒီမှာ အိပ်ချင်တယ်။ နက်ဖြန် ခရီးဆက်ပါဦးမယ်’

‘အိပ်နိုင်ပါတယ်၊ အိပ်ပါ။ မအိပ်ခင် လူပျံကလေးတွေကို ငါ့မြေး မကြည့်ချင်ဘူးလား’

‘ဪ လူပျံကလေးတွေလား။ ကလေးပြန်ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကြည့်ချင်မှာပါပဲ’

‘တို့ မြေးအဘိုး မတွေ့ရတာ အတော်ကြီး ကြာသွားပြီနော်။ ငါ့မြေး အခု အများကြီး ကြည့်ပျော်ပျော် ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့မြေးရဲ့အမေ အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်တုန်းကလို ငါ့မြေးရဲ့ မျက်လုံးဟာ ကြင်နာတတ်တဲ့ မျက်လုံးပဲ။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လည်း ဖြစ်နေပြီ။ အဘိုးဆီကို အခု လာလည်တာဟာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်’

အင်္ကျီ အစုတ်အပြတ်နှင့် လူအိုသည် သူ့ဦးကိုင်းအဖ အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါ၏ နံဘေး၌ထိုင်၍ ငြိမ်နေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ မမောစဖူး မောနေသည်။ အခန်းသည် နွေးနေ၍ မီးဖိုကမီးသည် နီနီရဲရဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အော်ဂတ်စတတ်သည် မူးဝေလာသည်။ သူ ထိုင်နေခြင်းသည် ယခု ထိုင်နေခြင်းလော၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ထိုင်နေခြင်းလောဟု ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အတိတ်ကို ခွဲခြား၍ မသိနိုင်လောက်အောင် မူးဝေလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အဘိုးကျွန်တော် နွဲ့ဆိုးဆိုးမိပြန်ပြီ။ အိမ်မှာ အမေတစ်ယောက် တည်း ငိုနေတယ်။ အမေ့ကို အဘိုး ပြောပေးစမ်းပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် လူကောင်းကလေး ဖြစ်လာပါတော့မယ်လို့ ပြောပေးပါလား.....အဘိုး’

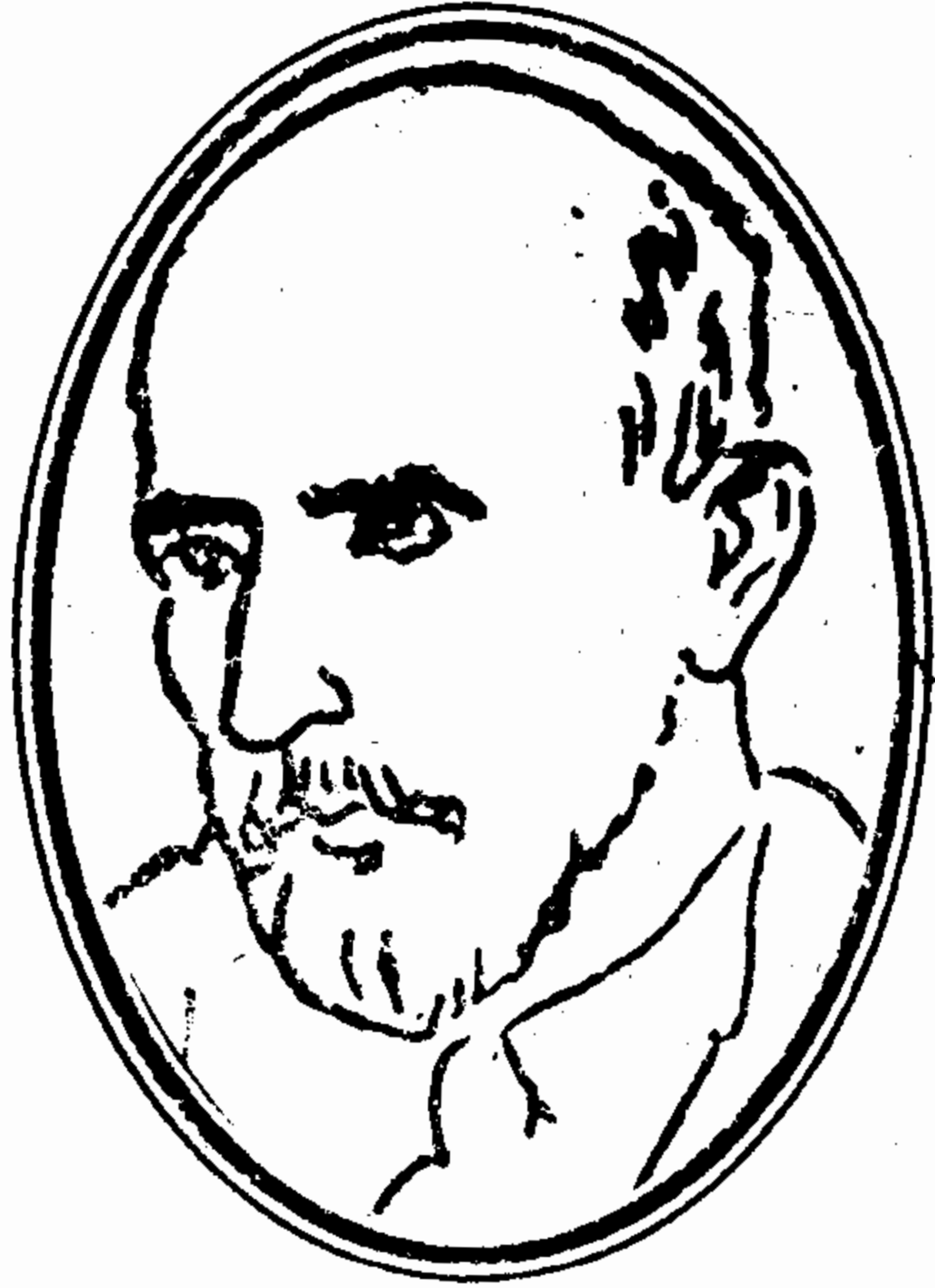
‘အေးပြောပေးမှာပေါ့။ ငါ့မြေးရဲ့အမေဟာ ငါ့မြေးကို အင်မတန် ချစ်တာ။ အဘိုး ဆက်ဆက်ကြီး ပြောပေးမှာပေါ့။ ငါ့မြေး မပူပါနဲ့’

ထိုအခိုက် မီးဖိုက မီးသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်လာသည်။ အော်ဂတ်

စတတ်သည် သူ့ ငယ်ငယ်တုန်းကကဲ့သို့ အိပ်ချင်မှူးတူး မျက်စိဖြင့် မနီတနီ မမှိန်တမှိန် ဖြစ်နေသော မီးဖိုဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါ သည် သူ့မြေး လူအို အော်ဂတ်စတတ်၏ ဦးခေါင်းကို သူ့ပေါင်ပေါ်၌ တင်လိုက်သောအခါ တူရိယာတေးသံသည် အခန်းမှောင်မှောင် နီရောင်ရဲ၌ သာသာယာယာ မြည်လာသည်။ ရွှေရောင်တောင်ပံ လူပျံငယ်တို့သည် အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ပေါ်လာ၍ အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ဝဲကာပျံကာ လေထဲ၌ အက ကနုတ်ပန်းကွက်ကို ဆင်နေကြသည်။ ထိုအခါ လူအို အော်ဂတ်စတတ် သည် တေးသံချိုမြ လူပျံလောကသို့ ရောက်၍ ငယ်မူပြန်လျက် ငယ်စဉ် တောင်ကျေး အကလေးဘဝတုန်းကကဲ့သို့ နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

အော်ဂတ်စတတ်သည် သူ့မိခင် ခေါ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက် ဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် ပြန်မထူးနိုင်လောက်အောင် မောနေပြီ။ သူ့ အမေကို ပြောပေးပါမည်ဟု အဘိုးအို ဗင်ဆွင်ဂါက သူ့အား ကတိပြုခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။ မြေးလူအို အိပ်ပျော်သွားသောအခါ ဗင်ဆွင်ဂါသည် မြေး လူအိုကို လက်ပိုက်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တမျှဉ်းမျှဉ်း တိမ်လာ၍ တဖြည်းဖြည်း ရပ်သွားတော့မည်ဖြစ်သော မြေးလူအို၏ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ရင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိ ကျလာ သည်အထိ ဖြစ်ပါသတည်း။

(Strange news from another star, by H. Hesse, Penguin Books, England. 1976.)

စပိန်အမျိုးသား ကဗျာစာဆို
 ရာမွန် ဂျင်မနဲ့ [၁၈၈၁ - ၁၉၅၈]
Juan Ramon Jimenez [1881 - 1958]

ရာမွန် ဂျင်မနဲ့သည် ၁၉၅၆ ခုတွင် နိုဗဲစာပေဆု အချီးအမြင့် ခံရပါသည်။ စပိန်နိုင်ငံတောင်ပိုင်း ခြောက်သွေ့သော အန္ဒာလူးရှားဒေသ မောက္ခာရွာ၌ ၁၈၈၁ ခုတွင် ဖွားမြင်သူ ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ်မှစ၍ ကဗျာရေးသည်။ အသက် နှစ်ဆယ်လောက်တွင် လူသိများလာသည်။ ၁၉၂၀ ပြည့် သူ့အသက် ၄၀ လောက်တွင် အထူးကျော်စောလာသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူ့ကဗျာများကို အခြားသော ဥရောပဘာသာများသို့ ပြန်ဆို ဖတ်ရှုကြသည်ဟု သိရသည်။ ၁၉၃၆ ခုလောက်တွင် စပိန်နိုင်ငံ၌ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်လာသောအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်၍ ထိုနိုင်ငံ၌

ဗျာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နေထိုင်စဉ် ကဗျာများကို ဆက်လက်ရေးသားသည်။ သူ့ စာဖတ် ပရိသတ်သည် အမိ စပိန်နိုင်ငံမှသာမက တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ စပိန်ဘာသာ ပြောသော နိုင်ငံများမှလည်း ဖြစ်သည်။

ရာမွန်ဂျင်မနဲ့သည် ငယ်စဉ်ကပင် မောက္ခာရွာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သူ မရောက်ဖူးသော အရပ်ဟူ၍ မရှိ၊ ရောက်ဖူးသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ တောပန်း၊ တောသစ်ရွက်စိမ်းတို့နှင့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ကြီးငယ်တို့ကို နှစ်သက်သူဟု လည်းကောင်း၊ ခွာသူရွာသားတို့ကို အယုတ် အလတ် အမြတ် မရွေး ချစ်ခင်တတ်သူဟု လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်သော၊ အညှဉ်းခံရသော၊ အပြစ်မဲ့သော၊ အားနဲ့သော၊ သည်းခံသော သူတို့ကို စာနာသနားတတ်သူဟု လည်းကောင်း၊ ကလေးချစ်တတ်သူဟု လည်းကောင်း ဆိုကြသည်။ ပျိုရွယ်စဉ်က မိဘတို့မှာ ပစ္စည်းပျက်သဖြင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း နေခဲ့ရသည်။ ထိုသံဘောတို့သည် သူ့ကဗျာများတွင် အရိပ်ထင်လျက် ရှိသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ နေထိုင်စဉ် အမေရိကန်ကဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်ကဗျာ၊ ဘင်္ဂါလီစာဆို တဂိုး၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ကဗျာ တို့ကို ဖတ်ရှုနိုင်လာသဖြင့် ဗဟုသုတ တိုးပွား၍ အမြင်သစ် ရလာသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ဇနီးနှင့်တွဲ၍ တဂိုး၏ကဗျာများကို စပိန်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုတွင် မောက္ခာရွာ၌ ကွယ်လွန်သည်။

ရာမွန်ဂျင်မနဲ့ ၏
ပလေတရိုနှင့် ကျွန်တော်

[ဖော်ပြပါ စာ ၁၀ ပုဒ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော Platero and I စာအုပ်မှ ရွေးချယ်ထားသော စာများ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် သောတာလင်္ကာရ စကားပြေ (Poetical Prose) ဟု ခေါ်ကြသော စာစုစုပေါင်း ၁၀၇ ပုဒ် ပါပါသည်။ ယင်းတို့အနက် သူ့ဇာတိ မောဂွာရွာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြည်းကလေး ပလေတရိုကို အဖော်ပြုလျက် စာဆို ရာမွန်ဂျင်မနဲ့ လှည့်လည်သွားလာ၍ အလှတရား ရှာဖွေခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော စာ ၁၀ ပုဒ်ကို ရွေးချယ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြန်ရာတွင် သူ့သဘော ပါနိုင်သမျှ ပါအောင် အားထုတ်ပါသည်။

ရာမွန်ဂျင်မနဲ့ ရှာသော အလှတရားဆိုသည်မှာ သူ့ဇာတ်ဆောင် ပလေတရို၏ အမူအရာတို့၌ လည်းကောင်း၊ “ကျွန်တော်” ဇာတ်ဆောင်၏ အမူအရာတို့၌ လည်းကောင်း၊ ရွာပတ်ဝန်းကျင်၊ ကောင်းကင်၊ ရေမြေ၊ တောတောင်၊ သစ်ပင်ပန်းမန် စသော သဘာဝတို့၌ လည်းကောင်း သူ နေ့စဉ် တွေ့၍ သူ့စေတနာအလျောက် သူ ခံစားသိမြင် သရုပ်ဖော်ခဲ့သော သူ့ခံစားမှု အသိတို့ကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုခံစားမှု အသိတို့ကို သရုပ်ဖော်ပုံသည် ရိုးသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသော်လည်း စာဆို၏ ဖြစ်တတ် စေတနာ၊ မြင်တတ် မျက်စိ၊ ကြားတတ် စွင့်နား၊ ခံစားတတ် အသိ၊ ဆိုတတ် နှုတ်ဖျားတို့ကြောင့် နှစ်သက်စရာ ဖြစ်သည်။ အတိုဆုံး ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်ဟု ယူချင်ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စာအမှတ် (၁) တွင် စာဆို ခံစားသိမြင်ခဲ့သော ချစ်ခင်တတ်ခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၂) တွင် ရိုးသားဖြောင့်မတ် လိုခြင်း (၁၁) ဘဝကူး ဖြောင့်လိုခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၁၀) တွင် နှစ်သိမ့်လိုခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၁၁) တွင် ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၂၆) တွင် သဘာဝ နှစ်သက်တတ်ခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၂၉) တွင် မတရားသောအမှုကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ တရားသောအမှုသို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်လိုခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၃၂) တွင် ကူညီဖေးမလိုခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၄၆) တွင် အမှားကိုပြန်မြင်လျှင် နောင်တ ရလိုခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာအမှတ် (၁၀၃) နှင့် (၁၀၆) တို့တွင် မိတ်ဆွေကောင်း ပီသခြင်း အလှကို တွေ့နိုင်သည်။ စာဆို ရာမွန်ဂျင်မနဲ့ ဖွဲ့ဆိုသော အလှတရားများသည် သာမန် နေ့စဉ်မှု ကိစ္စများ၌ သူသူ ငါငါ တွေ့တတ်ကြိုတတ်၍ သတိပြု နှလုံးသွင်း နိုင်ကြသော တရားများ ဖြစ်သဖြင့် သူ့စာများကို လူကြီးရော လူငယ် ပါ ကြိုက်ခဲ့ကြပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

စာဆို ရာမွန်ဂျင်မနဲ့၏ စာဖတ်ပရိသတ်သည် စာဆိုမြင်ခဲ့သော စပိန်ကျေးလက် အလှရှုခင်းကိုသာမက (၁၁) ဗဟိဒ္ဓ ရှုခင်းကို သာမက စာဆို၌ ဖြစ်ခဲ့သော မေတ္တာ ကရုဏာ စေတနာတို့၏ အလှရှုခင်းကိုလည်း (၁၁) အဇ္ဈတ္တ ရှုခင်းကိုလည်း မြင်နိုင်ကြသည် ဟု လည်းကောင်း၊ ထိုရှုခင်းနှစ်ခု အညမည အဖွဲ့အထုံး ဖြစ်အောင် စည်းရုံးထားပုံကို သိနိုင်ကြသည်ဟု လည်းကောင်း အဆိုရှိခဲ့ ပါသည်။]

ပလေတရီ

အမှတ် ၁

ကျွန်တော်၏ မြည်းကလေး ပလေတရီ။ သူ့ကိုယ်သည် ခပ်ငယ်ငယ်သာ။ သူ့အမွေးသည် နုလည်းနု၍ ချောလည်းချောသည်။ နုသည်မှာ ဝှမ်းပုံဟု ထင်ရသည်။ ချောသည်မှာ အရိုးမရှိဟု ထင်ရသည်။ မဟူရာ မှန်ရောင် နက်မှောင် လက်ပြောင်သော သူ့မျက်လုံး နှစ်လုံးသာလျှင် ပိတုန်းနှစ်ကောင် ကဲ့သို့ မာကျောသည်။

ကျွန်တော်သည် ပလေတရီကို ချည်မထား၊ လွတ်ထားသည်။ ထိုအခါ မြက်ခင်းရှိရာသို့ သူ သွား၍ ပန်းနီနီ၊ ပန်းဝါဝါ၊ ပန်းပြာပြာတို့ကို သူ့နဖူးဖြင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ် ပြုပါသည်။ ပီပီလည်း မထိ။ မထိဘဲလည်း မရှိ။ မထိတထိသာ။ ‘ဖေ့သားလေး ပလေတရီရေ့’ ဟု ကျွန်တော်က ခေါ်လိုက်သောအခါ သူ ရောက်လာသည်။ လေးဘက်ကျ လှလှပပ သူ ပြေးလာသည်။ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြေးလာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ မြူးကာ ပြေးလာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကျွေးသမျှကို သူ စားပါသည်။ ပန်းလိမ္မော်သည် သူ့အကြိုက် ဖြစ်သည်။ ပယင်းရောင် စပျစ်မွှေးလည်း သူ့အကြိုက်ဖြစ်သည်။ ကျောက်သလင်းရောင် အချိုရည်စို့ သဖန်းသီးလည်း သူ့အကြိုက်ဖြစ်သည်။

ပလေတရီသည် သားငယ် မောင်ခွေးကဲ့သို့ နူးညံ့၍ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သမီးငယ် မခွေးကဲ့သို့ နူးညံ့၍ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မာသည်။ ခိုင်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် မြို့စွန် လမ်းမြောင်းများ၌ သူ့ကို ကျွန်တော် စီးသွားလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ သန့်သန့်ပြန်ပြန် ဝတ်စားထားကြသော အနီးအနားက ရွာသူရွာသားတို့သည် လမ်းပေါ်၌ အေးအေးဆေးဆေး လေးလေး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကန်ကန် သွားလာနေကြရာမှာ ခြေလှမ်းတန်၍ သူ့ကို ဝေးကြည့်ကြသည်။
'သံမဏိခဲပါတကား' ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ပလေတရီသည် သံမဏိခဲပင်။ ပြဒါးပေါင်း သံမဏိခဲ
ပင်။

*

တောပန်းဖြူဖြူ

အမှတ် ၂

မိုးချုပ်ခါနီးလာပြီ။ တစ်ဖန် ဆီးနှင်းကျလာပြန်သဖြင့် လောကဓာတ် တစ်ခု
လုံးသည် ခရမ်းရောင် အမှောင်သန်း၍ မှိုင်းလာသည်။

အဝေးက ဘုရားကျောင်း မျှော်စင်ဆီတွင် မီးရောင်တို့ကို မြင်ရသည်။
အစိမ်းလိုလို၊ ခရမ်းလိုလို မီးရောင်တို့ ဖြစ်သည်။ နှင်းဝေဝေ မှိုင်းမှုန်မှုန်တွင်
တလက်လက် တောက်နိုင်ကြပါပေသည်။

ရွာအပြန် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အမှောင်ရိပ်ကျရာတို့လည်း ရှိကြ
သည်။ ခေါင်းလောင်းပန်း လန်းဆန်းရာတို့လည်း ရှိကြသည်။ မြက်ခင်းနံ့
သင်းယုံ့ ရာတို့လည်း ရှိကြသည်။ ဂီတသံသာ တေးသီရာတို့လည်း ရှိကြ
သည်။ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရာတို့လည်း ရှိကြသည်။ တတောင့်တတ ဖြစ်ရာ
တို့လည်း ရှိကြသည်။ ယင်းတို့ကို ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါပြီ။

ရွာအဝင်သို့ ကျွန်တော်နှင့် ပလေတရီ ရောက်ကြသောအခါ လူညို
ညို တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ကက်ဦးထုပ်နှင့် ဖြစ်သည်။
သံတုတ်တစ်ချောင်းလည်း ပါလာသည်။ လူညိုညိုသည် မီးသွေးအိတ်ပုံ
အကြား တဲပုတ်တဲကုပ် တံခါးမှ ဆင်းလာသည်။ သူ ဖွာလိုက်သော ဆေးလိပ်
တိုမှ ရဲခနဲ နီလာသော ဆေးလိပ်မီးကြောင့် ဝင်းခနဲ နီသွားသော သူ့မျက်နှာ
အရုပ်ဆိုးကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ ပလေတရီခမျာမှာ ရွံ့၍ တွန့်သွား
ရှာသည်။

‘ဟေ့ရပ်လိုက်စမ်း။ မင့် ခြင်းတောင်းထဲမှာ ရောင်းစရာတွေ ပါလာသလား’

‘ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါခင်ဗျာ။ တောပန်း ဖြူဖြူတွေသာ ပါပါတယ်’ လူညိုညိုသည် ပလေတရီ၏ ကျောပေါ်က ခြင်းတောင်းထဲသို့ သံတုတ်ထိုးထည့်ကာ မွေကြည့်မည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် မတားပါ။ မြည်းကုန်းနှီးအိတ်ကိုပင် ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ရောင်းစရာ ဘာကိုမျှ သူ မတွေ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ခြင်းတောင်းထဲက လွမ်းချင်စရာတို့သည် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရွာဝင်ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ မုသားမဆိုရဘဲ ရွာဝင်ခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။ အကောက်အရာရှိတို့အား အကောက်အခွန် မပေးဆောင်ရဘဲ ရွာဝင်ခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။

*

သူ့ဥယျာဉ်
အမှတ် ၁၀

ဖေ့သား ပလေတရီ၊ ထောင်နားချို။ ငါမသေခင် မင်းသေခဲ့သော် ချစ်မည့်သူ မရှိသော မြည်းဆင်းရဲ၊ မြင်းဆင်းရဲ၊ ခွေးဆင်းရဲတို့ကဲ့သို့ မင်း မြေမကျရပါ။

လှည်းကြမ်း၌ တင်လာ၍ ရွံ့တော၊ ဗွက်တောထဲသို့ မင့်ကို ပစ်မချပါ။ တောင်တက်လမ်းအောက်က ချောက်ထဲသို့ မင့်ကို ပစ်မချပါ။ မှောက်ထားသော လှေပျက် လှေဆိုး၏ နံရိုး နံတောင်တို့ကဲ့သို့ မင့်နံရိုး အပြိုင်းပြိုင်း ပေါ်နေကြအောင် မင့်ကို ပစ်မထားပါ။ တောကျီးကန်းတို့ကို မထိုးစေရ၊ မဆိတ်စေရ၊ မဆွစေရပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ထင်းရှူးဆန် မီးဖုတ်စားရန် ထင်းရှူးတောသို့ သွားကြသောကလေးများ မြင်လျှင် အထိတ်တလန့် မဖြစ်ကြရအောင် မြောင်းထဲ၌ တောင့်နေသောကိုယ်နှင့်၊ ဖူးဖူးရောင်နေသော ကိုယ်နှင့် မင်း ပေါ်မနေစေရပါ။

ဖေ့သား ပလေတရီ၊ ထောင်နားချို။ မင်း တောင်တွေ မြောက်တွေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တွေး၍ ပူမနေပါနှင့်။ မင်းအကြိုက်ဖြစ်သော လာပိညဉယျာဉ် ထင်းရှူးပင် ခြေရင်း၌ မင်းကို ငါ ကောင်းစွာ မြှုပ်နှံသင်္ကြိုဟ်ပါမည်။ ထိုအခါ မင်း အနီး အနားတွင် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာတို့သည် ရှိကြမည်သာ။ ပျော်စရာတို့လည်း ရှိကြမည်သာ။

ကလေးတို့သည် မင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားကြ ပါလိမ့်မည်။ မိန်းကလေးတို့သည် မင်းအပါးတွင် ခွေးခြေတို့မှာထိုင်၍ အဝတ် အင်္ကျီတို့ကို ဖာထေးချုပ်လုပ်ကြပါလိမ့်မည်။ ငါလာ၍ ချမ်းမြေ့သာယာ တေးကဗျာတို့ကို ရွတ်ဆိုသောအခါ မင်း မှတ်မိသတိရလာပါလိမ့်မည်။ လိမ္မော်ပင် အရိပ်တန်း၌ အဝတ်ဖွပ်တတ်ကြသော မိန်းမပျိုတို့၏ တေးသံ ချိုချိုသည် မင်းကို ဖျော်ဖြေပါလိမ့်မည်။ ရေတွင်းထဲ၌ တက်သက်ဖန်ဖန် ရေပုံးကြီး လှုပ်သံသည် မင်းကို ချောသိပ်ပါလိမ့်မည်။

အမြဲ ပျော်ရာ ထင်းရှူးပင်ထိပ် တေးရိပ်သာ၌ တောစာတို့၊ နံ့ပြီစုတ် တို့သည် ချိုတေးသံကြွယ် အမိုးငယ်ကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရက်လုပ်ကြပါလိမ့် မည်။ မောဂ္ဂာရွာအထက်က ရှုမဆုံးမြင် မိုးကောင်းကင်၏ ပြာလဲ့လဲ့နီလာနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် အိပ်စက်မထ မင့်ဘဝကို စပ်ကြား၌ ဖြစ်ပါသတည်း။

*

ဆူးသေးသေး

အမှတ် ၁၁

စားကျက်မြေသို့ ဝင်လာစဉ် ပလေတရီသည် ထော့နဲ့ထော့နဲ့ ဖြစ်လာပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ရပ်ကြည့်နေရာမှ ထိုင်လိုက်၍ ‘ဘယ်လို ဖြစ်လာ တာလဲ လူကလေးရဲ့’ ဟု မေးပါသည်။

ထိုအခါ ပလေတရီသည် သူ့ရှေ့ခြေတစ်ဖက်ကို အနည်းငယ် မ ၍ ပြပါသည်။ ထိုခြေသည် သူ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ နင်းလာသောခြေ ဖြစ်သည်။ သူ လျှောက်လာစဉ်ကသော် သူ့ခွာသည် သဲလမ်း ပူပူလောင်လောင်ကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မထိနိုင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာမိသည်။ သူ့ကို ကုနေကျ ရွာဆေးသမား အဘိုးအို ဒါဗွန်ထက် ပို၍စိုးရိမ်မိသည်။ သူ့ဒူးဆစ်ကို ကွေး၍ သူ့ခြေဖဝါးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ လားလား..... နီရဲနေသည်။ သူ့ခြေဖဝါးတွင် မြစိမ်းရောင် ဓားမြှောင်ငယ် စိုက်နေသကဲ့သို့ ဆူးစိမ်းစိမ်း ရှည်ရှည်သေးသေး စိုက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော် မရှုရက်သဖြင့် ဆူးကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂမုန်းဝါချောင်းငယ်သို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။ ဂမုန်းဓာတ် ချောင်းရေစီးသည် သူ့လျှာ ရှည်ရှည်သေးသေးဖြင့် ဆူးစူးရာကို လျက်ပေးနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ပလေတရီသည် ပင်လယ်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးဆီသို့ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့က သွားသည်။ သူက နောက်က လိုက်သည်။ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ နင်းလျက်ပင် လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ပခုံးကို သူ့ဦးခေါင်းဖြင့် အသာအသာ တို့ကာ တွန်းကာ လိုက်လာသည်။

*

**နွေရာသီ အလှ
အမှတ် ၂၆**

ကလေးတို့သည် ပလေတရီနှင့် ဆော့ကစားရင်း ထင်းရှူးတန်းချောင်းသို့ ဆင်းလာကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ရယ်ကာမောကာ မြည်းကလေးကို ပြန်ခေါ်လာကြသည်။ မြည်းကလေးသည် ရွှေဝါရောင် ခေါင်းလောင်းပန်းတို့ကို ကျောပေါ်တင်လျက် လေးဘက်ကျ ပြေး၍ လိုက်လာသည်။ ချောင်းကမ်းပါး၌ ရှိနေစဉ်ကသော် မိုးကောင်းကင် တိမ်ပြေးမှ ရွှေချည်ငွေရည် ဆွဲချလိုက်သကဲ့သို့ မိုးပြေးရွာပါသည်။ ထိုအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရွဲရွဲစိုခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကျောပေါ်က ခေါင်းလောင်းပန်းများမှ ရေ တစ်စက် တစ်စက် ကျနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ပျော်စရာ၊ ရွှင်စရာ၊ လွမ်းစရာပါပေ။ ရေစိုပန်း ပိုးလာသော မြည်း ကလေး၏ တွန်သံပင်လျှင် သာယာ၍ လွမ်းမတတ် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ ဦးခေါင်းသည် မကြာခဏဆိုသလို တလှုပ်လှုပ်၊ နောက်ပြန်လှည့်ကာ မိရာ ပန်းပွင့်တို့ကိုဆွဲ၍ ဝါးစားပါသည်။ ထိုအခါ သူ့သွားရည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် နှောသွားသော ပန်းရွှေဝါတို့သည် သူ့ပါးစပ်မှ တအောင့်လောက် တွဲလဲဆွဲ၍ တစ်ခဏမျှ တန်းလန်းကျနေရာမှ သူ့ဝမ်းဗိုက် သေးသေးထဲသို့ ချောချော မောမော ဝင်သွားကြပါလေသည်။ ပလေတရီရေ။ ပန်းပွင့်စား၍ ဝမ်း မနာတတ်သူကို ပြပါဆိုလျှင် မင့်ကို ပြရမည်သာ။

နွေဦးရာသီ ညနေပိုင်းသည် မရေရာပါ။ နေပူမိုးရွာ လင်းတစ်ခါ မှိန်တစ်လှည့် ခဏခဏ ပြောင်းပါသည်။ ထိုရှုခင်းသည် ပလေတရီ၏ မျက်လုံး၌ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ အနောက်ဘက်ဆီ၌လည်း တိမ်ပန်းချီ နှင်းဆီသွေးမှ မိုးပြေးတို့သည် ကောင်းကင်တွင် အထုံးပြေ၍ ကြွေကျလာ ကြသည်ကို မြင်လိုက်ပါသေးသည်။

*

လွတ်မြောက်ရေး

အမှတ် ၂၉

လမ်းဘေးက ပန်းကလေးများ၏ အလှ။ ထိုအလှ၌ ငေးမောနေမိရာမှ ကျွန်တော်၏မျက်စိသည် ငှက်ငယ်တစ်ကောင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ငှက်ငယ်သည် ဝင်းဝင်းပပ လှပါပေ၏။ မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိုစိုတွင် ဖြူညို နီရောင် အတောင်ဖြန့်ကာ ထ ပျံလိုက်၊ အတောင်ရုပ်ကာ ဆင်းနားလိုက် ပြုနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခြေသံ မကြားအောင် အသာအယာနင်း၍ သူ့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နောက်သို့ လိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကသွား၍ ပလေတရိုက နောက်က လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ရိပ်ကျရာ သောက် ရေကန် ခပ်သေးသေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရေကန်အနီးတွင် မာယာ ဆန်းပြား ကောင်ကလေးတစ်စု ကျောထောင်ထားသော ညွတ်ကွင်းကို တွေ့ ကြသည်။ ညွတ်ကွင်းအနီးတွင် သနားစရာ တိန်ညင်းငှက်မကလေးသည် သူ့အတောင်က ပင့်ပေးသမျှသာ ပျံတက်နိုင်ရှာသည်။ ပျံတက်လိုက်တိုင်း မ သံပေးသည်။ သူ့အသံကြောင့် သူ့မောင်၊ သူ့အစ်ကိုတို့ ညွတ်ကွင်း၌ တိုးမိကြမည်ကို သူ မသိရှာပါ။ မ သံ ပေးမြဲ ပေးနေပါသည်။

နံနက်ခင်းသည် ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်အောက်တွင် ကြည်လင်ရွှင်ပျ နေသည်။ ညွတ်ကွင်းထောင်ထားရာ သောက်ရေကန်နှင့် တစ်ခေါ်လောက် ဝေးသောနေရာ၌ ထင်းရှူးပင်တစ်ပင် ရှိသည်။ ထိုအပင်၏ ထိပ်ဖျားတွင် ငှက်တစ်အုပ်သည် ငှက်သဘင် ခံနေကြသည်ဖြစ်ရာ ငှက်တေးသံတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဝေးသွား၍ တစ်ခါတစ်ရံ နီးလာသည်။ သို့ရာတွင် သစ်ရွက် လှိုင်းအိကလေးများ လူးလွန်သွားအောင် မြူးထူးလိုက်သော လေညင်းတွင် ချိုချိုအေးအေး သာသာယာယာ မြည်နေလျက်သာ ဖြစ်သည်။ ဘုရား ဘုရား....ဘီလူးစိတ်၊ သဘက်စိတ်တို့နှင့် နီးလွန်း ကပ်လွန်းလှသော သံစုံ တီးဝိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ပလေတရို၏ ကျောပေါ်သို့ တက်သည်။ ထို့နောက် ထင်းရှူးပင်ဆီသို့ ရောက်အောင် သူ့ကို ခြေဖြင့်တို့၍ နှင်လိုက်သည်။ ပလေ တရိုကလည်း လေးဘက်ကျနင်း၍ ခပ်သုတ်သုတ် သွားသည်။ ထင်းရှူးပင် ၏ သစ်ရွက်စိမ်း အမိုးအောက်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်းတီးသည်။ သီချင်းအော်ဆိုသည်။ အသံကုန်ဟစ် သည်။ ကျွန်တော့်ဓာတ် ကူးသွားလေသလားမသိ၊ ပလေတရိုကလည်း တွန် ပါလေသည်။ စူးစူးရှရှ တွန်သည်။ ထပ်ကာထပ်ကာ တွန်သည်။ ရေတွင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထဲမှ ပဲ့တင်သံ ဟိန်းထွက်လာသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့၏ အသံသည် ထင်းရှူး
တောတစ်ခုလုံးတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ဟိန်းသွားသည်။ ၎င်းတို့သည် အထိတ်
တလန့် ထ ပျံ၍ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ အသံပေးကာ တစ်ဖက် ထင်းရှူးတောသို့
ပျံသွားကြပါတော့သည်။ အုပ်လိုက်ချီ၍ ပျံသွားကြပါတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကောင်ကလေးတို့သည် ဒေါသထွက်နေကြ
သည်။ သူတို့၏ ကြိမ်းသံ၊ မောင်းသံ၊ ဆဲသံ၊ ဆိုသံတို့ကို ကြားနေရသည်။
ပလေတရီသည် ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ချင်လွန်းသောကြောင့်လား မသိ၊
ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားရှိရာကို သူ့ဦးခေါင်းဖြင့် တွန်းပေး ပေးပါသည်။
ကျွန်တော့်မှာ အတော်နာသွားသည်။

*

လှည်းကလေး အိုအို

အမှတ် ၃၂

ချောင်းကျယ်တစ်ခုသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ကြီးစွာ ရွာခဲ့
သော မိုးကြောင့် ချောင်းရေသည် ပေါင်းလန်နေသည်။ ကုန်းပေါ်က စပျစ်ခြံ
အထိ ဖြစ်သည်။ ချောင်းကမ်းပါးတွင် ရွှံ့ကျွံ နွံနစ်နေသော လှည်းအိုတစ်စီးကို
တွေ့ပါသည်။ အပြည့်တင်လာသော မြက်ဝန်လေး၊ လိမ္မော် ဝန်လေးတို့
ကြောင့် လှည်းအိုသည် ရှေ့သို့လည်း မတိုးနိုင်၊ နောက်သို့လည်း မဆုတ်နိုင်
လက်မှိုင်းချနေရသည်။

လှည်းအိုကိုဆွဲသော မြည်းကလေးသည် ပလေတရီထက် ငယ်သည်။
ပိန်လည်း ပိန်သေးသည်။ အင်္ကျီအစုတ်အပြတ်နှင့် မိန်းကလေးသည် သူ့
မြည်းပိန်ကို ငိုမဲ့ ငိုမဲ့နှင့် ချော့၍ အဆွဲခိုင်းနေသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ဖြင့်လည်း
လှည်းဘီးကို ဖေးမ၍ တွန်းပေးရှာသည်။ မြည်းပိန်ကလေးကလည်း အားရှိ
သမျှ ရုန်း၍ဆွဲပါသည်။ သို့ရာတွင် လှည်းအိုသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါ။
တွန်းပေးနေသော မိန်းကလေး၏ အားမာန်သည် တွန်းရင်း ပျော့ခွေသွား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သည်။ နွေရာသီ လေညင်းသည် ပန်းကလေးများအကြား၌ မြောမေ့ကျဆုံး သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ပလေတရီ၏ ကျောက်ကို ယုယုယယ ပုတ်၍ ကြီးက တပ်ဆင်ပေးသည်။ ထို့နောက် သနားစရာ မြည်းပိန်ကလေး အရှေ့မှနေ၍ လှည်းအိုကို အဆွဲခိုင်းသည်။ ချော၍ အဆွဲခိုင်းပါသည်။ ပလေတရီအဖို့ တစ်ချက်လောက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရုံမျှဖြင့် လှည်းအို ကြွလာ၍ မြည်းပိန် ရွေ့လာပါသည်။ ထို့နောက် ပလေတရီသည် ရွံ့ထဲက လှည်းအိုကို ကုန်းပေါ် သို့ ရောက်အောင် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး ပြီးနိုင်လာပါပြီ။ ငိုမဲ့ ငိုမဲ့ မျက်ရည်လဲမှ ပေါ်လာသော အပြုံးလှလှပင်။ သူ ပြီးလိုက်သည်မှာ ညနေစောင်းချိန် တိမ်လိပ်တိမ်မည်း နောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော နေဝန်းသည် ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာ၍ ပွင့်လင်း ဝင်းဝါလာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် ထိုအပြုံးဖြင့် လိမ္မော်သီးနှစ်လုံး ကမ်းမေးရာ ကျွန်တော် လှမ်းယူ၍ တစ်လုံးကို နှစ်သိမ့်ဆု အဖြစ်ဖြင့် မြည်းပိန်ကလေးအား ဆုချလိုက်သည်။ ကျန်တစ်လုံးကို ရွှေဝါဆု အဖြစ်ဖြင့် ပလေတရီအား ဆုချလိုက်ပါသည်။

*

အပေါက် ခံရပြီ

အမှတ် ၄၆

ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတစ်စုသည် မွန်မေယာရွာက နွားခြံသို့သွားရန် ပြင်နေ ကြသည်။ နွားခြံ၌ရှိသော နွားပေါက်ကလေးများကို အမှတ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ် ရန် ဖြစ်သည်။

နေမြင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ဝင်းအလယ်ခေါင် ကျောက်တုံး ခင်း လဟာပြင်ကွက်လပ်၌ အရိပ်ကောင်းကောင်းရသည်။ ထိုကွက်လပ်တွင် မြင်းဟိသံတို့ကို ကြားရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးငယ် ရယ်ကြမောကြသော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အသံတို့ကိုလည်း ကြားရသည်။ ခွေးဟောင်သံတို့ကိုလည်း ကြားရသည်။ ဆူညံမစဲ တသဲသဲပင်။ ကွက်လပ်၏ ထောင့်တစ်နေရာ၌ မြည်းကလေး ပလေတရီလည်း အငြိမ်မနေနိုင်၊ ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်နေသည်။

‘လူကလေး ပလေတရီရဲ့၊ မင်းက ခပ်သေးသေး မဟုတ်လား။ မင်း မလိုက်ပါနဲ့ကွာ’ ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို ချောပြောပါသည်။

သူ မကြိုက်ပါ။ သူ နဲ့ ဆိုး ဆိုးချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင် ကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ‘မင်း သူ့ကိုစီးပြီး တို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့’ ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီ စီး၍ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်သွား နေကြပြီ။ ပျော်စရာကြီးပါပေ။ စိမ့်မြေကိုလည်း ဖြတ်သွားကြရပါသေးသည်။ စိမ့်မြေလည်း အလွန်လှပါသည်။ စိမ့်မြေ၌ စိမ့်မြေ ရေအိုင်သေးသေးတို့သည် ကျိုးတိုးကျဲတဲ အနံ့အပြား ရှိသည်။ နေရောင်တွင် ပြုံးပြနေကြသကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေကြသည်။ ဖြန့်ကြဲထားသော မှန်ကွဲများနှင့် တူလှသည်။ အနီးရှိ လေရဟတ်စင်မြင့်၏ အရိပ်သည် ဤမှန်အိုင်၌လည်း ထင်နေ၍ ထိုမှန်အိုင်၌လည်း ထင်နေသည်။ ထိုထိုသော မှန်အိုင်တို့၌လည်း ထင်နေ ကြသည်။

လေးလေးမှန်မှန် သန်သန်မာမာ သွားနေကြသော မြင်းကြီးတို့၏ ခွာသံ ဆူညံညံတွင် ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်သွက်သွက် သွားနေသော ပလေတရီ ၏ ခွာသံကလေးကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ရုတ်တရက် သေနတ်ဖောက်သံ လိုလို အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ ပလေတရီ၏ နှုတ်သီးသည် သူ့ရှေ့က သွားနေသော ဖောင်းဝတ်ရောင် မြင်းကလေး၏ တင်ပါးကို တွန်းမိ တိုးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ မြင်းကလေးသည် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ ပြန်ပေါက်လိုက်သည်။

ပလေတရီ၏ ရှေ့ခြေတစ်ဖက်တွင် သွေးယိုစီးလာသည်။ သွေးကို

မည်သူမျှ ဂရုမပြုမိသော်လည်း ကျွန်တော် ပြုမိသည်။ မြင်းပေါ်မှ ကျွန်တော် ခုန်ဆင်း၍ သွေးတိတ်အောင် သူ့ဒဏ်ရာကို မြင်းလည်ဆံမွေးတို့ဖြင့် ကျပ်စည်းပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ပလေတရီကို အိမ်သို့ ပြန်ပို့ရန် ကောင်ကလေးကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရာ သူတို့နှစ်ဦး လှည့်၍ ပြန်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာဆီမှ ဆင်းလာသော ယမားချောင်းခြောက် သဲပြင်တွင် သဲလမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍ ပြန်ကြသည်။ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် လျှောက်၍ ပြန်ကြသည်။

နွားခြံမှ ပြန်ရောက်သောအခါ ပလေတရီဆီသို့ ကျွန်တော် သွားပါသည်။ ပလေတရီသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ အနာ နာနေဆဲ ဖြစ်သည်။

‘ကိုင်း အစက ငါ မပြောဘူးလားကွာ။ ဟိုလူ ဒီလူနဲ့ မင်း ဘယ်ကိုမှ သွားလို့ လာလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွ’ ဟု ကျွန်တော့်မှာ သက်မကြီး ချ၍ ပြောလိုက်ရပါသည်။

*

ပလေတရီ အနိစ္စ
အမှတ် ၁၀၃

ကောက်ရိုးအခင်းပေါ်တွင် ပလေတရီ ခြေပစ်လက်ပစ် လျောင်းနေရလေပြီ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ မျက်စိသူငယ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကျောကို ကျွန်တော် ယုယုယယ ပုတ်၍ စကားပြောကြည့်သည်။ ထူပေးမည်လည်း ပြုသည်။

ထိုအခါ သနားစရာ ပလေတရီသည် ဆတ်ခနဲ ကုန်းထ၍ ဒူးထောက် ပြပါသည်။ သို့ရာတွင် ဒူးမထောက်နိုင်ရှာပါ။ သူ့ ရှေ့ခြေတစ်ဖက်ကို ကြမ်းပေါ်၌ ကျွန်တော်ဆန့်ပေး၍ သူ့ကို အသာအယာ ပုတ်ပေးပြန်သည်။ ထိုနောက် ရွာဆေးသမား ဒါဘွန်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း ဒါဘွန် ရောက်လာသည်။ ဒါဘွန်သည် အံ့အားကြီးသင့်၍ သွား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မရှိသော သူ့ပါးစပ်ကို အကျယ်ကြီး ဟ လျက် နာရီချိန်သီးကဲ့သို့ သူ့ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြပါသည်။

‘ဟန်ပါဦးမလားဆရာ’

သူ ပြန်ဖြေပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားမလည်၊ စိတ်ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ ‘သနားစရာပါကွာ။ တော်တော်ဆိုးနေပြီ။ ငါ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ သူ့ဝေဒနာလားတောက်တတ်တဲ့ သစ်ဥသစ်မြစ်ကြောင့်ဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့။ မြက်တောထဲက အညစ်အကြေး တစ်ခုခုကြောင့်ဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့။ ဒါပါပဲကွာ’

မွန်းတည့်ချိန်တွင် ပလေတရီ အသက်ပျောက်ပါသည်။ သူ့ဝမ်းပုံဝမ်းမိုက်သည် ဖောင်း၍ ကမ္ဘာလုံးကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ခြေတို့သည် အရောင်မရှိ၊ အဆင်းမရှိ။ တောင့်နေကြပြီ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က မွေးနုမွေးချော လိပ်ခွေခွေတို့သည် ကစားစရာအရုပ်၏ ပိုးစားဂုန်လျှော် ဆံပင်ကဲ့သို့ ထိလိုက်လျှင် ကြွေကျလာကြသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော သူ့တင်းကုပ်တွင် လိပ်ပြာလှလှတစ်ကောင်သည် ထိုထို ဤဤ အတည်မရှိ၊ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် အတည်မရှိ၊ လူးလာပျံသန်းနေသည်။ ပြတင်းပေါက်သေးသေးမှ ထိုးဝင်လာသော နေခြည်တန်းကို သူ ဖြတ်ပျံလိုက်တိုင်း သူ့အတောင် ဖြူနီပြာဝါတို့သည် ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ တောက်ကြသည်။

*

လိပ်ပြာတစ်ခု ဖြူနုနု
အမှတ် ၁၀၆

ယနေ့ မွန်းယိမ်းချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လာပိညဥယျာဉ်သို့ သွားသည်။ ကလေးများနှင့်အတူ သွားပါသည်။

လာပိညဥယျာဉ်တွင် ပလေတရီ၏ သင်္ချိုင်းရှိသည်။ ရိပ်ကောင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရိပ်လှ ထင်းရှူးပင်ခြေရင်း၌ ရှိသည်။ နွေဦးရာသီ လစပြီသည် သင်္ချိုင်း ပတ်လည် မြေစိုစိုကို ရွှေဝါရောင် ဂမုန်းပန်းတို့ဖြင့် မွမ်းမံထားနှင့်ကြပါပြီ။

ထင်းရှူးပင်ထိပ်ဖျားသည် စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း။ မိုးကောင်းကင်သည် ပြာနှမ်းနှမ်း။ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း ပြာနှမ်းနှမ်းတွင် နံ့ပြီစုတ် ငှက်ငယ်တို့ သည် တာတာတီတီ တေးပလီကို သီဆိုနေကြသည်။ တေးသံသာတို့သည် မွန်းယိမ်းနေ ဝါနုရောင်တွင် ချစ်စ ကြင်နာစ အလွမ်းကဲ့သို့ ယိမ်းတုံနွဲ့တုံ လေဟုန်စီးနေကြသည်။

တစ်လမ်းလုံး အော်ဟစ် ဆူညံလာသော ကလေးတို့သည် ပလေ တရို၏ သင်္ချိုင်းမြေပုံသို့ ရောက်သောအခါ တိတ်သွားကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးလဲ့လဲ့တို့သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်၍ အမေးအမြန်း ထူလာ ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေပုံကိုကြည့်၍ ‘ဖေ့သားလေး၊ ပလေတရိုလေ... ယခုအခါ၌ နတ်ပြည် နတ်လယ်ကွင်းတွင် မင်း ရှိနေမည် ထင်ပါ၏။ အကယ်၍ မင်းသည် နတ်သား၊ နတ်သမီး ရှုမငြီးတို့ကို မွေးနု မွေးချော မင်း၏ကျော၌ တင်၍ မြူးရွှင်ပျော်ပါး ဆော့ကစားနေသည်ဖြစ်လျှင် ငါ့ကို မင်း မေ့နေပြီပါ။ ပလေတရိုလေငါ့ကို မင်း သတိရပါသေး၏လော။ ပြောလိုက်ပါဘိ၊ ပြောပါဘိ’ ဟု ကျွန်တော် မြည်တမ်းမိပါသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော လိပ်ပြာတစ်ခု ဖြူနုနု သည် ကျွန်တော်၏ အမေးကို အဖြေပေးနေသည့်အလား ရွှေဝါရောင် ဂမုန်း ပန်း တစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့်သို့ ပြောင်းကာ ကူးကာ လူးလာပျံသန်းလျက် နေပါ သည်။

(Platero and I by Juan Ramon Jimenez. New York, The New American Library, 1960.)

အမေရိကန် ဝတ္ထုဆရာ
စတိုင်းဗက် [၁၉၀၂ - ၁၉၆၈]
John Steinbeck [1902 - 1968]

အမေရိကန်ဝတ္ထုဆရာ စတိုင်းဗက်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ
ကျော် နိုဗဲဆု အချီးအမြင့်ကို ခံရသည်။

စတိုင်းဗက်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အနောက်ဘက်
ကမ်းခြေ ကာလီဖိုးနီးယားနယ်သား ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ဆင်းဆင်း
ရဲရဲ နေရသည်။ အထက်တန်း အောင်မြင်သောအခါ စတင်ဖို့
တက္ကသိုလ်၌ အထူးကျောင်းသား အဖြစ်ဖြင့် စာသင်ခွင့်ရသည်။
စာသင်သည်မှာ ဘွဲ့ယူဖို့ မဟုတ်။ ဓာတုဗေဒပညာ၌ ဝါသနာ
ထုံသည့်အတိုင်း ဓာတုဗေဒပညာကို တတ်ကျွမ်းလိုသောကြောင့်
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျောင်းထွက်ပြီးနောက် အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ဖူးသည်။ တစ်နေ့သော် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေရှိ သူ၏ဇာတိဖြစ်သော ဆာလီနာမြို့မှ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေရှိ နယူးရောက်မြို့ကြီးသို့ ကုန်တင်သင်္ဘော၌ အလုပ်သမားတစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် လိုက်သွားသည်။ နယူးရောက်မြို့တွင် သတင်းစာလောကသို့ဝင်၍ သတင်းထောက် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ သူ ပေးလေ့ရှိသော အရပ်ရပ် သတင်းသည် သတင်းသက်သက် မဟုတ်။ သူ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်တို့ကိုပါ ထည့်သွင်းရေးသားလေ့ရှိရာ သတင်းစာတို့သည် သူ့ကို မကြိုက်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် သတင်းထောက်အလုပ်မှ ထွက်၍ ရရာအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ထိုနောက် သူ့မြို့သို့ ပြန်လာ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မြေတိုင်း အလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကာလီဖိုးနီးယားနယ်ရှိ စပျစ်ခြံ၊ ပန်းသီးခြံများ၌ သစ်သီးခူး အလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောအုံတောင်ကမ်းကြီးရာ အရပ်တို့၌ တောင်စောင့်ရဲသား အလုပ်ကို လုပ်သည်။

ကာလီဖိုးနီးယား ရိုးမတောင်တန်း၌ တောင်စောင့်ရဲသားအဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် ဆောင်းတွင်းအခါ၌ အချိန်အား ရလေ့ရှိရာ ထို အချိန်အား၌ ဝတ္ထုတို့ကို စတင်ရေးသည်။ ပထမသော် သူ့ဝတ္ထုသည် ကျော်စောလှသည် မဟုတ်ချေ။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်လောက် ရောက်မှပင် သူ့ကို လူသိများလာသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူရေးသော ဝတ္ထုတိုင်း သည် ကျော်စောလာသည်။ ထင်ရှားလှသော အမေရိကန်စာပေ (ပုလစ်ဇာ) ဆုကို သူ ရလာသည်။

စတိုင်းဗက်သည် စကားနည်းသည်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေတတ်သည်။ နှိမ့်ချတတ်သော သဘောရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ဝတ္ထုများတွင် အလုပ်သမားများအကြောင်းကို အရေးများသဖြင့် သူ့ကို လက်ဝဲ

စာရေးဆရာဟူ၍ မှတ်ယူကြသည်။ ရေးတိုင်း အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ သတ္တိ ဗျတ္တိ အရည်အချင်းတို့ကို ဖော်ထုတ်ချီးကျူး၍ ရေးလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ စတိုင်းဗက် ရေးသော ဝတ္ထုတို့၏ အဓိက အာဘော်သည် အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံတို့၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်အကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်အကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၍ မဆင်မခြင် မညှာမတာ ညှဉ်းတတ်၊ နင်းတတ်သော လူတစ်စု၏ သဘောကို စက်ဆုပ်စရာဖြစ်အောင် သရုပ်ဖော်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံတို့ အကြောင်းကို ကြေကွဲစရာ ဖြစ်အောင် လည်းကောင်း၊ အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံတို့အတွက် အားတက်စရာဖြစ်အောင် လည်းကောင်း သရုပ်ဖော်သည်။ သူ့ဝတ္ထုများတွင် တောင်ကြီးကမ်းကြီးတို့ တည်ရာလည်းဖြစ်၍ မူလတိုင်းရင်းသားဟု ဆိုအပ်သော အမေရိကန်အင်ဒီးယန်း ခေါ် တောတွင်းသားတို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ နေထိုင်ရာလည်းဖြစ်သော အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ ကာလီဖိုးနီးယားနယ်ကို နောက်ခံထား၍ ရေးဖွဲ့လေ့ရှိသည်။

စတိုင်းဗက် ၏
ပြေးပေရော လူကလေးရေ

[“ပြေးပေရောလူကလေးရေ” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
Flight မှ မြန်မာပြန်သောဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုသည်
စတိုင်းဗက်၏ ဇာတိဒေသ၌ စတိုင်းဗက် ကြို့ဖူး၊ ကြားဖူး၍ ကြေကွဲ
ဖူးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုလောက်သည်။ ထိုဝတ္ထု
တိုတွင် အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံ အင်ဒီးယန်း၊ တောတွင်းသား မိသားစု၏
ဒုက္ခကို ဖွဲ့ထားသည်။ အထူးသဖြင့် မလိမ်မိုး မလိမ္မာ၊ အိုးတိုးအတ၊
ရိုးအအ ဖြစ်သော တောတွင်းသား လူငယ်တစ်ဦးက ကြောက်အား
လန့်အားနှင့် ပြုမိမှားခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ မြို့နေ လူကြမ်း
လူရမ်းတစ်စု၏ မဆင်မခြင်၊ မညှာမတာ ပြုကြပုံကို အပြစ်တင်
ထားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုသည် အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံ
တို့အပေါ်၌ သက်သက်ညှာညှာ သဘောထားနိုင်ကြစိမ့်သောငှာ
မေတ္တာရပ်ခံထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူသင့်သည်။ ကရုဏာဟော
သော တရားစာတစ်ပုဒ် ဟူ၍လည်း ယူချင်သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုဖြင့်
စတိုင်းဗက်သည် လူ့ဘဝ၊ လူ့သိက္ခာနှင့် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး
တတ်သော လူ့စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးထားသည်ဟု ထင်မိသည်။
ဆင်ခြင် ကြည့်ကြပါကုန်။]

၁

မွန်တယ်ရေ အမည်ရှိသော မြို့ငယ်၏တောင်ဘက် ခရီး ၁၅ မိုင်ခန့် အကွာ၌
မွန်တယ်ရေ ပင်လယ်ကမ်းပါးစောက် ရှိသည်။ ထိုကမ်းပါးစောက်ပေါ်က

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မြေပြင်တွင် အမေရိကန် အင်ဒီးယန်းခေါ် တောတွင်းသား တော်ရီတို့ မိသားစုသည် အေးချမ်းစွာ ယာအလုပ် လုပ်ကိုင်နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့နေထိုင်သော တဲအိမ်နှင့် ယာခင်းတို့သည် ပင်လယ်ဘက်သို့ ဆင်ခြေလျှောဆင်းသွားသော တောင်စောင်း တောင်ခါးပန်းပေါ်၌ တည်ရှိသည် ဖြစ်ရာ တောင်ခါးပန်းမှ မျှော်ကြည့်လျှင် လှိုင်းလုံးကြီးများကို မြင်နိုင်သည်။ လှိုင်းပုတ်သံတို့ကိုပင် ကြားရသည်။ သူတို့၌ တဲအိမ်အပြင် မြင်းနှစ်ကောင်အတွက် မြင်းစောင်း တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ နွားနှစ်ကောင်အတွက် နွားတင်းကုပ်တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ဝက်ခြောက်ကောင်အတွက် ဝက်ခြံတစ်ခြံလည်း ရှိသည်။ ကြက်များ အတွက် ကြက်ခြံတစ်ခြံလည်း ရှိသည်။ ယာခင်းတွင် ပြောင်းဖူးချခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ၌ ပြောင်းပင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်တို့သည် ပင်လယ်လေပြင်းကို ရင်ဆိုင်ကာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေကြပြီ။

ထိုအရပ်၌ တော်ရီတို့ မိသားစုသာလျှင် နေထိုင်ကြသည်။ တော်ရီသည် တောတွင်းသူ ယာရှင်မ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်က သော် သူ့ယောက်ျားသည် ယာထဲ၌ ထွန်ယက်နေရင်း ခလုတ်တိုက်၍ မှောက်ရက်လဲကျရာ မြေဆိုးပေါ်သို့ လဲကျမိလျက်သား ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မြေပေါက်၍ သေပါလေ၏။ ထို့ကြောင့် တောတွင်းသူ ယာရှင်မကြီး တော်ရီသည် ဖတဆိုများ ဖြစ်ကြသော သားသမီးသုံးယောက်ကို ကြီးပြင်းအောင် မွေးကျွေးလာခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်မှာ သားယောက်ျား၊ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိ၍ အဲမီလိုဟု အမည်မှည့်ထားသည်။ တစ်ယောက်မှာ သမီး၊ အသက် ဆယ့်လေးနှစ်ရှိ၍ ရီစီဟု အမည်မှည့်ထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း မရှိလှ။ သီးညှပ်ကလေးများပမာ ကြုံလှီသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ လေလှိုင်းငြိမ်သည့် အခါများတွင် မိခင် တော်ရီသည် ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့လွှတ်၍ ငါးအဖမ်းခိုင်းလေ့ရှိသည်။ နောက်တစ်ယောက်သည် သားယောက်ျား၊ အသက် ဆယ့်

ကိုးနှစ် ပြည့်ပြီ။ အမည်မှာ ပယ်ပေ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမြင်ရတိုင်း အမြဲပြုံးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သဘောကောင်းသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် အလွန်ပျင်း၍ အိုးတိုးအတ နိုင်လှသည်။ အင်ဒီးယန်း တောတွင်းသား ပီပီ မျက်ပေါက်ကျဉ်းသည်။ ပါးရိုးကြီး၍ မျက်နှာဝိုင်းသည်။ စွန်နှုတ်သီးကဲ့သို့ နှာရောင်ကောက်သည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အရိုးအရပ် ရှည်လှသဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ခြေတံရှည်ရှည်၊ လက်တံရှည်ရှည်ကိုသာ မြင်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင်။ အပျင်းထူလှသည်။ သို့ရာတွင် မိခင် တော်ရီကမူ သူ့သားကို ချစ်လှသဖြင့် သူ့သားကို အထင်ကြီးသည်။ အစွမ်းအစ ရှိသည်။ သတ္တိကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ထုတ်၍ကား မပြောချေ။

‘နှင့်အဖေရဲ့ အမျိုးထဲမှာ နွားပျင်းနွားအ တစ်ကောင်တော့ ရှိဖူးမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့သာ နင်လို သားမျိုးကို ငါ မွေးမိတာပေါ့ဟဲ့။ ငါ့မိုက်ထဲမှာ နင့်ကို ငါလွယ်ထားရတုန်းက ခါးလျားရှည်ရှည်နဲ့ ဝံပုလွေတစ်ကောင်ဟာ ချုံဖုတ်ထဲက ထွက်လာပြီး ငါ့ကို ကြည့်သွားတယ်။ ဒီတော့ နင့်လိုသားမျိုးကို ငါ မွေးမိရောပေါ့’ ဟုသာ ပြောသည်။ ထိုအခါ ပယ်ပေသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်၍ ပြုံးနေသည်။ ပြုံးရင်း သူ အမြဲဆောင်လေ့ရှိသော သူ့ဓားမြှောင်ကို မြေကြီးထဲသို့ ထိုးစိုက်လိုက်၊ ပြန်နုတ်လိုက် ပြုနေသည်။

ထိုဓားမြှောင်သည် သူ့အဖေ၏ဓားမြှောင် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ သေသည့်နောက် ထိုဓားမြှောင်ကို အမွေအဖြစ် သူ ရလိုက်သည်။ ဓားမြှောင်သည် သာမန်ဓားမျိုး မဟုတ်ချေ။ ဓားသွားကိုလိပ်၍ ဓားရိုးထဲ၌ ထည့်ထားနိုင်သည်။ ဓားရိုး၌ ခလုတ်ရှိသည်။ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လျှင် ဓားသွားသည် သူ့အလိုလို ပွင့်ထွက်လာသည်။ ပယ်ပေသည် ထိုဓားမြှောင်ကို ခါးမှ မချ။ အမြဲ ချပ်ထားသည်။

တစ်နေ့သ၌ နံနက်ခင်း နေသာလှသည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် နေရောင်ကြောင့် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ အလိပ် အလိပ် တက်လာသော လှိုင်းတို့သည် ကမ်းခြေသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်၍ ဖွေးဖွေးဖြူသွားသည်။ မိခင် တော်ရီသည် တဲအိမ်ထဲမှ ထွက်လာ၍ ‘ပယ်ပေရေ.....ပယ်ပေ။ ဒီကောင်လေး ဘယ်သွားနေပြန်သလဲ။ ပယ်ပေရေ.....ပယ်ပေ’ ဟု တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးသံကိုကား မကြားရချေ။ မိခင် တော်ရီသည် အခေါ်ရပ်၍ နားစွင့်ကြည့်ရာ ကျီ၏ အနောက်ဘက်ဆီမှ တသောသော ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် အသံကြားရာဆီသို့ သွားသည်။

ကျီအနောက် မြေပြင်တွင် ပယ်ပေ ထိုင်နေသည်။ ပြုံးနေသဖြင့် သူ့သွားတို့သည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပေါ်နေကြသည်။ သူ့၏ ဝဲဘက်၊ ယာဘက် တွင် အဲမီလိုနှင့် ရီစီတို့ ရှိကြသည်။ မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာမူရာ အရပ်တွင် ဆယ့်ငါးပေအကွာ၌ သစ်နီပင်ကြီး ရှိသည်။ ပယ်ပေသည် သစ်နီပင်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ယာလက်သည် သူ့ကျောဘက်၌ ရှိသည်။ သူ့လက်တွင် ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ထားသည်။ ဓားသွားသည် ဓားရိုးထဲ၌ ရှိသည်။ ထို့နောက် ပယ်ပေသည် ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အဲမီလိုက ‘ယား.....ယား’ ဟု အော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေသည် လှမ်းပေါက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ပံယ်ပေ၏ လက်ကောက်ဝတ်သည် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် ဓားမြှောင် ခုန်ထွက်လာ၍ ဓားဦးသည် သစ်နီပင်၌ ဒက်ခနဲ မြည်လျက် ဝင်စိုက်လေသည်။ ဓားဦးသည် သစ်နီပင်၌ တန်းလန်း ဖြစ်၍ ဓားရိုးသည် ခါနေသည်။ ထိုအခါ သုံးယောက်သားသည် ဟားတိုက်၍

ရယ်ကြပါလေသည်။ ရိုစီသည် သစ်နီပင်ဆီသို့ အပြေးသွား၍ ဓားမြှောင်ကို နုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပယ်ပေဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ပယ်ပေသည် ဓားမြှောင်ကို လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် ဓားသွားကိုလိပ်၍ ဓားရိုးထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးလျက် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေပြန်သည်။

‘ယား ယား’ ဟု အဲမီလိုက ဟစ်လိုက်ပြန်ရာ ဓားမြှောင် ခုန်ထွက်လာ၍ သစ်နီပင်၌ ဝင်စိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မိခင် တော်ရီ ရောက်လာသဖြင့် ဝိုင်းပျက်လေတော့သည်။

‘နင်ဟာ ကလေးလိုပဲ၊ ဒီဓားမြှောင်နဲ့သာ ကစားနေတာပဲ။ ထ..... အခု ထ’ ဟု ငေါက်၍ မိခင်တော်ရီသည် ထိုင်နေသော ပယ်ပေကို ပခုံးမှ ကိုင်၍ ဆွဲထူလိုက်သည်။ ပယ်ပေသည် အပြုံးမပျက်၊ မထချင် ထချင် မတ်တတ် ထ လိုက်ရသည်။ မိခင် တော်ရီက ‘ငပျင်း.....နင်ဟာ ကစားဖို့ လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတာပဲ။ သွား..... မြင်းကို သိမ်းခဲ့၊ ဇက်ကြိုးတပ်၊ ကုန်းနှိုး တင်၊ မြို့ကို သွားစရာရှိတယ်။ ဆေးပုလင်းထဲမှာ ဆေးတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဆားအိုးထဲမှာလည်း ဆားတစ်ပွင့်မှ မရှိတော့ဘူး။ မြို့ကိုသွားပြီး ဆေးရော၊ ဆားရော ဝယ်ခဲ့။ အခု သွားရမယ်’ ဟု မိခင်က ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ လူကလေး ပယ်ပေသည် အကြောက်ပြေသလိုလို ဖြစ်လာ၍ ‘မွန်တယ်ရေကို သွားရမှာလား မယ်မယ်။ ဘယ်သူ ပါဦးမလဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းလား။ ဟုတ်လား မယ်မယ်’

‘အောင်မယ်၊ မြို့ရောက်ရင် သကြားချောင်း ဝယ်စားဖို့လောက် နင် စိတ်ကူးနေတာပဲ။ အပို တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး။ ဆေးဖိုးနဲ့ ဆားဖိုးပဲ ပေးမယ်’

ပယ်ပေသည် အပြုံးမပျက်ပြီးလျက် ‘ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော့်ဦးထုပ်မှာ သားရေပြား လှလှကလေး ပတ်ပေးနော်.....မယ်မယ်’

မိခင် တော်ရီသည် ထိုအခါကျမှ စိတ်ကျေသလိုလို ဖြစ်လာ၍ ‘အေးအေး၊ ပတ်ပေးမယ်’ ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုအခါ ပယ်ပေသည် ကန့်ကလျ အမှုအရာဖြင့် ‘လက်ကိုင်ပဝါ အစိမ်းကိုလည်း လည်ပင်းမှာ စည်းသွားမယ်နော်.....မယ်မယ်’ ဟု ဆိုပြန် သည်။

‘အေးနင် မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာမယ်ဆိုရင် စည်းပေး မယ်။ ဒါပေမဲ့ စားတဲ့ သောက်တဲ့ အခါမှာ လည်စည်းကို ဖြုတ်ထားရမယ်၊ သိရဲ့လား။ ဖြုတ်မထားရင် ဟင်းတွေ ပေကုန်မှာပဲ’

‘ဟာ.....မယ်မယ်ကလဲ၊ ကျွန်တော် ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ လည် စည်းကို ဟင်းမပေအောင် စားတတ်ပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်ပြီဗျ’

‘အောင်မယ် နင်က နင့်ကိုယ်နင် လူကြီးလို့ ထင်နေသလား။ လူက လက်တောက်လောက် ရှိသေးတယ်။ ရုပ်ကိုက’

ပယ်ပေသည် အိမ်နောက်ဖေးရှိ တဲအိုထဲသို့ဝင်၍ ကြိုးတစ်ချောင်း ယူကာ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်တောင်စောင်း၌ မြက်စားနေ သော မြင်းကိုဖမ်းရန် တောင်စောင်းကို တက်သွားသည်။ အတန်ကြာသော် မြင်းစီးလျက် အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။ မြင်းကုန်းနှီးသည် သူ့အဖေ လက်ထက်က မြင်းကုန်းနှီး ဖြစ်သဖြင့် ဟောင်းလှပြီ။ သားရေတို့သည် စုတ်ပြတ် ပေါက်ပြဲနေပြီ။ မိခင် တော်ရီသည် သားရေပြားပတ်ထားသော ဦးထုပ်အဝိုင်းကို ယူလာ၍ ပယ်ပေ၏ ဦးခေါင်းရှည်ရှည်၌ ဆောင်းပေးသည်။ ထို့နောက် လက်ကိုင်ပဝါအစိမ်းကို ပယ်ပေ၏ လည်ပင်း၌ စည်း၍ အစ ရှည်ရှည် ချပေးသည်။ ပယ်ပေသည် မြင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်အဝိုင်းနှင့်၊ လည် စည်းအစိမ်းနှင့်၊ ချည်ကြမ်း ကွတ်အင်္ကျီအပြာနှင့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာနှင့် မြို့သို့တက်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။

မိခင်တော်ရီသည် ပယ်ပေအား ဆေးပုလင်းအလွတ်ကို လှမ်း၍ပေး သည်။ ထို့နောက် ငွေအကြွေ မူးစေ့၊ မတ်စေ့တို့ကို ပြ၍ ‘ဒါက ဆေးအတွက်၊ ဒါက ဆားအတွက် သိရဲ့လား။ သေသေချာချာ မှတ်ထား။ ဒါက နင့်အဖေ

ကို မီးပူဇော်ဖို့ ဖယောင်းတိုင်အတွက် သိရဲ့လား။ မြို့ကိုရောက်ရင် ငါ့သူငယ်ချင်း မစ္စက်ရော်ဒါရီဂေးက နင့်ကို ထမင်းလည်း ကျွေးလိမ့်မယ်။ အိပ်ဖို့လည်း နေရာပေးလိမ့်မယ်၊ ကြားရဲ့လား။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို နင်သွားရင် အကြာကြီး မနေနဲ့။ ခရစ်တော် ဆုတောင်းစာကို အကြိမ် နှစ်ဆယ်သာဆို။ မယ်တော်မာရီ ဆုတောင်းစာကို နှစ်ဆယ်ငါးကြိမ်သာဆို။ အမေပြောတာကို မှတ်မိရဲ့လား။ နင့်ကိုပြောရတာ ကျွဲပါးစောင်းတီးရသလိုပဲ။ မှတ်မိရဲ့လား။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်ပြီး မီးပူဇော်ထားတာတွေကို ကြည့်ရင်း၊ ရုပ်စုံကားတွေကို ကြည့်ရင်း ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ် လုပ်နေတိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောင်ပြောင်လက်လက်၊ လှလှပပတွေကို ကြည့်နေတာနဲ့ ဘုရားကြည်ညိုတာဟာ တခြားစီ။ သိရဲ့လား၊ ကြားရဲ့လား’ ဟု တတွတ်တွတ် မှာလေသည်။

ပယ်ပေသည် ဦးထုပ်အဝိုင်းကိုဆောင်း၍ မြင်းကိုစီးလိုက်သောအခါ ခုံခုံညားညား ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိခင်တော်ရီသည် ထိုသို့ပင် ထင်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ‘လူကလေးရယ်၊ အဖော်မပါဘဲ လူကလေးကို အမေ မလွှတ်ချင်ပါဘူးကွယ်။ ဆေးအတွက်သာ မဟုတ်ရင် လူကလေးကို အမေ မလွှတ်ဘူးကွယ်။ ဆေးကုန်နေလို့သာ အမေ လွှတ်ရတာ။ ဆေးမရှိရင်လည်း တစ်ခက်ပဲ မဟုတ်လား။ တော်တော် ကြာ သွားကိုက်လာမယ်၊ ဝမ်းနာလာမယ်ဆိုရင် ဆေးရှိထားမှ ကောင်းတော့မပေါ့’ ဟု တိုးတိုးသက်သာ ညည်းရှာသည်။

‘သွားမယ်၊ မယ်မယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မပူနဲ့။ ကျွန်တော် မြန်မြန်ပြန်လာမယ်။ အဖော်မပါလည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကျွန်တော် လူကြီး ဖြစ်ပါပြီဗျ’ ဟု ပယ်ပေက ဆိုသည်။

‘ဘာ ဘာပြောတယ်၊ လူက လက်တောက်လောက်ရှိသေး။ အိုးတိုးအတနဲ့’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပယ်ပေသည် ခါးကိုဆန့်ပြီးလျှင် ဇက်ကြိုးဖြင့် မြင်း၏လည်ပင်းကို ပုတ်၍ မြင်းကို နှင်လိုက်သည်။ အတန်ငယ်သွားမိ၍ သမင်လည်ပြန် ကြည့် လိုက်သောအခါ မိခင်တော်ရီနှင့် အဲမိလို၊ ရီစီတို့ ငေးကျန်ခဲ့ကြသည်ကို ပယ်ပေ မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ပယ်ပေသည် ဒုန်းစိုင်းလေတော့သည်။

၃

မြေနိမ့်ပိုင်းလွင်ပြင်သို့ ပယ်ပေနှင့် မြင်းတို့ ဆင်းသွားသည်ကို မြင်သောအခါ မိခင်တော်ရီသည် ကလေးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ‘ဒီကောင်ကလေး ဟာ မငယ်တော့ပါဘူးလေ။ အားကိုးမယ်ဆိုရင်လည်း အားကိုးလောက် ပါပြီ’ ဟု မြည်တမ်း၍ ‘ဟဲ့ ကလေးတို့ကလေးတို့၊ ဒီရေ ကျသွားပြီ၊ ကမ်းနားကို ဆင်းကြ၊ ခရသွားကောက်ချေကြ’ ဟု ခိုင်းလေသည်။ ကလေး တို့ ဆင်းသွားကြသောအခါ မိခင်တော်ရီသည် ကျောက်ဆုံကို ထုတ်လာ၍ ပြောင်းဆန်ထောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သား ပယ်ပေ သွားရာလမ်းသို့ မျှော်ကြည့်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မွန်းတည့်လာသည်။ ထို့နောက် နေစောင်း လာသည်။ ကလေးတို့သည် ကမ်းနားမှ ပြန်တက်လာ၍ အဖလုံခေါ် ပင်လယ်ခရအတွင်းသား မာကျောကျောတို့ကို ပျောလာအောင် ထုတေကြ သည်။ မိခင်တော်ရီသည် ပြောင်းဆန်မှန် လုပ်သည်။ ထို့နောက် သားအမိ သုံးယောက် ညနေစာ စားကြသည်။ ထိုအခိုက်၌ပင် နေလုံးနီနီကြီးသည် ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးဆင်းသွား၍ လမင်းသည် ကောင်းကင်၌ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ပေါ်လာသည်။ သားအမိသုံးယောက်သည် စားသောက်ပြီးကြသောအခါ တံခါးခုံ၌ ထိုင်၍ တောင်တန်းမြင့်မြင့်ကို ကျော်တက်လာသော လမင်းကို မျှော်ကြည့်နေကြသည်။

မိခင်တော်ရီက ‘ခုလောက်ရှိရင် ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကို ပယ်ပေ ရောက်လို့ စားသောက်နေပြီ ထင်တယ်ဟဲ့’ ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ အဲမိလိုက ‘မယ်မယ်၊ ကျွန်တော် ကြီးလာရင်လည်း မြင်းကြီးစီးပြီး မြို့ကို သွားမယ်နော်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မယ်မယ်ဖို့ ဆေးယူလာခဲ့မှာပေါ့။ ပယ်ပေဟာ အခု လူကြီးဖြစ်နေပြီလား မယ်မယ်’ ဟု မေးလေ၏။

‘အေးပေါ့၊ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ လူကြီး မရှိတဲ့အိမ်မှာ သူ လူကြီးလုပ်ရမှာ ပေါ့။ လူကြီးရှိတဲ့ အိမ်မှာတော့လည်း သားလုပ်တဲ့လူဟာ အသက်လေးဆယ် ရှိနေတာတောင် လူကြီးလုပ်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့’ ဟု မိခင်တော်ရီက အဖြေပေး လိုက်သည်။

ထို့နောက် များမကြာခင်ပင် သားအမိသုံးယောက်သည် အိပ်ရာဝင် ကြလေသည်။ မိခင်တော်ရီသည် အခန်းနံရံတစ်ဖက်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ အိပ်၍ အဲမိလိုနှင့် ရိုစီတို့သည် အခြားတစ်ဖက်တွင် ကောက်ရိုးလေးကြီးထဲ၌ အိပ်ကြသည်။ သက်ကြီးခေါင်းချချိန်သို့ ရောက်သော် ကြက်တို့ တွန်ကြ သည်။ ထို့နောက် လမင်းသည် မွန်းတည့်လာသည်။ ထို့နောက် ပင်လယ် ဘက်တွင် လှိုင်းလေတို့ ငြိမ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် လမင်းသည် အနောက် ဘက်သို့ စောင်းသွားသည်။ ထိုအခါ သန်းခေါင်ကြက်တို့ တွန်ကြသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်ဆီသို့ လမင်း ဆင်းခါနီးအချိန်တွင် ပယ်ပေသည် အိမ်သို့ ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာသည်။ လူလည်း မောလာသည်။ မြင်း လည်း မောလာသည်။ ပယ်ပေ၏ ခွေးသည် အိပ်နေရာမှ ထွက်၍ မြင်းကို ပတ်ချာလှည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ဟောင်လေသည်။ ပယ်ပေသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ မြင်းကုန်းနှီးကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ တဲအိုကလေးသည် လ ရောင် ထဲတွင် ငွေရောင် ထ နေသည်။ တဲ၏အရိပ် မည်းမည်းရှည်ရှည်ကား အရှေ့ ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် ရိုးမတောင်တန်းကြီးသည် မှုန်မှိုင်းနေ၍ တောင်အထွတ်တို့သည် တိမ်ထဲ၌ ကွယ်နေကြသည်။

ပယ်ပေသည် တဲပေါ်သို့ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ တဲထဲ၌ မှောင်မည်းနေသည်။ အခန်းတစ်နေရာမှ စောင်လှုပ်လိုက်သံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် မိခင်တော်ရီ၏ အသံကို ကြားရသည်။

‘ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ၊ ပယ်ပေလား’

‘ဟုတ်တယ် မယ်မယ်’

‘ဆေး ရခဲ့ရဲ့လား’

‘ရခဲ့တယ် မယ်မယ်’

‘ကဲ...ကဲ...သွားအိပ်ချေ၊ အိပ်ချေတော့။ မစွက် ရော်ဒါရီဂေးအိမ်မှာ နင် အိပ်နေလိမ့်မယ်လို့ မေမေက ထင်နေတာကိုး’

ပယ်ပေသည် မသွားသေးဘဲ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် ရပ်စောင့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်တော်ရီက ‘ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နင် ရပ်နေရတာလဲ။ နင် စပျစ်ဝိုင် သောက်လာသလား’ ဟု လှမ်း၍ မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ် မယ်မယ်’

‘ဒါဖြင့်ရင် သွားအိပ်ချေလေ၊ အိပ်လိုက်မှ အမူးပြေသွားမှာပေါ့’

‘မယ်မယ် မီးထွန်းစမ်းပါ။ ကျွန်တော် မနေရတော့ဘူး။ တောကြီးတန်းကို ပြေးရတော့မယ်’

ပယ်ပေသည် မောဟိုက်နေသဖြင့် ပယ်ပေ၏အသံသည် မောဟိုက်သံ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ပြတ်သားတင်းမာလှသည်။

‘ပယ်ပေ၊ နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ နင် ရူးလာသလား’ ဟု ဆို၍ မိခင်တော်ရီသည် မီးခြစ် ခြစ်လိုက်သည်။ မီးတောက်ဖြစ်လာသောအခါ မီးတောက်သည် ရွှေ့သွား၍ ရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖယောင်းတိုင်မီးစာ၌ မီးပွင့်လာသည်။ ထို့နောက် မိခင်တော်ရီသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကြမ်းပေါ်၌ စိုက်၍ ‘ပယ်ပေ၊ နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ ပြန်ပြောပါဦး’ ဟု ဆို၍ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သား၏မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

ပယ်ပေ၏ အမူအရာသည် ယခင်ကနှင့် မတူ။ အပြောင်းကြီး ပြောင်းနေသည်။ ကနွဲ့ကလျ အမူအရာမျိုး လုံးဝ မရှိတော့ပြီ။ အစဉ်ပြုံးနေသော အမူအရာမျိုး လုံးဝ မရှိတော့ပြီ။ ရှက်တတ် ရွံ့တတ်သော အမူအရာမျိုးလည်း

လုံးဝ မရှိတော့ပြီ။ သူ့မေးရိုး၊ သူ့နှုတ်ခမ်း၊ သူ့မျက်လုံးတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ တင်းနေသည်။ ထက်နေသည်။ ရဲရဲတောက်နေသည်။

ပယ်ပေသည် မြို့၌ သူနှင့် အချင်းဖြစ်ခဲ့သည်တို့ကို ဖြစ်သည့်အတိုင်း အကုန်အစင် ပြောပြသည်။ ဖိန်းပန်းလျလျ ပြောသည်။ လေးလေးတွဲတွဲ ပြောသည်။ မစ္စက် ရော်ဒါရီဂေး၏ အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ မြို့သား သုံးလေးယောက် ဝင်လာ၍ စပျစ်ဝိုင် ရသဖြင့် သောက်ကြသည်။ ပယ်ပေ လည်း သောက်သည်။ ထို့နောက် စကား ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ကြသည်။ မြို့သားတစ်ဦးက ပယ်ပေကို ရန်မူသည်။ ထိုအခါ ပယ်ပေ၏ဓားမြှောင် ထွက်လာသည်။ သူ့အလိုအလျောက် ခုန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ပယ်ပေ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိ။ ပယ်ပေ၏လက်မှ သူ့အလိုအလျောက် လွတ်ထွက်သွား သည်။ မိခင်သည် သား၏စကားကို နားထောင်နေရင်း မျက်လုံးပြူးလာ သည်။ ထို့နောက် မိခင်၏မျက်နှာသည် ဆီးရွက်လောက် ငယ်သွားသည်။ ပယ်ပေသည် အကုန်အစင် ပြောပြီးသောအခါ ‘မယ်မယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူကြီးဖြစ်ပြီဗျ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဆဲတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ မယ်မယ်ရဲ့’ ဟု ဆိုသည်။

မိခင်တော်ရီသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ‘အေး...အေး ဟုတ်တာ ပေါ့ သားရယ်။ ပယ်ပေဟာ လူကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့၊ အမေ အသိသားပဲ။ အဖေ့ဓားမြှောင်ကို ငါ့သား ပစ်ကစားနိုင်တာကို အမေမြင်ကတည်းက အမေ သိလိုက်ပါရဲ့။ အသည်းနှလုံးလည်း တုန်မိပါရဲ့’ ဟု ဆို၍ စိတ်အားငယ် သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် သားအတွက် မခံချင်စိတ် ပေါက်လာ၍ ‘ကဲ...ကဲ နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သွား... ညီလေနဲ့ ညီမလေးကို နှိုးချေ။ သွား...သွား’ ဟု ဆိုလေ၏။

ပယ်ပေသည် ညီလေး အဲမိလိုနှင့် ညီမလေး ရိုစီတို့ အိပ်နေကြရာသို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သွား၍ အသာအယာ လှုပ်နှိုးလေ၏။ ‘ရိုစီ...ရိုစီ၊ အဲမိလို...အဲမိလို၊ ထ...ထ၊ အမေ စောင့်နေတယ်’ ဟု နှိုးလေ၏။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် ငုတ်တုတ် ထ ထိုင်၍ ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်၌ မျက်စိများကို ပွတ်သပ်နေကြသည်။ မိခင်တော်ရီသည် အဲမိလိုဆီသို့ လှမ်း၍ ‘ဟဲ့...အဲမိလို၊ မြင်းတစ်ကောင် သွားဖြုတ်ချေ။ သွား... သွား၊ မြန်မြန် သွားစမ်း’ ဟု ဆိုရာ အဲမိလိုသည် အိပ်မှုနံ့စုံများ ဖြစ်နေသေး၍ အခန်းတွင်းမှ စမ်းတိစမ်းတမ်း ထွက်သွားသည်။

မိခင်တော်ရီက ‘ပယ်ပေ၊ နင့်နောက်က လူ လိုက်မလာဘူးလား’ ဟု မေးရာ ပယ်ပေက ‘လိုက်မလာဘူး မယ်မယ်၊ လမ်းမှာ ဘာသံမျှ မကြား ခဲ့ဘူး’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ မိခင်တော်ရီက ကြက်မကြီးသဖွယ် အခန်းထဲ၌ ပျာယာခတ် နေသည်။ အခန်းနံရံ၌ ချိတ်ထားသော ရေဗူးကို ဖြုတ်ချသည်။ မီးဖိုအနီးရှိ သေတ္တာထဲမှ မသိုးထမင်း မသိုဟင်းဖြစ်သော နာရီမုန့်ဆုပ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ် သည်။ ထို့နောက် ကွတ်အင်္ကျီအနက်တစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်ပြန်၍ ‘ဟဲ့ ပယ်ပေ၊ ဒါဟာ နင့်အဖေရဲ့အင်္ကျီပဲ။ ဝတ်ထား’ ဟု ဆို၍ အဖေအင်္ကျီကို ပေးသည်။ ထို့နောက် နောက်ဖေးတံခါးဆီသို့ သွား၍ တံခါးနောက်၌ ထောင် ထားသော ပြောင်းသေနတ်တစ်လက်ကို ယူလာ၍ ပယ်ပေအား ပေးသည်။ ပယ်ပေသည် အခန်းအလယ်ကောင်၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့အမေ ပျာယာ ခတ်နေသည်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် မိခင် ကမ်းပေးလိုက်သော ပြောင်းသေနတ်ကို လှမ်းယူ၍ ပိုက်ထားလိုက်၏။ မိခင်သည် လွယ်အိတ်ငယ် တစ်လုံးကို ယူလာပြန်သည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီးလျှင် ကျည်ဆန်တို့ကို ထုတ်၍ ရေတွက်ကာ ‘အင်း ဆယ်တောင့်ပဲ ကျန်တော့ တယ်။ အရမ်းမပစ်နဲ့နော် သိရဲ့လား။ ချက်ကောင်းတွေ့မှ ပစ်၊ သိရဲ့လား’ ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အဲမီလိုသည် တံခါးဝ၌ ခေါင်းပြုလာ၍ ‘မြင်း ပါလာ ပြီ မယ်မယ်’ ဟု ဆိုရာ မိခင်က ‘ကုန်းတင်လိုက်။ မြင်းကျောပေါ်မှာ စောင်ခင်းပြီးမှ ကုန်းကိုချည်၊ သိရဲ့လား။ ရော့ မုန့်ဆုပ်အိတ်ကို ကုန်းဦးမှာ ချည်လိုက်ဦး’ ဟု ခိုင်းလေသည်။

ပယ်ပေသည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ မရွေ့မရှား၊ မိခင် ပျာယာခတ် နေသည်ကိုသာ ငေး၍ ကြည့်နေသည်။

ရိုစီသည် ထ လာ၍ သူ့အမေအား ‘ကိုကိုကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မယ်မယ်’ ဟု မေးရာ မိခင်၏ မျက်စိမျက်နှာသည် ခက်ထန်လာ၍ ‘နှင့် အစ်ကိုဟာ လူကြီးဖြစ်ပြီ၊ အခု သူ့မှာ ခရီးထွက်စရာ ရှိတယ်။ လူကြီးဖြစ်လာ ရင် လူကြီးလို လုပ်ရမယ်။ နားလည်ရဲ့လား’ ဟု ပြောလေသည်။

နားထောင်နေသော ပယ်ပေသည် ထိုအခါကျမှ အိပ်သောယောက်ျား နိုးသောလားသို့ သတိရ၍ ရဲရင့်လာသည်။ သူ့မေးရိုးနှင့် သူ့ပါးစပ်သည် သူ့အမေ မေးရိုး၊ သူ့အမေ ပါးစပ်နှင့် တူသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ပြုဖွယ်ကိစ္စ အဝဝ ပြီးစီးကြပြီ။ စားရေရိက္ခာ အပြည့်အစုံ တင်ထား သော မြင်းသည် တံခါးဝ၌ အသင့်ဖြစ်ပြီ။

ရောင်နီပေါ်ခါနီးသဖြင့် လ ရောင်သည် မှိန်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ တော်ရီတို့ မိသားစုသည် တဲထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ မိခင်တော်ရီသည် ပယ်ပေကို ကြည့်၍ ‘လူကလေး ဘယ်နေရာမှာမှ နားမနေနဲ့နော်၊ ကြားရဲ့ လား။ မိုးချုပ်တဲ့အထိ မြင်းကိုနှင့်။ မောလို့ပန်းလို့ ဆိုပြီးလည်း အိပ်မနေနဲ့။ မြင်းမောသွားအောင်လည်း မစီးနဲ့။ နင့်မှာ ကျည်ဆန်ဆယ်တောင့်ပဲ ပါတယ်။ ကျည်ဆန်ကို ကြည့်သုံး။ မုန့်ဆုပ်ကို တစ်ထိုင်တည်း အဝအပြ မစားလိုက်နဲ့၊ ကြားရဲ့လား။ တောင်တန်းကြီးတွေဆီကို နင်ရောက်ရင် တောင်စောင့်ရဲသား တွေကို နင် မြင်ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်။ သူတို့အနားကို မသွားနဲ့။ တွေ့ရင်လည်း စကားမပြောနဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးဖို့လည်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မမေ့နဲ့။ ကြားရဲ့လား...လူကလေး' ဟု မှာလေသည်။ ထို့နောက် မိခင် တော်ရီသည် သားပယ်ပေကို ဖက်၍ နမ်းရှုပ်လေရာ သားကလည်း မိခင်ကို နမ်းရှုပ်၏။ ထို့နောက် ပယ်ပေသည် ညီငယ်၊ ညီမငယ်ထံသို့ သွား၍ ညီငယ်၊ ညီမငယ်တို့ကို နမ်းရှုပ်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ပယ်ပေသည် အမေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အမေ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သိချင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေ ပါးပြင်၌ မျက်ရည်ကျနေသလားဟု သိချင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် အမေမျက်စိမျက်နှာသည် တင်းမြဲတင်းနေသည်။ 'ဟဲ့ပယ်ပေ သွားတော့၊ ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး အဖမ်းခံရသလို အဖမ်း မခံနဲ့၊ သိရဲ့လား' ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ပယ်ပေသည် မြင်းဇက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် 'ဘာရမလဲ မယ်မယ်ရယ်။ ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ' ဟု ဆို၍ မြင်း၏လည်ပင်းကို ဇက်ကြီးဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

ပယ်ပေသည် မြင်းကို နှင်သောအခါ ရောင်နီပေါ်စသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုက်နှစ်ရာလောက်သို့ ရောက်သောအခါ ပယ်ပေနှင့် မြင်းတို့ သည် မသဲမကွဲ ဖြစ်လာသည်။ အတန်ကြာသော် အရိပ်အရောင်မျှသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

မိခင်တော်ရီနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်သည် တဲရှေ့တွင် အငေးသား ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ပယ်ပေ ကွယ်သွားသောအခါ မိခင်တော်ရီသည် အရုပ် ကြီးပြတ်ကဲ့သို့ မတ်တတ်မှလဲ၍ ပြင်းပြစွာ ငိုကြွေးရှာလေသည်။ 'ကျုပ်သားသူတော်ကောင်းလေး ပျက်စီးရချေတော့မယ်။ ကျုပ်သား သတ္တိခဲလေး ပျက်စီးရချေတော့မယ်။ သားရေ အမေ့ကို စွန့်တော့မှာလားကွယ့်။ ပြေးပေရော လူကလေးရေ၊ ပြေးပေရောကွယ့်' ဟု ငိုကြွေးပါလေ၏။ ထိုအခါ ညီငယ် အဲမီလိုနှင့် ညီမငယ် ရိုစီတို့သည် အမေငိုသည်ကို မြင်သဖြင့်

သူတို့လည်း ငိုကြလေသည်။ အင်ဒီးယန်းမကြီး တော်ရီသည် ယူကျုံးမရ တတတ ငိုကြွေးပြီးနောက် တဲထဲသို့ဝင်၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အဲမီလိုနှင့် ရိုစီတို့သာ အပြင်၌ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အမေ၏ ငိုကြွေးတမ်းတသံကိုကား ကြားနေလျက်သာ ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်၍ ကုပ်နေကြပြီးမှ ကလေးနှစ်ယောက်သည် ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်သွား၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှီကာ ထိုင်နေကြသည်။ အဲမီလိုက ‘ကိုကြီး ပယ်ပေဟာ ဘယ်တုန်းက လူကြီးဖြစ်သွားပါလိမ့်နော်’ ဟု မေးလေသည်။

‘မနေ့ညက ဖြစ်မှာပေါ့။ မနေ့ညက မြို့ကို သူ ရောက်တုန်းက ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ရိုစီက ပြန်ပြောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တောင်တန်းနောက် ကွယ်က နေရောင်ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က တိမ်တို့သည် အနီရောင် သန်းလာကြသည်။

‘တို့ ဒီမနက် မုန့်မစားရတော့ဘူး ထင်တယ်။ အမေက မုန့်လုပ်မှ လုပ်ပါ့မလား’ ဟု အဲမီလိုက ညည်းလိုက်ရာ ရိုစီသည် မည်သို့မျှ မပြော တတ်။ ငြိမ်နေသည်။ ထိုအခါ အဲမီလိုက ‘ကိုကြီး ဘယ်ကို သွားတာလဲဟင်’ ဟု မေးသည်။ ရိုစီသည် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်၍ ‘ကိုကြီးမှာ ခရီးထွက်စရာ ရှိတယ်လို့ အမေပြောတာပဲ။ သူ ပြန်လာဦးမှာလား၊ မလာ ဘူးလား၊ ငါလည်း မသိဘူး’

‘ဘာဘာ၊ သူ သေသွားလို့လား ဟင်’

‘မသေပါဘူး။ ဘယ်ကလာပြီး သေရမှာလဲ’ ဟု ရိုစီက ပြန်ပြော၍ ရှုမဆုံးသော ပင်လယ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

၄

ယခုအခါ၌ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်သာ ရှိသေးသော လူကလေး ပယ်ပေသည် ကမ်းပါးစောက် တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်၍ တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ တက်စ ပြုပြီ။ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားရာ ကျောက်တောင်ကြီးနှစ်တောင်ရှိ တောင်

ကြားလမ်းသို့ ရောက်လာသည်။ ပယ်ပေသည် လာလမ်းဘက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ လူနေအိမ်ခြေ ဟူ၍ အစအနမျှ မမြင်ရတော့သဖြင့် ရှေ့သို့သာ မြင်းကို နှင်လေသည်။ သူ့ ပြောင်းသေနှုတ်သည် ကုန်းနီးပေါ်၌ ကန့်လန့် ဖြတ်တင်၍ ပါလာသည်။ ကျောက်တောင်နှစ်တောင်ကြားကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင့်လှသော ကျောက်တောင်နှစ်တောင်သည် သူ့ကို မိုးထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ တောင်ကြားလမ်းသည် မကြာခဏ သွားလာနေကြသော လမ်းဖြစ်သဖြင့် လမ်းရာသည် ပြတ်သားစွာ ထင်နေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၏ ဝဲဘက် ယာဘက်တွင် ပင်ပျပ်ချုံပုတ်တို့သည် အပြည့်ရှိသည်။ ထို့နောက် တောင်ကြားလမ်းသည် တောင်ကျ ယမားချောင်း ခြောက်ထဲသို့ ထိုးဆင်းသွား၍ တစ်ဖက်ကမ်း၌ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ချောင်းခြောက် အလယ်ကောင်၌ ရေစီးကြောင်းကလေးရှိရာ ထိုရေစီးကြောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပယ်ပေ၏မြင်းသည် ခဏရပ်၍ ရေသောက်သည်။ ချောင်းရေသည် ကြည်၍ နေရောင်တွင် လက်နေသည်။ လူကလေး ပယ်ပေလည်း ရေဘူးကိုမော့၍ ရေသောက်သည်။ ထို့နောက် မုန့်ဆုပ်အခြောက်ကို ထုတ်၍ သွားဖြင့် ကိုက်ဖဲ့ကာ ဝါးသည်။ ထို့နောက် မြင်းကို ဆက်၍ နှင်ပြန်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လူကလေးပယ်ပေသည် လျှော့ထားသော မြင်းဇက်ကို ချုပ်လိုက်ပြီးလျှင် လမ်းဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်နီပင်များ ရှိရာသို့ မြင်းကိုမောင်း၍ သစ်နီပင်ကြီးတစ်ပင် အနောက်၌ ကွယ်နေသည်။ သူ့မျက်စိသည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းစီး၍ ပေါ်လာသည်။ ထိုလူသည် ဗလကောင်းသည်။ ပါးနှစ်ဖက်စလုံး နီရဲနေသည်။ ထိုလူသည် မြင်းကိုမရပ်၊ ဆက်၍ နှင်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ပယ်ပေသည် ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာ၍ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ဆက်၍နှင်ပြန်သည်။ အတန်ကြာသော် တောင်ကြားလမ်းသည် အတက်လမ်း ဖြစ်လာသည်။ အချို့နေရာများတွင်

မတ်စောက်လှသည်။ ထိုနေရာများတွင် မြင်းသည် အားသွန်၍ ရန်းရရှာသည်။ ဤသို့ဖြင့် နေဝင်၍ မိုးချုပ်စ ပြုလာသည်။ လူကလေး ပယ်ပေသည် မြင်းကို နှင်ရင်း ဝဲဘက် ယာဘက်ရှိ ကျောက်တောင် အဆင့်ဆင့်တို့ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်သည်။ ကျောက်တောင်စွယ် တစ်ခုဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက် မိရာ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်၍ ထိတ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် တောင်စောင့်ရဲသား ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု တွေးမိသဖြင့် စိတ်အေး၍ မြင်းကို နှင်မြဲ နှင်လေသည်။

အတန်ကြာသော် တောင်အတက်သည် ပြေလာသည်။ ကုန်းပြင် တစ်ခုလုံးသည် မြက်တောဖြစ်လာသည်။ သစ်ပင်ကြီးဟူ၍ ဝက်သစ်ချပင် များသာ ရှိကြသည်။ တစ်နေရာတွင် စမ်းချောင်းကို တွေ့သဖြင့် ရပ်၍ ရေသောက်ကြသည်။ ရေဘူး၌လည်း ရေဖြည့်သည်။ ထို့နောက် ဝက်သစ်ချပင်ပျို တောအုပ်ဆီသို့သွား၍ နားကြသည်။ မြင်းသည် မြေပြင်က မြက်ခြောက်တို့ကို ဝါးနေသည်။ လူကလေးပယ်ပေသည် မုန့်ဆုပ်ခြောက်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် ဝက်သစ်ချပင်ကို မှီကာ မုန့်ဆုပ်ခြောက်ကို ကိုက်ဖဲ့၍ ဝါးနေသည်။ လူကလေး ပယ်ပေသည် မည်သည့်အကြောင်းကို တွေးနေမည်နည်း။ မသိနိုင်ပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာ အမူအရာသည်ကား ယောက်ျားပီသသော အမူအရာ ဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်တစ်ခွင်တွင် နေဝင်စ ပြုပြီဖြစ်၍ တောင်အောက် အနိမ့်ပိုင်းသည် မှောင်မည်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာတူရူရှိ အရှေ့ဘက် တောင်တန်း၌ကား အနီရောင်သန်းလျက် ရှိသေးသည်။ လူကလေး ပယ်ပေသည် အနီးရှိ ချုံပုတ်ထဲမှ အရိပ်တစ်ခု ထိုးထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက် မိရာ ထိတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပြောင်းသေနတ်ကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ထိုးထွက်လာသော အရိပ်သည် အခြားမဟုတ်၊ တောကြောင်၏ အရိပ် ဖြစ်သည်။ တောကြောင်သည် သူ့အစာကို ခုန်အုပ်တော့မည်ကဲ့သို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဟန်ပြင်နေသည်။ လူကလေးပယ်ပေသည် သေနတ်ကို အသာချ၍ ကြည့်နေရာမှ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကောက်၍ တောကြောင်မျက်နှာမူရာ မြက်တောဆီသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ငုံးတစ်ကောင်သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထ ပျံလေသည်။ တောကြောင်သည် ခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်နေရာမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ပယ်ပေကို စိန်းစိန်းကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တောင်ကုန်းမြင့် တစ်ခုလုံးသည် မှောင်လာပြီဖြစ်ရာ လူကလေး ပယ်ပေသည် ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် လက်မောင်းပေါ်၌ ခေါင်းတင်၍ အိပ်လေတော့သည်။ လ ရောင်ထဲ၌ ဝဲကာ ပျံကာ အစာရှာနေကြသော ဇီးကွက်တို့သာလျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ဇီးကွက်တို့၏ ခြေသည်း၊ နှုတ်သီးတို့မှ တိမ်းကာရှောင်ကာ ပြေးလွှားနေကြသော ယုန်ငယ်တို့သာလျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကျန်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် လူကလေးပယ်ပေသည် စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်ရှာသည် မဟုတ်ချေ။ သူ့မြင်း၏ ဟိသံကြောင့် သူ လန့်နိုးသည်။ နိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ နားစွင့်ကြည့်ရာ သူ့ရှိရာဖြစ်သော တောင်ကုန်း၏ အောက်ဘက်ဆီမှ မြင်းခွာသံတို့ကို သူ သံသံကြားရသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အနောက်ဘက် ရိုးမတောင်စွယ်၌ လမင်း ကွယ်သွားသည်။ လူကလေးပယ်ပေသည် ပြောင်းသေနတ်ကို ကောက်ကိုင်၍ မြင်းရှိရာသို့ သွားသည်။ ခေါင်းတခါခါပြုလျက် အာခံနေသော မြင်းကို အတင်းဇက်ခွံ့ပြီးနောက် တက်စီးသည်။ ထို့နောက် အနီးဆုံးဖြစ်သော တောင်တန်းဆီသို့ မြင်းကိုနှင်၍ ကွေ့ကာပတ်ကာ တက်သည်။ အမာခံ မဟုတ်သော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ၊ သလဲတို့ကို ကုတ်ကတ်၍ တက်ရသည့် အခါတိုင်း မြင်းသည် ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်သည်။ လျှောကျသည့်အခါ လျှောကျသည်။ သို့ရာတွင် ဇက်ကိုင်သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် တက်၍ ရအောင် တက်နိုင်သည်။ တောင်ခါးပန်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သော အခါတွင် မိုးလင်း စပြုပြီ။ သို့ရာတွင် အပေါ်မှ ကြည့်လိုက်သော် တောင်

အောက်ဆီတွင် မှောင်မည်းနေသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သော် ကျောက်တောင်ထွတ်တို့ကို မြင်ရသည်။ အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် ဧရာမ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးတို့ ပြန့်ကြဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။ မြေကွက်လပ်တို့သည် ပင်ပျပ်ချုံပုတ်တို့ဖြင့် အပြည့်ဖြစ်နေ သည်။ မြင်းလည်း မောလှပြီ။ လူကလေးပယ်ပေလည်း မောလှပြီ။ ထို့ကြောင့် နားနေကြသည်။

အတန်ကြာသော် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ မြင်း သည် ငယ်သံပါအောင် အော်၍ မြေသို့ ဗုန်းဗုန်းလဲလေ၏။ မြင်း၏ ပခုံးမှ သွေးတို့သည် ဒလဟော သွန်ကျလာသည်။ လူကလေး ပယ်ပေသည် မြင်း ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သောကြောင့်သာ လွတ်သွားသည်။ ထို့နောက် မြေ၌ ပြားပြားဝပ်လိုက်သည်။ သူ့အနီးတွင် မြင်းကြီးသည် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်၍ နေလေရာ လူကလေးပယ်ပေ အံ့အားသင့်နေရှာသည်။ ထို့နောက် တောင် အောက်ဘက်ဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်၌ပင် သေနတ်သံကို ကြားရပြန်သည်။ အနီးရှိကျောက်တုံးကို ကျည်ဆန်မှန်သဖြင့် ကျောက်တို့ သည် ပဲ့ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လူကလေးပယ်ပေသည် တောင်ပေါ်သို့ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် တွား၍တက်လေသည်။ မိုးထိန်ထိန်လင်းလာပြီ။ ထို့ကြောင့် ပင်ပျပ်ချုံပုတ်များကို အကွယ်ပြုကာ တွား၍တက်သည်။ ကျောက်တုံးမြင့်မြင့်၊ ချုံပုတ်မြင့်မြင့်တို့ကို တွေ့မှသာ မတ်မတ်ရပ်၍ အကွယ် အကာယူကာ တက်သည်။ အတန်ကြာ တက်မိသောအခါ တက်လာရာ ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ဖာလုံးခန့် အရပ်၌ ချုံပုတ်တို့သည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ ပစ်လိုက်ရာ အောက်ဘက် နံပါးဘက်တို့မှ သေနတ်သံ အမြောက်အမြား သည် တုံ့ပြန်လာကြသည်။ ထို့နောက် တစ်တောင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားသည်။ ထို့နောက် အောက်ဘက်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်

ရပြီးနောက် လူကလေး ပယ်ပေ၏ ညာလက်မောင်းကို သေနတ်မှန်လေ တော့သည်။

ဒဏ်ရာသည် ကျည်ဆန်ရှပ်မှန်သော ဒဏ်ရာဖြစ်သဖြင့် သွေးအနည်းငယ်သာ ထွက်သည်။ သို့ရာတွင် လူကလေးပယ်ပေသည် အနီးရှိ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုသို့ သွား၍ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ပင့်ကူအိမ်များကို သိမ်းယူလုံးထွေးပြီးလျှင် သူ့အနာကို ပင့်ကူမျှင်များဖြင့် အုံလိုက်ရာ သွေးအထွက်ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် လူကလေးပယ်ပေသည် သေနတ်ကိုကောက်၍ မြေ၌တွားကာ အထက်သို့ တက်ပြန်သည်။ နေသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာသည်။ လူကလေးပယ်ပေ ပုန်းချင်သော နေရာသည် တောင်တန်းမှ ဖြာထွက်သွားသော တောင်နှာမောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်နှာမောင်းဆီသို့ လူကလေးပယ်ပေ အရောက်သွားချင်သဖြင့် လမ်းပြောင်းလိုက်သည်။ တွားလိုက် နားလိုက်၊ နားလိုက် တွားလိုက် သွားသည်။ ထိုအတွင်းတွင် ညာလက်မောင်းက အနာသည် ဖူးဖူးရောင်လာသည်။ တစ်ခါသော် သူ့ရှေ့တွင် မြေဆိုးတစ်ကောင်သည် ပါးပျဉ်းထောင်၍ တွန်သည်။ ထိုအခါ လူကလေးပယ်ပေသည် မြေကိုကွင်း၍ တွားသည်။ အတန်ကြာသော် သေနတ်ကိုကိုင်လျက် တွားနေရာမှ သေနတ်ကို မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ သေနတ်ကို လက်တစ်လှမ်း၌ ချထားလိုက်၊ တွားလိုက်၊ တစ်ဖန် သေနတ်ကို ပြန်ကောက်ကာ လက်တစ်လှမ်း၌ ချထားလိုက်၊ တွားလိုက် ပြုရရှာသည်။ ချွေးတို့သည် လူကလေး၏ နဖူး၌ လည်းကောင်း၊ ပါးပြင်၌လည်းကောင်း မိုးသီးမိုးပေါက်ကဲ့သို့ စီးကျလာသည်။ နှုတ်ခမ်းတို့သည် ခြောက်လာသည်။ ယိုလာသော သွားရည်ကိုသာ လျှာဖြင့် လျက်ရရှာသည်။ တစ်ခါသော် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့ကို ဆီးတားသကဲ့သို့ သူ့ရှေ့၌ တန်နေသည်ဖြစ်ရာ လူကလေးပယ်ပေသည် ကျောက်ခဲဖြင့်ထု၍ သတ်လိုက်ရသည်။

နေသည် အနောက်ဘက်သို့ စောင်းသွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် လူ

ကလေး ပယ်ပေသည် တစ်မိုင်ခရီးကိုပင် မပေါက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရှာသည်။ ရေလည်း ငတ်လှပြီ။ လူလည်း မောလှပြီ။ ပွန်းသည် ပဲ့သည်ကလည်း များလှပြီ။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ကိုက်တစ်ရာခန့် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် တွန့်ကာ လိမ်ကာ တွားလိုက်သောအခါ တောင်နှာမောင်းသို့ ရောက်၍ ချုံပုတ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်မိလေသည်။ ချုံပုတ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တောကြက် တောငှက်ငယ်များသာ သူ့အပါး၌ ခုန်ဆွခုန်ဆွပြု၍ နေကြသည်။ လူကလေး ပယ်ပေ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ မှောင်မည်းနေပြီ။ အတန်ကြာသောအခါ လမင်းပေါ်လာသဖြင့် လူကလေး ပယ်ပေသည် မတ်တတ်ထ၍ ကြည့်သည်။ တောင်နှာမောင်း၏ ထိပ်ပိုင်းသို့ ရောက်အောင် တက်စရာ ကျန်သေးသည်ကို မြင်သဖြင့် တက်ပြန်သည်။ ည ဖြစ်သောကြောင့် ရန်သူ မမြင်အောင် မြေ၌ တွား၍ တက်ရန် မလိုတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့ကို နင်း၍တက်သည်။ မောသောအခါ နားလိုက်သည်။ အမောပြေသောအခါ ဆက်၍တက်သည်။ တစ်ခါသော် ခြေချော်၍ လိမ့်ကျသည်။ လိမ့်ကျရာ နေရာသည် စမ်းချောင်းရာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် စမ်းရေက မရှိတော့ပြီ။ စိုစွတ်သော မြေကြီးကိုသာ လူကလေး ပယ်ပေ စမ်းမိသဖြင့် သေနတ်ကိုချ၍ မြေတစ်ဆုပ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထွေးထုတ်လိုက် ရသည်။ ထို့နောက် တွင်းကလေး တူးလိုက်ရာ ရေသည် မြေကြီးထဲမှ စိမ့်ထွက်လာသလိုလို ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ လူကလေးပယ်ပေသည် မြေကြီး၌ မျက်နှာကို အပ်လိုက်သည်။ အပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားပြန်လေသည်။

တစ်မိုးသောက်လာပြန်ပြီ။ လူကလေး ပယ်ပေကား အိပ်ရာမှ မနိုးသေးချေ။ မွန်းတိမ်းသွားသော အခါမှာမှ နိုးလာသည်။ နိုးလာ၍ တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်လိုက်ရာ ပေနှစ်ဆယ်လောက်အကွာတွင် ချုံပုတ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခုထဲ၌ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကို မြင်သည်။ ခြင်္သေ့သည် ခြေစုံရပ်လျက် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ကြည့်ရင်း အမြီးကို အသာအယာ ခတ်နေသည်။ ထို့နောက် ခြင်္သေ့သည် မြေ၌ဝပ်လိုက်သည်။ ဝပ်ရင်း ကြည့်နေပြန်သည်။ လူကလေးပယ်ပေသည် သူ တူးသောတွင်းငယ်၌ ရေအနည်းကို မြင်သော အခါ သူ့အင်္ကျီကို ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အဝတ်စကို ရေတွင်းငယ်၌ နှစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ခံတွင်းထဲသို့ ရေကို ညှစ်၍ချသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရေအငတ်ဖြေသည်။ ခြင်္သေ့သည် တစ်ချိန်လုံးဝပ်၍ လူကလေးပယ်ပေကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ယခုလည်း ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်နေသည်။ လူကလေးပယ်ပေကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခြင်္သေ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာသော် ခြင်္သေ့သည် ပါးစပ်ဟကာ သန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း သူ့အမူအရာသည် ပြောင်းသွားသည်။ သူ့ခေါင်းကို ထောင်လိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းကို ပင့်ကာ အနံ့ခံကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဝပ်နေရာမှ ထ၍ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောင်နှာမောင်း၏ အောက်ဘက်ဆီမှ မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။ အမဲလိုက်ခွေး၏ ဟိန်းသံကိုလည်း ကြားရသည်။ လူကလေးပယ်ပေ ငြိမ်၍ မနေနိုင်တော့ပြီ။ သေနတ်ကိုဆွဲယူ၍ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နေလည်း ဝင်သွားသဖြင့် တစ်တောင်လုံး မှောင်သွားသည်။ မြင်းခွာသံနှင့် အမဲလိုက်ခွေး၏ ဟိန်းသံတို့သည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လူကလေးပယ်ပေသည် တောင်နှာမောင်း၏ အထက်ပိုင်းဆီသို့ ဆက်၍တက်ပြန်သည်။ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် တက်မိသောအခါ သူ့သေနတ်ကို သူ သတိရလာသဖြင့် ပြန်ဆင်း၍ သေနတ်ကို ရှာလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် မတွေ့ချေ။ ထို့နောက် နားလိုက် တက်လိုက်ပြုကာ ပြန်တက်ရာ အထက်ပိုင်းရှိ တောင်ခါးပန်းသို့ရောက်ရန် ကိုက်တစ်ရာလောက်သာ လိုတော့သည်။ သို့ရာတွင် ခရီးမတ်တတ်၌ လူကလေးပယ်ပေသည် အမောဆို၍ ခွေကျ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်သောအခါ လူကလေးပယ်ပေသည် လက်
 အနာ ကိုက်လှသဖြင့် နိုးလာသည်။ အနာကိုကြည့်၍ တအီအီ ငိုကြွေးသည်။
 သူ့လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော ခရစ်တော်၏ လက်ဝါးကပ်တိုင် အဆောင်ကို
 လည်း အသာအယာ ပွတ်သပ်နေသည်။ ထိုအခိုက် အမဲလိုက်ခွေး၏ ဟိန်းသံ
 ကို ကြားလိုက်ပြန်ရာ ခေါင်းနားပန်းကြီးလာသည်။ လက်အနာနှင့် လက်ဝါး
 ကပ်တိုင် အဆောင်တို့ကို မေ့လိုက်ရပြီးလျှင် တွယ်မိတွယ်ရာ တွယ်တက်
 သည်။ တွယ်တက်နေရင်း သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရသည်။ သူ့ခြေ
 အောက်က ကျောက်တုံးကို သေနတ်ကျည်ဆန် မှန်သဖြင့် ထိုကျောက်တုံး
 ပြုတ်ကျသည်။ နောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။ တွယ်
 တက်နေသော လူကလေးပယ်ပေသည် ကျောကော့၍ တလိမ့်ခေါက်ကွေး
 ကျလေတော့သည်။ မရှေးမနှောင်း၌ပင် သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြိုကျ
 လိုက်ပါလာကြသော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ၊ သလဲတို့သည် လူကလေး
 ပယ်ပေကို တောင်စောင်းတွင် မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပေသတည်း။

[The Steinbeck Omnibus. London, William Heineman, 1950.]

[ငွေတာရီ၊ အမှတ် (၃၅)။ မေ၊ ၁၉၆၃]

ဆိုဗီယက်ရုရှား ဝတ္ထုဆရာ
ရှိုလိုကော့ [၁၉၀၅ - ၁၉၈၄]
Michael Sholokov [1905 - 1984]

ရှိုလိုကော့သည် ၁၉၆၅ ခုတွင် နိုဗဲစာပေဆု အချီးအမြှင့်ခံရသည်။
ရှိုလိုကော့သည် ဆိုဗီယက်ရုရှားနိုင်ငံ၏ တောင်ပိုင်း ကော့ဆက်
ဟု ခေါ်သော တိုင်းရင်းအမျိုးသား တောင်သူလယ်သမား အများ
အပြား နေထိုင်ရာ ဒွန်မြစ်ဝှမ်းဒေသ ဗက်ရှန်စကာယာရွာတွင်
၁၉၀၅ ခု မေလ ၂၄ ရက်၌ ဖွားမြင်သူ ဖြစ်သည်။ အဖသည်
ဒွန်ဒေသတွင် တောင်သူလယ်သမားအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေး
သည်။ အခြား ရုရှားအလုပ်များကိုလည်း လုပ်ကိုင်သည်။ မိခင်
သည် တောင်သူလယ်သမားမျိုးရိုးမှ ဖြစ်သည်။ အလွန်ရိုး၍
အလုပ်နှင့် လက်နှင့် မပြတ် နေတတ်သူဟု လည်းကောင်း၊
စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသူဟု လည်းကောင်း အဆိုရှိသည်။

ဗျာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရှိုလိုကော့သည် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနှင့် စိတ်ကူး ဉာဏ်ရှိသည့် အရာတွင် သူ့မိခင်နှင့် တူသည်ဟု ဆိုသည်။ ငယ်စဉ်က ရွာကျောင်း၌ စာ စသင်သည်။ ထို့နောက် မော်စကို မြို့၌ စာ ဆက်သင်သည်။ ထို့နောက် ရွာသို့ ပြန်လာ၍ စာ ဆက်သင်ပြန်သည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ရုရှားနိုင်ငံ၌ အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေး ပေါ်ပေါက်လာပြီးသည့်နောက် ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ရှိုလိုကော့၏ အသက် ၁၅ နှစ်လောက်မှ စ၍ ဆိုဗီယက် အစိုးရလက်ထက် ဒွန်ဒေသ၌ ဆိုဗီယက် ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေး အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ပြည်သူ့အစိုးရနှင့် ပြည်သူတို့က သူပုန်တို့၏ အဖျက်လုပ်ငန်းကို တွန်းလှန် တိုက်ဖျက်ကြရာတွင် ရှိုလိုကော့သည် ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေး အဖွဲ့ဝင် အဖြစ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်၍ တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်ခဲ့သည်။

သူပုန်မီး ငြိမ်းပြီးသည့်နောက် ၁၉၂၂ ခုတွင် မော်စကိုမြို့သို့ တက်၍ ရရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်သည့်အခါ လုပ်၍ ရုံးစာရေးအလုပ်ကို လုပ်သည့်အခါ လုပ်သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်လောက်မှ စ၍ သူ့ဇာတိဖြစ်သော ဒွန်ဒေသ၌ သူကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့၍ သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့သော တိုက်ပွဲများအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သူပုန်ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ကြသော ရဲဘော်တို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိကြပုံ၊ သစ္စာ ရှိကြပုံ၊ စွန့်စားကြပုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ ရဲဘော်တို့၏ လူ့သဘာဝ အမျိုးမျိုးကို လည်းကောင်း သရုပ်ဖော်၍ ဝတ္ထုတိုများကို စတင်ရေးသားသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်း၍ ၁၉၂၆ ခုတွင် “ဒွန်ဒေသ ပုံပြင်များ” အမည်ဖြင့် ဂုတ်ဝေခဲရာ ရှိုလိုကော့ကို လူသိများလာသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဒွန်ဒေသ၌ နေထိုင်ကြသော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကော့ဆက် ရုရှားလုပ်သားပြည်သူတို့၏ သုခ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး အကြောင်းကို အားတက်စရာ၊ သနားစရာ၊ ဝမ်းမြောက်စရာ၊ ချီးကျူးစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာဖြစ်အောင် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံ၌သာမက ဘာသာပြန်များမှ တစ်ဆင့် အခြားနိုင်ငံများ၌လည်း ထင်ရှားကျော်စောလာသည်။

၁၉၆၅ ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် ဆွီဒင်နိုင်ငံ ဆုပေးပွဲ၌ နိုဗဲစာပေဆု ချီးမြှင့်သည်ကို ရှိလိုကော့ လက်ခံ၍ မိန့်ခွန်းပြောကြားရာတွင် ...

“စာရေးဆရာသည် စာဖတ်ပရိသတ်အား မိမိ၏ စိတ်ကို ဖြောင့်မတ် မှန်ကန်စွာ ပြောပြရန်ဖြစ်သည်။ မည်မျှပင် ခါးသီးစေကာမူ အမှန်တရားကို ထုတ်ပြရန်ဖြစ်သည်။ အနာဂတ်သည် ကောင်းမွန်သာယာ လာရမည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ခံယူကြအောင် တင်ပြရန်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူတို့သည် ကိုယ်ထူ ကိုယ်ထ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကြလျှင် ကောင်းမွန်သာယာသော အနာဂတ်ကို ရလာကြမည် မလွဲဟု ယုံကြည်ခံယူကြအောင် တင်ပြရန်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် မိမိကိုယ်တိုင် သူရဲကောင်းစိတ် မွေးရန် ဖြစ်သည်။ မိမိရေးသော စာများဖြင့် ထိုသို့သော သူရဲကောင်းစိတ်များ တိုးပွားလာအောင် ပရိသတ်ကို သွေးဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။ လူ့ လောက တိုးတက်ကြီးပွားမှုကို တောင့်တချင်၊ ဆောင်ရွက်ချင်ကြအောင် လူခပ်သိမ်းကို စည်းရုံးပေးရန် ဖြစ်သည်။ လူခပ်သိမ်း၏ ဉာဏဗလကို လည်းကောင်း၊ နှလုံးသား စေတနာကို လည်းကောင်း နှိုးဆော်ပေးနိုင်သော စွမ်းရည်သတ္တိသည် ရသစာပေနှင့် အနုပညာတို့၌ ရှိသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လူ့လောကအကျိုးအတွက် လူခပ်သိမ်း၏စိတ်၌ ဉာဏဗလ
အလှ၊ စေတနာအလှတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြအောင် ထို စွမ်းရည်
သတ္တိကို ပဲ့ကိုင်ပေးနိုင်သည်ဖြစ်လျှင် ထိုပဲ့ကိုင်သည် မိမိကိုယ်ကို
မိမိ အနုပညာရှင် ဟု အခေါ်ခံနိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်
ထင်မြင်ပါကြောင်း” ဟု ထည့်သွင်း မိန့်ဆိုခဲ့သည်။

ရှိလိုကော့ ၏
စစ်အတွင်းက မြင်းကလေး

[“စစ်အတွင်းက မြင်းကလေး” ဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ဖြစ်သော The Foal မှ မြန်မာပြန်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် ရုရှားနိုင်ငံ၌ အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေး အောင်မြင်ပြီးဆုံးသည့် နောက် ဒွန်မြစ်ငယ် စီးဆင်းရာဖြစ်သော ဒေသ၌ ဒေသန္တရပြည်သူ့ စစ် ကော့ဆက်မြင်းတပ်က အဖျက်သမား အကြွင်းအကျန်တို့ကို လိုက်လံ နှိမ်နင်းခဲ့ကြသည်ကို နောက်ခံ ပြုလျက် ကော့ဆက်မြင်းစီး တို့ ရဲရင့်ကြပုံကို လည်းကောင်း၊ အရေးရှိ၍ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသူများ ဖြစ်လင့်ကစား တောင်သူလယ်သမားတို့ ဓလေ့ဘာသာ မေတ္တာ ကရုဏာ နှလုံးသား လန်းဆန်းလျက် ရှိနေကြပုံကို လည်းကောင်း ဝမ်းမြောက်စရာ၊ ချစ်ခင်စရာ၊ သနားစရာ၊ ချီးကျူးစရာဖြစ်အောင် သရုပ်ဖော်ထားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတို၏ ဇာတ်လမ်းသည် ရိုးပင်ရိုးသော်လည်း ဇာတ်လမ်းပါ အဖြစ်အပျက်များတွင် အဖြစ် အပျက်အလိုက် လှုပ်ရှားပြုမူကြသော ဇာတ်ဆောင် မြင်းတပ်မှူးနှင့် မြင်းစီးထရော်ဖိန်တို့ နှစ်ဦး၏ လူ့သဘာဝအဖွဲ့၊ မြင်းမအဖွဲ့၊ မြင်း ကလေးအဖွဲ့တို့၌ ရသဆွဲဆောင်အား ရှိသည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။]

မွေးစ မြင်းကလေး သနားစရာ၊ ချစ်စရာ။ အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ခါစ ဖြစ်သဖြင့် ဦးခေါင်းက အလျင် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်ခြေနှစ်ချောင်းက ဆန့်လျက် တန်းလျက် ထွက်လာကြသည်။ နေ့ခင်း ကြောင်တောင် အစိမ်းရောင် ယင်တလှောင်းလှောင်း အုံနေသော မြင်းချေး ပုံ အနီး၌ ဖြစ်သည်။ လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းကလေးခများမှာ အသည်းထိတ်စရာကြီးနှင့် တိုးနေရရှာသည်။ အဖျက် သမားတို့ ရှိရာမှ မြင်းဇောင်းရှိရာသို့ တန်းဝင်လာသော အမြောက်ဗုံးဆန် တစ်လုံးသည် မြင်းဇောင်းသို့ မရောက်မီ လေထဲ၌ ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲလိုက် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိုထိုင်းနေသော မြင်းကလေးသည် အမိမြင်းမ၏ ခြေအကြားသို့ဝင်၍ ကုပ်နေရရှာသည်။ ပေါက်ကွဲသံ ဟိန်းပြီး နောက် မြင်းဇောင်း၏ အုတ်ကြွပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျည်ဆန်မိုး ရွာချလိုက် သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကျည်ဆန်တို့သည် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြိုးဖြိုး ဖြောက်ဖြောက်မြည်ကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ မြေသို့ ကျကြသောအခါ မြင်းမသည် လန့်၍ ကုန်းထလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မတ်မတ်မထနိုင်၊ ပြန်လဲသည်။ တစ်ချက်လောက်သာ ဟီညည်းညည်း၍ မြင်းချေးပုံကို မှီနေလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးရွဲနေသည်။ ထိုမြင်းမသည် ပြည့်သူ့စစ် မြင်းတပ်က မြင်းစီးမှတ်ဆိတ်နီ ထရော်ဖိန်၏ သစ်ကြားခွံရောင် မြင်းမ ဖြစ်သည်။

အမြောက်သံကို အတန်ကြာမျှ မကြားရသဖြင့် ပြည့်သူ့စစ် မြင်းတပ် စခန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်နေသည်။ ထိုအခါ မြင်းချေးပုံက ယင်ကောင်စိမ်းစိမ်းတို့၏ တဝီဝီမြည်သံသည် ပို၍မြည်လာသကဲ့သို့ ဖြစ် သည်။ အမြောက်သံကို ရင်မဆိုင်ဝံ့၍ ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ ခုန်မတက်ရဲသော ကြက်ဖကြီးသည် ရွက်ဖားပင်အောက်သို့ဝင်၍ ခပ်အုပ်အုပ်သာ တွန်နိုင်ရှာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သည်။ ထိုနောက် အနီးရှိ အိမ်ငယ်ဆီမှ ဒဏ်ရာရ စက်သေနတ်ကိုင် မြင်းစီး တစ်ဦး၏ ညည်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုမြင်းစီးသည် ညည်းနေရာမှ မကြာခဏဆိုသလို အသံကွဲကြီးနှင့် ဟစ်သည့်အခါ ဟစ်၍ ကလော်ဆဲသည့် အခါ ကလော်ဆဲသည်။ အိမ်ဝင်းအတွင်းတွင် ပျားတို့သည် အရိုင်းပေါက် ပန်းနီနီပင်များ၏ အဖူးအပွင့်များအထက်၌ တဝီဝီမြည်လျက် ဝဲနေကြ သည်။

ရွာအလွန်၌ရှိသော အဖျက်သမားတို့ရှိရာ မြက်ခင်းပြင်ဆီမှ စက် သေနတ်တစ်လက်၏ တဒက်ဒက် ဟောက်သံသည် သွက်လှသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အမြောက်ဒိန်းသံကလည်း ဟိန်းလှသည်။ ဒိန်းသံ နောက်မှ ဗုံးဆန်လိုက်လာ၍ ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ် စခန်းချရာဖြစ်သော ရွာဘက်၌ ကျသောအခါ ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒိန်းသံ မဟိန်းခင် တစ်ခဏမျှ တိတ်နေတတ်သည်။ ထိုအခါ လျောင်းမိုနေသော မြင်းမသည် တိတ်နေခိုက်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သားငယ် မြင်းကလေးကို လျှာဖြင့် လျက်ပေးသည်။ ထိုအခိုက် မြင်းကလေးသည် အမိနို့အုံ ဖောင်း အိအိကို စမ်းမိ၍ ပထမအကြိမ် အားရပါးရ နို့စို့လိုက်သည်။ ကျေးဇူးဆပ်၍ မကုန်နိုင်သော အမိနို့ချို၏ အရသာကို သူ့ဘဝတွင် ပထမအကြိမ် သူ ခံစားလိုက်ရသည်။

ရွာအနီးရှိ ကောက်နယ်တလင်း အလွန်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် ဗုံးဆန် ကျ၍ ပေါက်ကွဲသောအခါ မြင်းစီးထရော်ဖိန်သည် အိမ်ငယ်မှထွက်၍ တံခါး ကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မြင်းဇောင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မြင်း ဇောင်းအနီးရှိ မြင်းချေးပုံကို ကွေ့ပြီးနောက် မိမိ၏ မျက်နှာကို နေရောင်ကာ လျက် နေရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ မျှော်ကြည့်စဉ် တလှုပ်လှုပ် နို့စို့နေသော မြင်းကလေးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားရာ အံ့အားကြီးသင့်၍ သူ့အင်္ကျီအိတ် ကို တောင်စမ်းမြောက်စမ်း စမ်းသည်။ ထိုနောက် စီးကရက် ဆေးမျှင်များ ကိုထုတ်၍ စီးကရက် ဆေးလိပ်လိပ်ရင်း ...

‘ဪ...လက်စသတ်တော့ မြင်းမက မွေးပြီးနေပြီကိုး။ နင့်နယ် ဒီလိုအခါမျိုးကိုမှ ရွေးပြီး မွေးတတ်ပလေဟယ်’
 ထရော်ဖိန်သည် ထိုသို့မြည်တမ်း၍ သူ့စိတ်ထဲ၌ မကြည်မသာ ဖြစ် လိုက်သည်။

မြင်းမသည် အနည်းငယ်ကြိုသွား၍ အားနည်းနေပုံရသည်။
 သူ့ကိုယ်တွင် မြက်ပြတ်ရော၊ မြင်းချေးပါ အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပင်ပန်းသောအသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ သို့ ရာတွင် သားငယ်ကြောင့် အပျော်ကြီးပျော်၍ အမော်ကြီးမော်နေပုံ ရသည်။ သူ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်း တွန့်တက်နေသည်ကိုပင် ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်ဟု ထရော်ဖိန် ထင်ချင်လာသည်။ ထရော်ဖိန်သည် မြင်းမနှင့် မြင်းကလေးကို မြင်းဇောင်း ထဲသို့သွင်း၍ မြင်းမကို အစာကျွေးသည်။ မြင်းမသည် နှာခေါင်းလေသံ တခွီးခွီးမှုတ်၍ မြင်းစာအိတ်ထဲသို့ နှုတ်သီးထည့်လျက် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် မြင်းစာ ဝါးနေသည်။ ထရော်ဖိန်သည် တံခါးတိုင်ကိုမှီကာ မြင်းကလေးကို ကြည့်၍ မြင်းကလေးကို မည်သို့ပြုရမည် မသိ။ စိတ်အိုက်နေသည်။ ထို့ နောက် မြင်းမကို ကြည့်ပြန်၍ ...

‘အင်း... နင် အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့လေ။ ကမြင်းကြော ထ ခဲ့ပြီးပြီပေါ့လေ။ ဟုတ်စ၊ ကိုင်း...နင် ဘာပြောချင်သေးသလဲ’ ဟု အပြစ် တင်လိုက်သည်။

မြင်းမသည် မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်း မပြု၊ မြင်းစာ ဝါးမြဲဝါးနေသည်။
 ‘နင့်သားဟာ အိဂနက်စီးတဲ့ မြင်းလားရဲ့ သားဖြစ်ရင် ငါ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ အခုတော့ ဘယ်က မြင်းမှန်းမသိ၊ ဘာ မြင်းမှန်းမသိ။ နင့်သား ပေါက်ကရအကောင်ကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ထို့’

မြင်းဇောင်းထဲ၌ တိတ်နေပြန်သည်။ မြင်းမ၏ မြင်းစာ ဝါးသံကိုသာ ကြားရသည်။ နေရောင်ဝါဝါသည် တံခါးပပ်ကြားအက်ထဲသို့ ထိုးဝင်၍

ထရော်ဖိန်၏ ပါးပေါ်သို့ ကျနေသဖြင့် ထရော်ဖိန်၏ ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတို့သည် နီကြန်ကြန် ဖြစ်နေသည်။ မြင်းကလေးသည် မြင်းမနံပါး၌ မတ်မတ်ရပ်နေသည်။ သူ့ခြေ သူ့လက်တို့သည် သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ ပေါက်နေသော မွေးနု မွေးညင်းများသည် ဖွဖွရွရွဖြစ်၍ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ကစားစရာ မြင်းရုပ်နှင့် တူလှသည်။

ထရော်ဖိန်သည် စီးကရက် ဆေးချေးစွဲ၍ ဝါနေသော သူ့လက်ညှိုးကို မြင်းကလေးဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ကွေးပြလျက် ‘ဟောဒီလို ပစ်သတ်လိုက်ရမလား ဟင်’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

၂

ထိုနေ့ နေစောင်းသောအခါ မြင်းစီး ထရော်ဖိန်သည် မြင်းတပ်မှူးထံသို့ သွား၍ သတင်းပို့သည်။

‘တပ်မှူးရဲ့ကျွန်တော့် မြင်းမပေါ့။ အခုတလောမှာ မြင်းမဟာ သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန် ညှာသဗျ။ လေးဘက်ကျ အသွားခိုင်းလည်း မသွား၊ ဒုန်းအစိုင်းခိုင်းလည်း မစိုင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသလို လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီမြင်းမ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး မြင်းမတစ်ကိုယ်လုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့၊ လားလားဇီးကြီးနဲ့ကိုးဗျ။ သူ့ဇီးကို သူ ဂရုစိုက်နေဟန် တူပါတယ်။ ဟောအခု မြင်းကလေးမွေးပြီးပြီလေ။ အုန်းခွံရောင်ဗျ။ ဒါပါပဲဗျာ’

နားထောင်နေသော မြင်းတပ်မှူးသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကြီးကို ကိုင်ရင်း မီးထွန်းထားသော မှန်မီးအိမ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပိုးဖလံတို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာ၍ မီးပြောင်းကို ဝင်တိုးကြသဖြင့် တဖြုတ်ဖြုတ် ကျ၍ သေကုန်ကြသည်။ တစ်သုတ်ကျလျှင် နောက်တစ်သုတ် လာ၍တိုးပြန်သည်။

မြင်းတပ်မှူးက ‘ဟေ့အုန်းခွံရောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မဟူရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မထူးဘူးကွ၊ ပစ်သတ်ရမှာပဲ။ မြင်းကလေးတစ်ကောင် တန်းလန်းတန်းလန်းနဲ့ ဖြစ်နေရင် တို့တပ်ဟာ မြင်းတပ် ဘယ်ဟုတ်တော့မှာလဲ။ ရွာရိုးလျှောက်ပြီး ဆပ်ကပ်ပြစားနေတဲ့ ဂျစ်ပစီတောသားတွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွ။ တကယ်လို့ တပ်မကြီးကလာပြီး တို့မြင်းတပ်ကို စစ်ဆေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ တို့က တန်းစီးပြီး အလေးပြုနေကြတုန်း ဒီအကောင်ကလေးဟာ တန်းရှေ့မှာ ခုန်လား ပေါက်လား လုပ်ရင် မခက်ပါလား။ တို့တပ် တစ်တပ်လုံး တံတွေးခွက် ပက်လက်မျောတော့မှာပေါ့။ ထရောဖိန်ရဲ့မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒါမျိုး ဘယ်အဖြစ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ အခုလို သူပုန်မီး တောက်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ မင့်မြင်းမဟာ လော်မာလွန်းတယ်ကွာ။ တို့တပ်မှာ မြင်းမတွေကို မြင်းလားတွေနဲ့ အတူ မထားရဘူး၊ ခွဲထားရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ကဲလေ ပြီးတာ ပြီးပါစေတော့။ ဒါပေမဲ့ မင့်မြင်းကလေးကို မင့်ကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်လိုက်။ ကြားရဲ့လား' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

၃

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောအချိန်တွင် ထရောဖိန်သည် သေနတ်ထမ်း၍ အိမ်မှ ထွက်သည်။ ထိုအခါ နေဝန်း မပေါ်သေးချေ။ မြက်ပင်များ၌ နှင်းစက်နှင်းပေါက်တို့ ဥ၍ ဖြူဖွေးနေသည်။ စစ်ဖိနပ် အနင်းခံထားကြရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ခံကတုတ်ကျင်းများကို ကြက်ခြေခတ် တူးထားကြသောကြောင့် လည်းကောင်း မြက်ခင်းပြင်သည် ပါးပြင်၌ မျက်ရည် မခြောက်သေးသော အပူသည် လုံမပျိုနှင့် တူလှသည်။ တပ်ချရာ ဝင်းအတွင်းတွင် စားဖိုလုလင် မြင်းစီးတို့သည် နံနက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်နေကြသည်။ မြင်းတပ်မှူးတည်းခိုနားနေရာ အိမ်ငယ်၏ ဝရန်တာတံခါးခုံ၌ မြင်းတပ်မှူး တစ်ဦးတည်း ထွက်ထိုင်နေသည်။ ချွေးစား၍ ရိနေပြီဖြစ်သော အတွင်းခံအင်္ကျီနှင့် ဖြစ်သည်။ မိုးမခရိုးတံ အခက်လက်တို့ဖြင့် ယက်သဲ့ခွက် ရက်နေသည်။ ယခင် အခါများကသော် သူသည် တောင်း၊ ခြင်း စသော အိမ်သုံးပစ္စည်းတို့ကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကိုင်းတွယ်ရက်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခုတလောတွင် ခြောက်လုံးပြူး
သေနတ်ဒင် အေးစက်စက်ကိုသာ ကိုင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ယက်သဲခွက်
ကို ယခု ကိုင်းတွယ် ရက်လုပ်နေစဉ် သူ့လက်ချောင်းများသည် အထက်
တင်သင့်သော ခက်လက်တို့ကို မတင်မိ။ အောက်လျှိုသင့်သော ခက်လက်
တို့ကို မလျှိုမိ။ စမ်းတိစမ်းတမ်း အယောင်ယောင် အမှားအမှား ဖြစ်နေကြ
သည်။

ထရော်ဖိန်သည် မြင်းတပ်မှူးအနားမှ ဖြတ်သွားစဉ် ‘တပ်မှူးရဲ့ ဘာ
လုပ်နေတာလဲဗျ။ မလိုင်တွေ၊ ဆီဥတွေကို သဲယူတဲ့ ယက်သဲခွက်လား’
ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဒီအိမ်က အိမ်ရှင်မကြီးပေါ့ကွာ။ ယက်သဲခွက်ကလေး တစ်ခု
လောက် ရက်ပေးခဲ့ပါလို့ တစ်ချိန်လုံး နားပူနားဆာ လုပ်နေတယ်လေ’
ဟု မြင်းတပ်မှူးက ပြန်ပြောရင်း ယက်သဲခွက် လက်ကိုင်၌ နောက်ဆုံး
အခက်တစ်ခက်ကို ထိုးထည့်၍ လက်စသတ်လိုက်သည်။ မြင်းတပ်မှူးက
ဆက်၍ ‘အရင်တုန်းကဆိုရင် ဒါမျိုးကို ငါ ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်တာ
ပေါ့။ အခုတော့ မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေပြီကွ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘မှန်းတပ်မှူးရဲ့ ယက်သဲခွက်က မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းသားပဲ’
မြင်းတပ်မှူးသည် သူ့ပေါင်ပေါ်၌ ကျန်နေသေးသော ခက်လက်
အတိုအစတို့ကို ခါချလိုက်ပြီးနောက် ‘ဘယ့်နှယ်လဲ မြင်းကလေးကို မင်း
သွားဖြောင်တော့မလို့လား’ ဟု မေးလိုက်ရာ ထရော်ဖိန်သည် အင်းမလုပ်၊
အဲမလုပ်၊ မြင်းဇောင်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပျက်စီးရတော့မည့် အသက်တစ်ချောင်းကို လေးစားသော
အားဖြင့် မြင်းတပ်မှူးသည် ထိုင်ရာမထ သေနတ်သံကို နားစွင့်ရင်း ဦးညွှတ်
နေသည်။ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားသော်လည်း သေနတ်သံကို မကြားရ။
နောက်ထပ် တစ်မိနစ် ကြာသွားပြန်ပါသော်လည်း မကြားရ။ ထရော်ဖိန်

သာလျှင် မြင်းစောင်းဘေးမှ ကွေ့၍ ပြန်ပေါ်လာသည်။ မျက်နှာလည်း ပျက်နေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲကွ’ ဟု မြင်းတပ်မှူးက လှမ်းမေးရာ ထရော်ဖိန်က-
‘မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်သေနတ်မှာ တူမောင်း အကျမကောင်းဘူး ထင်တာပဲ။ နားခွက်ကို မခတ်မိဘူးဗျ’

‘မှန်းပြစမ်း၊ မင့်သေနတ်’

မြင်းတပ်မှူးသည် ထရော်ဖိန်၏လက်မှ သေနတ်ကိုလှမ်းယူ၍ ပိတ်ဖွင့် မောင်းတံကို တွန်းလိုက်၊ ဆွဲလိုက် ပြုပြီးနောက် သေနတ်ပြောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

‘မင့်သေနတ်မှာ ယမ်းတောင့် ထိုးမထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး တပ်မှူးရယ်။ ယမ်းတောင့် ရှိရမှာပေါ့’

‘ရှိကို မရှိဘူးကွ။ ဒီမှာကြည့်’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း မြင်းစောင်းနားမှာ ယမ်းတောင့် ပြုတ်ကျခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့’

မြင်းတပ်မှူးသည် သေနတ်ကို ချထားပြီးနောက် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေသည်။ သူ့လက်ချောင်းများကသာ သူ ရက်ထားသော ယက်သဲ့ခွက်ကို ယုယုယယ ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်နေသည်။ အရက်ခံရသော ရိုးတံ ခက်လက်တို့သည် ချိုးပြီးခါစ၊ ဖြတ်ပြီးခါစ ဖြစ်သဖြင့် အစေး မခြောက်သေး။ မိုးမခ ပန်းရနံ့ မွှေးနေသည်။ စစ်မီးတောက်နေဆဲ ဖြစ်သောကြောင့် ပစ်ထားရသော ထယ်စာ ထွန်စာတို့သည် မြေဆီနံ့လည်း သင်းနေသည်။ မြင်းတပ်မှူးသည် ငေးနေရာမှ-

‘ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေပေါ့ကွာ။ အခု လောလောဆယ်မှာ မြင်းကလေးကို ပစ်သတ်ဖို့ မလိုဘူး။ အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်။ စစ်မီးငြိမ်းတဲ့အခါ သက်ဆိုင်ရာတို့က သူ့ကို လယ်အထွန်ခိုင်းနိုင်တာပေါ့။ နို့စို့အရွယ်ဟာ ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ၊ နို့စို့တဲ့ အလုပ်ပေါ့ကွ။ ဒီလိုပဲ ထုချေလိုက်ရမှာပေါ့။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒါလောက်ကိုတော့ ဗိုလ်ကြီးတွေ နားလည်ကြမှာပါ။ သူတို့လည်း ငယ်ငယ်က နို့စို့ခဲ့ကြတာပဲ။ တို့ သူငါလည်း ငယ်ငယ်က နို့စို့ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲ။ ရော့မင့်သေနတ်။ မင့်သေနတ်က ပျက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းပါ။ ကဲ ...မြင်းကလေးကို အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်၊ ကြားရဲ့လား' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

၄

တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ်သည် တစ်နေရာသို့ ရွှေ့၍ အဖျက်သမား သူပုန်တို့ကို လိုက်တိုက်ရပြန်သည်။ အွတ်စခေါ် ပါစကျာရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာ၌ ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲစချိန်သည် ညနေ နေစောင်းချိန် ဖြစ်သည်။ ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ်သည် တစ်ဟုန်ထိုး ချီတက်၍ သူပုန်တို့ကို တအားဖိ၍ တိုက်သောအခါ အမှောင်သန်းလာပြီ။ ထရော်ဖိန် စီးသော မြင်းမသည် နောက်ဆွယ်၌ ပြတ်ကျန်ခဲ့သဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ပွဲ၌ မပါနိုင် ဖြစ်နေသည်။ မြင်းမသည် နှင်တံဖြင့် အရိုက်ခံရသော်လည်း ရှေ့သို့ မတိုး၊ တန့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းစုတ်ပြတ်၍ သွေးထွက်မတတ် မြင်းဇက် အဆွဲခံရသော်လည်း ရှေ့သို့ မတိုး၊ တန့်နေသည်။ ခေါင်းတခါခါ၊ လည်တခါခါ ပြုလျက် တန့်နေသည်။ တအီအီ ညည်းသံပြုလျက် တန့်နေသည်။ သူ့သားငယ် မြင်းကလေး အမြီးထောင်ကာ အမိလိုက်လာသည်အထိ ဖြစ်သည်။ ထရော်ဖိန်သည် ဒေါသထွက်၍ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ မြောက်ကိုင်ထားသော ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်း၍ ပခုံး၌သိုင်းထားသော သေနတ်ကို ဖြုတ်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ်မှ လက်ယာတောင်ပံ တပ်စိတ်သည် အတင်းဝင်၍ သူပုန်တို့ကို အနီးကပ် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်သည်။ မြင်းစီးတို့သည် ရှေ့တိုးတိုက်လိုက်၊ ပြန်လှည့်တိုက်လိုက် ပြုကာ ယိမ်းထိုးနေကြသည်ဖြစ်ရာ မြင်းခွာသံတို့သည် တဖြောင်းဖြောင်း ညံ့နေသည်။

ထရော်ဖိန်သည် လက်ယာတောင်ပံ မြင်းစီးများဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် မြင်းကလေးဘက်သို့ လှည့်၍ သေနတ်ဖြင့် ကပျာကယာချိန်ကာ မြင်းကလေး၏ ဦးခေါင်းကို မှန်အောင်ပစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လက် တုန်နေသောကြောင့်လား မသိ။ သို့မဟုတ် အကြောင်းထူး တစ်ခုခုကြောင့်လား မသိ။ မြင်းကလေးကို မထိ။ လွဲသွားသည်။ သေနတ်သ ကြောင့် မြင်းကလေး လန့်ခုန်၍ သူ့နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို မြှောက်ပြ၊ ပေါက်ပြလိုက်သည်။ စူးစူးရှရှ ဟီသည်။ ပတ်ချာလှည့်၍ ပြေးသည်။ ဖုန် တထောင်းထောင်း ထ အောင် ခွာဖြင့် ပေါက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ခပ်လှမ်း လှမ်း၌ တန်၍ရပ်နေသည်။ ထရော်ဖိန်သည် သေနတ်ပြောင်းထဲက ကျည် တောင့် ကုန်သည်အထိ မြင်းကလေး ငတာတေကို ပစ်ပြန်သည်။ ကျည် တောင့်များကို သူ့ကျည်အိတ်ထဲမှ သူ ဆုပ်မိဆုပ်ရာ ဆုပ်၍ နှိုက်ယူလိုက် သော်လည်း ထိုကျည်တောင့်တို့သည် သံချပ်ဖောက်ကျည်တောင့်ချည်း ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မြင်းကလေးသည် မည်သို့မျှ မဖြစ်၊ မဖြုန်၊ ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထရော်ဖိန်သည် နောက်ထပ် မပစ်တော့ဘဲ မြင်းမ ပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ ထိုနောက် သူပုန် အဝိုင်းခံရတော့မည်ဖြစ်သော မြင်းတပ်မှူးနှင့် ရဲဘော် မြင်းစီးသုံးယောက် ရှိရာသို့ ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်း အော်ဟစ်ကာ မိမိ၏ မြင်းမကို အပြင်းနှင်၍ သူပုန်တို့ကို နှိမ်လိုက်သည်။

၅

သူပုန်တို့ ဆုတ်ခွာသွားသောအခါ ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ်သည် မြက်ခင်းပြင် တွင် ရေခန်းနေသော လျှိုရိုးထဲ၌ ခေတ္တနားသည်။ ထို့နေ့ညတွင် မြင်းစီး တို့သည် ဆေးလိပ်အနည်းငယ်သာ သောက်ကြသည်။ အရေးရှိက အသင့် ဖြစ်ရန် မြင်းကုန်းနှီးများကို မဖြုတ်ဘဲ ထားသည်။ ကင်းထောက်ရန် ဒွန်မြစ် ငယ်ဘက်သို့ ကင်းထောက်မြင်းစီးကို လွှတ်သည်။ ကင်းထောက် မြင်းစီး ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူပုန်တို့သည် ဒွန်မြစ်ငယ်ကို ဖြတ်ကူး၍ တစ်ဖက်

ကမ်း၌ တပ်စွဲနေကြကြောင်း၊ ဒွန်မြစ်ငယ်ကို ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ် ဖြတ်မကူးနိုင်အောင် ဖြတ်ကူးနေရာတွင် တပ်ဖြန့်ထားကြောင်း သတင်း ပို့သည်။

ထရော်ဖိန်သည် မိမိ၏ ခြေထောက်ကို မိုးကာအင်္ဂါပတ်၍ တုံးလုံး လှဲနေသည်။ အိပ်၍ မပျော်တစ်ချက်၊ ပျော်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ ညနေက တိုက်ပွဲကို စဉ်းစားမိ၍ အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ချောက်ကမ်းပါး ပေါ်မှ မြင်းတပ်မှူး ခုန်ဆင်းလိုက်ပုံ၊ ကျောက်ပေါက်မ ထူလပျစ်နှင့်ဖြစ်သော သူပုန်က မိမိတို့၏ စည်းရုံးရေးတာဝန်ခံ မြင်းစီးကို ဓားရှည်ဖြင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန် ခုတ်ပုံ၊ သူပုန် ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ဦး အပိုင်းခံလိုက်ရပုံ၊ မြင်းစီးတစ်ဦး ၏ မြင်းကုန်းနှီး သွေးခြင်းခြင်းနီသွားပုံတို့ကို သူ့အိပ်မက်တွင် မြင်သည်။ ထို့ပြင် သူ့မြင်းကလေးကိုလည်း မြင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ မြင်းတပ်မှူးသည် ထရော်ဖိန် ထံသို့ လာ၍ နံဘေး၌ ထိုင်လျက်-

‘ဟေ့ထရော်ဖိန်၊ အိပ်တုန်းလားကွ’

‘နိုးပါပြီ၊ မှိန်းနေတာပါ’

တပ်မမှူးသည် ကောင်းကင်တွင် အရောင်ညှိုးစ ပြုနေသော ကြယ်တို့ကို မျှော်ကြည့်လျက်-

‘ထရော်ဖိန်ရာမင့်မြင်းကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်တော့ကွာ။ သူ ရှိနေတာဟာ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ကောင်းသကွ။ သူ့ကိုမြင်တိုင်း ဓား မကိုင်းချင်သလိုလို၊ အိမ် အောက်မေ့သလိုလို ဖြစ်ရတယ်။ စစ်တိုက်နေကြ တုန်းမှာ ဒီစိတ်ပေါ်တာဟာ မကောင်းဘူးကွ။ ကျောက်ခဲလို မာရမယ့် စိတ် ဟာ ဖွဲနုပြုတ် ပျော့ဖတ်လို ပျော့သွားရင် ဘယ်ကောင်းမှာလဲကွ။ ကြည့်လေ၊ တို့မြင်းတပ်ဟာ သူပုန်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး အပြေးအလွှား တိုက်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ မင့်မြင်းကလေးက အလယ်ကောင်မှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်

ဖြစ်နေတော့ မြင်းကြီးတွေဟာ သူ့ကိုရှောင်ပြီး ပြေးကြ လွှားကြတော့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်မြင်းကြီးတွေမှ သူ့ကို ကန်လား၊ ကျောက်လား မလုပ်ကြဘူး။ မင်းလည်း အမြင်သားပဲ’

မြင်းတပ်မှူးသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရောင်သန်းလာ၍-

‘ထရော်ဖိန်ရ၊ သူ့အမြီးကလေးကို ကြည့်လေ။ အံ့မယ် သူ့အမြီးကလေးကို သူ မြှောက်ပြလိုက်၊ ယမ်းပြလိုက်၊ တန်းပြလိုက်နဲ့ တော်တော်လှတဲ့ အမြီးကလေးကွ။ မလှဘူးလားကွာ’

နှင်းတောထဲ၌ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသဖြင့် ထရော်ဖိန်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြော။ အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဆွဲတင်၍ ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

၆

ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ်သည် သူပုန်တို့ကို လိုက်တိုက်ရန် ဒွန်မြစ်ငယ်၏ လက်ယာကမ်းဘက်သို့ ကူးကြရန် ဖြစ်သည်။

ဒွန်မြစ်ငယ်၏ လက်ယာဘက်ကမ်း၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းအို တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အောက်ဘက်တွင် ကုန်းတန်းရှိသည်။ ထိုကုန်းတန်းသည် ဒွန်မြစ်ငယ်ထဲသို့ ငေါထွက်နေသဖြင့် ကျောက်ထရုံကမ်းမော်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒွန်မြစ်ငယ်သည် ထိုနေရာ၌ ကျဉ်းသွားသည်။ အထက်မှ စီးလာသော မြစ်ရေသည် မလွဲသာ မရှောင်သာ ကျောက်ထရုံကို ဝင်တိုက်ပြီးနောက် ကွေ့၍ မြစ်ကျဉ်းထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားသည်။ ထိုနေရာသည် ရေစီးသန်သောနေရာ ဖြစ်သည်။ ကျောက်ထရုံကို ဝင်တိုက်သောရေသည် ကွေ့၍ လည်သွားသည်ဖြစ်ရာ ဝဲကတော့များ ဖြစ်လာ၍ ပတ်ချာလည်နေကြသည်။ အမြှုပ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးများလည်း ထလာ၍ သောင်တိမ် သဲတန်းကလေးများဆီသို့ မျောသွားကြသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မြစ်ကျဉ်းအောက်ဘက်တွင် ဒွန်မြစ်ငယ်သည် ပြန့်ကျယ်လာသည်။ ရေစီးလည်း ပျော့သွားသဖြင့် မြစ်ကိုကူးလျှင် ထိုနေရာ၌ ကူးလေ့ရှိကြသည်။ သူပုန်တို့သည် ထိုနေရာတွင် လက်ယာဘက် ကမ်းခြေအကွေ့၌ တပ်ဖြန့်ထား၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဝဲဘက်ကမ်းဆီသို့ ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ပစ်ခတ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ်သည် ဒွန်မြစ်ငယ်ကို ဖြတ်ကူးလိုလျှင် မြစ်ကျဉ်းအထက်မှသာ ဖြတ်ကူးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ပင် ဖြတ်ကူးရမည်ဟု မြင်းတပ်မှူးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

၇

နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန်တွင် ထရော်ဖိန်တို့ မြင်းတပ်သည် ဒွန်မြစ်ငယ်ကို ဖြတ်ကူးသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအို ရှိရာဆီသို့ မွန်းလျက် ရေစီး ပျော့ရာကို ရွေး၍ ဖြတ်ကူးရန်ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ အဆင်သင့်ဖွဲ့ထားသော ဖောင်ပေါ်သို့ မြင်းသုံးကောင်ကို တင်သည်။ စက်သေနတ်များကိုလည်း တင်ပြန်သဖြင့် စက်သေနတ်တပ်သားများလည်း ဖောင်ပေါ်၌ ပါကြသည်။ မြစ်လယ်ကောင်သို့ ရောက်သောအခါ ဖောင်သည် ရေစီး၏ အတိုးအတိုက်ကို ခံရသဖြင့် တဖက်သို့စောင်း၍ လည်သွားသည်။ ထိုအခါ ဖောင်ပေါ်တွင် လက်ဝဲဘက်၌ လိုက်ပါလာသော မြင်းသည် ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံဖူးသဖြင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာသည်။ ကမ်းပေါ်၌ မြင်းကုန်းနှီးတို့ကို ဖြုတ်နေကြသော မြင်းစီးတို့သည် ထိတ်လန့်နေသော မြင်းကို မြင်ကြသည်။ တရူးရူး တရဲရဲ မြည်နေသော မြင်း၏ နှာခေါင်းလေသံကို ကြားကြသည်။ ဖောင်ပေါ်၌ ကန်လား၊ ကျောက်လား၊ ပေါက်လား လုပ်နေသော မြင်းခွာသံကိုလည်း ကြားကြသည်။

ကမ်းပေါ်တွင် ထရော်ဖိန်သည် သူ့မြင်းမ ကျောပေါ်ရှိ မြင်းကုန်းနှီးဆီသို့ လက်လှမ်း၍ မြင်းကုန်းနှီးကို ဖြုတ်တော့မည်ပြုပြီးမှ မဖြုတ်သေးဘဲ ‘ဖောင်တော့ နစ်တော့မှာပါပဲ’ ဟု ညည်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဖောင်

ပေါ်က မြင်းသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟီလည်းဟီ၍ ကတ်တတ် တတ်လည်း လုပ်သည်။ ထို့နောက် ပတတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကမ်း ပေါ်ရှိ မြင်းတပ်မှူးက ‘သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်ဟေ့၊ ပစ်သတ်လိုက်ဟ’ ဟု ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စက်သေနတ်ကိုင် တပ်သားသည် ပတတ်ရပ်သော မြင်း၏ လည်ပင်း ကို ဆွဲနှိမ်ပြီးနောက် မြင်းနားရွက်ထဲသို့ သေနတ်ပြောင်းထည့်၍ ပစ်လိုက် သည်။ ကလေးကစားစရာ လေသေနတ်သံ သာသာလောက်ကိုသာ ကမ်း ဆီ၌ ကြားကြရသည်။ ဖောင်ပေါ်တွင် အခြားမြင်းနှစ်ကောင်သည် အချင်း ချင်း ပူးကပ်သွားကြသဖြင့် ဖောင် တစ်ဖက်စောင်းနင်း မဖြစ်အောင် စက် သေနတ်ကိုင် တပ်သားတို့သည် မြင်းသေကို တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ထားလိုက် သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မြင်းတပ်မှူးသည် မြင်းညိုကြီးကိုစီး၍ မြစ်ထဲသို့ ဆင်းသည်။ အင်္ကျီချွတ်ထားကြသော မြင်းစီး တစ်ရာ့ရှစ်ယောက် နှင့် ရောင်မျိုးစုံ မြင်းတစ်ရာ့ရှစ်ကောင်တို့သည် ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်း၍ တပ်မှူးနောက်က လိုက်ကြသည်။ မြင်းကုန်းနှီးတင် လှေသုံးစင်းသည် ရှေ့ ဆုံးက သွားနှင့်ကြသည်။ လှေတစ်စင်းကို ထရော်ဖိန် လှော်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့မြင်းမကို တပ်စိပ်မှူး၏ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

မြစ်လယ်ကောင်သို့ ရောက်သောအခါ ထရော်ဖိန်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ရေပြင်၌ ဒူးဆစ်အထိ ရေမြုပ်လျက် ချီတက်လာကြသော မြင်းတို့ကို မြင်သည်။ မြင်းစီးတို့သည် မိမိတို့၏ မြင်းများကို တိုးတိုးသက်သာ ချော့မော့၍ ရှေ့သို့ နှင်လာကြသည်။ ကမ်းခြေမှ ကိုက်တစ်ရာ့ငါးဆယ် လောက် အကွာသို့ ရောက်ကြသောအခါ မြင်းခေါင်းများကိုသာ ရေပေါ်၌ မြင်ရသည်။ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်၊ နှာခေါင်းလေ တမှုတ်မှုတ်နှင့် ရေကူးလာ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းစီးတို့သည် မိမိတို့၏ မြင်းနံပါး၌ မြင်းလည်ဆံကို

ကိုင်ကာ ရေကူးလာကြသည်။ မိမိတို့၏ အဝတ်အင်္ကျီနှင့် ကျည်ဆန်အိတ် ချည်ဆွဲထားသော သေနတ်တို့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြောက်ကိုင်ကာ ရေကူး လာကြသည်။

ထရော်ဖိန်သည် လှော်တက်ကိုချ၍ ပဲ့ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ မြင်း အုပ်ထဲက သူ့မြင်းမကို လိုက်ကြည့်သည်။ မြင်းတို့ ရေကူးလာကြပုံသည် ကောင်းကင်ပြင်၌ ငန်းအုပ်ကြီး ဖြန့်၍ ပျံသန်းလာကြပုံနှင့် တူလှသည်။ တပ်မှူး၏ မြင်းညိုကြီးက ဦးဆောင်လာသည်။ ရေပြင်၌ ပေါ်နေသော မြင်းဖင်ပိုင်းသည် နေရောင်၌ တလက်လက်။ သူ့နောက်တွင် စည်းရုံးရေး တာဝန်ခံ မြင်းစီး၏ မြင်းသည် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။ ထောင်နေ သော မြင်းနားရွက်နှစ်ခုသည် ငွေရောင်တဝင်းဝင်း။ ကျန်မြင်းများသည် တစုတခဲ သဲသဲမဲမဲ ချီလျက် လိုက်လာကြသည်။

ထရော်ဖိန်၏ မြင်းမနှင့် တပ်စိတ်မှူးတို့သည် မြစ်ထဲတွင် အတန်ငယ် ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ထရော်ဖိန်သည် မြင်းကလေးကို လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ မနည်းကြီး လိုက်ရှာ၍ ကြည်သောအခါမှာမှ နောက်ပိုင်းတွင် အတော်ဝေးဝေး ပြတ်ကျန်ခဲ့သော မြင်းကလေးကို မြင်သည်။ မြင်းကလေးသည် ရေစီးဒဏ် ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းကောင်း မဖော့နိုင်၊ မဟန်နိုင်။ မြုပ်တုံ ပေါ်တုံ ဖြစ်နေရှာသည်။ မြုပ်သည့်အခါ နှာဝအထိ မြုပ်သည်။

ကံအားလျော်စွာ လေသင့်လာသဖြင့် သနားစရာ မြင်းကလေး၏ တွယ်ရာမဲ့ သံသေးသံပြာ သံစာစာသည် ထရော်ဖိန်၏ နားသို့ ရောက်လာ သည်။ ထရော်ဖိန်သည် ဓားချွန်ဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ သူ့စိတ်၌ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထရော်ဖိန်သည် တိုက်ပွဲအမျိုး မျိုး၌ နွဲ့ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ သေမင်းနှင့်လည်း အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ရင်ဆိုင်ဖက်ပြိုင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ခံနိုင်ရည် ရှိခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌ကား မြင်း

ကလေး၏ သနားစရာ သံစာစာကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ လှော်တက်ကို ကောက်ကိုင်၍ လှေကို နောက်သို့ပြန်လှည့်၍ မြင်းကလေးဆီသို့ အပြင်းလှော်သည်။ မြင်းကလေးသည် ဝဲကတော့ထဲ၌ ပတ်ချာလည်နေသည်။ မြင်းကလေး၏ သံစာစာကို ကြားရသော အမိ မြင်းမသည် အသံကွဲကြီးနှင့် ဟီ၍ သားငယ်ဆီသို့ ရောက်အောင် အတင်း ရုန်းပါလေသည်။ တပ်စိတ်မှုးသည် မြင်းမကို အတင်းဆွဲပါသေး၏။ သို့ရာတွင် မရ။ မြင်းမ လွတ်သွားသည်။

မြင်းကုန်းနှီးအပုံပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လာသော ရဲဘော်သည် ‘ဟေ့... သူငယ်ချင်း၊ မင်း အရူးလား၊ လှေကို မြန်မြန်ပြန်လှည့်။ ကမ်းဘက်ကို မြန်မြန်ပြန်လှည့်။ ဟိုမှာ မြင်ရဲ့လား သူပုန်တွေ၊ ပြန်လှည့်၊ မြန်မြန် ပြန်လှည့်’ ဟု အော်၍ သတိပေးသည်။

‘အသာနေစမ်းပါကွ။ မြင်းကလေးကို ငါ ပစ်သတ်ခဲ့မယ်ကွာ’ ဟု ဆို၍ ထရော်ဖိန်သည် သေနတ်ကို လှမ်းယူမည် ပြုသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းကလေးသည် မြစ်ကျဉ်းဆီသို့ ရေစီးနှင့် မျောပါ နေသည်။ ဝဲကတော့၌ ပတ်ချာလည်လျက် မျောပါနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထရော်ဖိန်သည် မြင်းကလေးဆီသို့ အပြင်းလှော်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူပုန်အချို့သည် ကျောက်ထရံကမ်းမော် တစ်ဖက်စွန်းမှ ထွက်ပေါ်လာကြ သည်။ စက်သေနတ်သံလည်း တဒက်ဒက် မြည်လာ၍ ကျည်ဆန်တို့သည် ရေပြင်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျလာကြသည်။

မြင်းကလေးသည် ဝဲကတော့ထဲတွင် ဆက်ကာဆက်ကာ မအော်နိုင် တော့ပြီ။ ကျယ်ကျယ်လည်း မအော်နိုင်တော့ပြီ။ သူ့အသံသည် လူ့သားငယ် ၏ ငိုသံနှင့် တူလွန်းလှသဖြင့် စိတ်မချမ်းသာစရာ၊ စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်သည်။ မြင်းမ လွတ်သွားသောအခါ တပ်စိတ်မှုးသည် မည်သို့မျှ မတတ် နိုင်။ မိမိတို့ဆင်းလာရာ ဝဲဘက်ကမ်းသို့သာ လက်ပစ်ကူးသွားရတော့သည်။

ထရော်ဖိန်သည် ဝဲအစုပျံခံရတော့မည်ဖြစ်သော မြင်းကလေးရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ ဦးခေါင်းဆီကို ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ချက် လောက် ညည်းတွားမြည်တမ်းပြီးနောက် သူ့စစ်ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

ကျောက်ထရုံကမ်းမော် တစ်ဖက်စွန်းမှ တဒက်ဒက် ပစ်နေကြသော သူပုန်အချို့ကို သူပုန်ဗိုလ်က ‘အပစ် ရပ်လိုက်ကြဦးဟေ့’ ဟု အော်လိုက်သည်။

ငါးမိနစ်အတွင်းတွင် ထရော်ဖိန်သည် မြင်းကလေးရှိရာသို့ ရောက်သည်။ ချက်ချင်းပင် မြင်းကလေး၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ လက်လှည့်ဖေးမ၍ မြင်းကလေးကို မိမိတို့ဆင်းလာရာ လက်ဝဲဘက်ကမ်းသို့ ရေကူးသယ်ယူသွားသည်။ ဤအချိန်အထိ သူပုန်ဘက်၌ သေနတ်သံ တိတ်နေသည်။

အထက်တွင် မိုးကောင်းကင်၊ အဝေး၌ တောအုပ်ခင်တန်း၊ အနီး၌ သဲခင်းသာ။ လင်းလျက်၊ ဝင်းလျက်၊ စိမ်းလျက်၊ ညိုလျက် ဖြစ်သည်။ ထရော်ဖိန်သည် မိမိကိုယ်ကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် တအားကုန် တွန်းတင်လိုက်ရာ ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းကလေးကို ရေထဲမှ သဲသောင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်သည်။ ထရော်ဖိန်သည် ရေအန်ထုတ်ပြီးနောက် မြင်းကလေးအနီး၌ လှဲနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြင်းစီးရဲဘော်တို့သည် လက်ယာဘက်ကမ်းပေါ်သို့ ချောချောမောမော တက်နိုင်၍ တောအုပ်ထဲ၌ အော်ဟစ်ဆူညံ နေကြသည်။ မြစ်ကျဉ်းအောက်ဘက်ဆီတွင် သူပုန်တို့၏ အမြောက်သံ တဒိန်းဒိန်းမြည်နေသည်။ သားငယ် မြင်းကလေးနောက်သို့ အတင်းလိုက်လာသော အမိမြင်းမသည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်မှ ရေတို့ကို ခါချပြီးနောက် လှဲနေသော ထရော်ဖိန်အနီးသို့ လာ၍ မြင်းကလေးကို လျှာဖြင့်လျက်သည်။ ရေတို့သည် မြင်းမ၏ အမြီးမှ တစ်စက် တစ်စက် ကျ၍ သဲထဲသို့ စိမ့်ဝင်နေကြသည်။

အတန်ကြာသော် ထရော်ဖိန်သည် လှဲနေရာမှ အားယူကာ မတ်တတ် ထ သည်။ ထို့နောက် နှစ်လှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်ပြီးနောက် ရှေ့ဆက်မလှမ်းနိုင်။ ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်ကာ ပုံလျက်သား လဲပါလေသည်။ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရ၍ သူ့ရင်အုံတွင် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်ထရံကမ်းမော် တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ မြည်သော သေနတ်သံကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပစ်လွှတ်လိုက် သော ကျည်ဆန်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ဖက်စွန်း၌ သူပုန်ဗိုလ်သည် ယမ်းတောင့်ခွံကို သေနတ်ထဲမှ ခါချနေသည်။ ငါးနှစ်လုံးလုံး မိမိ၏ သား ငယ်၊ သမီးငယ်များနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မနေအားခဲ့သော မြင်းစီးမှတ်ဆိတ်နီ ထရော်ဖိန်သည် ယခုအခါတွင် မြင်းကလေးအနီး၌ အသက်ပျောက်ရှာလေသည်။

[Tales from The Don နှင့် Early Stories]

ဂျပန်အမျိုးသား စာရေးဆရာ
ယစုနရီ၊ ကဝဘတ [၁၈၉၉ - ၁၉၇၂]
Yasunari Kawabata [1899 - 1972]

ဂျပန်စာရေးဆရာ ကဝဘတသည် ၁၉၆၈ ခု သူ့အသက် ၆၉ နှစ်တွင် နို့ဗဲဆု အချီးအမြင့် ခံရသည်။ သူ ငယ်စဉ်ကပင် သူ့မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ကြသဖြင့် ဆွေမျိုးများ၏ အကူအညီဖြင့် ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ် ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျပန်စာပေ၊ အင်္ဂလိပ်စာပေတို့ကို နှစ်သက်လာ၍ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် စာရေးစ ပြုလာသည်။ နောင်အခါ၌ “အသိသစ် အမြင်သစ် စာပေလှုပ်ရှားမှု” ၏ အာဘော် ဖြစ်သော မဂ္ဂဇင်းကို စာရေးဆရာတစ်ဦးနှင့် လက်တွဲလျက် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် “အိဇု အငြိမ့်သမကလေး” ဝတ္ထုတိုကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တို့ကို ရေးခဲ့ရာ ကျော်စောလာသည်။

ယစုနရီ၊ ကဝဗတ၏
အိဇု အငြိမ့်သမကလေး

[“အိဇု အငြိမ့်သမကလေး” ဝတ္ထုတိုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ဖြစ်သော The Izu Dancer (Tr., E. Seidinstiker) မှ မြန်မာပြန်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ၁၉၂၅ ခုတွင် ပထမ စတင်ထုတ်ဝေသည်မှ စ၍ ယခုတိုင် အဖတ်များ၊ အကြိုက်များသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုကို ကျောင်းသားဘဝ တုန်းက ကဝဗတ ရခဲ့သော သူ့ ကိုယ်စိတ် အတွေ့အကြုံမှ ဂယက် ရိုက်လာသော သနားချစ်ခင်စရာ အလွမ်းဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရာ သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသည် ရိုးသည်။ သို့ရာတွင် သရုပ်ဖော်ရာတွင် ထူးသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ကဝဗတ၏ ကရုဏာကို ရိပ်မိနိုင် သည်ဟု လည်းကောင်း ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လမ်းပါ အခါကာလသည် ၁၉၁၈ ခုနှစ် လောက်က ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ဒေသသည် ရှေ့ပူစမ်း စခန်းများရှိရာ အိဇုကျွန်းဆွယ် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့သည် ကျောင်းသား လူငယ်တစ်ဦးနှင့် နယ်လှည့် အငြိမ့်သဘင်သည်များ ဖြစ်သည်။ သရုပ်ဖော်အဖွဲ့များတွင် အိဇုကျွန်းဆွယ်ရှိ ရေမြေ တောတောင်များ ကို လည်းကောင်း၊ ထိုခေတ်က အငြိမ့်သဘင်သည် လူဆင်းရဲတို့၏ ဘဝကို လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်စွဲလမ်းချင်သော အရွယ်ရောက်စ လူငယ်တစ်ဦး၏ သဘာဝကို လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် အငြိမ့် သမကလေး၏ ချစ်ခင်စရာ အမူအရာ၊ ချစ်ခင်စရာဖြစ်အောင် ပြုမူသော အတိုးအလျှော့၊ မဝံ့မရဲ တပိတပိုင်း အမူအရာတို့ကို လည်းကောင်း သိမြင်နိုင်သည်ဟု ယူချင်ပါသည်။]

ကျွန်တော် လျှောက်လာရာလမ်းသည် အမဂိတောင်ကြားဆီသို့ ကောက်ကာ လိမ်ကာ တက်စ ပြုနေပြီ။ ထိုလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် တက်သွားစဉ် မိုးရေ တို့သည် တောင်ခြေရင်းမှ ဒုန်းစိုင်းလာ၍ ကျွန်တော့်ကို ပက်သွင်းလိုက် သည်။ ထင်းရှူးတောများကိုလည်း ဖွေးဖွေးဖြူသွားအောင် သိမ်းကျုံး၍ ဖျန်းလိုက်သည်။

ထိုအခါကသော် ကျွန်တော်၏ အသက်သည် ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေး သည်။ အိဇုကျွန်းဆွယ် တစ်လျှောက်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခြေကျင်လျှောက်ကာ အပျော်ခရီး ထွက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီသည် ကျောင်းသားဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ ကိမော့နေ့အင်္ကျီ ညိုမှိုင်းရီ။ သစ်သားခုံဖိနပ် ခပ်မြင့်မြင့်။ ထိုနောက် ကျောင်းသား ကက်ဦးထုပ်၊ ကျောင်း သားလွယ်အိတ်။ ထိုမျှသာ ဖြစ်သည်။

အိဇုကျွန်းဆွယ် အလယ်ပိုင်းတစ်ဝိုက်၌ ရေပူစမ်းစခန်းများ ရှိသည်။ ထိုစခန်းများတွင် ကျွန်တော်သည် သုံးရက်ကြာမျှ လှည့်လည်နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တိုကျိုမြို့ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ ယနေ့သည် လေးရက် မြောက်နေ့ဖြစ်၍ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အမဂိတောင်ကြားသို့ လည်း ကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အိဇုကျွန်းဆွယ် တောင်ပိုင်းသို့လည်းကောင်း ခရီး ဆက်ရန် ဖြစ်သည်။

ရာသီသည် နွေနှောင်းရာသီ ဖြစ်သဖြင့် ကြည့်လေရာရာ၌ သာယာ သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ တောင်တို့သည် တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံး ဆင့်လျက် မိုးထိုးနေကြသည်။ တောအုပ်တို့သည် အောက်ခြေရှင်းသည်။ မြောင်ကြီး များသည် နက်ရှိုင်းလှသည်။ သို့ရာတွင် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် အားတက်သရော တက်နေသည်မှာ ထိုရှုခင်းအလှကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန် တော့်စိတ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခု ကပ်ပါနေသောကြောင့် ဖြစ်

သည်။ မိုးပေါက်ကြီးများ ကျလာကြပြီ။ ကျွန်တော် အပြေးအလွှား တက် လိုက်ပါ၏။ တက်စတွင် အတက်လမ်းသည် မတ်စောက် ကောက်ကလိမ် ဖြစ်သည်။ အမဂိတောင်ကြားသို့ ရောက်သောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ပါသည်။ တံခါးဖွင့်ထားသော ဆိုင်၏ အဝင်ဝတွင် ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းသည် ရုတ်တရက် တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ကံအကောင်း မြန်လွန်းစွာ ဆိုင်ထဲ၌ အိဇုအငြိမ့်အဖွဲ့ ရောက်နေနှင့်၍ နားနေကြပြီ။

အငြိမ့်သမကလေးသည် သူထိုင်နေသော ထိုင်ဖုံကို တစ်ဖက်သို့ လှန်၍ ကျွန်တော့်ဆီသို့ တရိုတသေ တိုးပေးသည်။

‘အို အင်း အင်း ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ကျွန်တော် ဆိုမိဆိုရာ ယောင်ချာချာဖြစ်၍ ထိုင်ဖုံပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အံ့အား လည်း သင့်၍ ဟိုက်လည်း ဟိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ ကျေးဇူးစကားကို မဆိုနိုင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အငြိမ့်သမကလေးသည် ကျွန်တော့်အနီး၌ ထိုင်သည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အင်္ကျီတွင် တောင် စမ်း၊ မြောက်စမ်း စမ်း၍ ဆေးလိပ်ရှာသည်။ ထိုအခါ အငြိမ့်သမကလေး သည် သူတို့အဖွဲ့ဝင် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦး အရှေ့၌ရှိသော ပြာပန်းကန် ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးပါသည်။ ဤအကြိမ်၌လည်း ကျွန်တော် မည် သို့မျှ မပြော၊ တုဏှိဘော။

ကျွန်တော့်အထင်တွင် အငြိမ့်သမကလေးသည် အသက် ၁၆ နှစ် ခန့် ရှိပုံရသည်။ သူ့ဆံပင်များကို ပင့်တင်၍ ထုံးထားသည်ဖြစ်ရာ သူ့ဆံထုံး သည် ရှေးဆံထုံးကဲ့သို့ မြောက်တက်နေသည်။ ထိုဆံထုံးမျိုးကို မည်သို့ခေါ်ရ မည်နည်း။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ သူ့မျက်နှာသည် ကြက်ဥ၊ ငှက်ဥ ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။ ဣန္ဒြေရှိသည်။ ဆံထုံးကြီးအောက်တွင် ပုနေသကဲ့သို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဆံထုံးနှင့် သူ့မျက်နှာ ကြည့်၍ကောင်းပါသည်။ ပန်းချီကားများတွင် ဧရာမဆံထုံးကြီးများ ခပ်ကြွားကြွား ထုံးထားကြသော ရှေးခေတ် လှသူဇာများကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့အငြိမ့်အဖွဲ့၌ သူ့အပြင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ပါသည်။ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦး ပါသည်။ အသက် ၄၀ အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး ပါသည်။ အဒေါ်ကြီးသည် အဖွဲ့တွင် ဦးစီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအငြိမ့်သမလေးကို ယခင်က နှစ်ကြိမ်မြင်ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အိဇုကျွန်းဆွယ် အလယ်ပိုင်း၌ တံတားရှည်ကြီးတစ်ခု ပေါ်တွင် သူနှင့် သူ့အဖော် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို ကျွန်တော် ကျော်တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဗုံတစ်လုံးကို သူ သယ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် နှစ်ခါတိတိ ကြည့်မိသည်။ စိတ်ထဲ၌ ပျော်သလိုလိုဖြစ်၍ ခရီးထွက်ရခြင်း၏ အရသာကို ခံစားလိုက်ရပေပြီဟု ကျေနပ်မိသည်။ နောက် တစ်ကြိမ်တွင် ဧည့်တဲ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ သူ ကပြသည်ကို ကြည့်ရသည်။ အတွင်းဘက်၌ သူ ကပြသည်။ လှေကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်က ထိုင်၍ကြည့်သည်။ သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်၍ ငေးနေမိသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့ ည အချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

တံတားရှည်ပေါ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ဧည့်တဲ ထမင်းဆိုင်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ပေါင်းနှစ်ကြိမ် ရှိနေပါပေါ့လားဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ဆိုမိသည်။ နက်ဖြန် ကျလျှင် ယုဂနော့စခန်းသို့ ဦးတည်ရာဖြစ်သော အမဂီတောင်ကြားလမ်း၌ သူ့ကို မြင်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။ ၁၅ မိုင်လောက်ရှိသော တောင်ကြားလမ်း တစ်နေရာရာ၌ မုချမြင်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြန်မြန်ထက်ထက် အားတက်သရော တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ယခု တွေ့ရပြန်တော့လည်း မြန်လွန်းစွာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အိုးတိုးအတ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တအောင့်လောက်ကြာသောအခါ ဆိုင်ရှင်မကြီး ရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ဟောင်းဟောင်း အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းသည် မြောင်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိသည်။ မြောင်ကြီးသည် မည်မျှ နက်ရှိုင်းသည်မသိ၊ အောက်မြေပြင်ကို လုံးဝ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သည်။ ချမ်းလိုက်သည်မှာ မေးခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတွင် ကြက်သီး ထ နေသည်မှာ အပြည့်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်မကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက် ယူလာသောအခါ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ရှိလှကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဟယ် လူကလေးတစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲနေပါကလား။ လာ လာ ဒီကိုလာပြီး မီးလှုံလှည့်’ ဟု ဆို၍ သူ့အခန်းသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အခန်းတွင်းမီးလင်းဖိုမှ အနွေးဓာတ်သည် ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုးပါသည်။ ထို့နောက် မီးလင်းဖိုအနောက်၌ ကျွန်တော် ထိုင်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ ကိမော့နေ့ အင်္ကျီမှ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထ လာသည်။ မီးအရှိန်ကြောင့် နွေးနေရာမှ ပူလာသဖြင့် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းသည် အံ့တံ့တံ့ပင် ဖြစ်လာသည်။ ဆိုင်ရှင်မကြီးသည် အပြင်ထွက်၍ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများနှင့် စကားပြောနေသည်။

‘ကြည့်စမ်း ဒီမိန်းကလေးဟာ အရင်တစ်ခါ လာကြတုန်းက ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား။ ကြီးလှပါပကော။ အို အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပါပေါ့လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ ငါ့တူမက လှလည်း လှသဟဲ့။ မိန်းကလေးများဟာ တယ်အကြီးမြန်ကြတယ်နော်။ မဟုတ်ဘူးလား’ ဟု ဆိုသည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်လှုပ်ရှားနေကြသော အသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်လာ၍ အသက်ရှူကျပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သို့ပါသော်လည်း သူတို့နှင့်အတူ ထ လိုက်သွားရန် သတ္တိမရှိ ဖြစ်နေသည်။ မီးလင်းဖိုအနီး၌ ထိုင်ရင်း စိတ်ညစ်နေမိသည်။ သူတို့သည် မိန်းမသားများ မဟုတ်ပါလော။ ခြေကျင်လျှောက်ကျင့် ရပြီးသား ဖြစ်နေကြပြီဟု ဆိုနိုင်စေကာမူ ကျွန်တော် အားသွန်၍ လျှောက်လိုက်လျှင် မိုင်ဝက်၊ တစ်မိုင်လောက် တွင် သူတို့ကို မိနိုင်သည်။ ကျွန်တော် ထိုသို့ တွေးမိသည်။ သူတို့ ထွက်သွားကြကတည်းက က၍ လိုက်ခဲ့ပေတော့ဟု မှာခဲ့လေသလား မသိ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်သည် သူတို့နောက်သို့ ကွေးအောင် က၍ လိုက်သွားပါသည်။

အခန်းသို့ ဆိုင်ရှင်မကြီး ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်က ‘သူတို့ ဒီည ဘယ်မှာ တည်းကြမတဲ့လဲ’ ဟု ဆီး၍ မေးလိုက်သည်။

‘သူတို့လို လူစားတွေလား၊ ဘယ်သိနိုင်မှာလဲကွယ်။ ပိုက်ဆံပေးတဲ့ လူနဲ့တွေ့ရင် တွေ့တဲ့နေရာမှာ ရှိကြမှာပေါ့။ သူတို့လို လူစားတွေ့ရဲ့ ဘဝက အခက်သားကလား။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုပြီး ဘယ်သိနိုင်ကြမှာလဲ’

ပြောင်ကျကျ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောလိုက်သော ဆိုင်ရှင်မကြီး စကားကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ် တုန်လှုပ်၍ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးလိုက်မိသည်။ အကယ်၍ ဆိုင်ရှင်မကြီး ပြောသည့်အတိုင်းမှန်လျှင် ထိုအငြိမ်းသမကလေးသည် ယနေ့ည ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်နေမည်ပေါ့။

မိုးတိတ်စ ပြုပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဖွဲဖွဲကျနေသေးသည်။ အမဂီတောင်ကြား ဆီ၌ကား မိုးကောင်းကင်သည် ကြည်လင်နေသည်။ ဆယ်မိနစ်လောက် စောင့်လိုက်လျှင် နေကြီး ပြန်ပေါ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်ရှင်မကြီးက ပြောပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မစောင့်လိုပြီ။

‘ဟဲ့...လူကလေး၊ လူကလေး’ ဟု ဆိုင်ရှင်မကြီးသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်လာရင်း ဟစ်ခေါ်ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဖမ်းဆွဲ၍ ‘လူကလေး ပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံဟာ များလွန်းလှပါတယ်။ အဒေါ် မလိုချင်ပါဘူး၊ ပြန်ယူပါ’ ဟု ပြောရင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါ၍ ငြင်းပါသော်လည်း ဆိုင်ရှင်မကြီးသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ခြေထောင့်ထောင့်နှင့် လိုက်လာသည်။ ပိုက်ဆံ ပြန်မယူလျှင်လည်း တောင်တက်လမ်းအထိ လိုက်ပို့မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။ ‘လူကလေးရယ်များလွန်းလှပါတယ်။ လူကလေးအတွက် အဒေါ် ဘာလုပ်ပေးရလို့လဲ။ ကောင်းပါပြီလေ။ အဒေါ် မမေ့ပါဘူး။ လူကလေး နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာတဲ့အခါ လက်ဆောင် တစ်ခုခု အသင့်လုပ်ထားမယ်။ လာခဲ့ဦးနော်’ ဟု တတွတ်တွတ် ပြောပါသေးသည်။

စင်စစ်မှာ ဆင့်ငါးဆယ်လောက်အတွက် ထိုမျှသော ကျေးဇူးစကားကို ကျွန်တော် ကြားရသောအခါ သနားစိတ် ဝင်လာမိသည်။ ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒသည် အငြိမ့်သမလေးနောက်သို့ အမီလိုက်ရန် ပြင်းပြနေသည်။ ခြေထောင့်ထောင့်နှင့် လိုက်နေသော ဆိုင်ရှင်မကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြန်ဆွဲနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ တောင်တက်လမ်းဆုံးရာ လိုက်ခေါင်းဝသို့ ရောက်ခါမှ ကျွန်တော် ရုန်းထွက်နိုင်ပါတော့သည်။

J

အမဂ်တောင်ကြားတွင် အခြားတစ်ဖက်၌ရှိသော လိုက်ခေါင်းဝသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာပြီ။ တောင်ခြေသို့ ဆင်းသွားသော အဆင်းလမ်းသည် လျှပ်စီးလက်စဉ် မြင်ရသော လျှပ်ကြောင်းကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့ တွန့်လိမ်နေသည်။ အဆင်းလမ်း တစ်နေရာတွင် မညီမညာ တစ်ခြမ်းပဲ့ ကျောက်တုံးကြီး တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ယင်းအနီးတွင် အငြိမ့်သမကလေးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကျန်အဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် မိုင်ဝက်လောက် အပြင်းလျှောက်လိုက်ရာ သူတို့ကို မိလာသည်။ သူတို့အနီးသို့ ရောက်ခါမှ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းကို နှေးလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ရိုင်းရာကျမည် ထင်သဖြင့် အမျိုးသမီးများအနီးမှ သီလျက် ဣန္ဒြေရရ ကျော်တက်လိုက်သည်။ အမျိုး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သမီးများအရှေ့ ဆယ်ကိုက်လောက်အကွာတွင် လျှောက်နေသော အငြိမ့်အဖွဲ့ သား ယောက်ျားသည် ကျွန်တော်၏ ခြေသံကို ကြားရသောအခါ လှည့်ကြည့် သည်။

‘ညီမောင်က တော်တော် လျှောက်နိုင်သကိုး။ မိုးတိတ်သွားတော့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့’

ကျွန်တော် မီလာမှန်း သူ သိသွားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သည်။ ထိုအခါ သူက မေးလား မြန်လား လုပ်လာပါသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စကားစ ရ၍ စကားပြောကြသည်ကို မြင်ကြသောအခါ ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက် လာကြသည်။ အဖွဲ့သားယောက်ျားသည် မိုးမခသေတ္တာကို ကျော၌ ပိုးထား သည်။ အဒေါ်ကြီးသည် ခွေးကလေးတစ်ကောင်ကို ပွေ့ချီလာသည်။ လုံမ ငယ် နှစ်ဦးသည် အဝတ်ထုပ်ကိုယ်စီ သယ်လာကြသည်။ အငြိမ့်သမကလေး သည် သူ့ဖုံကို သူ သယ်လာသည်။ အတန်ကြာသော် အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရော၍ စကားဝင်ပြောပါသည်။

နောက်က လိုက်လာသော လုံမငယ်တစ်ဦးက ‘ဟေ့ သူက အထက်တန်းကျောင်းသားတော့’ ဟု အငြိမ့်သမကလေးကို ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တခစ်ခစ် ရယ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့လား။ ဒါလောက်တော့ ညီမလည်း သိတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ကျွန်းကို ကျောင်းသားတွေ ခဏခဏ လာလည်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ သိတာပေါ့’ ဟု အငြိမ့်သမကလေးက ပြန်ပြောသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့သည် အိုရိုမကျွန်းက ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့သား ယောက်ျား နောင်ကြီး ပြောပြသဖြင့် သိခဲ့ရသည်။ ထိုအငြိမ့်အဖွဲ့သည် အိဇု ကျွန်းဆွယ်၌ လှည့်လှည့်ကပြရန် နွေဦးမှ စ၍ ကျွန်းဆွယ်ဘက်သို့

ကူးလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု နွေနှောင်းရာသီပင် ဝင်လာသဖြင့် ချမ်းစ ပြုလာပြီ။ သို့သော်လည်း သူတို့မှာ ဆောင်းဝတ် အနွေးထည်ဟူ၍ တစ်ထည် မျှ ပါမလာကြချေ။ ကျွန်းဆွယ်တောင်ပိုင်းတွင် ရှိမော့ဒ ဆိပ်ကမ်းမြို့၌ ဆယ်ရက်လောက် နေကြပြီးလျှင် သူတို့ကျွန်းသို့ ပြန်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အငြိမ့်သမကလေး၏ ဆံထုံး မိုမိုမောက်မောက်ကို လည်းကောင်း၊ သေးသွယ်သော ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ချက် လောက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိုရိုမ ကျွန်းသူကလေးမှန်း သိလာရသဖြင့် အငြိမ့်သမကလေးသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ပို၍ လွမ်းစရာ ကောင်းနေသည်။

သူတို့ကျွန်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် မေးကြည့်ချင်လာသဖြင့် မေးကြည့်လိုက်သည်။

အငြိမ့်သမကလေးက ‘ကျောင်းသားတွေလား။ ရေကူးချင်ကြလို့ အိုရိုမကျွန်းကို လာကြတာပေါ့။ မမလည်း အသိသားပဲ’ ဟု သူ့နံဘေးက လုံမကို ပြောပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့လှည့်၍ ... ‘ဒါဖြင့် ဂင် ဒီ ကျောင်းသားတွေဟာ နွေရာသီမှာ လာကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ဝင်ထောက် လိုက်ရာ အငြိမ့်သမကလေးသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်၍ ‘ဆောင်းတွင်း မှာလည်း လာကြပါတယ် ရှင်’ ဟု မပွင့်တပွင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ဩဆောင်းတွင်းကြီးမှာတောင် လာကြသလား’
 ထိုအခါ အငြိမ့်သမကလေးသည် သူ့နံဘေးက လုံမကိုကြည့်ကာ သူ့စကားကို သူ စိတ်မချသလိုလို ဖြစ်၍ ရယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ‘ဆောင်းတွင်းမှာတောင် ရေလာကူးကြသလား’ ဟု ထပ်မေးပါသည်။

အငြိမ့်သမကလေးသည် ရှက်သွားပြန်သည်။ မသိမသာ ခေါင်းညိတ် ပြပြီးလျှင် ဣန္ဒြေပြန်ဆည်၍ မျက်နှာကို တည်တည်ထားလိုက်သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အလကား.....ဒီကလေးမဟာ အရူးမ။ ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြော နေတာ’ ဟု အဒေါ်ကြီးက ပြော၍ ရယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာသောလမ်းသည် ယုဂနေ့စခန်းသို့ မရောက် ခင် ၆ မိုင်၊ ၇ မိုင်လောက်မှစ၍ မြစ်တစ်ခု စီးဆင်းရာနောက်သို့ တကောက် ကောက် လိုက်နေသည်။ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆင်းကြ သည့် အချိန်မှစ၍ တောင်တို့သည် ကျွန်းဆွယ်တောင်ပိုင်းဒေသ အသွင်ကို ဆောင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဖွဲ့သား နောင်ကြီးတို့သည် မိတ်ဖြစ် နေကြပါပြီ။ ယုဂနေ့သို့ ချဉ်းလာကြ၍ တောင်ခြေရှိ သက်ငယ်မိုး အိမ်ငယ် များကို မြင်ကြသောအခါ ရေပူစမ်းစခန်းလည်းဖြစ်၍ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့လည်းဖြစ်သော ရှိမောဒအထိ သူတို့နှင့်အတူတူ လိုက်ခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က နောင်ကြီးအား အသိပေးလိုက်သည်။ နောင်ကြီးသည် အတော် ပျော်သွားပုံ ရသည်။

ယုဂနေ့တွင် ယိုယွင်းဟောင်းမြင်းသော ဧည့်တဲထမင်းဆိုင် တစ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ အဒေါ်ကြီးသည် အကဲစမ်း အကြည့်မျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်တော့မည်ကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ နောင်ကြီး က ‘ညီမောင်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်မယ်တဲ့ဗျ’ ဟု ပြော လိုက်သည်။

‘အိုဟုတ်လား’ ဟု အဒေါ်ကြီးသည် စိတ်ရင်းအတိုင်း ခပ်ရိုးရိုး ပင် ပြောပါသည်။ လိုလားပုံလည်း ရသည်။

‘လမ်းခရီးမှာ အဖော်ပါမှ၊ ဘာခရီးမှာ အကြင်နာပါမှလို့ ဆိုတတ် ကြတယ် မဟုတ်လား။ ကောင်းတာပေါ့။ အေးလေ ... အဒေါ်တို့လို လူဆင်းရဲ လူမွဲတွေဟာလည်း အဖော်ကောင်းတွေပါပဲ။ ကဲလေ ဆိုင်ထဲဝင်ပါဦးလား။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီး နားကြသေးတာပေါ့’

ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုင်၏ ဒုတိယအထပ်သို့ တက်သွားကြ၍

အထုပ်အပိုးများကို ချကြသည်။ အခန်းထဲ၌ ခင်းထားသော ကောက်ရိုးဖျာသည် စုတ်ချာလှသည်။ အခန်းတံခါးကလည်း ယိုယွင်းပေရေနေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အငြိမ့်သမကလေးသည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ အောက်ထပ်မှ တက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ အလာတွင် လက်ဖက်ရည်ခွက်သည် ပန်းကန်ပြားထဲတွင် တုန်တုန်ခါခါ ဖြစ်လာသည်။ လက်ဖက်ရည် ဖိတ်ကျမည် စိုးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သူ ကမန်းကတန်း ချလိုက်ပါသည်။ ချလိုက်ခါမှ လက်ဖက်ရည်ကလည်း ဖိတ်ကုန်သည်။

အဒေါ်ကြီးသည် မျက်ခုံးချီကာ ‘ဟောတော့ ကုန်ပါပတော့။ ကလေးမက စိတ်မချရတဲ့အရွယ် ရောက်နေတော့ ဘာလုပ်လုပ် လုပ်သမျှ ဟာ အရာနဲ့ကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ’ ဟု အဝတ်စ တစ်စကို ပစ်ပေးလိုက်ရင်း မြည်တွန်ပါသည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြော၊ ဖိတ်ကျသော လက်ဖက်ရည်ကိုသာ အဝတ်စဖြင့် မဲ၍ သုတ်ရှာပါသည်။

အဒေါ်ကြီး ဆိုလိုက်သောစကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အမဂိတောင်ကြားလမ်းက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရှင်မကြီး၏ စကားကြောင့် တောင်တွေးမြောက်တွေး ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည် အဆက်ပြတ်သွားရာမှ ယခုတစ်ဖန် ပြန်ဆက်မိ၍ တရှိန်ရှိန် တက်လာသည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ နောင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို အခြား ဧည့်တဲထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုဆိုင်၌ ကျွန်တော် တည်းရပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူတူ တည်းရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အစက အထင်ရှိခဲ့သော်လည်း ထင်သည့်အတိုင်း မဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဆိုင်မှထွက်၍ ကျောက်ခဲများကို လည်းကောင်း၊ နင်းစရာ ကျောက်တုံး ကျောက်ပြားငယ်များကို လည်းကောင်း နင်းလျက် ကိုက်တစ်ရာလောက် ဆင်းခဲ့ရာ လမ်းမသို့ ရောက်ကြသည်။ ယခုတည်းနေသော ဆိုင်အနီး၌

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မြစ်ရှိသည်။ ထိုမြစ်တွင် အောက်ခံမြေ၌ ရေပူစမ်းရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် လူအများ ရေချိုးနိုင်ကြသည်။ ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မြစ်ကူး တံတားတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတံတားသည် ကျွန်တော် တည်းခိုသောဆိုင်၏ ပန်းခြံအထိ ပေါက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ရေပူစမ်းရှိရာသို့ သွား၍ ရေချိုးကြ သည်။ နောင်ကြီးသည် အသက် ၂၃ နှစ် ရှိပြီ။ သူ့မိန်းမသည် နှစ်ကြိမ်မျှ ကလေးပျက်ဖူးကြောင်း သူပြောပြ၍ သိရပါသည်။ သူ့အမူအရာကို ထောက် လျှင် လူညံ့တစ်ယောက် ဟုတ်ဟန်မတူဟု ဆိုချင်သည်။ ဤခရီး၌ သူ လိုက်ပါလာခြင်းသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အငြိမ့်သမကလေးနှင့် နီးစပ်ချင် သောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူခဲ့သည်။

နေဝင်ခါနီး အချိန်တွင် မိုးကြီးတစ်မ ရွာချသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပြာမှိုင်းဖြူဖွေးသော တောင်တို့သည် မိုးရေအောက်၌ ပြားပြားပြန့်ပြန့် ဖြစ် သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အနီးရှိမြစ်တွင် မြစ်ရေသည် ချက်ချင်းဝါ၍ နောက်လာသည်။ ထိုသို့သော ညမျိုးတွင် အငြိမ့်အဖွဲ့သည် ပွဲချီရနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် သေချာပေါက် တွက်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၍ မနေနိုင်ပါ။ ဆိုင်ရှိ ရေချိုးခန်းသို့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက် ဆင်းရပါသည်။ သို့နှင့်လည်း စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက်သာ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။

အတန်ကြာသော် မိုးရွာနေခိုက်၌ပင် လေးလေးဆေးဆေး မြည်နေ သော ဗုံသံကို ကျွန်တော် ကြားလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းတရုတ် ကပ်ကို ဆွဲဆောင့်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြတင်းဘက်သို့ကိုင်း၍ တရုတ်ကပ်၌ မျက်နှာအပ်ကာ နားစွင့်ကြည့်သည်။ ဗုံသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည် ဟု ထင်ရသည်။ လေခပ်ပြင်းပြင်း ပင့်တိုက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာတို့သည် မိုးပက်ခံလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် မျက်စိ

မှိတ်ကာ ဗုံသံကို အာရုံစိုက်၍ ဗုံသံလာရာ အရပ်ကို မှန်းကြည့်နေသည်။ ဤဘက်သို့ ဗုံသံ ရောက်လာမလားဟုလည်း တွေးနေသည်။ အတန်ကြာ သောအခါ ရှုမိစင်လက်တံရှည်စောင်းသံကို ကြားလာသည်။ တစ်စုံတစ် ယောက်ကို လှမ်းခေါ်သော မိန်းမအသံကိုလည်း ကြားပြန်သည်။ တဝါးဝါး ရယ်ကြသော အသံဗလံ ဆူဆူညံညံတို့ကိုလည်း ကြားပြန်သည်။ ပုံပန်းမှာ အငြိမ့်အဖွဲ့သည် ကျွန်တော် တည်းခိုရာဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော စားသောက်ဆိုင်တွင် ပွဲချီ ရလိုက်ဟန် တူပါသည်။

ကြားနေရသော အသံတို့တွင် မိန်းမ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်၏ အသံဟု လည်းကောင်း၊ ယောက်ျား သုံး လေး ယောက်၏ အသံဟု လည်း ကောင်း ကျွန်တော် ခွဲနိုင်သည်။ မကြာခင် သူတို့အငြိမ့် ပြီးသွားမည်ပါ။ ပြီးလျှင် ဤဘက်သို့ ရောက်လာကြမည်ပါ။ ကျွန်တော်၏စိတ်၌ ထိုသို့ မြည်တမ်းမိသည်။ ထို့နောက် ပွဲကြည့်လူစုသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည့်နေ ကြရာမှ ဆူချင်ပူချင် လုပ်လာကြဟန် တူသည်။ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သော မိန်းမသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအသံသည် ကြာပွတ်ရိုက်လိုက်သောအခါ မြည်တတ်သောအသံနှင့် တူသည်။ ကျွန်တော် သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်ရင်း ဒေါသူပုန်ထလာ သည်။ တရုတ်ကပ်အကြားမှ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ကြည့်မိသည်။ ဗုံသံ မြည်လာတိုင်းမှာသာ စိတ်သက်သာရာ ရသည်။ ‘သူ ကနေသေးတာပဲ။ သူ ရှိနေသေးတာပဲ။ သူ ဗုံတီးနေသေးတာပဲ’ ဟု စိတ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ တစ်ဖန် ဗုံသံတိတ်နေတိုင်းလည်း တိတ်နေသော အကြောင်းကြောင့်ပင် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။ မိုးပြင်းလေပြင်း တိုက်ခတ်ရာသို့ ကျွန်တော် လွင့်ပါနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သောင်းပြောင်းရောရာ ခြေသံများကို ကြားပြန်သည်။ သူတို့ လိုက်တမ်း၊ ပြေးတမ်း ကစားနေကြသောကြောင့်လော။ အားလုံး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကကြ၊ ခုန်ကြ လုပ်နေကြသောကြောင့်လော။ ထို့နောက် လုံးဝ တိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် အမှောင်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် ဘာများ လုပ်နေမည်နည်း။ ပွဲပြီးလျှင် သူနှင့်အတူ မည်သူများ ရှိနေမည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် တရုတ်ကပ်ကို ပြန်ပိတ်၍ အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရင်နာ၍ အသက်ရှူကျပ်နေသည်။ ရေချိုးခန်းသို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ဆင်း၍ မိမိကိုယ်ကို ရေဖြင့် နာနာပက်လိုက်သည်။

မိုးတိတ်သွားပြီ။ လမင်းကြီး ပေါ်လာပြီ။ နွေနှောင်းရာသီ၏ မိုးကောင်းကင်သည် မိုးရေ၏ အဆေးအကြော အသန့်အစင်ကို ခံရသောကြောင့်လား မသိ။ ကျောက်သလင်းရောင် ပြောင်လက်နေသည်။ အငြိမ့်သမကလေးကို လိုက်ရှာရန် ဖိနပ်မစီးတော့ဘဲ ပြေးထွက်ချင်စိတ် ပေါက်လိုက်ပါသေးသည်။ အချိန်မှာ ၂ နာရီ ကျော်နေပြီ။

၃

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် နောင်ကြီးသည် ကျွန်တော် တည်းခိုသော ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ထခါစ ဖြစ်သဖြင့် ရေလိုက်ချိုးရန် သူ့ကို ခေါ်ပါသည်။ ရေချိုးဆောင်၏ အောက်ဘက်၌ရှိသော မြစ်သည် ညက မိုးကြောင့် ရေပြည့်နေသည်။ အိဇု ကျွန်းဆွယ်တောင်ပိုင်းက နွေနှောင်းရာသီ၏ နေရောင်နွေးနွေးတွင် စီးဆင်းနေသည်။ မနေ့ညက အပြင်းအထန် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ခြင်းသည် ဤနေ့နံနက်တွင် တကယ် မဟုတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ညတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကိုပင် သိချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ နောင်ကြီး။ ညက တော်တော်ပျော်ကြရဲ့လား’
‘ဆူသံ ပူသံတွေကို ညီမောင်လည်း ကြားလိုက်သကိုး’
‘ကြားတာပေါ့’

‘ဒီနယ်က လူတွေပါ။ တော်တော်ဆူချင်တဲ့ လူတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက် ဆူရ ပူရတာဟာ သူတို့အဖို့ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်လေ’
 နောင်ကြီး၏အမြင်တွင် ညက အဖြစ်အပျက်သည် အထူးအဆန်း မဟုတ်။ သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မျှသာဟု ယူပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်မမေးတော့ပါ။

‘ညီမောင် ...ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ သူတို့တစ်တွေပါကလား။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာလေ၊ ရေပူစမ်းနေရာမှာ ရေချိုးဖို့ သူတို့ ရောက်နေကြပြီကိုး။ ကြည့်စမ်းတို့ကို သူတို့ မမြင်ဘူးကွယံ။ ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း၊ ဟား တိုက် နေလိုက်ကြတာ’ ဟု နောင်ကြီးကဆို၍ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

ရေပူစမ်းနေရာ၌ ရေချိုးနေသူများအနက် ခပ်ငယ်ငယ်ပုံသဏ္ဍာန် သည် နေရောင်ကျရာသို့ သွား၍ အုတ်ခုံစွန်းပေါ်၌ တစ်ခဏမျှ မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ဘာအော်မှန်းမသိ အော်၍ခေါ်သည်။ ထို့နောက် မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းမည့်ဟန်မျိုးဖြင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက် လိုက်သည်။ ထိုခပ်ငယ်ငယ် ပုံသဏ္ဍာန်သည် အငြိမ့်သမကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်များကို ကြည့် သည်။ ပန်းပုထုထားသကဲ့သို့ ချောမောပြေပြစ်သော သူ့ကိုယ်လုံးကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို ရေကောင်းရေသန့် လောင်း၍ ဆေးချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် ကြည်လင်သွား ပါသည်။ ကျွန်တော် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်၊ ဝမ်းသာအားရ ရယ်မိသည်။ ထိုအငြိမ့်သမ ကလေးသည် ကလေးသာသာမျှသာ ဖြစ်သည်။ တကယ့် ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ အသိမိတ်ဆွေကို မြင်လိုက်သည်တွင် နေရောင်ထဲသို့ အဝတ် မပါ ပြေးထွက်၍ ကလေးတို့ဘာသာဘာဝ ခြေဖျားထောက်ကာ မျှော်ကြည့် နိုင်သော ကလေးအရွယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ တိုးတိုးသက်သာ ကျိတ်၍ ရယ်မိပြန်သည်။ အညစ်အကြေး အလိမ်းလိမ်းကပ်ခဲ့သော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်၏ စိတ်သည် အညစ်အကြေး စင်သွားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အတောမသတ် ရယ်မိပြန်ပါသည်။ အငြိမ့်သမကလေးကို အပျို ပေါက်ဟု တွေ့စက အထင်ရှိခဲ့ခြင်းသည် အဆမတန် ဝေဝေဆာဆာ ထုံးထားသော သူ့ဆံထုံးကြီးကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်အရွယ် အပျိုမကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ၏ မဟာ အမှားတော်ပုံကြီးပါပေ။

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်ကြပြီးသည့်နောက် များမကြာခင် အငြိမ့်အဖွဲ့ဝင် ခပ်ကြီးကြီးလုံမသည် ပန်းခြံထဲက ပန်းများကို ကြည့်ရန် တံတားဆီသို့ လာသည်။ အငြိမ့်သမကလေးလည်း လိုက်လာရာ လမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်နေပြီ။ ထိုအခိုက် အဒေါ်ကြီးသည် ရေချိုးရာမှ ထ ကာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် သူ့ပခုံးကို တွန့်လိုက်ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ပြေးပါလေတော့သည်။ ပြေးရင်း တခစ်ခစ် ရယ်သွားသည်။ အဘွားကြီးကို ကြောက်ရသတော့ဟု ဆိုသွား သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ခပ်ကြီးကြီး လုံမကမူ တံတားဆီသို့ ရောက်အောင်လာ၍ ရောက် သောအခါ ‘ကျွန်မတို့ဆီကို လာပါဦးလားရှင့်’ ဟု ခေါ်ပါသည်။ ခပ်ငယ် ငယ် လုံမကလည်း ထိုသို့ပင် ထပ်၍ခေါ်ပါသည်။ ထိုနောက် သူတို့ တည်း သော ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်သို့ ပြန်ကြသည်။

နောင်ကြီးကမူ ကျွန်တော်၏အခန်းတွင် ညနေ နေစောင်းသည်အထိ နားနေသေးသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်တော်သည် ဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်သော နယ်လှည့် ဈေးသည်နှင့် စစ်တုရင် ကစားပါသည်။ ကစားနေခိုက် ပန်းခြံဘက်ဆီမှ ဗုံသံကို ကြားလိုက်သည်။ ထွက်ကြည့်ရန် ဝရန်တာဆီသို့ သွားမည်ပြုသော အခါ နယ်လှည့်ဈေးသည်က ‘တော်ချင်ပလား။ နောက်တစ်ပွဲ မကစား

တော့ဘူးလား’ ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော် ဆက်မကစားချင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် မကစားချင်တော့ကြောင်း ထုတ်၍ မပြောချင်သောကြောင့် ရယ်နေလိုက်သည်။ နယ်လှည့်ဈေးသည်သည် လက်လျှော့၍ သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားပါသည်။

မကြာခင် အငြိမ့်အဖွဲ့ဝင် ခပ်ငယ်ငယ်လုံမနှင့် နောင်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

‘ဘယ့်နယ်လဲ။ ဒီကနေ့ည ဘယ်မှာ ပွဲချီရှိသေးသလဲဗျ’ ဟု ကျွန်တော်က ဆီးမေးလိုက်သည်။

‘ဟာကျွန်တော်တို့က ပွဲငှားကို လိုက်ရှာရင် ဘယ်တော့မှ မရဘူးဗျ’

ထိုနေ့ညတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ ကျွန်တော်၏အခန်း၌ ကျားကစားကြသည်။

သူတို့ပြန်သွားကြ၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အသိလည်း ရှင်းနေပြီ။ သတိလည်း ရှိနေပြီ။ သို့ရာတွင် အိပ်၍ ရဦးမည် မဟုတ်သေးဟု ကျွန်တော် သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် နယ်လှည့်ဈေးသည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘လာတာပေါ့...ညီမောင်ရ’ ဟု ဆိုကာ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သူ ထွက်လာ၍ စစ်တုရင်ခုံတွင် သူ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ညလုံးပေါက်ပွဲဗျနော်။ ဒီည တစ်ညလုံး ကစားကြမယ်’ ကျွန်တော့်တွင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးလိုစိတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၈ နာရီအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ယုဂနော့ စခန်းမှ ခွာကြရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းကန်ဦးထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်၍ ရေပူစမ်းအနီးရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဝယ်ခဲ့သော မုဆိုးကန်ဦးထုပ်ကို ထုတ်ဆောင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် အငြိမ့်အဖွဲ့ တည်း

ခိုသောဆိုင်သို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်သို့ စိတ်ချလက်ချ တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် တရုတ်ကပ်များသည် ပွင့်နေကြသည်။ အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် တန့်လိုက်ရသည်။ အားလုံး အိပ်ရာမှ မထကြသေး။ မြက်ဖျာများပေါ်တွင် လျောင်းလျက်၊ မိုန်းလျက် ရှိနေကြသေးသည်။

အငြိမ့်သမကလေးသည် ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ရာ နေရာအနားလောက်ဆီတွင် လျောင်းလျက်သား ဖြစ်သည်။ ခပ်ငယ်ငယ်လုံမနှင့် ယှဉ်၍ လျောင်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်၍ သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကပျာကယာ လက်ဖြင့်အုပ်၍ ကွယ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မနေ့ညက ခြယ်ထားသော အရောင်တင် အခြယ်အလှယ်တို့သည် ကျန်သည့်နေရာတွင် ကျန်နေသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးသည် ရေးတေးတေး ရှိနေသေးသည်။ မျက်လုံးထောင့်ရှိ ဗိန္ဓုအနီစက် ကလေးများသည် မှေးတေးတေး ရှိနေကြသေးသည်။ ချစ်စရာ ကောင်းပါဘိ။ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ကလေးမသည် သူ့မျက်နှာကို အုပ်ထားရင်းပင် တစ်ဖက်သို့ လူးလိုမ့်၍ ထလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို တရိုတသေ ဦးညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်တိယောင်ချာ ဖြစ်လိုက်မိသည်။

နောင်ကြီးနှင့် ခပ်ကြီးကြီး လုံမတို့သည် အတူယှဉ်၍ အိပ်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လင်မယား ဖြစ်ရမည်။ ယခင်အခါကသော် သူတို့နှစ်ဦးကို လင်မယားဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါ။ အဒေါ်ကြီးသည် ထ ထိုင်၍ ‘အဒေါ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဒီကနေ့ သွားကြဖို့ စီစဉ်ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီည ဒီစခန်းမှာ ပွဲတစ်ချိ က ရဦး မလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ တကယ်လို့ ဒီကနေ့မှာ တူမောင်အဖို့ မသွားရင် မဖြစ်ဘူး၊ သွားမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရှိမော့ဒမြို့မှာ အဒေါ်တို့နဲ့

တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ရှိမောဒကို ရောက်တိုင်း ကိုရှုယ ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်မှာ အဒေါ်တို့ အမြဲတည်းပါတယ်။ ရှာရတာ မခက်ပါဘူး။ ကိုရှုယဆိုင်ဆိုရင် လူတိုင်း သိပါတယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် အားငယ်သွားသည်။

‘ဒီလိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ညီမောင်လည်း နက်ဖြန်အထိ ဆိုင်း လိုက်ပေါ့။ အဒေါ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီမှာ တစ်နေ့ ပိုနေ ရမှာပဲ။ ခရီးသွားရာမှာ စကားပြောဖော်ပါတော့ ကောင်းတာပေါ့။ နက်ဖြန် ကျမှ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ သွားကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား’ ဟု နောင်ကြီးက ဝင်ပြောသည်။

ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက ‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အတူတူ သွားကြရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ တူမောင်နဲ့ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အတူတူ သွားကြရအောင်လို့ ပြောရတော့တာပေါ့။ အားနာစရာတော့ အကောင်းသား။ နက်ဖြန်ကျရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူကပဲ တားတား၊ အဒေါ်တို့ သွားဖြစ်အောင် သွားမှာပဲ။ သန်ဘက်ခါဆိုရင် မြေးကလေး ဆုံးတာဟာ လေးဆယ့်ကိုးရက် ပြည့်သွားပြီ။ ရှိမောဒမြို့မှာ မြေးကလေးကို ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ပြုဖို့၊ ဆုတောင်းဖို့ ရှိနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ ရှိမောဒကို အချိန်မီရောက်အောင် ခရီးအပြင်းနှင်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်ရက်လောက် တူမောင် ဆိုင်းနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ တူမောင်နဲ့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေတော့ မေတ္တာ ရပ်ဝံ့တာပေါ့’ ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က နက်ဖြန်ကျမှပင် အတူတူသွားမည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော် တည်းခိုရာဆိုင်သို့ ပြန်၍ ဆိုင်ရှင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ အခန်းတွင် အဝတ်အစား လဲရင်း သူတို့ လာလည်ကြမည်ကို စောင့်နေပါသည်။ များမကြာခင် နောင်ကြီး ပေါက်လာသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ယုဂနေ့စခန်းနှင့် သိပ်မဝေးလှသော တံတားသာယာသို့ လမ်းလျှောက် သွားကြသည်။ တံတားတွင် နောင်ကြီးသည် တံတားလက်ရန်းပေါ်၌ တံတောင်ဆစ်ကို ထောက်ကာ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ သူသည် တိုကျိုမြို့ ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့တစ်ခု၌ ဇာတ်သမားအဖြစ်ဖြင့် အတော်ကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ယခုအခါ၌ အိဂျီမကျွန်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ပြဇာတ် များ၌ ပါဝင် ကပြလေ့ရှိကြောင်း၊ နယ်လှည့် သဘင်အဖွဲ့များ၌ ပရိသတ်က တောင်းဆိုကြလျှင် ဇာတ်ခန်း၊ ဇာတ်ကွက်အလိုက် သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ် ဆောင်၍ ပြလေ့ရှိကြောင်း၊ အထုပ်တစ်ခုထဲ၌ ဖုဖောင်းထိုးထွက်နေသော အရာတစ်ခုသည် ဇာတ်သုံးမင်းသားကို ဓားရှည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့မိုးမခ ဇာတ်သေတ္တာထဲတွင် ဇာတ်ပစ္စည်းရော၊ အိမ်သုံးပစ္စည်းရော ပါလာကြောင်း ပြောပြပါသည်။

‘ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ကွေ့မှာ တလွဲတချော် လုပ်ခဲ့တယ်လေ။ ဒီတော့ ဆုံးရှုံးကုန်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ညီလုပ်သူက ရှိစုမဲ့စု ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းပြီး ကိုဖုမြို့မှာ နေကြတဲ့ မိသားစုအတွက် တာဝန် ယူလိုက်တယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်း တစ်ခန်းရပ်လိုက်ရတော့တာပေါ့’

‘ကျွန်တော်က နောင်ကြီးကို နဂအော့က ရေပူစမ်း စခန်းမှာရှိတဲ့ ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်ကလို့ ထင်နေတာ’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အငြိမ်းအဖွဲ့မှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပါလာတယ် မဟုတ်လား။ ခပ်ကြီးကြီးဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမဗျ။ ညီမောင် ထက် တစ်နှစ်ငယ်တယ်။ နွေတုန်းက နယ်လှည့်ကပြနေရင်း ဒုတိယ သား ကလေး ဆုံးသွားတယ်။ ကလေးဟာ ခုနစ်ရက်ပဲ နေလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ခုထက်ထိ နာလန်မထူနိုင်သေးဘူးဗျ။ အဒေါ်ကြီးဟာ သူ့အမေပေါ့။ ကလေးမကတော့ ကျွန်တော့်နှမလေးပါ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ နောင်ကြီးမှာ ၁၃ နှစ်အရွယ် နှမတစ်ယောက် ရှိ သေးတယ်ဆို’

‘အေးလေ...သူပေါ့။ သူ့ကို ရွာရိုးလျှောက်ပြီး အငြိမ့် က စားရတဲ့ အလုပ် မလုပ်စေချင်လို့ ကျွန်တော် တားပါသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဗျ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပေါ့။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်ဆိုတော့ ဘယ် တတ်နိုင်မှာလဲ’

သူ ပြောပြသဖြင့် သိရသေးသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမည် က အေးကိချို။ သူ့မိန်းမက ချိုယော့ကို။ သူ့နှမငယ် အငြိမ့်သမကလေးက ခအော့ရ။ ဟိုခပ်ငယ်ငယ် လုံမက ယုရိကို။ သူက အိမ်ဖော်မလေး၊ အသက် ၁၆ နှစ်။ သူတို့တစ်စုတွင် သူတစ်ယောက်သာ အိုရိုမကျွန်းသူ ဖြစ်သည်။ အေးကိချိုသည် သူ့အကြောင်းကို သူပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာ၍ မြစ်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ငိုတော့မလိုလို ဖြစ်လိုက်သည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မိ သည်။

၄

တံတားသာယာမှ ပြန်အလာတွင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာရာ လမ်းမှ မလှမ်းမကမ်း နေရာ၌ အငြိမ့်သမကလေးကို မြင်လိုက်သည်။ အငြိမ့်သမ ကလေးသည် သူ ပွေ့ပိုက်ထားသော ခွေးကလေးကို ယုယပွတ်သပ် ပေးနေ သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့မျက်နှာ၌ အရောင်တင် အခြယ်အလှယ် မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် သူ့အနီးမှ ဖြတ်သွားရင်း ‘ငါ့ဆီကို လာတာ မဟုတ် လား။ လာလိုက်ခဲ့လေ’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးရှင်’

‘နှင့်လက်ထဲက မောင်ကလေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပေါ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ ကျွန်မ လာခဲ့ပါမယ်’ ထိုအခိုက်တွင် အေးကိချို ပေါ်လာပါသည်။ သူက ‘ဟဲ့နှင့်အစ်မ နှစ်ယောက် မလာကြသေးဘူးလား။ သူတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ’ ဟု မေးပါ သည်။

‘အစ်ကိုကြီးရဲ့အမေအနားက သူတို့ ခွာလို့ မရသေးဘူးရှင်’
 ကျွန်တော်နှင့် အေးကိချိသည် ကျွန်တော့်အခန်းကို ရောက်သော
 အခါ ကျားကစားကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခပ်ကြီးကြီး လုံမရော၊ ခပ်ငယ်
 ငယ် လုံမရော၊ အငြိမ့်သမကလေးရော၊ ခုံဖိနပ်သံ တညံ့ညံ့နှင့် တံတား
 တစ်ဖက်မှ လျှောက်လာကြ၍ ရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြ
 သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဂါရဝ ထုံးစံအတိုင်း ကျကျနန ကိုင်းညွတ်နှုတ်ဆက်
 ကြပြီးနောက် အပြင်ခန်းတွင် မဝံ့မရဲ စောင့်နေကြသည်။

ချီယော့ကိုသည် ကျွန်တော့်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ ရှေးဦးစွာ ဝင်လာ
 သည်။ ဝင်လာရင်း- ‘လာကြပါရှင်။ ဒီအခန်းလည်း ကျွန်မအခန်းပေါ့ရှင်။
 ထုံးစံတွေ၊ ဘာတွေ ညာတွေ မလိုပါဘူးရှင်။ ဝင်ခဲ့ကြပါရှင်’ ဟု မြူးမြူး
 ရွှင်ရွှင် အမူအရာဖြင့် သူ့အဖော်နှစ်ဦးကို ခေါ်ပါသည်။

အခန်းထဲတွင် တစ်နာရီလောက် ထိုင်ကြပြီးသည့်နောက် အမျိုးသမီး
 သုံးယောက်သည် ရေချိုးရန် ရေချိုးဆောင်သို့ ဆင်းကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ
 ရေလိုက်ချိုးရန် ကျွန်တော့်ကို အတန်တန်ခေါ်ပါသည်။ အတင်းခေါ်ပါသည်။
 အမျိုးသမီး သုံးယောက်နှင့် အတူတူ ရေချိုးရမည်မှာ လွန်လွန်းလှပါသည်။
 စိတ်ထဲ၌ပင် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် တော်တော်
 ကြာလျှင် လိုက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်။ များမကြာခင်
 အငြိမ့်သမကလေးသည် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

‘မမ ချီယော့ကိုက အစ်ကိုကျောကုန်းမှာ ချေးတွန်းပေးချင်တယ်တဲ့။
 အခု လိုက်ခဲ့ပါတဲ့’ ဟု ပြောပါသည်။

အငြိမ့်သမကလေးသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ပြန်သွားရမည့်အစား
 ပြန်မသားဘဲ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျားကစားပါသည်။ ကလေးမသည်
 ကျားကစားပညာ၌ အံ့ဩရလောက်အောင် တော်ပါပေသည်။ ကျားကစား
 ရာတွင် အများအားဖြင့် ကျွန်တော်က အနိုင်ရတတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

အေးကိချိုနှင့် ကစားစဉ်ကလည်း သိပ်အားမထုတ်ရပါ။ အခြားသူများနှင့် ကစားစဉ်ကလည်း သိပ်အားမထုတ်ရပါ။ ယခု အငြိမ့်သမကလေးနှင့် ကစားသောအခါ၌မူကား သူက အနိုင်ရတော့မလိုလိုပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တာမင်တကာ အလျှော့ပေး၍ ကစားဖို့ မလိုတော့သဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ ပထမသော် အငြိမ့်သမကလေးသည် စံတင်ရလောက်အောင် စည်းကြီးကမ်းကြီးသတိဖြင့် ကိုယ်ကိုမတ်၍၊ လက်ကိုဆန့်၍ ကျားကိုရွှေ့သည်။ အတန်ကြာသော် ကျား၌ စိတ်ဝင်စားလာရာ သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝမေ့၍ ကျားကွက်စက္ကူချပ်ပေါ်၌ ကိုင်းညွတ်လျက်သား ဖြစ်လာသည်။ များလွန်း သန်လွန်းလှသော သူ့ဆံပင်တို့သည် ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ကို ပွတ်မိတိုက်မိလိုက်သည်ဖြစ်ရာ သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်၍ ‘ကျွန်မတော့ အဆူခံရတော့မှာပဲ။ သွားပါရစေတော့ရှင်’ ဟု ဆိုကာ ကျားကစားနေရင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ဖြတ်၍ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဆင်းပြေးပါတော့သည်။

မြစ်တစ်ဖက်တွင် ရေပူစမ်းရှိရာ နံဘေး၌ အဒေါ်ကြီး ရောက်နေသည်။ ချီယော့ကိုနှင့် ယုရီကိုတို့သည် ရေချိုးဆောင်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်၍ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ တံတားတစ်ဖက်မှ လှည့်၍ လစ်ပြေးကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော် တည်းခိုရာ ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်ရှင်၏ မိန်းမသည် ကျွန်တော့်အတွက် အကြောင့်ကြကြီးသူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထိုကဲ့သို့သောသူများကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်းသည် ပိုက်ဆံကုန်ကျိုးမနပ်၊ နှမြောစရာကောင်းလှကြောင်း သူက ထုတ်ပြော၍ သတိပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် အေးကိချိုကို ကျွန်တော် ဖိတ်ထားသဖြင့် အေးကိချိုသည် ထိုနေ့တွင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီမှာပင် အတန်ကြာ နေပါသေးသည်။

ညနေစောင်းလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အငြိမ့်အဖွဲ့ တည်းခိုရာ ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် ရှမိစင်

စောင်းအတီး ကျင့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အတီးရပ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အဒေါ်ကြီးက ဆက်အတီးခိုင်းသောကြောင့် တီးမြဲ တီးနေသည်။

အေးကိချိုသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ဘက် အထက်တပ်တွင် ကွက်စိပ်လား၊ ကဗျာရွတ်ပွဲလား မသိ၊ ပြောဟောရွတ်ဆိုနေသည်။ သူ့ပရိသတ်ကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။

‘ဟိုဘက်မှာ ဘာများ လုပ်နေကြတာတုန်းဗျ’

‘ဟိုဘက်မှာလား။ ဪ... ရှေးဟောင်းနော ပြဇာတ်ပေါ့။ အေးကိချိုက ဖတ်ပြနေတာလေ’

‘တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ မဆန်းဘူးလား’

‘အေးကိချိုက လူဆန်းရှင့်။ ကုန်စုံဆိုင်လို သူ့မှာ အစုံရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါ သူ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မမှန်းတတ်ကြဘူးရှင့်’

အငြိမ့်သမကလေးသည် စာဟောဆရာတို့၏ လက်သုံးဖြစ်သော စာပဒေသာ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်လာ၍ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို မဝံ့မရဲ အဖတ်ခိုင်းပါသည်။ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ၌လည်း ပျော်သွား၍ အားတက်လာသည်။ ကျွန်တော်က သံနေသံထားနှင့် ဖတ်ပြနေစဉ် သူ့ဦးခေါင်းသည် ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်လာလှ မတတ် ဖြစ်သည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် စိတ်ပါလက်ပါ မျက်နှာ၊ လေးစားသော အမူအရာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝင်းလက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လည်းကောင်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်၍ နားထောင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် သူ့မျက်ဆံနက်တို့သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အလှဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ခွံ မို့နေပုံသည် ပြောမပြနိုင်အောင် တင့်တယ်သည်။ သူ ရယ်သောအခါ ပန်းပွင့်ကလေး ရယ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆိုလိုက်သောအခါ ရှင်းပြရန် အလွန်ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူ့ကို သတိရတိုင်း ထိုစကားခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း နားလည် လိုက်ပါသည်။

သံနေသံထားနှင့် ဖတ်ပြနေစဉ် အတန်ကြာသောအခါ စားသောက် ဆိုင်မှ ဆိုင်ဖော်မတစ်ယောက်သည် သူ့ကို လာခေါ်ပါသည်။ အငြိမ့်သမ ကလေးသည် သူ့အင်္ကျီကို သပ်ရပ်ပြုပြင်ရင်း ‘ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်။ အစ်ကို မပြန်နဲ့ဦး။ ကျွန်မ နားထောင်ချင်သေးလို့ပါ’ ဟု ပြောပါသည်။ ထို့နောက် ဂါရဝ ထုံးစံအတိုင်း ဒူးထောက်လျက် ကျွန်တော့်ကို လေးလေး စားစား အရိုအသေ ပြုပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်ပေါ်၌ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ရသည်။ တစ်ဖက် ခန်း၌ မြင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဗုံအနီး၌ သူ ဝင်ထိုင်သောအခါ ကျွန်တော် တို့ကို ကျောပေးလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ နိမ့်တုံ မြင့်တုံ၊ နုတုံ ခန့်တုံ သာသာယာယာ မြည်လာသော သူ့ဗုံသံကို ကြားသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည်။

‘သူ့လက်သံဟာ တစ်မျိုးရှင့်။ သူ့လက်သံ ပေါ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင် နက် ပရိသတ်ဟာ ခေါင်းထောင်လာတာချည်းပဲ’ ဟု ချီယော့ကိုက ဆို ပါသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ချီယော့ကိုနှင့် ယုရိကိုတို့သည် စားသောက် ဆိုင်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ လေးဦးသား ပြန်လာကြသည်။

‘ဟောဒါက သူတို့ ပေးသမျှပါပဲ’ ဟု ပြော၍ အငြိမ့်သမလေးသည် မက်မက်မောမော မရှိသော အမူအရာဖြင့် သူ့လက်ဆုပ်ကို ဖြည့်ကာ ချီယော့ ကို ၏ လက်ထဲသို့ ဆင့်ငါးဆယ် ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ဆက်ဖတ်ပါသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဆုံးသွားသော ကလေးအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူတို့နှင့် သွားအတူ လာအတူ ကျွန်တော် ပြုနေသည်မှာ သူတို့ အကြောင်းကို စုံစမ်းလေ့လာလိုသော ဆန္ဒကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ သိက္ခာကို မငဲ့ဘဲ သူတို့နှင့် အရောတဝင် ပြုလိုသော ဆန္ဒကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူတို့ကို နိမ့်ကျသော အမျိုးအစားဟု အများအားဖြင့် သဘောထားတတ်ကြသော အစွဲသည် ကျွန်တော်၏စိတ်၌ မရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုအစွဲ မရှိမှန်း သူတို့ သိကြပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့မှာ ရွံ့စိတ် တွန့်စိတ် ပျောက်၍ ရဲဝံ့ကျေနပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ သူတို့၏ နေရပ်ဖြစ်သော အိုရှိုမကျွန်းသို့ ကျွန်တော့်ကို အလည် အပတ် လာစေချင်ကြသည်။ ကျွန်တော် လာဖြစ်အောင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ရန် သူတို့ဘာသာ တိုင်ပင်နေကြသည်။

‘အဘိုးကြီးရဲ့အိမ်မှာ သူ့ကို ထားနိုင်တာပေါ့’

ထိုသို့ပြော၍ ဧည့်ဝတ်ပြုရေး ကိစ္စအတွက် အသေးစိတ် စီစဉ်ကြ ပြန်သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့။ အိမ်က အကျယ်သားပဲ။ အဘိုးကြီးကို တစ်နေရာ ရွှေ့ထားလိုက်ရင် သူ နားအေးပါးအေး နေနိုင်တာပေါ့။ စာကြည့်ချင်ရင်လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ ဘယ့်ကလောက် ကောင်းမလဲ။ သူ ပျော်သလောက် နေပေစေပေါ့’

‘နေပါဦးလေ။ ကျွန်မတို့မှာ အိမ်သေးသေး နှစ်အိမ်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကလေးလည်း အကောင်းသားပဲ’

ထို့ပြင် အိုရှိုမကျွန်း၌ နှစ်သစ်ကူးချိန် ပြဇာတ်တစ်ခုကို စင်တင်သော အခါ ကျွန်တော်၏ အကူအညီကို တောင်းသင့်သည်ဟုလည်း သူတို့အချင်းချင်း သဘောတူလိုက်ကြသေးသည်။

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပြုကာ ကပြ အသက်မွေးကြသော သူတို့၏ ဘဝသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲသော ဘဝသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်

တစ်ခါက အထင်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုသော် ထိုသို့မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိလာသည်။ စင်စစ် သူတို့၏ဘဝသည် အပူအပင် မရှိ။ အေးအေးဆေးဆေး နားနားနေနေ အသက်မွေးနိုင်သောဘဝ ဖြစ်သည်။ တောနံ့၊ တောင်နံ့၊ လယ်ကွင်းနံ့ တသင်းသင်းနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ကြသော ဘဝဖြစ်သည်။ ထိုအငြိမ့်အဖွဲ့ဝင်များအဖို့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းများလည်း ဖြစ်နေကြရာ အေးအတူ ပူအမျှ ဥမကွဲ သိုက်မကွာ မိသားစုမေတ္တာ ရှိပြီးသား ဖြစ်နေကြသည်။ ယုရိကိုတစ်ယောက်သာ အခစားဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် မိန်းကလေးတို့ဘာဝ အရှက်အကြောက်ဝင်စ အရွယ်သို့ ရောက်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် သူ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရှာသည်။

သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ ကျွန်တော့် ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်သို့ ကျွန်တော် ပြန်သည်။ မိန်းကလေးများသည် တံခါးဝအထိ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ကြသည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် ကျွန်တော် အဆင်သင့် ခြေထည့်၍ စွပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်၏ ခုံဖိနပ်ကို ခင်းပေးသည်။ ထို့နောက် ကြည်လင်နေသော မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ မျှော်လျက် ...

‘ဟာဖိုးလမင်းကြီးပါကလား။ နက်ဖြန်ကျရင် ရှိမော့ဒကို ကျွန်မတို့ ရောက်တော့မယ်။ ရှိမော့ဒမှာ ကျွန်မ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ဟိုကျရင် ဆုံးသွားတဲ့ ကလေးလေးအတွက် ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းကြမယ်။ ခေါင်းဖြီးဖို့ ဘီးတစ်ချောင်းကို အမေက ဝယ်ပေးမယ်တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဟိုမှာ လည်စရာ၊ ပတ်စရာ အများကြီးပဲ။ ရုပ်ရှင်ကို အစ်ကို လိုက်ပို့မယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောပါသည်။

အိဇုနှင့် ဆဂမိ ရေပူစမ်းဒေသတွင် လှည့်လည်ကပြနေကြသော အငြိမ့်သဘင်တို့အဖို့မှာ ရှိမော့ဒမြို့သည် အခြားမြို့များထက် ပို၍ ထူးပုံရသည်။ သူတို့၏ ဇာတိရပ်ရွာ မဟုတ်စေကာမူ သူတို့၏ အိုးအိမ် ဆွေမျိုး ဉာတကာရှိရာ အရပ်ကဲ့သို့ သဘောထားကြဟန် တူသည်။

အမိဂတောင်ကြားသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာကြစဉ်က ခွဲဝေသယ်ပိုးခဲ့ကြ သည့် အတိုင်းပင် ယခုလည်း အထုပ်အပိုးတို့ကို ခွဲဝေသယ်ပိုးကြသည်။ ခွေးကလေးသည် အဒေါ်ကြီး၏ လက်ပေါ်တွင် ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်တင်ကာ သွားနေကျ လာနေကျ ခရီးသည်ကဲ့သို့ ခပ်အေးအေး လိုက်လာသည်။ ယုဂနော့စခန်းမှ ခွာခဲ့ကြပြီးနောက် တောင်ကြားများကို ဝင်ကြရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်ခင်း နေဆာလှုံနေကြသော မြောင်ကြီးများ အပေါ်မှ ကျော်၍ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပါသည်။ မြစ်ဝတွင် သောင်ပြင် ကြီး တစ်ခုသည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ထွန်းနေသည်။

‘အဲဟိုမှာ မြင်ရဲ့လား။ အဲဒါဟာ အိုရိုမကျွန်းပေါ့’

‘ကျွန်းက သိပ်ကြီးတယ်ရှင့်။ အစ်ကို လိုက်လည်မယ် မဟုတ်လား’ ဟု အငြိမ့်သမကလေးက ပြောပါသည်။

နွေနှောင်းရာသီသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမြင်နေရသော ပင်လယ်ပြင်သည် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ပွင့်လင်းသော နွေရာသီ၏ မြူနှင်း ခြုံလွှာပါးအောက်၌ မြင်ရသော ပင်လယ်ပြင်မျိုး ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ပေနည်း။ မိုးသားကင်းစင်၍ ကြည်လင်တောက်ပသော နွေနှောင်းရာသီ၏ မိုးကောင်းကင်က အရောင်ဟပ်ပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြားများတွင် ခရီးသွားနေကြစဉ် တောင်တို့သည် ထိုပင်လယ်ပြင်ကို အတော်ကြာမျှ ကွယ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ချီယော့ကို သည် သီချင်းတအေးအေးနှင့် လိုက်လာသည်။

လမ်းနှစ်လမ်းဆုံရာသို့ ရောက်လာကြပြီ။ တစ်လမ်းသည် မတ်လှ စောက်လှသည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်လမ်းထက် တစ်မိုင်လောက် အလျှောက်ရ သက်သာသည်။ လမ်းစောက် လမ်းတိုကို လိုက်မည်လော၊ လမ်းသက်သာ လမ်းရှည်ကို လိုက်မည်လော။ လမ်းစောက် လမ်းတိုကို ကျွန်တော် ရွေးလိုက်သည်။

ထိုလမ်းသည် တောတစ်အုပ်ကို ဖြတ်၍ ကွေ့ကာဝိုက်ကာ တက်သွားသည်။ မတ်လိုက် စောက်လိုက်သည်မှာ လက်ဖြင့် တွယ်တက်ရမလောက် ဖြစ်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက် အကြွေများသည် လမ်းပေါ်၌ ပြန်ကြဲနေသည် ဖြစ်ရာ ချော်လဲမည်ကိုလည်း စိုးရသေးသည်။ မောလိုက်သည်မှာ ဟိုက်နေပါ၏။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်တော် ဇွဲမလျှော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် မြန်သည်ထက် မြန်အောင် အတင်းတွန်း၍ တက်သည်။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း ဒူးဆစ်ကို ဖိ၍ နှိပ်၍ တက်သည်။ အငြိမ်အဖွဲ့ဝင်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ကျ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ များမကြာမီ သူတို့၏ အသံများကိုသာ ကြားနေရပါတော့သည်။ အငြိမ်သမကလေးသည် သူ့ထဘီကို ဒူးအထိ ခေါက်တင်ပြီးလျှင် သူ့ခြေထောက်သေးသေးကို ကြွကာချီကာ ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်လှမ်း၍ တက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ နောက်တွင် အမြဲသဖြင့် နှစ်ကိုက်လောက် ချန်၍ လိုက်လာသည်။ ထိုထက် တိုး၍လည်း မလိုက်၊ လျှော့၍လည်း မလိုက်။ နှစ်ကိုက် ချန်၍သာ လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က နောက်သို့လှည့်၍ စကားလှမ်းပြောသည်။ ထိုအခါ သူက ခြေလှမ်းကို တန့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ခပ်ပြုံးပြုံးထား၍ ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ တက်လာလေမလားဟု အောက်မေ့၍ ရပ်စောင့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ တက်မလာပါ။ ဆိုင်းနေသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်၍ တက်သောအခါမှာမှ သူ ချန်နေကျအတိုင်း နှစ်ကိုက်လောက်ချန်၍ လိုက်လာသည်။ တောင်တက်လမ်းသည် မတ်သည်ထက် မတ်လာသည်။ အကွေ့အဝိုက်လည်း ပိုများလာသည်။ မြန်သည်ထက်မြန်အောင် ကျွန်တော် တွန်း၍ တက်ပြန်သည်။ သူကလည်း နှစ်ကိုက် ချန်လျက်ပင် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် လိုက်လာသည်။ တောင်တို့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ နောက်မှ လိုက်လာကြသူများ၏ အသံများကို မကြားရတော့ပြီ။

‘တိုကျိုမြို့ကြီးမှာ အစ်ကို နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာလဲဟင်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဆောင်မှာပေါ့’

‘တိုကျိုကို ကျွန်မ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်။ ပွဲကဖို့ သွားတယ်လေ။ ချယ်ရီပန်း အဆုပ်အဆုပ်ကြီးတွေ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ကျွန်မက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတော့ သိပ်မမှတ်မိပါဘူး’

တစ်ဖန် အငြိမ့်သမကလေးကပင် ‘အစ်ကိုမှာ အမေတွေ၊ အဖေတွေ ရှိသေးသလား’ ဟု မေးပြန်သည်။ ‘ကိုဖုမြို့ကို အစ်ကို ရောက်ဖူးသလား’ ဟုလည်း မေးသေးသည်။ ထို့နောက် ရှိမော့ဒမြို့အကြောင်းကိုလည်း ပြော၍ ဆုံးသွားသော ကလေးအကြောင်းကိုလည်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ အငြိမ့်သမကလေးသည် ပေါင်းပင်ရွက်ခြောက်များ အကြားရှိ ခုံရှည်ပေါ်၌ သူ့ဗုံကိုတင်၍ သူ့မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်စိသည် သူ့ခြေထောက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်သလား မသိ။ ကျွန်တော်၏ ကိမော့နော့အင်္ကျီရှည် အောက်နားကို ဖုန်ခါရန် သူ့ကိုယ်ကို ညွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်၍ ရုတ်ခြည်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အငြိမ့်သမကလေးသည် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ဖုန်ခါပေးပါသည်။ ကိမော့နော့၏ အရှေ့ဘက်မှာရော အနောက်ဘက်မှာပါ ဖုန်ခါပြီးသောအခါ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လျက် ကျွန်တော့်ကို ဂါရဝ ပြုပြန်သည်။ ထို့နောက် တောင်တက်လာစဉ်က သူခေါက်တင်ခဲ့သော သူ့ထဘီနားကို ဖြုတ်၍ ပြန်ချပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အမောမပြေသေးပါ။ အသက်ရှူပြင်းလျက်ပင် ဖြစ်နေသေးသည်ဖြစ်ရာ သူက ကျွန်တော့်ကို အထိုင်ခိုင်းပါသည်။

ငှက်ငယ်တစ်အုပ်သည် ခုံရှည်နံဘေးမှ ထ ပျံကြသည်။ တစ်ဖန် ပြန်နားကြသောအခါ တောင်ပံအခတ်ခံရသော သစ်ရွက်ခြောက်တို့သည် အရွက်ချင်း ပွတ်ကာ တိုက်ကာ လွင့်ကုန်ကြသည်။ ထိုအခါ ရွက်ခြောက်သံ

တို့ကို အတိုင်းသား ကြားရသည်။ တောင်ထိပ်တွင် ထိုမျှ လေငြိမ်၍ တိတ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဗုံကို လှမ်းယူ၍ လက်ညှိုးဖြင့် တစ်ချက်ခေါက်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ၌လည်း ငှက်ငယ်တို့သည် လန့်၍ ထ ပျံကြပြန်သည်။

‘ရေငတ်လိုက်တာဟာ’

‘ကျွန်မ ရေရှာပေးမယ်လေ’

အတန်ကြာသောအခါ ရွက်ဟောင်းတို့ ဝါထိန်နေကြပြီဖြစ်သော သစ်ပင်များအကြားမှ သူ ပြန်ထွက်လာသည်။ ရေ မပါလာ။ လက်ချည်း သက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

‘အိုရိုမကျွန်းမှာ နင် ပျော်ရဲ့လား’

အငြိမ်သမကလေးသည် သူ့အဖော် သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး သုံးဦး၏ အမည်များကို ထုတ်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ထိုအမည်များသည် မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူးပါ။ ထို့နောက် သူ မှတ်မိသမျှ တသီတတန်းကြီးကို တောရောက်တောင်ရောက် လျှောက်ပြောပါသည်။ သူ ပြောသမျှသည် အိုရိုမကျွန်းက အကြောင်းမဟုတ်။ ကိုဖုမြို့က အကြောင်းဟု ဆိုရသော်လည်း ကိုဖုမြို့တွင် ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်းများမှာ သူ စာသင်ခဲ့သော သူ့ကျောင်းအကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖော် သူငယ်ချင်းများအကြောင်းကို သူ မှတ်မိသတိရလာသည့်အတိုင်း ရိုးရိုးကလေး ပြောပါသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ချီယော့ကို၊ ယုရီကို၊ အေးကိချိုတို့ ရောက်လာကြသည်။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အဒေါ်ကြီး ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ထိပ်မှ အခြားတစ်ဖက်သို့ ဆင်းကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တမင်တကာ နောက်ချန်၍ အေးကိချိုနှင့် စကားပြောရင်း ဆင်းပါသည်။ ကိုက် ၂၀၀ လောက် ဆင်းမိကြသောအခါ အငြိမ်သမကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ပြေးတက်လာပြီး လျှင် ‘ဟိုအောက်နားမှာ စမ်းရေအိုင်ကလေး တစ်အိုင်တွေ့တယ်။ အစ်ကိုကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဦးဦးဖျားဖျား သောက်စေချင်တယ်တဲ့။ သူတို့ စောင့်နေကြတယ်လေ' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်အတူ ပြေးဆင်းသည်။ စမ်းရေအိုင်တွင် စမ်းရေ ကြည်ကြည်လင်လင်သည် အရိပ်ကျရာ အောက်ခံကျောက်ပြင်မှ ဗလုံစီလျက် စိမ့်ထွက်နေသည်။ ချီယော့ကိုနှင့် ယုရိကိုတို့သည် စမ်းရေအိုင် ပတ်လည်၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ စောင့်နေကြသည်။ 'သောက်ပါရှင်၊ ရှင် ဦးဦးဖျားဖျား သောက်ရအောင် ကျွန်မတို့ မသောက်သေးဘဲ စောင့်နေကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့က စမ်းရေကို ခပ်လား မွေလား လုပ်လိုက်ရင် အမှုန်ထလာ လို့ ရှင် သောက်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်' ဟု ပြောကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စမ်းရေ ကြည်ကြည်အေးအေးကို လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်၍ အားရပါးရ သောက်လိုက်သည်။ သူတို့သည် စမ်းရေအိုင်မှ ချက်ချင်းမခွာ ကြပါ။ လက်ကိုင်ပဝါများကို ရေဆွတ်၍ မျက်နှာက ချွေးများကို သုတ်ကြ ပါသေးသည်။

တောင်ခြေသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ရှိမော့ဒ မြို့သွား လမ်းမကြီးပေါ်၌ ခြေချမိကြပြီ။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် အောက် ဘက်ဆီတွင် ထိုနေရာ ဤနေရာတို့၌ မီးသွေးဖုတ်သမားတို့၏ ဖိုများမှ မီးခိုးတလူလူ ထ နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထင်းပုံတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်၍ နားကြပါသည်။ အငြိမ်းသမကလေးသည် ခွေးကလေး၏ အမွေးကြမ်း ကို ပန်းရောင်ဘီးဖြင့် ဖြီးတော့မည် ပြုသည်။

အဒေါ်ကြီးက 'ဟဲ့...မိန်းကလေး၊ ဘီးအသွားတွေ ကျိုးကုန်မှာပေါ့' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

'ကိစ္စမရှိဘူး အမေ၊ ရှိမော့ဒကို ရောက်ရင် ဘီးသစ်တစ်ချောင်း ရမှာပဲ'

ခွေးကလေးအမွေးကြမ်းကို ဖြီးသည့် ပန်းရောင်ဘီးသည် သူ့ဆံထုံး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မှာ စိုက်သောဘီး ဖြစ်သည်။ ရှိမောဒကိုရောက်လျှင် ထိုပန်းရောင်ဘီးကို သူ့ထံမှ တောင်းထားလိုက်မည်ဟု ယုဂနေ့မြို့မှာတုန်းက ကျွန်တော် ကြံထားဖူးသည်။ ယခု ထိုဘီးဖြင့် သူ ဖြီးပေးနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လိုက်မိသည်။

အတန်ကြာသော် သူတို့ဘာသာ စကားစုပြောနေကြသော နေရာမှ အငြိမ့်သမကလေး၏ အသံကို သံသံကြားလိုက်ရသည်။ ‘သူ့အတွက် လိုတာက ရွှေသွား မမရဲ့။ ရွှေသွားတစ်ချောင်း တပ်လိုက်ရင် ဘယ်မြင်ရတော့မှာလဲ’ ဟု ပြောလိုက်သောအသံ ဖြစ်သည်။ ထိုအသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ကျွန်တော် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ သွားတစ်ချောင်းသည် မညီမညာ တောင်ယိမ်းမြောက်ယိုင် ဖြစ်နေသော သွားဖြစ်သည်။ ထိုသွားအကြောင်းကို သူတို့ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ချီယော့ကိုက စတင်၍ နိဒါန်းပျိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်အတွက် ရွှေသွားလိုသည်ဟု အငြိမ့်သမကလေးက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာသည်။ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ ထိုသို့ ပြောကြသော အကြောင်းကြောင့်ကား သူတို့အပေါ်၌ ကျွန်တော် မည်သို့မျှ စိတ်မရှိပါ။ ရှေ့ဆက်၍ ကြားလို သိလိုစိတ်လည်း မရှိပါ။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူတို့၏အသံသည် အတော်ကြာမျှ တိုးတိုး သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အငြိမ့်သမကလေး၏အသံသည် ကျွန်တော်၏ နားသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

‘သူက သဘောကောင်းတယ်နော်’

‘အေးသဘောကောင်းပုံပဲ’

‘မမကလည်းသဘောကောင်းတယ် ဆိုမှပဲ။ သူ့လို သဘောကောင်းတဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်မ လိုချင်တယ် မမရယ်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အငြိမ့်သမကလေး၏ ပြောပုံသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာသမျှကို ငယ်သွေးငယ်စိတ်ဖြင့် ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့် ပြောလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အပြောကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကို ကျွန်တော် “သဘောကောင်းသူ” အဖြစ် ပြန်မြင်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးများဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တောင်ကြီးများ သည် ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်စိကျိန်းသွားသည်။ ကျွန်တော် ၏ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစား ခဲ့ဖူးသည်။ ငါသည် လောကကို စိတ်နာနေသူပါတကား။ အထီးကျန် လူ့ ခွစာကလေးပါတကား။ ကျွန်တော် ဤသို့ မြင်သဖြင့် စိတ်ညှိုးငယ်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆိုသကဲ့သို့ ဤ အိဇုခရီးကို မထွက်မနေ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤခရီးကြောင့် ယခု အခါတွင် ကျွန်တော်သည် လူတကာ အမှတ်မထင် ပြောတတ်ကြ၍၊ အမှတ် မထင် နားလည်တတ်ကြ၍၊ အမှတ်မထင် သိနေတတ်ကြသည့်အတိုင်း ဖြစ်သော “သဘောကောင်း” ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတကားဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပြန်၍ မြင်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်၌ ဘာဖြစ်ခဲ့သနည်း။ မည်သို့ ဖြစ်လာသောကြောင့်နည်း။ ကျွန်တော် မပြော တတ်ပါ။

တောင်တို့သည် ဝင်းသည်ထက် ဝင်း၍ လင်းသည်ထက် လင်းလာ ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှိမော့ဒမြို့နှင့် နီးလာကြပြီ။ ပင်လယ်နှင့်လည်း နီးလာကြပြီ။

ရှိမော့ဒမြို့သို့ ချဉ်းလာကြသောအခါ ရွာနီးချုပ်စပ်၌ “နယ်လှည့် ကချေသည်တို့ မဝင်ရ” ဟူသော နံရံကပ်စာတမ်းများကို ရံဖန်ရံခါ မြင်ရ ပါသည်။

ရှိမော့ဒမြို့၏ မြောက်စွန်တွင် ဈေးချိုသော ကိုရှုယ ဧည့်တဲထမင်း

ဗျာဠာစာအုပ်တိုက်

ဆိုင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအထပ်ရှိ ခေါင်တွင်း အထပ်ခိုးခန်းသို့ သူတို့နောက်မှ လိုက်၍ တက်ပါသည်။ ထိုအခန်းတွင် မျက်နှာကျက်ဟူ၍ မရှိ။ အမိုးလျှောနေပုံသည် အောက်သို့ စိုက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် လမ်းဘက် ကို ကြည့်ချင်၍ လမ်းဘက် ပြတင်းပေါက်မှာထိုင်လျှင် မတ်မတ်ထိုင်၍ မရ၊ ကသိကအောက် နိုင်လှသည်။

အဒေါ်ကြီးက ‘ဟဲ့မိန်းကလေး။ ဗုံထမ်းရထား ပခုံးကျိန်းမနေ ဘူးလား။ နင့်လက်ကလေးတွေကော နာမနေဘူးလား’ ဟု အသေးအနုတ် ကို ရေကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်၍ အငြိမ့်သမကလေးကို မေးလား မြန်းလား လုပ်ပါသည်။

အငြိမ့်သမကလေးသည် သူ့ဗုံကို သူ လှလှပပ တီးပြလိုက်သည်။

‘မနာပါဘူး အမေရဲ့၊ နည်းနည်းမှ မနာဘူး’

‘ကောင်းပါ့တော်၊ ငါက စိတ်ပူနေတာ’

ကျွန်တော်သည် ဗုံကို မ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟယ်အလေးသားပဲ’

‘လေးတာပေါ့ရှင်။ အစ်ကို ထင်တာထက်တောင် ပိုလေးဦးမယ် လေ။ အစ်ကို လွယ်အိတ်နဲ့စာရင် ပိုလေးမှာပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား’ ဟု ပြော၍ ရယ်ပါလေသည်။

အငြိမ့်အဖွဲ့ဝင်များသည် သူတို့၏ အသိမိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ကြ သဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးသည် ပခုံးထမ်း ခေါင်းရွက် ဈေးသည်များနှင့် လည်းကောင်း၊ အခြားသော အငြိမ့်အဖွဲ့ဝင် များနှင့် လည်းကောင်း ပြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ ရှိမောဒမြို့သည် ရာသီအလိုက် ပြောင်းရွှေ့ ပျံသန်းလေ့ရှိသော ငှက်တို့နေနားရာ သိုက်မြိုကြီးနှင့် တူသလိုလို ထင်ရသည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် ပိုက်ဆံ အကြွေအနုတ်များကို ဝေငှနေ သည်ဖြစ်ရာ ဆိုင်မှကလေးများသည် ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်နေကြသည်။

ဗျာဠာစာအုပ်တိုက်

အခန်းမှ ကျွန်တော် ထွက်မည်ပြုသောအခါ အငြိမ်းသမကလေးသည် တံခါးဝတွင် ခုံဖိနပ် ခင်းပေးသည်။ ‘အစ်ကို ရုပ်ရှင်သွားရင် ခေါ်နော်။ ခေါ်မယ် မဟုတ်လား’ ဟုလည်း သူ ကြားရုံလောက် တိုးတိုးသက်သာ ပြောပါသေးသည်။

ကိုရှုယဆိုင်းမှ ပွေလီရုပ်ပေါက်နေသော လူတစ်ယောက်က လမ်းခွဲကလေးအတိုင်း လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် အေးကိချိုနှင့် ကျွန်တော်သည် ရှိမော့ဒ မြို့တော်ဝန်ဟောင်း ပိုင်သည်ဆိုသော ဧည့်တဲထမင်းဆိုင်းသို့ ရောက်ကြသည်။ ထို့နောက် ရေချိုးကြသည်။ ထို့နောက် နေ့လယ်စာတွင် ပင်လယ်ငါး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို အရသာ ခံလိုက်ရသည်။

ကိုရှုယဆိုင်းသို့ အေးကိချို ပြန်တော့မည်ပြုသောအခါ ကျွန်တော်က ‘နက်ဖြန်ကျရင် ဆုံးသွားတဲ့ ကလေးအတွက် နောင်ကြီးတို့ ဆုတောင်းကြမယ် မဟုတ်လား၊ ကုသိုလ် ပါဝင်ပါရစေ’ ဟု ပြော၍ ပန်းဖိုးငွေ ပေးလိုက်သည်။ နက်ဖြန်နံနက် သင်္ဘောဖြင့် တိုကျိုသို့ ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့အား ကျွန်တော် ကြိုတင်အသိပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်မှာ ပါသမျှငွေ ကုန်နေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျောင်းဖွင့်အမိ ပြန်မှ ဖြစ်မည်ဟု အကြောင်းပြလိုက်သည်။

သူတို့ဆိုင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ အဒေါ်ကြီးက ‘ဒီလိုဆိုရင် အဒေါ်တို့ဆီကို ဆောင်းတွင်းမှာ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ မျှော်နေကြမှာပဲ။ အဒေါ်တို့ ဆင်းကြိုမှာပေါ့။ လာမယ့်ရက်ကိုသာ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ရောက်လာရင် အဒေါ်တို့ဆီမှာ တည် ရလိမ့်မယ်။ ဆိုင်းမှာ မတည်းစေချင်ပါဘူး။ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်။ အဒေါ်တို့ ဆီ ကြိုပါ့မယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

အခန်းထဲ၌ အခြားဧည့်သည်များ ရှင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ချီယော့ကိုနှင့် ယုရိကိုတို့ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ရန် ခေါ်ပါသည်။ ချီယော့ကိုသည် ခရီးပန်းနေသည်။

သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်နှိပ်ကာ လျောင်းနေရာမှ ‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ နောက်ထပ် လမ်းလျှောက်လို့ ရဦးမယ် မထင်ပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။ ယုရိကိုကလည်း မလှုပ်မယှက် ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အငြိမ့်သမကလေးသည် အောက်ထပ်၌ ကလေးများနှင့် ကစားနေသည်။ ကျွန်တော် အပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်သောအခါ အပေါ်သို့ သူ လစ်ခနဲ တက်သွား၍ အဒေါ်ကြီးကို မျက်နှာချိုသွေးကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွင့်ပေးရန် ပူဆာပါသည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာမသာ ငေးလျက် ပြန် ဆင်းလာသည်။

အေးကိချိုသည် ‘မသင့်ဘူး၊ မတော်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး။ မိန်းမဖော် မပါဘဲနဲ့လည်း သူနဲ့ ဘာကြောင့် မလိုက်နိုင်ရမှာလဲ’ ဟု အဒေါ်ကြီးကို စောဒက တက်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ အဒေါ်ကြီးသည် ပြော၍မရပါ။ မညွတ်မပျောင်း ခေါင်းတခါခါ လှုပ်ပါသည်။ အဒေါ်ကြီးနှင့် အရေးဆိုပြီးသည့်နောက် ဆိုင်မှ ကျွန်တော် ထွက်သွားသည်အထိ အငြိမ့်သမကလေးသည် အောက်ထပ် အထွက်ခန်းတွင် ခွေးကလေးနှင့် ဆော့ကစားလျက် ကျန်ခဲ့သည်။ အဒေါ်ကြီးသည် စည်းကြီးကမ်းကြီး နိုင်လွန်းလှသည်။ သူ့စည်းသစ်ကမ်းသစ်ကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်ခဲ့သဖြင့် အငြိမ့်သမကလေးကို နှစ်သိမ့်ဖို့ပင် ကျွန်တော် သတိမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အငြိမ့်သမကလေးခမျာမှာ အဒေါ်ကြီးကို မော်ကြည့် ဝံ့လောက်အောင် စိတ်အားမာန်အား ရှိသေးဟန် မတူပါ။

ရုပ်ရှင်သို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်ရပါသည်။ ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဇာတ်ဆောင်အချင်းချင်း စကားအချီအချ ပြောကြပုံ ပေါ်လာတိုင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သက်ဆိုင်ရာ အချီအချစကားကို သူ့စာရွက်ပေါ်၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ကာ အော်၍ ဖတ်ပြသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်စိတ်လည်း မရှိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ထ ပြန်ခဲ့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်တွင် တံတောင်ဆစ် ထောက်ကာ အပြင်ဘက်သို့ အတော်ကြာကြာ ကြည့်နေသည်။ တစ်မြို့လုံး မှောင်မည်းနေပါ၏။ ဗုံသံတစ်သံသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း နေရာတွင် မြည်နေ သလားမသိ၊ ကျွန်တော် ကြားနေရသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဘာအကြောင်းမျှ လည်း မရှိ။ ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိ။ ကျွန်တော် ငိုချလိုက်မိပါတော့ သည်။

၆

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၇ နာရီအချိန် ကျွန်တော် မနက်စာ စားနေစဉ် အေးကိချိသည် လမ်းမမှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို လေးစားကြောင်း ပြလို၍လား မသိ၊ ကိမော့နော့ဝတ်စုံ ဝတ်လာသည်။ အမျိုးသမီးများကား ပါမလာကြပါ။ ကျွန်တော် အားငယ်သွားသည်။

အေးကိချိသည် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ တက်လာ၍ ‘ညီမောင့်ကို သူတို့ လိုက်ပို့ချင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက အပြင်ထွက်ပြီး ပွဲကကြတာ ညဉ့်နက်သွားတယ်။ ဒီမနက်မှာ သူတို့ အိပ်ရာက မထနိုင်ကြတော့ဘူးပေါ့။ သူတို့ကိုယ်စား တောင်းပန်ပေးပါတဲ့၊ မှာလိုက်တယ်။ ဆောင်းဝင်လာရင် ညီမောင့်ကို သူတို့ မျှော်နေကြမယ်လို့လည်း ပြောပေးပါတဲ့’ ဟု ပြောပါ သည်။

နွေနှောင်းရာသီလေ တိုက်နေသဖြင့် အေးလှပါ၏။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ အဆင်းတွင် အေးကိချိသည် ကျွန်တော့်အတွက် သစ်သီးတို့၊ ဆေးလိပ်တို့ကို ဝယ်သည်။ “ခအော့ရ” ခေါ် ရေမွှေးတစ်ပုလင်းကိုလည်း ဝယ်သည်။ ‘သူ့ နာမည်ကလည်း ခအော့ရကိုးဗျ’ ဟု ပြော၍ သူပြုံးနေသည်။ ထိုနောက် ‘သင်္ဘောပေါ်က လိမ္မော်သီးဟာ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ဆီးသီးကို စားပါ။ လှိုင်းမူးပြေတယ်’ ဟုလည်း ပြောပါသေးသည်။

‘ကိုင်း ဒီလိုဆိုရင် ဟောဒီဥစ္စာကို ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လက်ဆောင်မပြန်ဘဲ နေရမှာလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြော၍ ပြောပြောဆိုဆို နှင့်ပင် ကျွန်တော်၏ မုဆိုးကက်ဦးထုပ်ကို သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ တင်၍ ဆောင်းပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျောင်းသားကက်ဦးထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ အတွန့်အခေါက် ဖြစ်နေသည်တို့ကို ချောမောအောင် ပြုပြင်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ဆောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်ကြပါလေသည်။

ထို့နောက် လှိုင်းကာ ဆိပ်ခံတံတားဆီသို့ အသွားတွင် ကမ်းစပ် တစ်နေရာ၌ အငြိမ့်သမကလေး ထိုင်နေသည်ကိုမြင်ရာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် ထိုင်မြဲထိုင်လျက် ဦးလည် ညိတ်ကာသာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာ၌ အရောင်တင် အခြယ်အလှယ် အစအန ကွက်တိကွက်ကျား ကျန်နေသေးသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ လွမ်းမတတ် ဖြစ်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံ ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်ရှိ ဗိန္ဓုအနီစက်ကလေးများသည် ငယ်မူငယ်သွေး၏ ကျက်သရေကို ဆောင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

အေးကိချိက ‘သူတို့ လာကြဦးမှာလား’ ဟု လှမ်းမေးပါသည်။
 ‘သူတို့လား၊ အိပ်ကြတုန်းရှင်’

အငြိမ့်သမကလေးသည် ထိုသို့ပြန်ဖြေ၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထို့နောက် အေးကိချိသည် ကျွန်တော့်အတွက် သင်္ဘောကြီးလက်မှတ် နှင့် ကူးတို့သင်္ဘော လက်မှတ်တို့ကို သွားဝယ်သည်။ ထိုအတောအတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အငြိမ့်သမကလေးအား လှမ်း၍ စကားပြောပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ သင်္ဘောဆိပ်ဆီသို့ တူးမြောင်းကလေး ထိုးဝင်လာရာ နေရာဆီသို့သာ ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သွက်သွက် လက်လက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အမြဲသဖြင့် ကျွန်တော့်စကား မဆုံးခင် ညိတ်ပြပါသည်။

ရာပြည့်ကလေးတိုက်

ထို့နောက် ကူးတို့သဘောသို့ ကျွန်တော် ဆင်းသည်။ ကူးတို့သဘော လူးလိုက်သည်မှာ ယိမ်းထိုးနေသည်။ အငြိမ့်သမကလေးသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့သာ ငေးနေပါသည်။ သဘောကြီးနံဘေး တွင် ကူးတို့သဘော ကပ်မိသောအခါ သဘောကြီးပေါ်မှ ချပေးထားသော ကြီးလှေကားကို ကျွန်တော် တွယ်တက်သည်။ တက်မည်ပြုသောအခါ အငြိမ့် သမကလေးဆီသို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။ အော်၍ ခေါ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းညိတ် ပြ၍သာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကူးတို့သဘော ပြန်ခွာသွား သည်။ အေးကိချိုသည် မုဆိုးကက်ဦးထုပ်ကို ဝှေ့ကာယမ်းကာ ပြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ သဘောကြီး ခုတ်ထွက်သွားသဖြင့် ရှိမောဒမြို့သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ အငြိမ့်သမကလေးသည် ကျွန်တော်ဆီသို့ အဖြူစကလေးတစ်ခုကို ဝှေ့ကာယမ်းကာ ပြလိုက်ပါသေး သည်။

ကျွန်တော်သည် သဘောလက်ရန်းကိုမှီကာ ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ရှိ အိုရှိမကျွန်းဆီသို့ ငေးနေမိသည်။ အိဇုကျွန်းဆွယ် သန်လျက်စွန်း မှေးမှိန် ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။ အငြိမ့်သမကလေးကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်မှ ယခုအချိန်အထိ အတော်ကြာသွားဟန် တူသည်။ ကျွန် တော်သည် အတွင်းသို့ဝင်၍ ခရီးသည်များ နေနားလဲလျောင်းရာ အခန်းသို့ သွားသည်။ လှိုင်းကြီးလှပါ၏။ ထိုင်၍ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သည်။ သဘောသားတစ်ဦးသည် လှိုင်းမူးသူများအတွက် ထွေးခံများကို လာချသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ကျောင်းသားလွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးပြု၍ လျောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။

အချိန်ကုန်၍လည်း ကုန်မှန်းမသိ။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကလည်း ပါးပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် လွယ်အိတ်ကို တစ်ဖက်သို့

လှန် လိုက်သည်။ ကျောင်းသား ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချဉ်းယှဉ်လျောင်းလျက် ပါလာသည်။ ထိုသူငယ်သည် အိဇုကျွန်းဆွယ် က စက်ရုံပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်သည်။ တိုကျိုမြို့ကြီး၌ အထက်တန်း ကျောင်းဝင် စာမေးပွဲဖြေရန် ယခုလိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကပြော၍ သိရပါသည်။ ကျွန်တော် ဆောင်းထားသော ကျောင်းသားကက်ဦးထုပ်ကို သူ သတိပြုမိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူက ‘ဘာဖြစ်လာသလဲ အစ်ကို’ ဟု မေးပါသည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ သူနဲ့ ခွဲလာခဲ့ရလို့ပါ’

ဖုံးထားဖို့ လိုတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားတန်မယ့် မျက်ရည်ကျ သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မရှက်တော့ပါ။ ဘာကိုမျှလည်း ကျွန်တော် မတွေး တော့ပါ။ ကိစ္စတစ်ခုကို ချောချောမောမော ဆောင်ရွက်ပြီးပေပြီဟု အကျေ နပ်ကြီး ကျေနပ်၍ အိပ်ပျော်သွားသူကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မိုးချုပ်လာသည်ကိုပင် ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် သဘောကြီးသည် ရေပူစမ်းစခန်းမြို့ တစ်မြို့ဖြစ်သော အတမိကို လွန်သောအခါ သဘောပေါ်၌ မီးထွန်းပြီးကြ ပါပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ထမင်းလည်းဆာလာ၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့်လည်း ဖြစ်လာသည်။ ကျောင်းသားလူငယ်သည် သူ၏ညနေစာ ထမင်းဘူးကို ဖွင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အားနာရမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ထမင်းဘူးကို ကိုယ်ဖွင့်စားဘိ သကဲ့သို့ ယူစားလိုက်သည်။ စားပြီးသောအခါ ပြန်လျောင်း၍ သူ့အပေါ် အင်္ကျီပွ တစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆွဲခဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှပတင့်တယ်သော တကယ်မရှိ လောက၊ စိတ်ကူးယဉ်လောကထဲ၌ မျောနေမိသည်။ ကျောင်း သားသူငယ် ကောင်းလေသမျှကို ကျွန်တော်က ထိုသို့ အခွင့်ကောင်းယူခဲ့ခြင်း သည် ထိုအခါကသော် ကျွန်တော့်အဖို့ သဘာဝကျသလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ချောမောပြေလည်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သဘောပေါ်၌ ထွန်းထားသော မီးသီးတို့ကို ငြိမ်းလိုက်ကြပြီ။
 ပင်လယ်နံ့သည် ပို၍ ပြင်းလာသည်။ သဘောဝမ်းထဲက ငါးစိမ်းနံ့သည်လည်း
 ပို၍ ပြင်းလာသည်။ ကျွန်တော်သည် မှောင်မိုက်ထဲတွင် ထိုကျောင်းသား
 သူငယ်၏ နံဘေး၌ နွေးနွေးထွေးထွေး ကွေးနေရင်း မျက်ရည်တို့သည်
 တားမရ ဆီးမနိုင် ဖြစ်လာသဖြင့် အားရပါးရ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်
 ၏ ဦးခေါင်းသည် ရေကြည်ရေသန့်သို့ ပြောင်းသွား၍ တစ်စက်ပြီးတစ်စက်
 ကျနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ များမကြာခင် ဘာမျှကျန်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

နောက်ဆက်တွဲ

ဤစာအုပ်တွင် နိဗ္ဗဲဆုရ စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုများကိုသာ ဖော်ပြ ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ယခု ဖော်ပြမည့် စာမှာမူ နိဗ္ဗဲဆုရ စာရေးဆရာကြီး၏ ဝတ္ထုမဟုတ်ပါ။ ဆရာ ဇော်ဂျီ၏ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုများကို စုစည်း ထားလိုသည့် ဆန္ဒဖြင့် သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ် များ၏ သဘောတူညီချက်ကိုယူ၍ ဤစာအုပ် တွင် နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ထည့်သွင်းထားခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။

မသင့်ဟု ယူသော် ခွင့်လွှတ်ပါဘိဟု တောင်းပန် အပ်ပါသည်။

(ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်)

ဂျပန်အမျိုးသား စာရေးဆရာ
တော်စွန် ဧါ
အော်ကုဘော်ရွာက ခွေးဝင်စား

[ဂျပန်ဝတ္ထုဆရာကြီး တော်စွန်သည် သက္ကရာဇ် ၁၈၇၁ ခုနှစ်၌ ဖွားမြင်သည်။ ပျိုရွယ်စဉ်က ကဗျာရေးသည်။ ထို့နောက် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကို ရေးသဖြင့် ကျော်စောလာသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့စာများတွင် ဝတ္ထုတိုများသည် အကောင်းဆုံးဟုလည်း ဆိုသည်။ တော်စွန်သည် လောက သဘာဝအကြောင်းကို ပကတိအတိုင်း တင်ပြတတ်သော စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ စာပေလောကတွင် ပကတိဝါဒီဟု သူ့ကို သမုတ်ကြသည်။

ဤဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော A Domestic Animalမှ တစ်ဆင့် အနက် မြန်မာပြန်သည်။]

သူ့အမွေးရောင်သည် မွဲ၏။ နားရွက်သည် တွဲ၏။ မျက်လုံးကလည်း
မြေခွေးမျက်လုံးနှင့် တူသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခမျာမှာ မွေးလာကတည်းက
ကံဆိုးရှာသည်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တိုင်းမှာ ချစ်စရာ ခင်စရာ တစ်ခုတလေ
ပါရှိတတ်သည်။ သူ့မှာကား မပါချေ။ မည်သူမျှ သူ့ကို ကျွေးချင်မွေးချင်
စိတ် မရှိ။ သူ့မှာ အဖော်မရှိ၊ အရှင်မရှိ၊ အထီးကျန် နေရရှာသည်။

သို့ရာတွင် ထိုခွေးဝင်စားသည် အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်မျိုးမှ ပေါက်ပွာ
လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် လူနှင့်ကင်း၍ မနေနိုင်ချေ။ လူ့အိုးအိမ်ကို
စွန့်၍ တိရစ္ဆာန်တို့၏ မူလဌာနဟောင်းဖြစ်သော တောကြီးတောင်ကြီးသို့
သွား၍လည်း မနေနိုင်ချေ။ လူ့အိုးအိမ်သာလျှင် သူ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်လေ
သည်။

အော်ကုဘော်ရွာ အနီးအနားတွင် ဥယျာဉ်လုပ်စားသူ ခင်စံ၏ ပျဉ်မိုး
ပျဉ်ကာ အိမ်တစ်ဆောင် ရှိလေသည်။ ခွေးဝင်စားသည် ခင်စံ၏ ဥယျာဉ်
ခြံမြေသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ခင်စံ၏ အိမ်အဆင့်သည် မြင့်၍ အိမ်
အောက် မြေပြင်သည် ခြောက်သွေ့သည်။ ခင်စံ၏အိမ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်
လျက် အိမ်တစ်ဆောင်ရှိသေးရာ အိမ် နှစ်ဆောင်အကြား၌ ဝင်းထရံတစ်ခု
ရှိလေသည်။ ဝင်းထရံခြေရင်း တစ်နေရာ၌ ချိုင့်တစ်ခု ရှိသည်။ အရေးကြီးလျှင်
ထိုချိုင့်ထဲ၌ ပုန်းအောင်းနိုင်သဖြင့် ခွေးဝင်စားသည် ထိုချိုင့်ကို အိမ်ပြုကာ
နေလေသည်။ ခင်စံ၏ ဥယျာဉ်ခြံမြေအတွင်း၌ အခြားအိမ်နှစ်ဆောင် ရှိကြ
သေးသည်။ ထို အိမ်နှစ်ဆောင်သည် ဆိုခဲ့သော အိမ်နှစ်ဆောင်ကို ကျောပေး
၍ ဆောက်ထားသောအိမ်များ ဖြစ်ကြသည်။ အိမ် လေးဆောင်၏ အလယ်၌
မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုမြေကွက်လပ်၌ သစ်ပင် အမြောက်အမြား
ပေါက်လျက် ရှိကြသည်။

ခွေးဝင်စားသည် မိမိ၏ဝမ်းစာအတွက် ထိုအိမ် လေးအိမ်ကို မှီခိုရ
လေသည်။ ခွေးဝင်စားသည် ငတ်လွန်းလှသဖြင့် မည်သည့်အစာကိုမျှ မရွေး

နိုင်။ တွေ့ရာရာကို စားရရှာသည်။ အရိုးအရင်းကို တွေ့လျှင် အရိုးအရင်းကို စားရသည်။ ထမင်းသိုး ဟင်းသိုးကို တွေ့လျှင် ထမင်းသိုး ဟင်းသိုးကို စားရသည်။ သစ်သီးအခွံကိုပင် စားရသည်။ တင်းမတိမ်လျှင် အမှိုက်ပုံတွင် အနံ့ခံကာ အစာရှာရသည်။ သောက်ရေအတွက်မူ ရေတွင်းအနီး၌ ခြေအိတ် အဟောင်းများကို ရေစိမ်ထားတတ်သော စည်ပိုင်းရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုစည်ပိုင်း ထဲက ရေကို သောက်ရသည်။

ခြံမြေထဲ၌ မော်ကူဆေခေါ် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ခွေးဝင်စားသည် ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက်၌ လဲလျောင်းနားနေ တတ်လေသည်။ သစ်ရွက်သစ်ခက် အကြားမှ ကျလာသော နေရောင်ခြည်၏ အနွေးဓာတ်ကြောင့် နွေးနေသော မြေပြင်ဝယ် ခွေးဝင်စားသည် ခြေလက်ကို ဆန့်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ညည်းညူ၍ နေတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝဲကုတ်တတ်သည်။ မိုးချုပ်လျှင် တစ်အိမ်အိမ်၏ အိမ်အောက်သို့ဝင်၍ မီးသွေးအိတ်ပေါ်မှာ အိပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စားဖိုဆောင်အောက်ရှိ မီးသွေးသေတ္တာထဲမှာ အိပ်တတ်သည်။

ခင်စံ၏အိမ်၌ ခွေးတစ်ကောင် မွေးထားသည်။ ထိုခွေးကို ပေါချီဟု ခေါ်သည်။ ပေါချီ၏ အမွေးသည် ညိုဖြူကျားဖြစ်သည်။ ပေါချီသည် ကစား တတ်သည်။ မိတ်ဖွဲ့တတ်သည်။ ခွေးဝင်စားနှင့် တွေ့လျှင် နှုတ်ခွန်းဆက် လိုဟန်ဖြင့် မြေကို ခြေဖြင့်ယက်သည်။ ခွေးဝင်စားကလည်း ခွန်းတုံ့ပြန်လို ဟန်ဖြင့် ဝဲထူသောအမြီးကို နှန့်ပြသည်။

ခင်စံနှင့်တကွ ခြံမြေနေသူတို့သည် ခွေးဝင်စားကို သဘောမကျ ကြချေ။ တစ်ယောက်က ‘အရုပ်ဆိုးရတာများ ဘာမှ မကောင်းဘူး။ ခွေး ဖြစ်တာတောင် မကောင်းဘူး’ ဟု ဆို၏။ အခြားတစ်ယောက်က ‘ဒီခွေး နည်းနည်းလောက်ပဲလှတော့ ငါ မွေးချင်ပါရဲ့’ ဟု ဆိုသည်။ အိမ်လေးအိမ်ရှိ မိသား လေးစုလုံးပင် အမိ အဖမှစ၍ သားသမီးအထိ ခွေးဝင်စားကို နှာခေါင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရှုံ့ကြသည်။ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း ‘ဝဲစား ဝဲစား’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယောက်ျားများသည် မိန်းမများ၊ ကလေးများတို့ထက် ပို၍ နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ တွေ့သည့်နေရာမှာ ရိုက်ချင်ကြသည်။ ခွေးဝင်စားသည် အုတ်ခဲဖြင့်လည်း အပေါက်ခံရဖူးသည်။ သံချောင်းဖြင့်လည်း အပေါက်ခံရဖူးသည်။ တစ်ခါ သော် တံခါးမင်းတုပ်ဖြင့် အပေါက်ခံရသဖြင့် ခြေကျိုးလုမတတ် ဖြစ်ရရှာသည်။

ထို့ကြောင့် ခွေးဝင်စားသည် လူ၏ အပြုအမူကို နားလည်နေပြီ။ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ဟန်၊ အံ့ကိုက်လိုက်ဟန်၊ ခဲ ကုန်းကောက်လိုက်ဟန်တို့ကို မြင်လျှင် သူ့ကို ရန်မူလိုမှန်း သူ သိလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ခွေးဝင်စားသည် ခင်စံ၏ စားဖိုဆောင်တွင် အသက်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်သွားသည်။ စားဖိုဆောင်တွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်- ‘ကြီးယူခဲဟဲ့၊ ကြီးယူခဲ’ ဟူသောအသံကို သူ ကြားရသည်။ ကြားလျှင်ကြားချင်း ထိတ်လန့်၍ ဦးတည့်ရာသို့ သူ ပြေးထွက်လိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာ လူစောင့်လွတ်ရာဘက်သို့ ပြေးထွက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် လယ်ကွင်းဆီသို့ သူ ပြေးလေသတည်း။

‘လွတ်သွားမှကိုးကွ’ ဟု ယောက်ျားတစ်ယောက်က တက်ခေါက်ကာ ညည်းညူလိုက်သည်။ ခင်စံကလည်း ‘တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ခွေးဝဲစားပဲ’ ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ခင်စံသည် ရက်ရက်စက်စက် မပြုတတ်သောသူ ဖြစ်သဖြင့် ခွေးဝဲစား လွတ်ပြေးသည်ကို သဘောကျ၍လား မသိ၊ ရယ်မောလေသည်။

ခွေးဝင်စားသည် ထိုသို့သော သေဘေးမျိုးနှင့် ဤတစ်ကြိမ်သာ မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် တွေ့ဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်။ သူ့ပိုင်နက်သို့ သူ လာရဘိသကဲ့သို့ လာမြဲတိုင်း လာ၍ အစာရှာမြဲတိုင်း ရှာရလေသည်။ စားဖိုဆောင်မှာ ရှာမရလျှင် အခြား

တစ်ဆောင်သို့ သွားရသည်။ ထိုသို့မှ ရှာမရလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ ရှာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်အနီးအနား၌ တွေ့သော ပိန်းတန်းဖိနပ်ကို ဝါးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဝတ်စိုများကို ကိုက်ရ ဆွဲရသည်။

ခွေးဝင်စားသည် ကလေးကို မချစ်တတ်ချေ။ ခင်စံ၌ ကိုချန်ခေါ် သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုကလေးသည် ခုံဖိနပ်ကိုစီးကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ ခွေးဝင်စားသည် ကျီစယ်လိုသော သဘောဖြင့် ကိုချန်ကို ကိုက်မည်၊ ဆွဲမည်ဟန် ပြုတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုချန် သည် မုန့်ကိုယူလာကာ ‘ဟဲ့ ခွေးဝင်စား၊ ဟောဒီမှာကြည့်’ ဟု ဆို၍ မုန့်ကို ပြသည်။ မုန့်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခွေးဝင်စားသည် ခုန်ဟပ်လိုက် လေသည်။

‘လာပါဦး အမေရဲ့၊ ခွေးဝင်စား မုန့်လုစားတယ် အမေရဲ့၊ ဟဲ့ သူခိုး၊ ဟဲ့ ဓားပြ’ ဟု အော်၍ ကိုချန် ငိုလေသည်။ ထိုအခါ ကိုချန်၏ ခွေးတော်က ‘ဟဲ့ သမီး၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို ပြေးခဲ၊ မြန်မြန်ပြေးခဲ။ အို သမီးက လည်း ခုံဖိနပ်ကြီးကို စီးထားတာကိုး’ ဟု အော်ခေါ်လေသည်။ ထိုသို့ အော်ခေါ်နေခိုက်မှာပင် ခွေးဝင်စားသည် ကိုချန်၏ မုန့်ကို စားပြီးနှင့်လေပြီ။ ထိုအခါမျိုး၌ ခွေးဝင်စားသည် အချို့အရသာကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် လျှာနီနီ ကလေးကို ထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးနားကို လျက်လိုက်လေသည်။

ခင်စံတို့လူစုသည် ကိုချန်၏ မုန့်ကို လုစားလိုက်သော ခွေးဝင်စား၏ အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ ခွေးဝင်စား၏ လုစားမှုသည် စိတ်ယုတ်မာကြောင့် လည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စိတ်ကောင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆို ကြလေသည်။ ခွေးဝင်စားသည် ထိုစကားတို့ကို ကြားကာ ကြား၏၊ နားမလည်။ လူ့လောက၌ လူတို့ဖန်တီးထားသော လူ့ထုံးစံများကို လည်း ကောင်း၊ လူ့ကျင့်ဝတ်များကို လည်းကောင်း သူ မသိ။ ခွေးဝင်စားသည် တိရစ္ဆာန်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် တိရစ္ဆာန်တို့ဘာဝ ပြုမူခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

စာပြန်စာအုပ်တိုက်

ဆောင်းရာသီ ဆိုသည်မှာ အလွန် ဒုက္ခရောက်ကြသော ရာသီ ဖြစ်လေသည်။ အအေးဒဏ် ပြင်းထန်လှသည့်အပေါ်တွင် အစားအစာက လည်း ခေါင်းပါး၊ အနွေးထည်ကလည်း ရှားပါးလှလေသည်။ တိရစ္ဆာန်များ ကို မဆိုထားဘိ၊ ဆင်းရဲလှသော လူသားများသည်ပင် စားဝတ်နေရေး အတွက် အလူးအလဲ ခံကြရသည်။ သို့ရာတွင် ခွေးဝင်စား အသက်မသေ ကျန်နေသည်မှာ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွာ။ ယခုမူ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းသောဆောင်း ကျွတ်၍ နွေပေါက်လာပြီ။ သာယာလာပြီ။ ခွေးဝင်စား သည် ထွားကျိုင်းလာသည်။ အနီးအနားရှိ ခွေးတို့သည် သူ့ကို ဝိုင်းအုံလာစ ပြုကြသည်။ ဝိုင်းအုံလာသော ခွေးများအနက် ခင်စံ၏ ပေါချီလည်း ပါသည်။ ရေချိုးဆိုင်ရှင်၏ ကူရီဆိုသော ခွေးလည်း ပါသည်။ သစ်ကုန်သည်၏ အာကာဆိုသော ခွေးလည်း ပါသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ခွေးကြီး တစ်ကောင်လည်း ပါသည်။ ခွေးဝင်စား သွားရာ ခွေး နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် တကောက်ကောက် လိုက်ပါလေ့ ရှိကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခွေးဝင်စား နေနားရာ ဖြစ်သော မော်ကူဆေ သစ်ပင်ခြေရင်း အရိပ်တလင်းသည် ခွေးသံ များဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိလေသည်။ မယ်ဘွဲ့ မောင်ဘွဲ့သံ၊ ဘီလူးကြိမ်းသံများ ဖြစ်နေမည်လား မသိ။

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သည် ရေတွင်းသို့ ရေခပ်လာရင်း မြင်လေရာ ‘အလိုလေးလေး၊ ဒီခွေးဝင်စားဟာ ခွေးမကလေးပါလား၊ ကျုပ် အစတုန်းက သတိမထားမိဘူး’ ဟု ဆို၏။ အခြား အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ရောက်လာ၍ မြင်ပြန်ရာ ‘ဟုတ်တယ်တော့၊ ကျုပ်လည်း သတိမထားမိဘူး’ ဟု ဆိုပြန်သည်။ ထိုသို့ အချင်းချင်း ပြောဆို၍ သဘောကျသဖြင့် ရယ်မော ကြလေသည်။

ထို့နောက် မိသားစု လေးစု၏ အစည်းအဝေးတွင် ထိုခွေးဝင်စားကို ရွာမှ မောင်းထုတ်သင့် မထုတ်သင့် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ယောက်ျားများက တစ်ဂိုဏ်း၊ မိန်းမများက တစ်ဂိုဏ်းဟူ၍ နှစ်ဂိုဏ်း ကွဲလေသည်။ ယခင်အခါက ခွေးဝင်စားအပေါ်၌ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ သဘောထား တစ်မျိုးတည်း ထားခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ မိန်းမများ၏ သဘောထားသည် ပြောင်း၍ လာပြီ။ ထိုခွေးဝင်စားသည် ဇီးနှင့်ဖြစ်နေသဖြင့် သနားဖွယ်ကောင်းလှသည် ဟူသော သဘောထားပင်တည်း။ မိန်းမများသည် ဤကိစ္စမျိုး၌ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ခွေးဝင်စားကို သနားညှာတာချင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ယောက်ျားများက ခွေးဝင်စားမျိုး ပြန့်ပွားလာလျှင် ရွာ၌ မည်သို့ဖြစ်မည်နည်းဟု ဆင်ခြင်ပေးကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခွေးဝင်စား၏ နောင်ရေးကိုကား ယောက်ျားရော မိန်းမပါ အရေးတယူပြု၍ ပြောဆိုကြလေသည်။ ခွေးဝင်စားမှာကား ဘာမျှ မသိရှာချေ။

တစ်နေ့သ၌ ခင်စံ၏ အိမ်တံခါးဝသို့ လက်တွန်းလှည်းတစ်စီး ရောက်လာသည်။ လှည်းထဲ၌ အဖုံးမရှိသော သေတ္တာတစ်လုံး ပါသည်။ သေတ္တာကို ညစ်ပေသော ကောက်ရိုးများဖြင့် အုပ်ထားသည်။ အမည်မသိ လူတစ်ယောက်သည် ခင်စံ၏ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ သူ့နောက်က ရဲသား တစ်ယောက် လိုက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခွေးဝင်စားသည် အိမ်အနီး အနား၌ မရှိချေ။ ပေါ်ချို၊ ကူရီနှင့် အခြားခွေးများသည် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အူကြ ဟောင်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးများပါ ထွက်၍ ကြည့်ကြလေသည်။

ကိုချန်က ‘အမေရဲ့၊ ခွေးသတ် မုဆိုးကြီး လာပြီ’ ဟု ဆိုကာ သူ့အမေ နောက်သို့ ဝင်၍ ပုန်းလေသည်။

ခြံနီးနားချင်းတို့သည် ခင်စံ၏ အိမ်ဆီသို့ တစုတရုံး သွားကြသည်။ နံနက်တိုင်း ခြံထဲ၌ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းလေ့ရှိသော ခင်စံ၏ သမီးအကြီးသည် ရေမှုတ်တစ်ဖက်နှင့် အိမ်ဆီသို့ သွားသည်။ ပန်းချီဆွဲနေသော

ကျောင်းသားတစ်ဦးသည်လည်း ခွေးခြေကိုပစ်ကာ လူစုရှိရာသို့ သွားလေသည်။

‘ဟဲ့...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ၊ ဟဲ့...ဒီဘက်ကို ရောက်လာပြီ။ ဟဲ့ ဟိုဘက်ကို ပြေးပြန်ပြီ၊ ဟာ...လွတ်သွားပြီ’ ဟူသော အသံတို့သည် ဆူညံနေကြလေသည်။

‘ခွေးဝင်စားတော့ သေပါပြီ အမေရဲ့’ ဆိုကာ ကိုချန် ငိုပါလေသည်။

သို့ရာတွင် ခွေးဝင်စားကား မသေ၊ လွတ်သွားသည်။ ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်သူက သူ့အဖော်အား ခေါင်းခါပြသည်။ ‘မမိတော့ပါဘူးကွာ’ ဟု ဆိုကာ ရဲသားလည်း ခြံထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ထိုလူနှစ်ယောက်သည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် လှည်းကို ဆက်လက်၍ တွန်းသွားကြသည်။

ရက် လ ရင့်လာရာ ခွေးဝင်စား၏ ရင်အုံသည် ဖွံ့ထွားလာ၍ မျက်လုံးများသည် အငြိမ်မနေ ဖြစ်လာကြသည်။ ယခင်အခါကသော် ခွေးဝင်စားသည် သူ့အသက်တစ်ချောင်းကိုသာ စောင့်ရှောက်ရသည်။ ယခုမူ ဝမ်း၌ လွယ်ထားသော သားငယ်များ၏ အသက်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရသည်။ သူ လဲလျောင်းရာ မော်ကူဆေပင်ခြေရင်း အရိပ်တလင်းပင်လျှင် သူ့အတွက် ရန်မကင်းဟု သူ ထင်လာပုံ ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရိပ်တလင်းသို့ ခွေးဝင်စား မလာတော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခွေးဝင်စားသည် စိုစွတ်သော မြေပေါ်၌ သူ့ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးကို မေ့ဖျောက်ကာ တစ်ခဏမျှ လဲလျောင်းနားနေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ပင် လူရိပ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းထောင်ထလေ့ ရှိသည်။ ခွေးဝင်စားသည် တအောင့်ကလေးမျှ သတိ အလစ်မခံဝံ့ချေ။ လူလောက် ရက်စက်သူ၊ လူလောက် အသနားကင်းသူ ဤလောက၌ မရှိဟု သူ့စိတ်၌ ထင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

လူကို ထိုမျှ ကြောက်နေရရှာသော်လည်း ခွေးဝင်စားသည် လူနှင့်

မပြတ်နိုင်။ လူ့အိုးအိမ်ကို မစွန့်နိုင်။ ဘေးလွတ်ရာသို့ မသွားနိုင်။ အခြား
 တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကဲ့သို့ တောကြီးထဲမှာ နေ၍ “တောသစ်ရွက်စိမ်းများ
 ခြံရံကာ အေးအေးလူလူ သားမွေးရလျှင် မည်မျှ ကောင်းပါမည်နည်း”။
 ဤအတွေးသည် ခြံသမားတို့၏ အတွေးမျှသာ ဖြစ်ရာသည်။ ခွေးဝင်စား
 သည်ကား ထိုသို့တွေးမည် မဟုတ်ချေ။ လူနှင့် နီးနီးစပ်စပ် နေထိုင်ခဲ့သော
 သူ့စရိုက်ကို သူ ဖျောက်၍ရမည် မဟုတ်ချေ။

ဇွန်လဆန်း၌ ခွေးဝင်စားမှာ သားကျသဖြင့် ခင်စံ၏ (ဆောင်းရာသီ၌
 အပူငွေ့ပေး၍ အပင်မျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးရန် မှန်မိုး မှန်ကာ ပြုထားသော)
 အနွေးအိမ်ငယ်၌ ခွေးငယ် လေးကောင်ကို မြင်ကြရလေသည်။ နှစ်ကောင်
 သည် ညိုဖြူကျားဖြစ်၍ ပေါချိနှင့် တူသည်။ တစ်ကောင်မှာ ကိုယ်လုံးကျွတ်
 နက်သည်။ ကျန်တစ်ကောင်မှာ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်၍ သူ့အမေနှင့်
 တူသည်။

ဪ...သူ့ခမျာမှာ သားရမှပင် အရေးတယူ အပြုခံရရှာသည်။
 သားရမှပင် ပြီးခွင်သော လူ့မျက်နှာကို သူ မြင်ရရှာသည်။ သားရမှပင်
 ချိုမြိန်သော အစာကို သူ စားရရှာသည်။

ခင်စံ၏အိမ်က အဒေါ်ကြီးသည် စားဖိုဆောင် စက္ကူပြုတင်းကို
 ဖွင့်၍ ‘ခွေးမကလေးရေ၊ အို...အို’ ဟု ထိုနေ့က စ၍ ခေါ်လေသတည်း။

[စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၄၂ နှင့်
 ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်(၁၂)။ ဇွန်လ၊ ၁၉၆၁]

ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုများမှ
 စာပေရသံကို
 ခံယူစံပြု နည်းမှီးလေ့လာ ရသပွားနိုင်စေရန်
 နိဗ္ဗဲဆရာ စာရေးဆရာများ၏
 ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုများကို
 ရသစာပေပညာရှင် **ဆရာဇော်ဂျီ**
 စုစည်း၍
 မြန်မာပြန်ဆိုလိုက်သော
မိုးကြယ်မိုးလားနှင့် နိဗ္ဗဲဆရာ ဝတ္ထုတိုများ
လမ်းသစ်နှင့် နိဗ္ဗဲဆရာ ဝတ္ထုတိုများ
နင်လားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခနှင့် နိဗ္ဗဲဆရာ ဝတ္ထုတိုများ
 ယင်းစာအုပ်များအနက်
 ယခု စာအုပ်မှာ
 နောက်ဆုံးစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

Cover Design:
WIN MYINT OO , 1998

Dora Maar Seated
Pablo Picasso , 1937
 Musee Picasso, Paris; courtesy MOA